

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A genre-bending, viscerally written thrill ride."
—Xiran Jay Zhao, #1 New York Times bestselling author of *Iron Widow*

HEAVEN BREAKER

*Stars burn.
And so do I.*

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SARA WOLF

HEAVEN BREAKER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

S A R A W  i L F

İçindekiler

[Kopya hakkı Sayfa](#)
[İçeriği Uyarılar İthaf](#)

[0. Ignescio](#)

[1. Acies](#)

[2. Aureus](#)

[3. Bellicus](#)

[4. Caecus](#)

[-10. Aranea](#)

[5. Abyssus](#)

[6. Clarus](#)

[7. Vulpes](#)

[8. Novicius](#)

[-9. Vermis](#)

[9. Feritas](#)

[10. Humo](#)

[11. Falcifer](#)

[12. Ovum](#)

[13. Oceanus](#)

[14. Purgo](#)

[15. Fulmen](#)

[16. Indico](#)

-8. Exosso

17. Gravo

18. Quies

19. Occipio

20. Lacero

21. Ambages

22. Nihil

23. Flos

24. Omnis

-7. Metus

25. Paciscor

26. Adustio

27. Lux

28. Quassatio

29. Relictus

30. Continuo

31. Argentum

32. Capsus

33. Consummo

-6. Votum

34. Sepulcrum

35. Tempestas

36. Ulciscor

37. Vacuus

38. Praetexo

39. Spira
40. Trigininus
-5. Adsum
41. Saxum
42. Runco
43. Bellus
44. Clementia
45. Viridis
46. Decipio
47. Cicatrix
48. Eminus
49. Chorda
50. Glacio
-4. Agna
51. Gesto
52. Hospes
53. İmleç
54. Incorruptus
55. Finis
56. Jugiter
-3. Luctus
57. Aculeus
58. Mortifer
59. Hiems
60. Nescio

61. Omnino
62. Fortitudo
-2. Invenio
63. Perlustro
64. Quia
65. Servo
66. Sanitas
-1. Litatio
67. Trucido
68. Proelium
0. Caeruleus
69. Confractus
70. Stilla
71. Universus
72. Vorago
73. Aes
74. Animus
75. Apricus
76. Gladyatör
77. Propago
Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca
Sara Wolf
tarafından...

Sev Beni Asla
Unutma Beni
Daima

Beni Sonsuza Kadar
Hatırla Bana Kalplerini
Getir Bana Kemiklerini
Bul Bana Ruhlarını
Gönder

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı © 2024 Sara Wolf'a aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
644 Shrewsbury Commons Ave., STE 181
Shrewsbury, PA 17361
rights@entangledpublishing.com

Red Tower Books, Entangled Publishing, LLC'nin bir baskısıdır.
Web sitemizi www.entangledpublishing.com adresinde ziyaret edin.

Stacy Abrams tarafından düzenlendi
Elizabeth Turner Stokes'un kapak tasarımı
Elizabeth Turner Stokes'un Deluxe Son Kağıt
Tasarımı
Stok resim: aksol/Shutterstock, Warm_Tail/Shutterstock ve
OnlyFlags/Shutterstock
Heather Howland tarafından iç tasarım
Britt Marczak tarafından iç mekan düzenlemesi

Ciltli ISBN 978-1-64937-710-4
Deluxe Edition ISBN 978-1-64937-570-4
Ebook ISBN 978-1-64937-546-9

Amerika Birleşik
Devletleri'nde basılmıştır
Birinci Baskı Mayıs 2024

***Heavenbreaker**, mechsuit savaşının acımasız ve rekabetçi dünyasında geçen, keder, şiddet, cinayet, intihar dűřűnesi ve eylemleri, hastaneye yatma, uyuşturucu kullanımı, zehirlenme, özerklik kaybı, dini travma tasvirleri, sınıfçılık, seks işçiliği tasvirleri ve sayfada gösterilen boğulma ile ilgili unsurlar içeren hızlı tempolu bir bilim kurgu hikayesidir. Aile içi şiddet ve cinsel istismara sayfa dışında değinilmektedir. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okurlar lűtfen dikkat etsinler.*

Siz veya tanıdığınız biri intiharını dűřűnűyorsa, lűtfen yalnız olmadığınız biliniz. Befrienders.org veya bethelto.com adreslerini ziyaret edin ve bir hayat kurtarmaya yardımcı olun.

Ruth için. Seni özleyen bir tek ben kaldım.

BÖLÜM I

TAVŞAN

0. Ignesco

ignescō ~ere, *intr.*

1. yanmaya başlamak; alev almak

AYNI YIL, yeşil gaz devi Esther'in yörüngesindeki aynı uzay istasyonunda üç çocuk beş yaşına basar.

İçlerinden biri siyah saçlı bir kız, çelik bir duvar boyunca yalınayak zıplıyor.

sülfür dumanı püskürten boru. Dikenli tellerle asılmış yıpranmış haçlar ve yarısı kırılmış holoskoplara yukarıdan yolculuğunu izliyor, kahve ve hava temizleyici reklamları ona düşkün ebeveynler gibi göz kırptırıyor. Bir elinde annesi için atılmış yiyeceklerden oluşan bir sepet tutuyor; yanmış ekmek ve kimsenin istemediği meyve parçaları. Babasıyla hiç tanışmadı ama onu hayal ediyor.

Çocuklardan biri platin saçlı ve yaşlılarından çok daha küçük bir oğlan. Paltosu gümüş işlemeli, ayakkabıları parlak ve yenidir ama yüzüne günlerdir akan kanı ve dışkı bulaşmıştır. Annesi onu dirseğinden tutup malikanelerinin mermer koridorlarından geçirip kırmızı metal bir canavarın kokpitine götürürken ağlıyor ve ağlıyor. Kokpitin kapısı arkasından kayarak kapanır ve o da yumruklarını kapıya vurarak dışarı çıkmak için yalvarır. Özgürlüğün hayalini kuruyor, ama buna hiç sahip olamadı.

Son çocuk, gölgeli bir göl kadar derin ve mavi gözleri olan bir kız. Beyaz tüylü bir battaniyenin altına sokulmuş, babası yatmadan önce kafasını içeri soktuğunda sevinçle ciyaklıyor. Bir holocandle ışığında, ona eski Dünya'daki Şövalye Savaşı'nın hikayesini okuyor -dört yüz yıl geçmiş ve ardından beş milyar ölü var- ve kızın penceresinin dışında sadece siyah uzay, gümüş yıldızlar ve yüzünde yavaşça dönen beyaz bir silika fırtınası olan büyük yeşil bir gezegen var. Büyük bir onur hayal ediyor ve buna sahip olacak.

Ama sonra hepsini kaybedecek.

ON BEŞ YIL SONRA

1. Acies

aciēs ~ēī, *f.*

1. keskin bir
kenar

2. bir savaş
hattı

Babamla ilk tanıştığımnda güllerden, yağmurun teorik hissinden ve annemin saçlarımı tararken yaydığı leylak kokusundan bahsetmiştik. Bir de babamın sırtındaki hançerden. Ondan da bahsettik.

Ama sadece kısa bir süreliğine.

Şimdi o öldü. Ve muhtemelen yakında ben de öleceğim.

Nefes alıyorum ve lavabosunun altın kaplama kulplarını çeviriyorum. Yumuşak suyun altında ellerimi ovuyorum ve kanının süzülüşünü izliyorum. Tırnaklarımın altından azar azar kazıyarak çıkarıyorum.

Ofisinin banyosunun ışıkları yumuşak ve sabit. Low Ward'daki dairemin sürekli titreyen floresanlarına hiç benzemiyor. Parlak ışıkta, kapıcı önlüğümün altındaki yamalı tuniğimin çözülen her dikişini, annemin plastik liflerle iplik gibi sabitlediği her eski yırtığı görebiliyorum.

Aynada bana bakan yüzü görünce ürperiyorum. Babaminkine benziyor. Aynı siyah saçlar, gerçi onunki tuzlu biberliydi. Aynı yanaklar keskin bir açıyla yerleştirilmiş.

İkimizin de aynı ince mavi gözleri var ve içten içe ölü gibi bakıyorlar.

Hayır. "Sahip olmak" değil. Vardı.

Ofis kapısının çalınmasıyla irkildim, sonra karşı taraftan ipeksi bir ses "Dük Hauteclare?" diye seslendi.

Kalbim kendi ritmine kapılıyor. Babamın hizmetçisi.

Bir an için içim beklentiyle burkuluyor, nefesim sığlaşıyor. Şimdi mi?

Şimdi içeri girip halının üzerinde biriken kanı gördüğünde ve sert bir tabanca çektiğinde ölecek miyim? Muhafızları çağırdığında ve onlar da babamın cesedine katılmak üzere beni hava kilidiyle uzaya gönderdiklerinde mi öleceğim? Yoksa onların sözde adaletini -bir plazma menfezinin altında yanarak dayanılmaz bir ölüm- görmeden önce bir hücrede mi bekleyeceğim?

Ben, Synali Emilia Woster, Nova-Kralı Üçüncü Ressimus'un ısıltılı sarayının dükü olan babamı öldürdüm. Aylarca planladıktan, bekledikten, izledikten sonra... Başardım. Şimdi geriye kalan tek şey Low Ward'ın ara sokaklarına geri kaçmak.

Görevlinin sesi kurnaz değildi. "Atınız hangar altıda bekliyor, Majesteleri. Yirmi dakika uyarısında bulundular, lütfen seçtiğiniz biniciyi kısa süre içinde gönderin."

Dışarıdaki mermer koridordaki ayak sesleri görevlinin ayrıldığını işaret ediyor -küçük mucizeler- ve yine de içim içimi yiyor. Dışarıda beni bekleyen tek kişi o değil. Korumalar, kameralar... Turnuva salonuna giriş rotamı dakikasına kadar planladım, ama kanımda intikam ateşi yanarken, çıkış rotam sadece belirsiz bir fikirdi.

Ancak şimdi soğukkanlılıkla farkına varıyorum; çıkış yok.

Mermer tezgahın üzerindeki şık beyaz binici kaskına bakıyorum, siperliğini süsleyen kanatlı altın bir aslan. Uçan aslan asil *Hauteclare* Hanesi'nin amblemi - benim Hanem, altı ay öncesine kadar bir parçası olduğumu bilmediğim bir Hanedan.

Babam Dük Hauteclare, burayı bir despot gibi yönetti, tüm soylu hanelerin yönettiği gibi - el altından anlaşmalar, uyuşturucu şebekeleri ve silah tüccarlarını korumak. Soylu Hanelerin Low Ward'ı yağmalayıp yok etmesini izleyerek büyüdüm: yavaşça, sinsice ve sonra onurlu dük annemi ve beni öldürmek için bir suikastçı gönderdiğinde bir anda.

Ben hayatta kaldım. O kurtulamadı.

Bakışlarım ofis halısının üzerindeki kan lekelerine takılıyor, yapışkan ve karanlık. Kırmızı ayak izleri, kırmızı sürüklenme izleri. Omuzlarım titreyerek arkamı dönüyorum. Ofis penceresinin dışındaki boşluk daha da karanlık. İstasyonumuz Şövalyeler Savaşı sırasında yapılan yedi gemiden biri; düşman Dünya'nın yüzeyini lazer ateşiyle yerle bir ettikten sonra insanlığın kalıntılarını koruyan dev bir gemi. Şövalyeler sonunda kazandı, ama son saldırılarında düşman

Yedi İstasyonu gizemli bir güçle evrenin dört bir yanına fırlattı- ve biz burada, tek başımıza, yeşil gaz devi Esther'in yörüngesinde kalıyoruz ve umutsuzca onu dünyalaştırmaya ve diğer İstasyonlarla temas kurmaya çalışıyoruz.

Gözlerim yaşarana kadar Esther'e bakıyorum. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Annem öldüğünden beri hayatım çok netti: yemek, uyumak, hazırlanmak; sonuna kadar takip ettiğim adımların bir listesi. Sağ bileğime dokunuyorum, implante edilmiş mavi ışık dikdörtgeni derimin altında çiçek açıyor ve görüntümü mükemmel bir holograf halinde havaya yansıtıyor. Zamanlayıcıya dokunup altmış saniyeye ayarlıyorum. Bir dakikalık zayıflık. Kendime izin vereceğim tek şey bu.

Annemin haç kolyesini avucumu ısırdığını hissedene kadar boynumda tutuyorum.

"Ağlamakta sorun yok, canım."

Gözyaşlarımın yüzümden sıçrayan kanı yıkamasına izin verdim. Onun kanı her şeyi mahvetti.

Onu öldürdü ve beni de öldürmeye çalıştı. Babamı, ailemi, hiç tanışmadığım adamı, çocukken hayalini kurduğum adamı, annemin hep söylediği güçlü ve iyi adamı... Neden? Hayır, nedenini biliyorum. Nedenini öğrenmek için son altı ayda bedenimi ve ruhumu sattım.

Boğuk hıçkırıklar göğsümde yarı yutulmuş bir acı gibi, öfke gibi, umutsuzluk gibi çarpıyor. Mavi vizör rakamları havada keskin bir şekilde geri sayarken hepsi korkunç bir dalga gibi yeniden yükseliyor: *Beş. Dört. Üç. İki.*

Bir.

Gözyaşlarım yavaşlıyor ve sonra duruyor. Her şey bitmedi. Babamı öldürdüm ama *aslında* ölmedi. Bedenini yok ettim ama dünyasını değil. Benim dünyam annemdi, ama onun dünyası itibarı, kredisi, gücü ve gururuydu. Onu güç için öldürdü. *Hanesi* için. Hauteclare Hanesi ayakta olduğu sürece, o da yaşamaya devam edecek.

Asil bir haneyi feshedemem; kralın kendisi dışında kimse bunu yapamaz. Ama birini rezil *edebilirim*.

Kaçış yok ama yine de kendi şartlarımla ölebilirim.

Aniden, loş bir uğultu ofisin duvarlarını delip geçer: arenadaki kalabalık. En büyük gösteri olan binicilik turnuvası için dışarıda bekliyorlar. Bu tür turnuvalara sadece safkan soyluların katılmasına izin verilir ama ben bunu görmezden geleceğim. Ben Nova-Kral'ın sarayında fısıldanan utanç kaynağıyım, yarı babamın soylu kanı ve yarı annemin sıradan kanı, onun piç kızıyım.

Ve eğer annemin ölüm sebebi bensem, House'un ölüm sebebi de ben olacağım.

Hauteclare de aynı kaderi paylaşıyor.

Hiç ata binmedim. Soyluların turnuvalarda bindiği dev mekanik giysiler olan binekler halk için değildir; onlar savaşta şövalyeler için tasarlanmış ölüm makineleridir.

Soylular çocukluktan itibaren bir ata binmek için eğitilmelidir, yoksa eyerinde ölürlür.

İçime bir korku saplandı. Low Ward'daki çoğu kişi gibi ben de çocukluğumu vizöründen asillerin turnuvalarını izleyerek geçirdim. Dışarıdan ve sadece dışarıdan nasıl göründüklerini biliyorum. Soylular katılır ve soylular izler. Piçler binmez. Benim gibi bir piçin binmesine izin vermek hangi Saray için olursa olsun affedilemez bir utanç olur.

Babamın dolabındaki ekstra binici kıyafeti parıldıyor, beyaz ve altın rengi. Yaşı onu yakalamadan önce Hauteclare Hanesi için at binerdi ve ironi benim için kayıp değil; şimdi eski kıyafeti, Hanesini bir kez ve sonsuza dek utandırmama izin verecek. Sessizce ölmeyeceğim. Ölümüm bir intikam ateşi olacak.

Devasa demet rugan benzeri bir malzemeden yapılmış ve benim iki katım büyüklüğünde ama başımdan geçirip altın bilek kelepçelerine bastırdığımda, yarı aç bedenime sıkıca otururken tek bir tıslamayla vücuduma uyum sağlıyor.

Gösterişli kaskı başıma geçiriyorum ve dolabın yansımasında, opak vizör kim olduğumu tüketiyor ve beni olmam gereken şeye dönüştürüyor.

Ailemizin kan lekelerini babamın yaptığı gibi saklayacağım - her tarafı beyaz ve altınla kaplayacağım.

2. Aureus

aureus ~a ~um, *a*.

1. altınla kaplı, yaldızlı

Turnuva salonundan hangar altıya doğru ilerlerken adımlarımı iki katına çıkarıyorum. Hızlı hareket etmeliyim; babamın cesedini hava kilidinden dışarı iterken çok değerli dakikalarımı kaybettim. Kavernöz geçit soğuk mermer ve çelikten yapılmış. İstasyon üç koğuşu barındıracak kadar büyük -Alçak Koğuş, Orta Koğuş ve Asil Koğuş- ama turnuva salonu kralın sarayı dışında İstasyon'daki tüm binalardan daha büyük. Binicilik hem kral hem de kilise tarafından onaylanan tek spor olduğu için, turnuva salonu bir eğlence ve boş vakit geçirme merkezidir; halktan insanların kredilerini harcayıp tribünleri doldurabileceği birkaç yerden biridir.

Hangar 6'ya doğru sola dönerken hızımı artırıyorum. Melek şeklinde oyulmuş turuncu ışıklar. Bu kadar güzel ışıklar yapmak için zaman harcayabildiklerine göre soyluların işi ne kadar kolay olmalı. Onların bolca yiyeceği ve yakalandıkları her türlü nezleyi iyileştirmeye yetecek kadar ilacı varken, kızıl çiçek hastalığı geri kalanımızı sonu görünmeden mahvediyor. Kendi yanaklarımdaki çürükler yanıyor - uzun zaman önce yakalandım ve zar zor kurtuldum. Öte yandan babamın yüzü korkunç derecede pürüzsüzdü. Soylular asla hayatta kalmak zorunda değildir. Kimin hayatta kalacağına onlar karar verir.

Dük, bir Hanedan içindeki en yüksek mevkidir. Bir avuç dolusu

Lordlar ve bir avuç lord, geri kalanımızı aristokrasinin ve onların her yerdeki sayısız dostunun insafına bırakarak yoksullaştıran çok sayıda baronu yönetir. Kimin yaşayacağına, kimin protein tayinine sahip olacağına ve kimin öleceğine onlar karar veriyor.

Ama bu sefer kararımı verdim. Şu andan itibaren, ne zaman ve nerede öleceğime sadece ben karar vereceğim.

Ve bir at içinde olacak.

Turnuva salonunu kaplayan soylu Hanelerin görkemli sancaklarına bakıyorum: Kralın Hanesi Ressimus'un mor-altın ejderhası diğerlerinden daha belirgin bir şekilde asılı. Hayranların hangarlara yaklaşmasına izin verilmiyor ama bir grup yine de içeri sızmış, ellerinde sera çiçekleri ve imza defterleriyle -gerçek, değerli kâğıtlar; gerçek, değersiz fanatizm- en sevdikleri binicilerin geçmesini bekliyor.

"Kim o?" diye fısıldıyor bir kız, gözleri üzerimde.

"Hauteclare'in binicisi," diye iddia ediyor yanındaki bir adam. "Bu kadar parlak bir beyaz giyen tek Ev Hauteclare'dir."

"Ama... o bir kız. Dük Hauteclare'in atlarına bindiğini sanıyordum?"

Adam başını sallar. "Leydi Mirelle Ashadi-Hauteclare artık onlar için at sürüyor. Dük üç yıl önce emekli oldu. Son Süpernova Kupası'nda başından yaralandı-"

Onları bir vizörün kadraniyi kısmak kadar kolay ayarlıyorum. Ölmek üzere olan bileğindeki vizörü kullanarak "Lady Mirelle "e ping attım ve turnuva maçının otuz dakika ertelendiğini söyledim. O benim sorunlarımın en küçüğü olacak.

Binicilik, tüm akademisi buna adanmış saf bir soylu mesleğidir. Bineklerin kendileri son derece ayarlanmış, son derece karmaşık makinelerdir ve yanlış bir hareket sonun habercisidir. Bu sporu izlememe rağmen, bugün kendi ölümümle sonuçlanacak birçok yanlış hareket yapacağımdan eminim.

Yine de mahkeme, atımın kokpitini açıp miğferimi cesedimden çıkarana kadar bir piç olduğumu bilmeyecek. Yanaklarımdaki çürükler, onları düzeltecek kredisi olmayan bir halktan olduğumu kanıtlayacak ve DNA testi daha da kötüsünü kanıtlayacak - Hauteclare Hanesi'nin piçi. Tarihte biniciliğin kutsal dünyasını lekeleyen ilk ve tek Ev olacaklar.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bu ölüm, yargının plazma menfezinin yanmasından daha çok acıtacak, ama onları benden daha çok acıtacak.

Geniş omuzlu, uzun boylu bir binici bana doğru yürürken dikkatimi çekiyor. Kırmızı bir binici kıyafeti giymiş, o kadar kıpkırmızı ki bakmak acı

veriyor. *Babamın kanında*

halı; annemin boğazında kan. Atlının tepeli miğferinin üzerinde kahverengi bir şahin mührü çılgık atıyor, ama hangi haneye ait olduğunu bilmiyorum - kralın sarayında elli bir hane var ve sadece soylular düzinelerce pislik arkadaşlarının mühürlerini ezberlemekle uğraşıyor.

Çenemi kaldırıyorum. Bir zamanlar, bu binicinin benimkinden uzun boyu, dar kıpkırmızı kıyafetinin etkileyici vücudundaki her bir zor kazanılmış kası öne çıkarması karşısında korku hissedebilirdim. Mermer zemin üzerinde sıvı ateş gibi kusursuzca hareket etmelerinden tedirginlik duyabilirdim. Bu kadar *büyük bir şey bu kadar zarif hareket etmemeli.* Ama şimdi tek hissettiğim, beni bir yerçekimi jeneratörü gibi amansızca içine çeken son.

Ödeşik ve Red Rider'ın omzu benimkine çarptı. *Bilerek.* Sendeledim ama özür dilemek için vizörlerini bile kaldırmadılar. Kask içi hoparlörlerden derin bir ses geliyor.

"Çakırkeyif mi Mirelle? Sezona başlamak için ilginç bir yol. Sana bir şişe eski güzel Dünya viskisi göndereyim mi? Seni tek rauntta yendikten sonra kadeh kaldıralım."

Sessiz kalıyorum. Aç bir köpek gibi etrafımda dönüyor.

"Daha zayıf görünüyorsun. Sebzeleri az mı yiyorsun?"

Sesim beni ele verecek, ama hiç tepki vermezsem daha da fazla şüphe çekeceğim. Kızıl Süvari bana doğru uzanıyor ve ben de elimi anında ona doğru uzatıyorum. Avuç içlerimiz birbirine değmeden donuyor ve midemde adrenalin yükseliyor. Kaskını eğiyor, şahin mührünün gözü boncuk boncuk beni izliyor.

"Bugün çok a l ı n g ı n ı z , değil mi? Kalkışa hâlâ on beş dakika var. Bunu duşa götürelim mi, sadece sen ve ben?"

Parmaklarını parmaklarımin arasına sokmaya çalışıyor, daha uzun ve güçlü olabilir ama genelevde babam hakkında bilgi ararken geçirdiğim zaman bana kol kilidi sanatını çok iyi öğretti.

Dirseğini geri çekiyorum, acıyla çıkardığı homurtu yankılanırken ivmeyle ileri doğru tekme atıyorum ve onu yere çarparak altımda sabitliyorum. Ruhsuz siyah vizörüne bakarken göğsüm kabarıyor, altın-beyaz kaskım bana geri yansıyor.

Red Rider'daki insana dair tek ipucu, geniş göğsünün her sığ nefeste çökmesi. Benim bileklerim onunkilerin yanında kemik gibi kalıyor. O kadar gülünç derecede büyük ki, bu iğneyi kırmak çocuk oyuncağı olmalı, ama anlaşılmaz bir nedenden dolayı, altımda çok daha uzun süre kalıyor.

ihtiyacı var. Bir nefes. Üç.

Gövdesinin sıcaklığı kalçalarımın içini yakıyor. Sırtımın küçük kısmında bir sıcaklık hareket ediyor... parmakları, üstünlük sağlamaya çalışıyor. Tutup büküyorum ve kolunu başının üstünden yere çarpıyorum. Kasklarımız aniden çok yakın, siyah vizör siyah vizörün üzerinde. Göğsümde çok fazla gerilmiş bir bant hissi oluşuyor.

Önce o kırılır. Vizörünü yeterince kaldırıyor, parlak siyah sert ışık eriyerek annemin kolyesi gibi kızılağaç renginde, sıcak, kumral ve zengin, koyu kirpikli kahverengi gözleri ortaya çıkarıyor.

"Beni böyle isteseydin" -yumuşakça gülüyor- "tek yapman gereken sormaktı."

O baştan aşağı bir asil-zevk düşkün, kibirli, cahil. Spor kupası heyecanını gizlemek için çok az şey yapıyor, ama bu heyecan onun dikkatini tepesinde oturan sahtekârdan uzaklaştırmak için müthiş bir iş çıkarıyor. Vizörümün arkasındaki tiksintili alaycılığım, haftalardır başka bir insana karşı takındığım ilk ifadeydi. Aylardır mı?

Turnuva hayranları her şeyi vizörlerine kaydetmek için etrafımıza yaklaşıyor, bilekleri bir düzine yansıtılmış holoskobun mavi parıltısıyla yanıp sönüyor.

Birisi "Maçtan önce biniciler arasında bedensel bir tartışma fauldür!" diye bağıyor.

"Hakem çağırılım mı?" diye soruyor bir başkası.

Ref. Bu bir kelimedenden çok beynime saplanan bir bıçak, bir uyarı - *artık seni durdurabilecek tek şey otorite.* Ayağa kalktım ve hızla yanından uzaklaştım.

Red Rider ayağa kalkarken, "Hayır," diye bağıyor. "Hakemi çağırma -Bu benim hatam. Neredeyse dayak yemek istiyordum."

"Ama o senin-"

"Hepiniz gördünüz," diye cırlayan hayranın sözünü kesiyor, bakışları benimkileri tutuyor. Beni değerlendiriyor. Gözlerini kaçırmadan devam ediyor. "Önce hanımefendinin iznini almadan dokunaklı olmaya çalıştım. Onun tepkisini haklı buluyorum."

Siperliğinin yan tarafındaki düğmeye basıp gözlerini yine karanlığın ardına gizliyor ama Kral Ressimus'a sadakat yemini eden her soylu gibi o da alnına bir kara ışık halesi çizmiş. Loş mavi ışıyla, dudaklarının sevgi dolu bir gülümsemeye dönüşen çıplak hatlarını yakalıyorum - Hauteclare'in gerçek binicisi Mirelle'e yönelik bir sevgi.

Koridorda ilerlemeye devam ediyorum, Red Rider'ı kendi hayranları arasında boğulmaya bırakıyorum, derin kahkahası kulaklarımı tırmalıyor.

Sonunda altıncı hangar görünür hale gelir. Hauteclare'in kanatlı aslan bayrağı beyaz ve altın renginde dalgalanıyor. Ben yürürken parlak beyaz üniformalı bir sıra Hauteclare pit ekibi eğiliyor. Ekip başı gözlüklerini çıkarıyor, yüzü pürüzsüz. Sürekli lazer torçuna maruz kaldığı için ağır yara izleri olmalı, ama sanırım soylular pit ekiplerinin bile "güzel" kalması için para ödüyorlar.

"Tam zamanında." Sırıttıyor. "Ghostwinder bugün çok formda l e y d i m . Decon hazır ve sizi bekliyor."

Başımı sallıyorum, mürettebatın yanından geçerken ellerim titriyor. Bu Ghostwinder atına mümkün olduğunca çabuk binmem gerekiyor; babamın bileğinden gönderdiğim ping Mirelle'i uzun süre uzak tutamayacak. Neyse ki benimkine benzer bir vücuda sahip olmalı; aksi takdirde şimdiye kadar fark edilmiş olurdu.

Gözlerim atın hangarının beyaz kapısını buluyor. İçine bir şey oyulmuş, nazikçe ve görkemli bir şekilde kabartılmış; bir hikâye, ama kilisenin alışıldık melekleri ve şeytanları değil. Bu, ata binen bir adam, projeksiyon mızrağını binlerce dalgalı yılan benzeyen bir şeye doğrultmuş. Gözlerimi kıstım - aslında yılan değil, labirentimsi bir merkezi kütlede birleşmiş, her birinin alt kısmında bir sıra diş bulunan *dallar*.

Düşman.

Onlardan geriye gerçek bir resim kalmadı - kralın bakanları Savaş'ın tüm veri bankalarını yerle bir ettiğinde ısrar ediyor ve rahipler de kötülüğün işinin genellikle görülmesinin zor olduğunu söyleyerek onları tekrarlıyor.

Aziz Jorj'un hangar kapısında tasvir ettiği sapkın düşmanın gerçek bir şekli yok, tipik abartılı kilise metaforundan daha az tanımlayıcı özelliği var.

Düşmanın gerçek şeklinin bu olduğundan her zaman şüphe duymuşumdur; tarih nadiren doğrudur ve sadece galipler tarafından yazılır. "Aziz Jorj

bugün iyi görünüyor, değil mi l e y d i m ?" diye soruyor mürettebat başı. Sessiz kaldığımda, bastırıyor. "Onun tarafından her zaman rahatlatıldım. Bana savaşı hatırlatıyor; düşmana karşı kaybedilen tüm o atları ve cesur şövalyeleri. Bana ata binmenin ne büyük bir fedakarlık olduğunu hatırlatıyor ve... şey. Tüm bunların bir parçası olmaktan onur duyuyorum leydim."

Tabii ki öylesiniz. Soylular bizi minnettar tutmak için sofralarındaki artıkları memnuniyetle dağıtıyorlar.

Başımla onaylıyorum ve mürettebat başı sentetik mermer duvardaki bir düğmeye basıyor. Hangarın kapısı yavaşça yukarı kayıyor ve ben tek

başıma parlak ışığa doğru yürüyorum, kabartmalı dallar arkamdan kapanıyor. Artık savaş yok. Artık savaş yok.

Düşman gitti. Biz kazandık. Artık kendimize karşı savaşıyoruz.
Ben şövalye değilim.
Ama bugün öyle öleceğim.

3. Bellicus

bellicus ~a ~um, *a*.

1. savaşa ait veya savaşla ilgili

2. savaş benzeri

Hangar 6 çok soğuk.

Bir bütün olarak İstasyon'un soğuğu asla tükenmez. Uzay etrafımızdaki her yeredir-soğuk büyük miktarda bulunur. Önemli olan ısıdır. Isı hayatta kalmaktır.

Yılda bir kez, soylular "yedek istasyon" için Low Ward'ın ısıtmasını keserlerdi.

enerji." Hatta buna tatil-kış şenliği diyecek kadar küstahlar. Sokaklarda sis toplanıyor ve havalandırma deliklerinden sızan sülfürik asit kristalleşerek neon mızraklara dönüşüyor. İnsanlar yataklarında donarak ölüyor ve yine de soylular bunu kutlamamız gerektiğinde ısrar ediyor.

Kalbimdeki tüm nefret beni ileriye doğru bıçaklayan tek bir bıçağa dönüştü. Hangar 6'nın sisi Winterfolly'den bile daha kalın. Zar zor görebiliyorum.

Bu şekilde atımın eyerine giden yolu nasıl bulabilirim?

"Arındırma beş, dört, üç, iki dakika içinde başlıyor..."

Sakin mekanik bir ses yankılanıyor ve aniden bana doğru fırlayan mavi lazerden irkilerek uzaklaşıyorum. Vücudumun üzerinde örümcekler gibi yayılıyor, her açığı ayarlatan bir ışın ağı - bir tür kimlik sistemi. Geçmeliyim, çünkü kanatlı kask ve beyaz giysi çenemin altında aniden birbirine yapışıyor. Kulaklarım patlayıp ayarlanırken yakıcı bir tıslama duyuyorum ve kaskın susturduğu bir telaşla hangardaki yoğun sis başka bir yere çekiliyor ve geride sadece temiz, beyaz-altın mermer duvarlar kalıyor.

"Arındırma işlemi tamamlandı. Lütfen eyere doğru ilerleyin."

Bastırılmış korkuyla yanarken sesim de bir o kadar soğuk. Uzay affedici değildir, bir atın içinde bile. Biniciler ata binerken ölür, ama bunlar çok azdır. Turnuva sezonunda, haberlerde daha çok binicilerin kırıkları ve

uzuvlarımı ve beyin fonksiyonlarımı kaybettim ama bu atta ölmeliyim. Sadece bir yaralanma değil, gerçek, nihai bir ölüm. Başka bir seçenek yok; ölümüm Hauteclaire Hanesi'ne hayatımın veremeyeceği kadar zarar vermeli.

Vizörümün köşesinden kaygan bir hareket görüyorum; mermer duvarda kayarak açılan bir kapı. Tek çıkış.

Korku ısırıldığında karşılık vermeniz gerektiğini öğrendim, yoksa sizi bütün olarak yer.

Çarpan kalbimi görmezden gelerek ilerliyorum.

Bir sonraki oda da hemen hemen aynıdır; tek fark, zeminde üç kişinin rahatça sığabileceği büyüklükte ve tamamen siyah camdan yapılmış, tabanı parlayan bir zümrüt halkayla çevrili dairedir. Her atta bir eyer var; binicinin atı kontrol edebildiği bir koltuk. Bu kadar olmalı.

İçeri girdim ve titreyerek bekledim. Bir an sonra yeşil halka bir gümbürtüyle yükseliyor, ince ve yarı saydam ve etrafımda sert ışıklı bir tüpe dönüşürken dünyayı zümrüt rengine boyuyor. Ayağımın yanındaki siyah cama aniden bir şey sıcıyor - soluk deniz mavisi bir küre - ve sonra bir tane daha ve bir tane daha. Bir tanesini elime alıyorum; herhangi bir ilk yardım çantasında bulunabilecek ucuz bir med-jel gibi hissettiriyor.

İlk başta, gökkuşağı parlaklığından dolayı yağ bazlı olduğunu düşünüyorum, ama... parlaklık, içinde yavaşça hareket eden binlerce garip, parıldayan gümüş halkadan kaynaklanıyor. Koklamak için eğildim. Acı ve narenciye esintileri var. Bu da ne böyle?

-

Başımın üstünde bir klik sesi yankılanıyor.

Tavanın açıldığını ve üzerime bir jel dalgası döküldüğünü görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum. Sert ışıklı duvara sürtünüyorum ama kaçacak yer yok - jel akmaya devam ediyor, tüpü belime, omuzlarıma kadar dolduruyor. Kaskımın hava deliklerine ulaşırsa boğulacağım. Ama hayır, eğer her sürücü seleda boğulsaydı, turnuva olmazdı.

Pırıltılı gümüş halkalar jelin içinde kıvranıyor. Solucanlara, kurbağa yavrularına ya da hücrelere benziyorlar, küçükler ve hayatta kalmak için mücadele ediyorlar. Nanomakineler mi? Bu mümkün; soylular en iyi teknolojiyi kendilerine saklama eğilimindedir ve küheylanlar sadece soylular içindir.

Tuhaf jel tüpü boynuma kadar doldururken bile hiçbir baskı hissetmiyorum; aslında daha *hafif* hissediyorum, sanki vücudum ağırlaşmak yerine destekleniyor. Jel vizörüme ulaşıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar suya batıyorum.

Cesaret yaptığınız bir şey değil, katlandığınız bir şeydir ve ben jel kaskımdaki hava deliklerine sızana kadar katlanıyorum. Burnumda ve gözlerimde kadife gibi serin bir his bırakıyor. Nefesimi tutuyorum ama hiç hava kalmıyor ve kollarımı tüpün duvarlarına doğru sallarken jeli ciğerlerimin derinliklerine çekerek nefesimi açıyorum. Ağzımı acı bir narenciye tadıyla dolduruyor ve dilimin üzerinde anında çözülüyor ve sonra oksijeni hava gibi yutuyorum. Bu şekilde nefes *alabildiğimi* fark ettiğim anda, içimdeki göğüs derinliğindeki panik azalıyor ve hareketsiz kalıyorum. Hâlâ hayattayım.

Yine de intikamımı alacağım.

Sonra boğuk bir sarsıntı yere doğru ilerliyor. Gümüşi jel her şeyi engelliyor ama kemiklerimi titreten titreşimler daha da alçaldığımı söylüyor, ta ki yankılanan bir klik sesiyle yerime oturana kadar.

Yıldırım düşünüyorum.

Elektrik vücudumda alev alev yanıyor, sakinliğimi *acıyla* yakıp yok ediyor - kıpırdayamıyorum - dudaklarım dişlerimden geri çekiliyor, göz kapaklarım donarak açılıyor. Spazm geçiren görüşüm sayesinde jeldeki gümüş kıvrımların daha parlak bir şekilde parladığını ve her zamankinden daha hızlı kıvrılmaya başladığını görüyorum, fırladıklar, girdaplar- ve acı aniden azaldığında, yerini bir *bilme* hissine bırakıyor. Yalnız olmadığımı *biliyorum*.

Bir şey burada, hemen yanımda, etrafımda dolaşıyor. Bir rüyada arkanızda duran birinin kesinliği. Başınızın arkasını izleyen gözlerin sıcak karıncalanması, birinin görünmez vücut ısısının yaklaşması. Kocaman biri, Red Rider'dan bile daha büyük. Ben olmayan biri.

Ve sonra hareket eder.

Dehşet beni etkisi altına almadan önce, nazikçe bana doğru uzanıyor; tüy kadar hafif, temkinli bir dokunuş, zihnimde hissedebildiğim ama göremediğim bir şey, ters bir baş ağrısı, kafatasımın içine doğru bastıran bir parmak. Merak gibi geliyor ama bana ait değil; bir köpeğin meraklı baş eğişi gibi. Bu bir davet gibi, bana uzanan görünmez bir el.

Çizgi bu. Bu, etrafını göremediğim kaderin keskin dönüşü. Bu ölüm.

"Onları cezalandırması için Tanrı'yı beklemelisin, Synali."

Hayır, anne.

Yapmayacağım. Geri uzanıyorum.

Bir anda vücudum ateş gibi sıcak ve buz gibi soğuk oluyor, terliyorum ve sonra

nemli ve ben büyüyorum. Kendimi daha büyük, genişlemiş hissediyorum, sanki uzuvlarım gerçekte olduklarından çok daha uzun süre gerilmiş gibi. Göğsüm hala normal hissettiren tek şey, ağır kalp atışlarımla dolu. Neler olup bittiğini bilmiyorum; tek bildiğim bunun eyer olduğu. Tek bildiğim, yanımdaki şeyin kocaman, benimse küçük olduğum. Farklıyız ama basınçsız jel ve elektrik *bizi* bir şekilde birbirimize *bağladı*. Bizi birbirimizin düşüncelerine soktu.

"El sıkışma tamamlandı." Soğuk mekanik ses kaskımda yankılanıyor.
"Yedi, altı, beş, dört, üç dakika içinde derhal konuşlanmaya hazırlanın."
_"

Bu his... at mı? Bir insan gibi hissettiriyor. Zihnim anında gerçek yapay zekaya dönüyor, yüz yıl önce isyan ettikten sonra yasaklanan türden. Sahte YZ, temizlik alt rutinlerinden cerrahi makinelere kadar İstasyon'daki her şey için kullanılıyor ama gerçek YZ yasadışı. Soylular bile küheylanlarına gerçek YZ koyacak kadar yanlış yönlendirilmiş değiller; onlar kontrol edebilecekleri şeyler istiyorlar ve atalarımızın yaptığı gerçek YZ artık kontrol edilemiyor. Bu yüzden Kral Ressimus'tan önceki kral onun yok edilmesini emretti.

"Her neysen," diye mırıldandım, "tek istediğim beni öldürmen."

"-iki, bir."

Ayaklarımızın altındaki zemin çatırdayarak açılıyor ve düşüyoruz.

Organlarım boğazıma kadar eziliyor, içimden bir yumruk beni yumrukluyor, ancak ağırlıksızlık hızla devreye giriyor, her şey hiçbir şeye yakalanmıyor ve sonra sıfır yerçekiminde serbestçe yüzüyoruz. Ya tüm İstasyon'un yerçekimi jeneratörleri arızalandı ya da biz...

Jeldeki gümüş kıvrımlar vizöründen yavaşça çözülüyor ve tekrar görmemi sağlıyor: trilyonlarca soğuk, keskin, iğne ucu kadar yıldızla dağılmış cam gibi berrak bir karanlığın görüntüsü.

...Uzay.

Sessiz, havasız, cansız uzay bana korkunç siyah bir çiçek gibi açılıyor, taç yapraklarının merkezi uzaktaki parlayan beyaz güneş. Kazalar gözlerimin önünden geçiyor -Alçak Koğuştaki gövde gedikleri; uzaya çekilen cesetlerin dondurucuda yanmış, mumyalanmış ve her boşluğu patlamış olarak geri dönmesi; babamın ölü-sıcak derisinin onu havalandırdığım anda donarak soyulması.

Tenimde don yok. Hâlâ nefes alıyorum. Babamın atının içinde olmalıyım.

Büyük his, uzun uzuvlar ama sıcak göğüs çekirdeği... Bir anlamda mantıklı.

çarpık, beceriksiz bir şekilde. Kendini beğenmiş turnuvaları için binalar kadar uzun devasa küheylanlarını uzaya süren asilzadeleri gördüm. Hikayeler açık: dört yüz yıl önce, Savaş Şövalyeleri Dünya'yı düşmana karşı savunmak için devasa küheylanlarıyla uzaya gittiler. Ama görmek ve okumak yapmak değildir. Y yapmak ciğer ezmektir. Y yapmak korkutucudur.

Ben ata *biniyorum*.

En azından yüzüyorum. Aşağıya baktığımda altımda zarif, saf beyaz metal uzuvlar görüyorum -bacaklar- ve aynı renkte, parmak uçları altınla kaplı eller. Kendi bedenime bakmak gibi ama devasa ve çok parlak.

Tanrı'nın insanı kendi suretinde yarattığını söylerler, ama insanlar da atları kendi suretlerinde yaratmışlardır.

Küheylan, zırhlı devasa bir yapay insandır. Kalın bacakları ve ayakları üzerinde dik durur, eşek arısı gibi bir gövdesi geniş bir göğse ve kollara doğru genişler ve son olarak genellikle göz, kulak veya ağız delikleri görünmeyen miğferli bir kafası vardır - delikler uzaydaki yapısal zayıflıklardır. Plazma delikleri ayaklarda, bileklerde, gövdede ve sırtta yer alır. Aerodinamiğin boşlukta neredeyse anlamsız olduğu düşünüldüğünde, atların her metal kenarı şık ama gereksiz bir şekilde zımparalanmıştır; soylular güzel bir şey istediklerinde, ne pahasına olursa olsun bunu yaparlar.

Holografik bir ekran önümde canlanıp yıldızların arasında yüksek çözünürlükte asılı dururken, yavaşça uzaya doğru ilerliyorum ve çökmekte olan göğüslükler ve kulaklıklar içindeki iki adamı gösteriyorum. Fokur fokur kaynayan bir izleyici kitlesiyle dolup taşan tribünlerin önünde oturuyorlar. Onları tanıyorum: mahkemenin atadığı turnuva yorumcuları.

"148. Geleneksel Cassiopeia Kupası Yarı Finallerine hepiniz hoş geldiniz!"

Kalabalığın gürültüsü onları neredeyse tamamen bastırıyor ama gözlerim İstasyon'u bulduğunda her şey kulaklarımda sönükleşiyor. Evimi ilk kez dışarıdan görüyorum. Şeklini biliyorum - gökkuşağı yağı renginde petek projeksiyon kalkanlarıyla kaplı metal bir halka, delinmiş bir hale gibi içinden geçen bir kule ve ikisini bir tekerleğin parlak turuncu parmaklıkları gibi birbirine bağlayan, altlarında tramvayların gidip geldiği çok sayıda sabit ışıklı otoyol.

İstasyonun yörüngesinde döndüğü gaz devi Ester, arkasında şişmiş ve yeşil bir şekilde asılı duruyor. Düzinelerce trafo merkezi onun devasa kütesini çevreliyor - bazıları birçok uydusuna bağlı, bazıları serbest yüzüyor, ama hepsi daha küçük, hepsi Savaş'ın sonundan beri olduğu gibi yüzeyini yavaşça dünyalaştırıyor dört

Yüz yıl önce, düşmanın son saldırısıyla yedi İstasyon Dünya'nın yörüngesinden uzak güneş sistemlerine fırlatıldığında.

Dışarıda bir yerde. Baba.

Gözlerim İstasyon'un etrafında geziniyor; merkezinde soyluların yaşadığı mil, binlerce güneş paneli hem *Esther-terrene*'e hem de *yıldızlara-güneşe* doğru bakıyor. Cesedinden hiçbir iz yok, ağarmış saçlar, fırfırlı manşetler, beyaz pelerin yok. Babamın cesedini hiç göremiyorum, ama hava kilidinin düğmesine bastım, cinayetimin kanıtının boşluğa sürüklenişini izledim...

peki o nerede? Esther'in yerçekimi onu bu kadar hızlı aşağı çekemez.

Başka bir holoscreen görüşümü kesiyor - yorumcunun yüzü çok mutlu.

"Bugün sizler için harika bir karşılaşma var, millet! Ünlü Hauteclare Hanesi sonunda yılmaz Velrayd Hanesi'yle karşı karşıya geliyor; iki aile de gururları ve mücadeledeki hünerleriyle tanınıyor! Kim üstesinden gelecek? Kim düşecek? Bunu sadece Tanrı bilir!"

Holoscreen'i uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama görsel bir ekran gibi kaybolmuyor.

Dumanlı bir gümbürtüyle kaskıma başka bir ses yamanıyor-Kırmızı Sürücü.

"Konuşma tarzımı bağışlayın ama *ne halt ediyorsunuz?*

Mirelle? Bu bir amatör saati değil - eğiminize dönün."

Kıpkırmızı bir nokta uzayı yararak bana doğru geliyor. Görsellerde, posterlerde ve çocukların ellerinde heykelcik olarak atlar görmüştüm ama böylesini görmemiştim: Uzayın soğuk örtüsüne ve Esther'in yeşil ışıltısına karşı kocaman ve çerçeveli ve çok büyük, çok *gerçek*, çok hızlı yaklaşıyor. *Bu kadar büyük bir şey bu kadar zarif hareket etmemeli.*

Kızıl Süvari'nin atı kurumuş kan gibi boyanmıştır - koyu kahverengiyle dağılmış kızıl - ve kabaca bir tramvay uzunluğundadır. Miğferinin ağzında, alnından kafatasının üzerine doğru sanki bir kuşun tepesiymiş gibi uzanan gagaya benzer bir çıkıntı var ve topukları da aynı tüy şeklinde. Bir an için eyerinin nerede olduğunu merak ediyorum: göğsünde mi yoksa kafasında mı? Bu devasa kuklaların içinde biniciler olarak nerede konumlanıyoruz? Atımın devasa beyaz göğsüne bakıyorum. Gövdede bir yerde olmalıyım - bu merkezi bir *his*.

Red Rider bana doğru püskürüyor ve ben bir an için büyülenmiş bir halde, atının ürettiği kızıl plazmanın sıcak ikiz şeritler gibi arkasında kalışını ve sonra uzayın soğğunun onları çözüşünü izliyorum. Onları yiyor. Isı hayatta kalmaktır, ama bunun da güzel olduğunu ancak şimdi fark ettim.

Çok geç.

Telsizdeki çakıllı sesi ısrarcı. "İlk itişiniz falan mı bozuldu? Dur, yardım edeyim."

Senin lanet olası yardımına ihtiyacım yok, asil.

Eylerde düğme yok, çekecek kol yok; sadece cam gibi berraklaşan jelin içinde yüzen kendi bedenim var. Red Rider atını hareket ettirmek için hangi düğmeleri kullanıyorsa, onları göremiyorum. Atım tepkisiz - metal kollarımızı birbirine bağlarken seçiremiyorum bile. Dirseğime dokunma hissi beni zıplatıyor - ten tene baskı, *benden uzak dur*. Geri bildirim tıpkı gerçek hayattaki dokunuş gibi. Zihinsel olarak onu tersliyorum ve atımın boştaki elinin altın parmakları düşüncelerimi mükemmel bir şekilde taklit ettiğinde şaşkınlık içimde cızırdıyor. Aynı orta parmak, aynı bilek eğimi.

Red Rider kıkırdar. "Bana o kadar kötü sessizlik muamelesi mi yapmak istiyorsun? Durma, devam et. Bu beni bir binici arkadaşına yardım etmekten alıkoymayacak. Bilirsin, şövalyelik? O çok sevdiğin şey mi?"

Onu sadece belli belirsiz duyuyorum - yumruğumu deneysel olarak kapatmakla meşgulüm. Beyaz altın küheylanın yumruğu da kapanırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Gecikme, aynada yansımamın hareketini izlemek gibi, varolmayan bir şey. Sadece atın içinde *değilim*, at benim.

Kızıl Süvari beni yavaşça eğime doğru çekiyor: iki yanında yüzen altıgen plakalar olmasa boş bir alan gibi görünecek bir açıklık. İki plaka arasındaki mesafeyi sadece tahmin edebiliyorum - elli pars, belki daha fazla. Eğimin tam ortasında bir yerçekimi jeneratörünün kusursuz mavi ışıltısı var, siyahın içinde masmavi bir yıldız gibi asılı duruyor, ama bu İstasyon'un duvarlarındakilerden çok daha parlak. Kısa menzilli bir yerçekimi jeneratörü olmalı, savaşta sapan etkisiyle savaş gemilerini ve atları fırlatmak için kullanılan türden.

Plakalardan birine ulaştığımızda Red Rider yüzen bedenimi ona doğru bastırıyor - göğsümdeki parmak uçları anlık zehirli düşünceleri tetikliyor - *beni kontrol etmeye çalışma, seni hak sahibi pislik*. Şiddetli bir sarsıntıyla manyetikler devreye giriyor ve omurgamı eğime perçinliyor. Gözlerimi dikip ona bakmayı reddediyorum.

"Pekala," diye neşeyle başlar, "ben gidiyorum. Kralın şanı ve şerefi için iyi şanslar."

Küheylanı küçük bir selam verir -kırmızı parmaklarını kırmızı alnına götürür- ve sonra

Dönüyor, yerçekimi jeneratörünün yarısını geçip eğimin diğer ucundaki altıgen plakaya doğru ilerlerken sırtındaki ve ayaklarındaki jetler kıpkırmızı yanıyor. Kolayca hareket ediyor, belli ki akademi eğitimi almış. Akademiyi seçmiş. Onun gibi soylu çocuklar kendi rahat kaderlerine karar verirken, geri kalanımız tehlikeli, yıpratıcı işlerde çalışıyor: hizmetçilik, kaynakçılık, trafo merkezlerinde madencilik... kıran, öldüren, sakat bırakan şeyler. Ne de olsa halk tek kullanımlıktır, bunu bana genelev öğretti. Babam bana bunu öğretti. Anneme kullanılıp atılacak bir şeymiş gibi davrandı.

Öfkem yükseklerde kaynıyor, durdurulamayan bir ateş, durduramayacağım bir ateş ve yanıyor, yanıyor ve *yanıyor* ve garip bir şekilde, burada benimle birlikte olan şeyin de yanmaya başladığını hissediyorum, öfke her tarafımda erimiş olarak akıyor.

Annem öldü ve ben babamı öldürdüm. Bu hayatta yalnızım. Bunu biliyorum.

Ama altı aydır ilk kez, bu evrende başka bir şeyin -başka herhangi bir şeyin- benimle aynı şekilde *yandığını* bilmenin verdiği bir rahatlama, bir basınç boşalması var.

Ateşin içine düşeceğim ve alevler bu Tanrı'nın unuttuğu İstasyon'daki her Hauteclare'ı yaralayacak.

4. Caecus

caecus ~a ~um, *a.*

1. (*gerçek ve mecazi anlamda*) kör

2. ışıktan yoksun

Bir maçtan sonra saygı göstermek için boşlukta eğilinmez. Biri kaskını çıkarır.

Eğer Red Rider'a karşı bu maçtan bir şekilde sağ çıkarsam, eyerde kaskımı çıkaracağım. Tutuklanıp sorgulanacağım ve sonra da idam edileceğim. Muhafızlar sonunda Dük Hauteclare'in cesedini İstasyon'un yörüngesinde bulacaklar. Hauteclare Hanesi yalan diye ağlayacak ama cesedime yapılan DNA testinin sonuçları doğru çıkacak: Dük Farris von Hauteclare evlilik dışı bir piç doğurmuş, kadın da onu öldürmüş, sonra da bir *turnuvada atına binmiş*. Bir çatışma değil, bir eleme değil, ama bir **turnuva** - en kutsal kanıtlama alanı, soyluların tüm İstasyon'a onurları, güçleri ve ahlakları konusunda suçlanamayacaklarını göstermek için gidebilecekleri tek yer. Bir sebepten ötürü yönettiklerini.

Turnuvalar, soyluların asaletin en kutsal olduğuna inandıkları, safkanlarının doğduğu yatak odalarından sonra ikinci sırada yer alan yerlerdir.

Soyluların binicilik yarışmalarından daha çok değer verdikleri tek şey kanlarıdır.

İşte bu yüzden babam annemi ve beni öldürmesi için bir suikastçı tuttu. Bu gerçeğe ulaşmak için aylarca kazdım, rüşvet verdim ve düzüştüm ama sonunda her pisliğin yaptığı gibi yüzeye çıktı. Dük Hauteclare bizi öldürdü çünkü kralın danışma kurulundaki açık koltuk için aday olmayı planlıyordu. Bir piç, gerçek bir utanç kaynağıdır; eğer rakipleri benim varlığımı öğrenmiş olsalardı, onun büyük hedeflerini siyasi olarak mahvetmek için beni kullanırlardı.

Annem ve ben, babamın güç arzusunun sunağında kurbanlık kuzulardık.

Kendimi bu eğime manyetik olarak bağlanmış bir kurbanlık koyun gibi hissediyorum, altıgen bir sunak beni son darbe için hareketsiz tutuyor. Uzayda yavaşça dönüyor ve ben de onunla birlikte dönüyorum, yıldızlar baş

aşağı dönüyor ve tekrar geri dönüyor. Kırmızı Sürücü

Şansım yaver giderse, benim gibi pis bir piçle karşı karşıya geldiği için cezalandırılacak. Tek yapabileceğim beklemek. Uzay gerçekten de *sonsuz* kadar uzanıyor, çıplak ve siyah, ama ben onun esneyen korkusuna izin vermeyeceğim.

Selenin gümüş boynuzlu jeli belli belirsiz narenciye gibi kokuyor. Bana annemin fırıncılığını hatırlatıyor - yapay limon ve sentetik vanilya, o kadar nadir bulunan şeyler ki yılda sadece bir kez doğum günümde alabiliyorduk. Kendini ne kadar kötü hissederse hissetsin yemek pişirmeyi çok severdi. Leş çukurlarından eve bir koli un getirdiğimde, her zaman kalkıp bir şeyler yapmak için enerji bulurdu. Fırınımız uğuldar ve titrerdi; taze pişmiş ekmek kokusu küçük dairemizi sarar, kükürt dumanını ve tramvayın çığlığını bir anlığına bastırırdı.

Boğazımdaki sert yumruyu yuttum. Unutmuşum. Tüm o kan, ölüm ve komploların arasında... Bugünün benim doğum günüm olduğunu unutmuşum.

Bir yorumcunun sesi düşüncelerimi delip geçiyor.

"Kırmızı köşede şanlı Hauteclare Hanesi ve muhteşem atları Ghostwinder duruyor! Ghostwinder'ın sonsuz cesur ve zahmetsizce zarif binicisi Mirelle Ashadi-Hauteclare için sıcak bir alkış alalım!"

Kalabalığın alkışları kaskımı titretiyor.

"Leydi Mirelle'in kemerinin altında sayılamayacak kadar çok galibiyet var, Gress," diye ekliyor ikinci yorumcu.

"Öyle, Bero," diye onaylıyor ilk yorumcu. "Bakalım bugün bir tane daha yapabilecek mi? Dikkatinizi mavi köşeye çevirerseniz, karşınızda amansız Velrayd Hanesi ve atları Sunscreamer var! Sunscreamer'ın binicisi, akademi tarihinin en yüksek skorlarına sahip tek, biricik, eski dahi çocuk Rax Istra-Velrayd'dan başkası değil!"

Alkışlar Red Rider için on kat daha yüksek. *Rax*. Korkunç bir isim.
-Dilin üzerinde kuru bir protein çubuğu gibi.

İkinci yorumcu, "Rax kararlı zamanlama konusunda uzman," diyor. "Ama Mirelle daha çok güçlü bir forvet. İşler karışabilir, Gress."

"Kesinlikle Bero, ama binicilik dünyasında 'dağınıklık', 'heyecan' için kullanılan başka bir kelimedir. Biniciler, yatışlarınızı hazırlayın!"

Eğim aniden beni dik döndürüyor ve yerine kilitleniyor. Gözlerimi kırıştırarak başımın dönmesini engelliyorum; benden grav-gen'e, benden karşı taraftaki Rax'e net bir atış var; onun eğimi de dik olarak kilitlenmiş. Sert bir şey

Elimde cisimleşiyor, atımın avucundaki metalden parça parça çıkıyor; beyaz, uzun, iğne keskinliğinde altın bir uçla sonlanıyor. Tam olarak şekillenmeden önce bile ne olduğunu biliyorum: bir mızrak. Her küheylanın içinde bulunan o muazzam silah; uzun zaman önce düşmanı öldürmek için yapılmış ama artık sadece spor için kullanılan bir mızrak.

Bir yorumcu "Tanrı, Kral ve İstasyon adına birinci raunt için geri sayım başlasın!" diye bağırıyor.

"Tanrı, Kral ve İstasyon adına!" seyirciler titanik bir şekilde yankılanıyor. Gerçeklik, gürleyen sesleriyle birlikte içeri sızıyor - iki küheylanın grav-gen tarafından birbirlerine doğru çekildiğini biliyorum ve bunun dakikada kabaran parslarla düz bir çizgi olduğunu biliyorum, ikimiz birbirimizi zar zor paralel geçiyoruz. O geçiş anında mızraklarımızla birbirimize vurmaya çalışıyoruz: miğfer, göğüs zırhı, zırhlar, eldivenler, greaves, püskül... vurulacak altı yer var, ama sadece miğfer otomatik olarak kazanılmış sayılıyor. Diğer her yer bir puan. Bütün *bunları* nereden biliyorum? Ben bilmiyorum. Bu oyunun nasıl puanlandığı hiç umurumda olmadı. Sadece ortaya döküldü. Kim...?

Burada benimle birlikte olan şey biliyor. Bana hevesle her şeyi sözsüz kesinlik akışları içinde anlatıyor; vurduğumuzu biliyor. İki devasa insansı atın uzaya doğru ayrıldığını biliyor. Grav-gen'in bizi bir döngü, bir sonsuzluk sembolü gibi iki tur daha döndürüp tekrar içeri çektiğini biliyor. Üçüncü raundun sonunda en çok puana sahip olan kazanır. Eğer bir binici eyerinden fırlarsa, kaybeder. Rakibinin kaskına çarpan kazanır. Rakibe dokunmasına izin verilen tek şey mızraktır; bunun dışındaki her şey faul olarak kabul edilir.

Tüm bunları biliyor çünkü yıllardır burada kapana kısılmış durumda. *Kapana kısılmış mı?* Bu bir makine... ama eğim aniden manyetikleri devre dışı bırakıp beni açık alana, çekirdeğini daha da hızlı döndüren grav-gen'e doğru iterken bunu düşünecek zamanım yok. Mavi parlaltı parlıyor -görmeyi engelleyecek kadar değil ama beni sonuna kadar yönlendirecek kadar. Dehşete kapılmalıyım ama son bu kadar yakınken, Annem bu kadar yakınken... Onu görmeyeli altı ay oldu. Artık çok uzun sürmeyecek.

Nasıl sürüleceğini bilmiyorum. Nasıl kazanacağımı bilmiyorum. Ama silahı nasıl tutacağımı iyi bilirim.

Mızrak bir hançer değil, daha büyük. Daha ağır. Onu sabit tutmak için mücadele ediyorum, eyerdeki insan elim boşluğu kaplasa da kolum ağırlığın altında zorlanıyor. *Hissediyorum*; tıpkı Rax ve dirseğinin dokunuşu gibi, mızrağın

Sap, sadece benim dışımda uzayda var olsa bile avucumda gerçek ve serttir.

Yut. Korkuyu bastır. Daha *hızlı*, sanırım. *Onu daha hızlı mahvetmek istiyorum. Onu daha hızlı görmek istiyorum.*

Altın plazma aniden sırt deliklerimden, bacak deliklerimden sıcak bir şekilde patlıyor, jeneratör beni içine çekerken beni eğimden dışarı itiyor. Hız bağırsaklarımı, kalbimi gırtlığıma kadar zorluyor ve yıldızlar bulanıklaşmaya başlıyor; İstasyon gri gökkuşağı çamuruna dönüşüyor, Esther'in fırtınalı yeşil yüzeyi birbirine karışıyor ve tek görebildiğim korkunç bir hızla yaklaşan kırmızı at, beyaz-altın mızrağım karanlığa yaldızlı bir diş gibi ısırıyor. Rax'in kırmızı mızrağı görüş alanımda çok yakın bir noktaya kadar daralıyor, atı hafif kaymalarla hareket ediyor, değişiyor, bir şekilde beni hayattan koparan devasa yerçekimi kuvvetine karşı koyuyor-

Etkiliyoruz.

Nefes almak için çok hızlı. Hareket edemeyecek kadar hızlı. Bir milisaniye boyunca her şey bir anda zihnime kazanıyor: metal, ışık, ateş, acı.

Ve sonra siyah.

Hissettiğim bir sonraki şey karanlık. Belki de ölüm.

Sonu yumuşak ve ritmik bip sesleriyle örtülü. Hareket edemiyorum. Bedenim -eğer hala bir bedenim varsa- ağırlaşıyor, başım daha da ağırlaşıyor. Kulaklarımda zayıf sesler yankılanıyor.

"-iyileşme süresi?"

"En fazla bir ay. Nanomakine tedavisi çok-" "Ne- DNA sonuçları için-"

"-istediğiniz gibi, efendim."

Alnıma yumuşak bir şey konuyor ve sonra seslerden biri kulağıma yaklaşıyor, durgun su gibi sakin.

"Diğer tarafta görüşürüz, cesur adam."

Ben cesur değilim. Sadece katlanıyorum.

Ağzım kıpırdamıyor, boğazım takırdamıyor, kendi içimde tutsağım.

kendi bedenim. Ayak sesleri, bir şeylerin kapanma sesi ve ardından karanlık beni tekrar ele geçiriyor.

-10. Aranea

arānea ~ae, f.

1. bir örümcek

On dört yıl önce, aynı uzay istasyonunda, dördüncü bir çocuk beş yaşına girer.

Erken saatlerde bir kapı eşiğine bırakılmış, unutulmuş bir çocuk. Saçları altın sarısı. Gözleri buz renginde ve önündeki çuval bezi kuklaya, küçük yumruğunda tuttuğu projeksiyon hançerinin sıcaklığına odaklanıyor. Sert turuncu ışık kabzadan fışkırıyor ve püskürüyor, vurmaya hazır. Eğitimci - çocuğun tanıdığı tek anne-baba ailesi- kafasını kuklaya doğru sallıyor.

"Öldürmek."

Öldürüyor. Tekrar ve tekrar. Her seferinde, bir "aferin" alır. Her seferinde bir gülümseme.

Çocuk bir aile hayal eder ve bir ailesi olmasına rağmen, on dört yıl içinde siyah saçlı ve nazik gözlü bir kadını kızının önünde öldürecek ve bu hayalin sonu olacaktır.

Ve yeni bir tanesinin başlangıcı.

5. Abyssus

abyssus ~ī, f.

1. (Geç) bir uçurum

Tenim benden önce uyanıyor; yumuşak battaniyeler, kabartılmış yastıklar, odanın hafifçe dolaşan havası. *Hissedebiliyorum. Düşünebiliyorum.* Sabit bip seslerini *duyabiliyorum.*

Ben hayattayım.

Hızla ayağa fırlıyorum, serum bileğimden fırlıyor ve boş gözlerle derimden sızan kana bakıyorum. Elim annemin boynumdaki kızılağaç haçına gidiyor; önce rahatlıyorum, sonra dehşete kapılıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır, hayır, *hayır.*"

Bu yanlış. Neden ölmedim? Bir ata bindim ve darbe aldım ve- Çarşafı bedenimden sıyrırken bip sesi çılgınca dalgalanıyor. Her şey beyaz ve steril kokuyor: bir hastane, ama herhangi bir hastane değil - asil kuledeki süslü hastanelerden biri. Beni beyaz bir önlüğe sardılar ve bu kozadan odaya tıktılar, ne için? *İyileşmek için mi?* İyileşecek bir şey kalmadı. Hauteclare Hanesi'ni mahvettim mi? Bana DNA testi yaptılar mı? Hatırlayamıyorum ve hatırlamamak yaşamaktan bile daha kötü.

Bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum ve bükülüyorlar, fazla yürüyemiyorum. Kapının korunduğuna şüphe yok ama hayatıma onlar karar veremez. Ölmek zorundayım. Keskin nesneler yok, kırılacak bir ayna bile yok.

Ve sonra pencereyi gördüm.

Ona doğru sendeleyerek gidiyorum ve parmaklarım soğuktan donuyor; güneş ışığının bu kadar sıcak *olabileceğini* bilmiyordum. Açık alanda güneş ışığı yakar, Low Ward'da ise hiç yoktur; duman, rakip kiliselerin devasa gölgeleri ve uykusuz holoskoplardan dışarıda bırakılmıştır. Ama burada, *nazik*, bir kucaklama gibi

-Yine annem gibi.

"Ah, canım. Umarım bir gün güneşin doğuşunu görürsün."
Odanın dışında gerçek sesler çınlıyor. "Uyandı!"

Bedenimi pervazdan yukarı fırlatıyorum ve asil kulenin haksız parlaklığı beni bütünüyle çarpıyor - temiz yürüyüş yolları, yeşil çalılar ve her renkten çiçekler, yakalanan ve yeniden yönlendirilen ve serbest bırakılan güneş ışığı, birbirine ezilmiş kulübeler yerine eşit aralıklı binalar. İnsanlar böyle *yaşamalı*... Annem ve ben böyle yaşamalıydık. Arkamdan bağırışlar yükseliyor.

"Durdurun onu!"

"Hemen *bayıltıcıyı* getirin!"

Eller beni pervazdan geri çekiyor, ama çırpınıyorum, pençeliyorum, ulaşabildiğim her şeyi parçalıyorum: temiz deri, temiz bez, bırak beni, güneşin doğuşunu görmeme izin *ver*, *bana merhamet edemezsin*, *evcil hayvanlarından biri gibi* tutulmayacağım-

"Temiz!"

Kalçamda bir delik açıldı ve sonra damarlarımdan sıcak bal gibi bir şey aktı. Ağır bedenimi yatağa yatırıp gidiyorlar. Yumruğum sıkmaya çalışıyor ama hiçbir şey olmuyor; sadece göz kırpmıyor, sadece nefes alıyorum. Bedenimi durdurabilirler ama zihnimi durduramazlar; hatırladığım son şey kırmızı atımın bana doğru koştuğu. Bayıldım mı? Baygın olsaydım ve kaskımı çıkarmasaydım... Kameralar yüzümü görmeseydi... Hauteclare Hanesi'ni mahvetseydim, şimdiye ölmüş olurdum. Bir plazma menfezinin altında yanmıştım.

Dünya kıpırdamadan dönüyor, serbest düşüşte her santimim kararıyor. Bu hastane yatağında kapana kısılmışken, sadece iki şeyden eminim: Birincisi, Hauteclare Hanesi'ni mahvetmekte başarısız oldum.

Ve ikincisi, aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım.

6. Clarus

clārus ~a ~um, *a.*

1. açık, parlak

2. ünlü, meşhur

Rax Istra-Velrayd çay fincanına bakıyor, kehribar rengi sıvı annesinin mermer zemin üzerindeki her çılgın adımıyla titriyor.

"Onun bir sahtekâr olduğunu nasıl bilmezsın?" Hırlıyor, sıkıyor kâğıt gibi ince ellerini kendi fincanına doladı. "Seni eğitmek için bu kadar riske girdik, ne için? Gizlice içeri girip bir at çalan sıradan bir sıçanla savaşıyor hepsini çöpe atman için mi? Bunu bilmen gerekirdi. Maçı daha başlamadan durdurmalıydın!"

Şöminenin önünde, yüzünün yansıtılan hologramı mavi ve yarı saydam bir şekilde karalıyor, manşetlerle çılgık atıyor: COMMONER HAUTECLARE EVİNİN GHOSTWINDER'INA EL KOYUYOR VELRAYD EVİ. Rax duvara yaslanmış hareketsiz duran babasına bir bakış fırlatır. Rax'ın birçok binicilik ödülünün bulunduğu raf, babasının yanında ironik bir şekilde parıldıyor; tavana kadar uzanan altın ve gümüş. Her zamanki gibi babası bir şey söylemek istemiyor gibidir. Rax parçaları tek başına toplamak zorunda.

"Hiçbir sorun yok anne. SCC bunun geçersiz bir maç olduğunu ilan etti. Biz hiç kaybetmedik-"

"Yapabilirdik." Gözlerini ona dikti, sesi soğuktu. "Anlamıyorsun. Hiç anlamıyorsun. At sürüyorsun ama hiç düşünmüyorsun - dün ailemizin onurunun her zerresini kaybetmekten kıl payı kurtulduk."

"Herkesi kandırdı anne," diyor Rax. "Mirelle'in hiçbir fikri yoktu-"

Şiddet her zaman anlık olarak gelir. Beyaz bir bulanıklık yüzüne doğru savrulur ve sonra çenesini kesen porselenin kötü hissi gelir.

fincan kırılır. İlk kez olsaydı acısı daha fazla olurdu. Rax bunun kaçınıcı olduğunu hatırlayamıyor, belki de bininci. On bininci. Kanın yavaşça çenesinden aşağı damladığını hissederek ve masanın üzerine düşüşünü izler.

"Bu Hauteclare'lerle ilgili değil!" Anne tıslıyor. "Dük Velrayd *sorular* soruyor. Bizi sorgulamasına izin veremeyiz, biz güveniliriz. Biz artık bir Velrayd baronluğuyuz ve ne pahasına olursa olsun öyle kalacağız. Bunu bizim için mahvedemezsiniz."

Şöminedeki közler zayıf bir şekilde yüzünde titriyor - gölgeli, pişmanlık duymayan. Köşedeki koruması kayıyor, parmakları sopasında beklenti içinde bekliyor. Rax daha küçükken onu hızada tutmak için tek gereken annesiydi, ama büyüdükçe yardım almaya başladı - bir baronesin çocuklarını kendi başına terbiye etmesinin belki de yakışksız olduğunu fark etti.

Rax bir sonraki sözlerinin acı anlamına geleceğini biliyor. Vücudu hayali çürüklerle ağrıyor. Yine de dudaklarından yükselen yumuşak kahkahaya engel olamıyor. "Senden kurtulabileceğim anlamına gelseydi yüz tane avama karşı at sürerdim."

7. Vulpes

vulpēs ~is, f.

1. bir tilki, cadalog

2. (*mecazi olarak*) kurnazlık, hüner

Çetele işaretleri zamanı hatırlamanın en iyi yoludur - mecbur kalırsanız apartmanınızın duvarını oyabilirsiniz. Her gün için bir çizgi, her gün aynı sonsuzluk gibi hissettirdiğinde. Tek bir çizgi, yarılan dudığınızdaki kanı sildiğiniz ve tekrar ayağa kalktığınız bir zaman anlamına gelir. Tek bir çizgi, hayatta kalmak için yemek yediğin anlamına geliyordu. Tek bir satır, annenizin katili hakkında kimsenin size vermeyeceği bilgiler için yaşınızın üç katı zengin bir adamla yattığınız anlamına gelir.

Hastanede geçirdiğim her gün için beynime bir neon çizgi çiziyorum.

Üç işaret. Üç gün. Her altı saatte bir hemşireler kelepçelerimi kontrol ediyor. Her dört saatte bir serumumu yeniden dolduruyorlar - sıcak baldan daha düşük dereceli bir sakinleştirici ama yine de ağır uzuvlarımı yerinde tutacak kadar güçlü. Ateşli sakinleştirici uykumda, annemin öldüğü gece, zamanın bozduğu bir kayıt gibi oynatılıyor, atlanıyor, tekrar oynatılıyor ve tekrar atlanıyor - suikastçının boş başlığı, tamamen siyahlar içinde aç bir yırtıcı gibi ona doğru ilerliyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, yüzü bulanık ve kelimeler saçma sapan. Yalvardı. Hatırlıyorum ama hatırlamak istemiyorum. Suikastçıyı durdurmak istiyorum ama asla yapamıyorum. O karanlık, soğuk uzay, şeytan ve bana korkunç buz mavisi gözlerle bakarken, köprücük kemiğimde açtığı yara korkunç bir şekilde ağrımaya başlıyor.

Uyanmadan önce ağlıyorum.

Yastığım, saçlarım ve kulaklarım tuzla dolana kadar kıpırdamadan ağlıyorum, Tanrı'nın kitabında arkasına bakan kadın gibi. Annemin yanında zayıftım - bir şey yapamayacak kadar mutlu, naif ve yumuşak - ve bu onu öldürdü. Ben zayıftım. *Yumuşaklığım onu öldürdü.*

Dört çetele işareti. Beş.

Altıncı gün, bir adam gelir. Bir hemşire ya da doktor değil, dışarıdan biri. Güve yeniği bir kumaş, toz ve gizli bir karanlık gibi kokuyor. Döşemenin üzerinde ölçülü bir şekilde yürür, tabard'ı ve pantolonu düz ipektir ama bastonu özenle işlenmiş safir ve gümüşten yapılmıştır. Herhangi birinin sıradan amcası olabilir: orta yaşlı, orta boylu, pürüzsüz tenli ve bir tutam soluk kahverengi saçlı - içinde hiçbir zorluk olmayan bir adam. O zaman asil, ama alnında siyah ışık halesi yok. Tuhaf... Hepsinin krala bağlılık sembolü taktığını sanıyordum.

Yatağımın başucundaki sandalyeye oturuyor, ince dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Beni beklediğin için teşekkür ederim, Synali." Yumuşak sesi bana "cesur olan" diyen kişiyle aynı. "Senin için çok zor olmuş olmalı."

Daha dik oturuyorum; önce sormadan adınızı bilen birinden iyi bir şey gelmez.

"Özür dilerim," diyor. "Sakinleştiricinizin etkisinin yakında geçeceği ve konuşabileceğiniz söylendi. En azından göz kırparabilir misin?"

Ben yaparım. Gülümsemesi genişliyor, dişleri bembeyaz.

"Evet için bir, hayır için iki göz kırpma diyelim. Bu şekilde konuşmamız o kadar da tek taraflı olmaz. Anlaştık mı?" Parmaklarını dizinin üzerinde birleştiriyor. Parmaklarındaki pahalı yüzüklerin farkına varıyor: Bu adamla tanışabilmek için hayatta tutuldum. Hastanenin beni havalandırmaya teslim etmemesinin sebebi o. Bu da onu düşmanım yapıyor. Her kim olursa olsun, belli ki gücü var ve güç her zaman işe yarar.

Kendini sabırla tekrarlıyor. "Anlaştık mı Synali?" Bir kez göz kırp.

"Harika. Açık konuşmama izin verin - Dük Farris von Hauteclare'i kendi tören hançeriyle bıçaklayarak öldürdünüz. Pişman mısınız?"

İki kez göz kırptı. Öfke ya da tiksinti bekliyordum ama gülümsemesi nazikti.

"Anlıyorum. Bu iyiye işaret." Bastonunun gümüş başını inceliyor. "Sonra

Dük'ün cesedini ofisinin hava kilidinden dışarı attınız, binicisinin kıyafetini çaldınız ve sonra Velrayd Hanesi'ne karşı bir turnuvada Hauteclare Hanesi'nin atına bindiniz. Hem de herhangi bir turnuva değil, Cassiopeia Kupası Yarı Finalleri. Asiller kesinlikle çok *öfkeliydi*."

İnce gri gözlerinde memnun bir pırıltı dolaşıyor. Boğazımı açıp anlaşılması imkânsız bir şeyler mırıldanıyorum ama o hemen yorumluyor.

"Velrayd Hanesi'nin binicisi tarafından parçalandın. Yerçekimi kuvvetine dayanacak kadar eğitilmiş olmadığın için çarpışmanın etkisiyle eyerden fırladın ve kask yastığını açamadığın için kafatasın atının metal iç kısımlarında kırıldı. Doktorlar, sipariş ettiğim nanomakine tedavisine rağmen hayatta kalmanızın Tanrı vergisi bir mucize olduğunu söylüyorlar."

Benim için mucizeler mi? Nanomakineler benim için mi? Neden zahmet edeyim ki? Ben bir katilim, bir piçim, kimsenin değer verdiği bir şey değilim.

Adam deri koltuğunda arkasına yaslandı. "Az önce size aktardıklarımın hepsi iki ay önce gerçekleşti."

Boğuluyorum. *İki aydır* bu yatakta mıydım? *Hayır*, hayır, altı gün oldu! Saydım. Çetele tuttum.

"Bir hafta önce bilincin yerine geldi." Sarmal düşüncelerime soğukkanlılıkla cevap veriyor. "İki ay önce nanomakine tedavinin yapılmasını emrettim. Dükü öldürmeni bile bir sır olarak saklamayı başardım; İstasyon'un geri kalanı için o doğal nedenlerle öldü - kalp krizi sanırım. Cesedini bulduklarında soruşturma memurlarına ne yazdırdığımı tam olarak hatırlamıyorum."

İniltim tökezleyen tek bir kelimeye dönüşüyor. "Neden?"

"Karşılığında bir iyilik isteyeceğim."

"Seninle yatmayacağım, seni soylu pislik. Sadece öldür beni."

Adamın yüzü gevşiyor ve sonra gülüyor. Tüm solgun çizgileri ve ince kıvrımları güneşin aydınlattığı bir anda saf bir eğlenceye dönüşüyor; ondan şimdiye kadar duyduğum en yoğun duygu.

"Bu tür iyilikler beni ilgilendirmiyor." Konuşacak kadar sakinleşti. "Seni öldürmekle de ilgilenmiyorum."

"Ölmek istiyorum-"

"Ne istediğinizi çok iyi biliyorum," diye araya girdi. "İnsan babasını öldürüp sonra da mutlu bir hayat sürmek niyetiyle deneyimsiz bir turnuva atına binmez. Eğer biri hayatta kalmak isteseydi, eyleminden sonra kaçmaya çalışırdı, ama sen böyle bir şey yapmadın. Bunun için ölmeye hazırdınız. Sen

ölümünüz anlamına gelse bile Hauteclare Hanesi'ne zarar vermek istedim."

Konuşma tarzı... Kesinlikle asil doğumlu. Gözleri benimkilerle yumuşaklık olmadan buluşuyor. Bir zamanlar neşenin olduğu yerde şimdi sadece çelik var. Kim olduğumu biliyor. Ne yapmaya çalıştığımı. Bu kadar açık bir şekilde bilinmek içimi acıtıyor.

"Sen... kimsin?" Boğazım yanarak idare ediyorum.

"Bana Dravik diyebilirsin. Seninle birlikte çalışmak isterim."

"Neden çalışayım ki?"

"Çünkü Hauteclare Hanesi'nin yıkımı tek başına senin tarafından gerçekleştirilemez."

Gevşek ağızından bir hırıltı çıkıyor ama o devam ediyor.

"Lütfen beni yanlış anlamayın; bir dükün piç kızı ata biniyor ve üstelik katili... Nova-Kral'ın sarayı Hauteclare Hanesi'ne çok öfkelenirdi. Planınız çok düzgün bir şekilde işe yarardı ama tam olarak değil. Saman alevi gibi parlar, belki iki ay boyunca piç dedikoduları çıkar ve Hauteclare bunu örtbas etmek için uygun kişilere para öderdi. Benim aklımda daha kalıcı bir yöntem var."

Yastıklara yaslanıyorum. "Kalıcı mı?"

Beni yakaladığını biliyor, çünkü bu kez gülümsemesi sabırlı. "Nova Kralı'nın sarayı elli bir haneden oluşur. Yüzyıllar boyunca birleştiler ve ayrıldılar ama hiçbiri feshedilmedi. *Asla*. Kral buna izin vermez, anlarsınız ya, onlar onun güç kaynaklarıdır. Gezegenler gibi onun yörüngesinde dönüyorlar, o onlara sağladıkça onlar da ona sağlıyorlar."

"Bütün bunları biliyorum-" Sesim kesildi.

"Süpernova Kupası'nı duymuşsundur herhalde?" Onunki duymadı.

Bir kez göz kırpmıyorum. Süpernova Kupası İstasyondaki tüm turnuvaların en büyüğüdür ve her on yılda bir düzenlenir. Binicilik konusunda ne kadar cahil olursam olayım, Süpernova Kupasını kazanan hanenin kralın gözüne girdiğini ve kralın gözüne girmenin de güç, para, nüfuz anlamına geldiğini biliyorum; soyluların uğruna durmaksızın entrikalar çevirdiği ve birbirlerini arkadan vurduğu her şey Süpernova Kupasını kazanana gümüş tepside sunuluyor. Babamın binicisi olduğu Hauteclare Hanesi geçen on yılda kazandı ve ben onların her koğuşa asılan bayrakları ve her köşe başında zar zor gizlenen gasp ve yağmalarıyla büyüdüm. Güçlü Haneler önümüzdeki on yıl boyunca üstünlüklerini pekiştirmek için, zayıf Haneler ise kaderlerini tersine çevirmek için katılır, ama *herkes* katılır.

Bu Dravik denen adam-

"Süpernova Kupası'nda benim Evim için yarışmanı istiyorum Synali. Karşılığında da Hauteclare Hanesini feshedeceğim."

Kalbim boğazıma sıçradı. "Sonsuza kadar mı?"

"Onlar unutulacak. Yaptıkları, geçmişleri, onurları, hepsi silinecek."

Delirmiş. Acemi biri böyle bir kupayı kazanamaz. Kral dışında hiç kimse bir Meclisi feshedemez. Bana elini uzatırken Dravik'in gözleri hiç şaşmıyor. Eğer yalan söylüyorsa, bu çok pahalı bir yalan - hastane faturalarım, babamın cinayetini benim için örtbas etmesi. Beni hayatta tutarak büyük bir risk aldı.

Eğer doğruyu söylüyorsa.

"Bir Meclisi feshedemezsiniz," diye ısrar ediyorum.

"Bir plan var." Bunu sanki başlı başına bir açıklamamış gibi söylüyor - sağlam bir gerçek.

"Bana umut vermeyin Sör Dravik," diye mırıldanıyorum. "Umut etmek istemiyorum, ölmek istiyorum. Dinlenmek ve annemi tekrar görmek istiyorum."

Bakışları sanki çok iyi tanıdığı birini görmüş gibi garip ve acı verici bir şekilde buruşuyor. Hauteclare Hanesi'nin İstasyon'dan sonsuza dek silinmesi gibi gülünç bir fikir zihnimde altın bir meyve gibi asılı duruyor. Uzattığı eline bakarak tereddüt ediyorum. Son altı aydır başka birinin tenini hissetmek acıdan başka bir şey ifade etmiyordu. Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Bana dinlenme sözü verebilir misin?"

Makinenin bip sesi yavaşlıyor, kalbim cevap için yalvarıyor.

"Bittiğinde," diye başlıyor. "Sana söz veriyorum, seni dinlendireceğim."

Sağlam bir gerçek.

Elimi uzatıyorum, nasırlı avucum onun yumuşak elini kavırıyor.

8. Novicius

novīcius ~a ~um, *a.*

1. yeni, taze

Asil kule, İstasyon'un halkasının tam ortasında yavaşça dönüyor ve Dravik'in hovercarriage'inin penceresinin dışında giderek yaklaşıyor. Motorumuzun sessiz uğultusu bizi, sert ışıklı otoyolun turuncu şeridinden aşağıya doğru akan yüzlerce hovercarrienin gürültüsünden izole ediyor, sürücü koltukları programlama onlara rehberlik ederken boş.

"Daha önce hiç hovercarriage'e binmemiştim," diyorum. "Her zaman daha çok kamu tramvay kişisi."

"Bundan sonraki hayatında pek çok ilkin olacağını tahmin ediyorum." Dravik kıkırdıyor, karşımdaki köşeye sıkışmış, bastonunu kucağına almış. Fare tonu kaküllerinin altında onu asil gösteren siyah ışıklı bir halesi yok ama yine de özel bir hovercarriage'i var; eğer gümüş kakma üzerine pudra mavisi zambakların iç detayları bir gösterge ise çok pahalı bir tane. Hastaneden çıkarken giymem için bana verdiği ince keten elbisenin pürüzsüzlüğü tenimde kayıyor -çuval bezi tuniklerime kıyasla çok hoş. Yün şal geniş, güve yeniği delikleri yok. Yumuşak deri botlar *çok* iyi oturuyor. -Alıştığım plastik dokuma sandaletlerden çok farklı.

"Bu büyük planınızda büyük bir kusur görüyorum," diyorum. "Hiç binici eğitimim yok."

Dravik, "Bu durum düzeltilecek," diye söze girdi.

"Beni binici akademisine gönderip çocuklarla aynı sınıfa mı koyacaksınız?"

"Gerek yok. Ben eski bir biniciyim. Süpernova Kupası iki ay sonra-

Bildiklerimi sana öğretmek için fazlasıyla yeterli zamanım var."

Kaşlarım havaya kalktı. Yani o bir asil. Ya da... *öyleydi?* "Yaralanmanın sebebi bu mu? Binicilikten mi?"

"Hayır." Parmaklarını sağ dizine vuruyor. "Bu daha kişisel bir şeydi. Ancak senin böyle bir yaran yok ve eğer seni doğru eğitirsek, bu şekilde kalacak."

"Beni bir hayvan gibi gösteriyorsun," diye hırlıyorum. Gülümsemesi son derece sakın.

"İntikamını almak için bir hayvana dönüşmez miydin?"

Homurdanıyorum ve kollarımı göğsümde birleştirerek koltuğa yaslanıyorum. Binicilik eğitimini kolaymış gibi anlatıyor ama iki aydır uyuyorum, vücudum zayıf. Mucizevi bir şekilde biniciliğin inceliklerini kavramayı başarsam bile, on yıllardır olmasa da yıllardır bu oyunda olan soylulara karşı çıkmak

-Kaybedilen bir savaş. Teknikleri var. Tecrübeleri. Benimse hiçbir şeyim yok. Dravik akademiden mezun olmuş yetenekli herhangi bir soylu biniciyi seçebilir.

"Neden ben?" Ben soruyorum.

Dravik bacağının yan tarafına vurur. "Ben ata binemem, sen de bir Haneyi yok etmeyi umamazsın. İkimiz de diğerinin istediği şeye sahibiz."

"Ben bunu sormadım."

"Ghostwinder'ın eyerindeki zihinsel tokalaşmanız çok iyi geçti; bu konuda yeteneklisiniz. Biniciler genellikle ilk seferlerinde burun kanaması ve baygınlık yaşarlar."

"Bunun için herhangi bir akademinin birinci sınıfına gidebilirsin. Çaresiz olduğum ve kolay manipüle edilebildiğim için mi?"

"Hayır."

"Soylulardan nefret ettiğim için mi?"

"Hayır."

"O zaman *neden?*"

Motorun sessiz tınısı. Hoverkraftın tavanından sallanan safir taşlı püsküllerin tıngırtısı. Güneş ışığı değerli taşları yakalıyor, yumuşak adamın üzerinde gökkuşağını kırarak bana daha yumuşak bir gülümseme veriyor, cevapsız bir gülümseme - veremeyeceği ya da vermeyeceği bir cevap - ve o zaman ona güvenmekle aptallık ettiğimi anlıyorum. Bütün bunlar manipülasyon ve kontrol kokuyor. Ayağa kalktım. Hareket ettiğimi hisseden araba otomatik olarak yavaşlıyor.

"Kapıyı aç," diyorum. "Synali-

" diye başlıyor Dravik.

"Aç şu lanet kapıyı dedim!"

Bileği için hareket etmiyor. Vagonun kontrolleri sadece ve sadece görüşüne bağlı olabilir ama bu İstasyondaki her şeyin bir acil durum yedeklemesi var, asil ulaşım araçlarının bile. Kolun altına sıkışmış düğmeyi buluyorum ve tek bir parmağımla ona uzanıyorum-

"Gerçekten babanın anneni kendi başına öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" Dravik'in sesi elimi olduğum yerde donduruyor.

"Yedi," diyor. "Hauteclare Hanesi'nin diğer yedi üyesi onu alaşağı etmek için oy kullandı. Her biri babanı zorladı ya da başka bir şekilde anneni bulmaya, izini sürmeye ve öldürmeye yardım etti. Bu bir grup çalışmasıydı. Asil anlaşmalar her zaman öyledir."

Kulaklarım çınlıyor, ağzım demir kumuyla doluyor. Ailesi ona yardım etti. Annemin boğazındaki hançer suikastçınınkinden daha fazla avuca değdi. Haç kolyesini kavradım. *Daha sert. Daha sıkı.* Dışarıdaki uçan arabalar çılglık çılgılığa ışıklar içinde yanımdan geçiyor. Sesimi bulana kadar bir sonsuzluk geçiyor.

"Bu yedi kişi... Bu işe karıştıklarından emin misiniz?"

Dravik "Şüphesiz," diyor. "İyileşmekte olduğun iki ay boyunca her birini dikkatle inceledim. İsterseniz size onların suçluluğuna dair kanıtlar sunabilirim."

Bir an için bu garip adamdan şüphe duymayı *diledim*. Keşke yanılıyor olsaydı, ama yanılmadığını iliklerime kadar biliyorum - elbette hepsi annemle beni öldürmek isterdi. Onlar bir Ev. *Birlikteler*. Sadece babamın değil, hepsinin onuru tehlikede.

Koltuğa yığılıyorum ve araba hareket ediyor. Dravik ilk kez gülümsemiyor. "Anlaşmamızın koşullarını konuşmak için eve gidene kadar beklemeyi umuyordum ama... Süpernova Kupası'nda kazanacağın her tur için bu yedi soyludan birini öldürmeyi teklif ediyorum. Süpernova Kupası'nın *tamamını* kazanırsanız, Hauteclare Hanesi'nin kendisini sileceğim."

Birdenbire, imkânsız altın meyve etrafındaki daha küçük, çok daha yakın meyveleri filizlendirir.

"Nasıl-"

"Bağlantılar. İnsanlar, yerler, şeyler... Bunların hiçbirisiyle ilgilenmene gerek yok. Tek endişen ata binmek olacak." İçindeki güvensizliği görüyor

Ben. "Onlardan kurtulamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Avuçlarıma ters ters bakıyorum. "Bence sen kendi sonunu getirebilecek kapasitedesin, ama benimki... daha az."

Yüzünde yine bir gülümseme beliriyor. "Hauteclaire'in kanından birinin tevazuyu seçeceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Cesur olan, bir hademeye ilaç verdin, çok iyi korunan bir turnuva salonuna gizlice girdin, bir biniciyi kandırdın, bir atı kaçırdın ve bir dükü bıçaklayarak öldürdün. Under-ring'de daha azını yapmış suç lordları tanıyorum."

"Binicilik farklıdır."

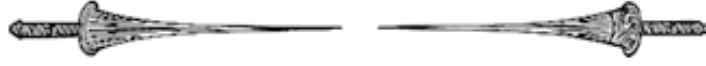
Özlemle pencereden dışarı bakıyor. "Sanırım öyle."

Arabamız siyah bir tünele dalıyor ve her yaldızlı binayı ve arnavut kaldırımlı yolu yıkayan yapay ay ışığının gümüş yıkamasına çıkıyor. Asil kulesini uzaktan hep nefret dolu bir minyatür, kibirli bir oyuncak ev gibi görmüştüm ama şimdi fiskiyeler, gökyüzü onlarla örülene kadar başımın üzerinden yukarı, karşıya ve binaların arasından özenle hazırlanmış yerçekimsiz spiraller halinde su akıtıyor. Soylular kaldırımlarda kehribar işlemeli korseler, holografik şemsiyeler ve özenle hazırlanmış ahşap maskelerle dolaşıyor. Kollarında bükülmüş küçük yaratıklar asılıdır - maymunlar, köpekler, hepsi de ders kitaplarında tanınmayacak şekilde yetiştirilmiştir. Diğer her köşede gerçek beyaz ağaç enstrümanlara sahip kuartetlerden boğuk müzik sesleri yükseliyor ve neon ışıklı şapkalar ve kelebek ışıltılı takım elbiseler içindeki soytarılar gevşek kalabalığın arasında uçuşuyor ve taklalar atıyor.

Dilenciler yok, moleratlar ya da çöpten beslenen zayıf köpekler yok, neon ışıklarında boğulan yırtık pırtık güveler yok. Yollarda kan yok. Pislik yok, sarı sülfür püskürten bacalar yok. Her şey havalandırılmış, parfümlenmiş, holograf ve değerli ahşapla kaplanmış, müziğin ve suyun sesi - temiz su, Low Ward'da insanların uğruna öldüğü, birbirlerini bıçakladığı türden - burada ve *sanat* haline getirilmiş, küçük hayvanları içinden geçebilsin ve manzaraya gülebilsinler diye yapılmış.

Öfkem kendini aşıyor ve bulantıya dönüşüyor.

"Büyüleyici, değil mi?" Dravik soruyor, bana plastik bir torba uzatırken bile gözlerinde ışıklar dans ediyor. Tırmalıyorum. Dışarıdan biri gülüyor. Bir müzik grubu çalmaya başlıyor. Ben öğürürken neşeli müzik sesi bastırmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Mide bulantısının geçmesi için geçen sürede, hover-arabamız müzikten, dansçılardan ve parfümlü kalabalıktan uzakta, daha sakin bir yola sapıyor. Yeşil çimenler ve beyaz ağaçlarla (*gerçek ağaçlar, Dünya'da olduğu gibi*) dolu bir tepeye çıkıyoruz, yamaçta şık mermer asil malikaneler var. Araba büyük bir metal kapının önünde duruyor ve kapı siyah bir demir mengene gibi kolayca ileri doğru sallanıyor.

"Buradayız," diye duyurdu Dravik oldukça üstünkörü bir şekilde.

Hovercarriage bir bahçenin içinden geçen tepeden kesilmiş bir patikada süzülüyor. Diğer malikânelerin yemyeşil bahçelerinin aksine burası solmuş, bakımsız, çimleri sararmış ve beyaz ağaçları açlıktan ölmek üzere. Yine de... İstasyon'da mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla boş alan var. Yine de bunlar *gerçek ağaçlar*; yaprakları ve kökleri hangar kapısındaki düşman dalları gibi kıvrılıyor. Tepedeki cam ve mermer malikane elli Low Ward ailesini rahatlıkla sığdırabilir.

Torbalanmış kusmuğumu daha sıkı tutuyorum - Soylu Evler'in rahat yaşadığını biliyordum, ama yakından görmek çok daha sıcak, daha gerçek. Sonunda malikâne bizi mermerden aziz ve günahkâr heykelleriyle kaplı, beyaz çakıl taşlarından oluşan bakımlı bir meydanla çevreliyor. Aziz Petyr, ne kadar düştüğümü hatırlatan bir alçakgönüllülükle baş aşağı duran haçının üzerinde asılı duruyor.

Hayatımın yeniden bir soylunun eline geçmesine izin verdim.

"Hoş geldin Synali"-Dravik bastonunu sallayarak-"evime. Ve elbette senin evine de, ittifakımız ne kadar sürerse sürsün. Gidelim mi?"

Beni içeri buyur ediyor ve ön kapıdan içeri iki adım attığımda tozun kokusunu alıyorum; kalın bir tabaka halinde her pelüş kanepeyi, savaş öncesi yapılmış her tabloyu kaplamış. Mermer zemini bile kaplıyor; trafiğin en yoğun olduğu yerlerde patikalar oluşmuş. Gölgeler odaları boğuyor, sadece birkaç sıcak ışık

Malikanenin bağırsaklarından göz kırpıyor. Bu Dravik'in kokusu - güveler, zaman ve o huzursuz karanlık. Gözlerim etrafta geziniyor, bekleyen muhafızları arıyor ama beni ele vermek isteseydi, sanırım bunu yapmak için beni soylu kulesine sürüklemeye zahmetine girmezdi.

"Umarım dağınıklığımı bağışlarsınız." Dravik bana yetiştii. "Elimden geldiğince burada fazla vakit geçirmiyorum."

"Neden?"

Duraklıyor. Ve sonra: "Anılar."

Süpernova Kupası'nda neden benim yarışmamı istediğini ya da neden özellikle beni seçtiğini bilmiyorum. Ona güvenebilir miyim, onu bile bilmiyorum. Ama anılar ve sizi onlardan uzak tutan acı, iyi bildiğim bir şey.

Ani bir havlama sesi yankılanıyor, metalik ve taklit bir ses ve koridordan bize doğru fırlayan parlak bir şeyi izliyorum; yaklaşık olarak orta boy bir köpek şeklinde bir robot. Pürüzsüz altından yapılmış, ama bir bacağı ve gövdesinin bir kısmı paslanmış, uyumsuz parçalarla değiştirilmiş -üzerine uzun süre önce solmuş holosticker'lar ve çocuksu lazer çizimleri çizilmiş. Dravik'in ayaklarının önünde durduğunda kulakları kafasına çarpıyor ve paslı kuyruğunu çılginca sallıyor.

"Ah." Dravik yere bakıyor, gülümsemesi her zamankinden biraz daha acı. "Yani seni bu kadar uzun süre hayatta tuttu, öyle mi?"

Robot-köpek havlıyor ve Dravik'in ayakkabılarının etrafında dönüyor. Garip ama soyluların omuzlarına musallat olan evcil hayvanlardan daha az ürkütücü ve yanımdaki adamdan çok daha az ürkütücü. Yavaş bir elimi ona doğru uzatıyorum ve o da cilalı safir gözleriyle bana bakıp avucumu temkinli bir şekilde kokluyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum. "Ben Synali."

Köpek hırlıyor, metal geri çekilerek sedef dişlerini ortaya çıkarıyor.

"Sessiz ol." Dravik alay ediyor, sonra bana bakıyor. "Aldırma ona. Bu geçmiş bir dönemin kalıntısı, başka bir şey değil."

"Efendim."

Karanlığın içinden beyaz bir hayalet çıkınca irkiliyorum: yaşlı bir adam, yüzü parşömenden daha solgun ve gri saçları her yöne uçuşan bulutumsu bir şok. O kadar çelimsiz ki, sanki içten içe yenmiş gibi görünüyor; geriye sadece derisi ve kemikleri kalmış. Karmakarışık saçlarının tam aksine, pantolonu ve tuniği özenle temizlenmiş ve duruşu tertemiz.

"Döndünüz Üstat Dravik," diye mırıldanıyor gülümseyerek. Yemin ederim ki

Dravik başlık karşısında irkildi.

"Evet, Quilliam. Misafir odası hazır mı?"

"Evet." Quilliam kağıttan gülümsemesini bana çevirdi. "Genç bir hanımefendiye uygun her şey içinde. Moonlight's End'in bir kez daha misafir kabul ettiğini görmek beni çok heyecanlandırıyor-"

"Peki ya sığınak?" Dravik soruyor.

"Sistemleri kendim yeniden ayarladım, efendim. Oldukça fazla örümcek ağı vardı ve ziyaretçi normalden daha aç görünüyordu-"

"Çok iyi." Dravik aniden kumuk torbasını elimden aldı. "Lütfen bunu atın, sonra da hafif bir çay hazırlayın. Synali ve ben ofisimde içeceğiz."

"Nasıl isterseniz."

Selam verip loş oda labirentine doğru ilerliyor ve Dravik sözsüz bir şekilde diğer yöne dönüyor, bastonunu şaklatarak beni takip etmemi işaret ediyor. Robot-köpek topuklarının üzerinde hızla ilerliyor; her ne kadar ondan nefret etse de, ona oldukça sadık görünüyor.

"Örümcek ağlarıyla dolu sığınağınızda genellikle aç ziyaretçileriniz mi kalır?" Yanından geçtiğimiz her yemyeşil antik tabloyu -Dünya sanatını-gözlerimin önüne getirerek soruyorum. Bu "Ayışığı'nın Sonu" mekânı o kadar boş, tozlu ve durgun ki, bir malikânedен çok bir mezara benziyor.

"Hayır." Dravik kıkırdıyor. "Ben genellikle bundan daha terbiyeliyimdir." "O zaman neden-"

"Çok uzun bir gün geçirdin, Synali." Sözümlü yumuşak bir şekilde kesti. "Ya da daha doğrusu, çok uzun bir iki ay. Bir sözleşme hazırlayalım ve sonra gece için dinlenelim - sabah yapılacak çok iş var."

Belli ki konudan kaçıyor. Onu bir odaya kadar takip ediyorum; mermerden değil *ahşaptan* yapılmış bir odaya. Neredeyse ağzım açık kalacak. Her metal, trafo merkezlerinin Esther'den çektiği elementlere bağlı olarak sentezlenebilir, ancak ağaçları sentezleyemezsiniz - büyümeleri için *toprak, alan ve zaman gerekir*. Soylular için beyaz ağaç ve verdiği kehribar altından daha değerli. Dravik'in ofisi tamamen *savaş öncesi ahşaptan*, Dünya'da yetişen eski ahşaptan yapılmıştır.

-Zengin, kırmızımsı bir şey. Ateşten daha sıcak, metalden daha canlı, mermerden daha zarif, kor denizindeki kahve dumanı gibi damarlar arasında dolanan spiraller var. Annemin kolyesiyle aynı ağaç. Onu çok severdi, rahiplerin taşlı tespihlerini okşadıkları gibi okşardı, ta ki pürüzsüz hale gelene kadar. Başparmağım boynumdaki haçın üzerinde boş boş çalışıyor, onun izlerini takip ediyor.

"Lütfen." Dravik beyaz ahşap masanın hemen önündeki koltuğu işaret ediyor. "Oturun."

Kolçaklarda toz yok. En çok kullandığı oda burası olmalı. Bir kelebek koleksiyonu, düzenli sıralar halinde dizilmiş mücevherli şekerler gibi duvarda asılı duruyor ve gerçek kağıt kitaplar tüm pahalı, modası geçmiş ihtişamlarıyla raflarda kümeleniyor. Robot-köpek ince bir halının üzerine uzanıyor, safir gözleri dinlenmeye yakın bir şekilde kısılıyor. Ben yerleşmeye fırsat bulamadan Dravik konuşuyor.

"Baban anneni öldürttü."

Odanın sıcaklığı kayboluyor. Bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama kelimeler yutulmuş buz gibi yapışıyor. Basit bir cümle. Duyması, işlemesi ve bir kenara koyması basit olmalı -gerçek bu- ama hafızanın köpekleri tasmalarını ona doğru geriyor... *Teneke zeminde biriken kan, kanın sıcak tuz kokusu, siyah saçlarının kanla ıslanması-*

"Baban anneni öldürdü, değil mi?"

"Dur," diyorum sessizce, "söyle."

Köpek ses tonum karşısında başını kaldırıp tekrar hırlıyor ama Dravik'in sesi sertleşiyor.

"Yeter, seni aptal şey. Özür dilerim Synali-Yaranın tazeyken ne kadar uzun sürdüğünü unutmuşum."

Unutulmuş. Annesini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bildiğini mi ima ediyor? Ona bakıyorum; ne bir şey söylüyor, ne dudak büküyor, ne de göz kırpmıyor. Daha az soylular Madam Beldeaux'nun genelevine sık sık uğrarlardı -en alt düzeydeki baronlarla ancak akraba olan tüccar tipleri- ama mevkileri yükseldikçe okunmaları da zorlaşırdı. Nova-Kral'ın sarayı, isteseler de istemeseler de hepsini eğitiyor ve Dravik'i çok ama *çok* iyi eğitmiş; onu en ufak bir şekilde bile okuyamıyorum.

Yüzükten sıırıslam olmuş parmaklarıyla boş bir parşömen parçasını bana doğru itiyor. İmza yok, ekran yok-gerçek fiziksel sözleşmeler, hacklenmesi imkansız ve izlenmesi daha zor.

"Şartlarınızı söyleyin," diyor. "Her birimiz diğer kişi tarafından imzalanmış bir kopyayı saklayacağız. Eğer ikimizden biri anlaşmayı bozarsa, elimizdeki kopyayı polise götürebilir ve onları vatana ihanetle suçlayabiliriz. Sizin ihanetiniz soylulardan birini öldürmek olacak."

"Ya seninki?"

"Bir haneyi yok etmeye çalışmak, sadece kralın yapmasına izin verilen bir şeydir. *Tahttan izin almadan tacın sorumluluklarını üstlenmek,*

Sanırım adı bu."

Homurdanıyorum. "Sözleşme olsun ya da olmasın, polis senin gibileri asla tutuklamaz. Yüksek mevkilerde arkadaşların var."

"Yüksek mevkiler beni uzun zaman önce dışladı."

Yine yalanlar. Yoksa gerçek mi? Bunu ona söyleyememek çıldırtıcı - gri gözlü bir duvara bakmak gibi. Hokkasından bir lazer kalem alıyorum, ucu kağıdın üzerinde gezdiriyorum.

"Kazanamayabilirim. Hiçbir şey kazanamayabilirim. İlk maçta sahaya çıkıp ölebilirim."

"Yapmayacaksın."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Annem ölmeden önce bana Şövalyeler Savaşı'yla ilgili hikâyeler anlatırdı."

Sessiz malikanede sessizlik hakim. Dravik'in bakışları omzumun üzerinden geçip kapıya yöneliyor, ben de arkama bakıyorum ama orada kimse yok. Yüzü birinin *olduğunu* söylüyor.

"Savaş Şövalyeleri gelmiş geçmiş en iyi binicilerdi. *Efsanevi*. İlkel binekleriyle bile savaş alanında eşsiz kolaylıklar ve hünerler sergilediler. Onların ustalığına bugün hiçbir modern binici rakip olamaz - ya da öyle diyorlar. Nedenini biliyor musunuz?"

Soğuk şömineye kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü hayatta kalmak için çaresizdiler. Düşmanı öldürmek için."

Ağzı bir gülümsemeyle kırılıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama annem aksini söylüyor."

"*'Diyor'* mu? Az önce bana annenin öldüğünü söyledin." "Öldü. On dört yıl önce öldü."

"Geçmiş zaman kullanmak istediniz o zaman."

Bakışlarını kapı aralığından ayırdı. "Hayır, yapmadım. Annem hâlâ bana birçok şey söylüyor."

Çırpınışlarım tıslamaya dönüşüyor. "Sen bir *delisin*."

"Ve sen de bir katilsin." Dravik daha parlak gülümsüyor. "Ama bu ikimizin de suçu değil. Babalarımız bizi bu şekilde yarattı, değil mi?"

Kızgın ama haksız değil. Babam yüzünden buradayım. Zalim adamları kendi çıkarım için kullandım. Egoist adamları avantajım için kullandım. Ama bu ilk kez bir deliyi kullanışım olacak.

Yumruğum tüy kalemi sıkıyor. Elim her acı veren harfi yazıyor:

SYNALI EMILIA WOSTER. Hauteclare Hanesi'nin ölümünün

Garanti Annemin soyadıyla imzalandı, ancak hayatımı bir soyluya devretmiş olmanın içimi kemiren duygusu devam ediyor. Dravik sözleşmesini *Dravik vel Lithroi* olarak imzalıyor. Bu soyadı hafif bir çağrışım yapıyor... ama ben düşünürken odaya giren çay tepsisinin ani tıkırtısıyla irkiliyorum. Hayaletimsi Quilliam elinde bir tabakla yanıma geliyor, üzerinde krema ve çiçeklerle süslenmiş küçük bir kek duruyor. Sulu yaşlı gözleri, üzerinde titreyen tek mum alevinde parlıyor.

Dravik'e dönüyorum. "Bu-"

"Dosyanızı okumak için çok zamanım oldu," diyor. "Ölüm gününüzün aynı zamanda doğum gününüz olduğunu öğrendiğimde çok üzüldüm."

Hareket edemiyorum. Fırın kokusunu, balmumunu, anıları içime çekmekten başka bir şey yapamıyorum. "Senin merhametine ihtiyacım yok."

"Acıma geleneği değil. Bu evde doğum günleri kutlanır." Birbirini kovalayan iki geyiğin resmine bakıyor. "Her zaman öyleydi."

Quilliam bir çatal almam için coşkuyla başını sallıyor. "İki ay geç oldu ama... doğum gününüz kutlu olsun Bayan Synali. Umarım tadı hoşunuza gitmiştir."

Gümüş dişleri sıkıca kavıyorum. Bir anlık sessizlikten sonra Dravik ayağa kalkıyor.

"Sanırım Quilliam ve ben geceyi burada geçireceğiz. Odanı bu koridorun sonunda, sentor heykelinin yanında bulacaksın. Ziyaretçinize biyo-anahtar gönderildi. Kahvaltı saat yedide. Yarın görüşürüz o zaman."

Dravik başını sallıyor ve Quilliam selam verdikten sonra baston adımlarıyla ve ayaklarını sürüyerek ayrılıyorlar, robot-köpek de arkalarından geliyor. Tek başıma eriyen muma bakıyorum. Akli başında hiç kimse bir yabancıyı özel ofisinde gözetimsiz bırakmaz. Ya gözetliyor ya da... bana güveniyor.

Saçmalık. Bu nezaket jesti bir hile. Rüşvete, özü olmayan gösterilere kanan kaç halktan insan gördüm? Annem, babamın ona bakacağına dair verdiği sözlere kandı. *Tüm bunları biliyorum* ama yine de birinin göğsündeki kalbe uzanır gibi pastaya uzanıyorum ve bir parça koparıyorum. Bir tane daha. Parmaklarımın arasında eziyorum. Havadar, narin ve rafine, özüne kadar asil. Parçalara ayırırım. O kadar hızlı yiyorum ki dilimi ısııyorum. İçimden ne hıçkırık ne de kakhaha olan bir ses çıkıyor ve tadı kan ve tereyağı kreması ve her şey bitene kadar onu göremeyeceğimi fark ediyorum. Annemin Hauteclare Evi'ndeki yedi katili de cezasını çekene kadar yaşayacağım. Bir hayvanın yaptığı gibi eğitileceğim.

Hepsini yiyip bitireceğim.

-9. Vermis

vermis ~is, m.

1. bir solucan

On üçüncü doğum gününde, altın sarısı saçları olan bu 1skartaya çıkmış çocuğa babası bir isim verdi: Yağmur.

Garip bir sesi olan bir kelimeydi ve bu yüzden çocuk *yağmurun* ne olduğunu sordu,

Babası da "Düşen ama asla kırılmayan bir şey" diye cevap verdi. Bu onların kendi özel isimleriydi -Örümceğin Eli adlı suikastçı loncasındaki çocuklar renklerle ve sayılarla ya da özellikle birbirlerine yakınlarsa "kız kardeş" ve "erkek kardeş" olarak anılırlardı. Kardeşleri ve suikastçı loncasındaki eğitmenleri için o Violet-Five'dı ama babası için -eğitim için buluştukları sessiz anlarda- o Rain'di.

Yağmur'un fazladan eğitim alması garipti; kardeşlerinin saat onda uyumasına izin veriliyordu. Bir gece babasına bunu sordu ve yaşlı adam parlattığı hançerini yere bıraktı.

"Archonların senden büyük beklentileri var."

Archonlar mı? Örümcek El'in her hareketini belirleyen dokuz kişi mi? "Neden? Ben özel bir şey yapmadım ki. Yeşil-Yedi bu yıl çok daha fazla sözleşme tamamladı ve Kırmızı-On İki geçen hafta bir baron aldı-"

Yaşlı parmaklar parladı ve hançer Rain'in kulağının yanından geçip otuz metre arkasındaki çuval hedefin ortasındaki noktaya saplandı. Babası ona baktı, ağzı kırışmış ve asık suratlıydı.

"Bir suikastçının değeri ne nicelik ne de nitelik ile ölçülür; potansiyel ile ölçülür."

Rain babasının ne demek istediğini ancak iki yıl sonra anlamaya başladı. Aldığı birkaç kontrat düzensiz ve çok özeldi. Öldürdüğü kişilerin hizmet ettiği belirli bir soylu ev varmış gibi görünüyordu. Hangi ev olduğu belli değildi ama güçlü bir ev olmalıydı.

Örümceğin Eli'nden bir suikastçıyı sürekli hizmetinde tut.

İlk başta kardeşlerini kıskanmıştı -sürekli sözleşmelerini, zaferlerini ve av hikâyelerini- ta ki cenazeler başlayana kadar. Yeşil-Yedi, avının sert ışıklı tabancası tarafından delik deşik edildi. Kırmızı-On İki bakım rutinlerini yanlış hesapladı ve bir enkaz sıkıştırıcının duvarlarına saklanırken uzaya fırlatıldı. Her ay yeni bir kaza, yeni bir ölüm getiriyordu. Her ay onların yerini alacak daha genç bir örümcek geliyordu, tıpkı Rain ve kardeşlerinin uzun zaman önce bir diğerinin yerini alması gibi.

En gençleri olan Sarı-Sekiz öldüğünde on yedi yaşındaydı. Sığınağın koridorunda kan izleri vardı, ağ yapıcılar onu sedyeye getirdiklerinde hâlâ ıslaktı. Görmek tuhaftı; bir avın kanı değil, kendilerinden birinin kanı. Rain uzun dakikalar boyunca kana ve ıslaklıktaki yansımaya baktı, ta ki bir ağ yapımcısı onu uzaklaştırana kadar.

Kız kardeşi Violet-Two, Rain'i kantinde bir masada tek başına otururken buldu.

Onun omzuna dokundu, bakışları buğuluydu.

Onun önünde kendini kontrol edemeyeceğinden korkarak ayağa kalkmaya çalıştı ama kadın bir bardak bira ve günlük haplarından bir fincan koydu. Gözleri yemek yiyen eğitmenlere ve duvarlara asılmış ağ yapıcılara kaydı ve bir örümceğin diğerini anladığı gibi o da ona bir şey söylemek istediğini anladı ama yetişkinler spekülasyon yapılmasından nefret ediyordu ve Ağ'daki herkesin dudak okuyabilmesi de işe yaramıyordu.

Yavaşça hapları yuttu ve bir yudum bira aldı ve Violet-Two kantindeki son eğitmen onlardan uzaklaşana kadar konuşmadı. Sonra kendi birasına doğru mırıldandı: "Her şey değişti."

"Nasıl değişti?"

Dudaklarındaki köpüğü sildi. "Sarı Sekiz garip bir anlaşmayla öldü. Artık sadece soylular birbirini öldürmüyor. Rakip tüccarlar ya da şirket çıkarları bile değil. Halktan insanlarla -iyi silahlanmış halktan insanlarla- anlaşmalar yapmaya başladılar."

"Ne kadar iyi silahlanmış?"

Violet-Two başını salladı ve bu *çok iyi bir* anlama geliyordu. Yavaşça bir yudum daha aldı. "Artık sadece sen ve diğer Ev örümcekleri asil işler yapıyorsunuz. Geri kalanımız tüm alt istasyonlara... *direnışı ortadan* kaldırmak için gönderiliyoruz. Bunu ancak bu şekilde tarif edebilirim."

"Av kim?"

"Sendikacılar, felsefe salonları, ring altı çeteleri, tarikatlar ve ateistler ve

karaborsa ilaçları, kralın ve kilisenin kontrolü dışındaki herkes. Red-Ten ve ben notları karşılaştırdık; hepsinin kendilerine 'Polaris' diyen bir grupla bağlantıları var. Green-One onları İstasyon'da görmemizin uzun sürmeyeceğini düşünüyor-önce Alt Halka, sonra da Alt Koğuş."

Yağmur dudağını kemirdi. Yeşil-Bir içlerinde en iyisiydi, en yaşlısı, en akıllısı. O öyle diyorsa öyledir. Ama kafa karışıklığı hâlâ içini parçalıyordu. "Neden şimdi?"

"Emin değilim. Green-One çok iyi organize olduklarını söylüyor. Birileri onlara yardım ediyor olmalı."

Parası olan biri demek istedi. Hayır, bundan daha fazlası. Nüfuzlu ve eğitilmiş de. *Soylu* biri.

"Hangi ev?" diye sordu.

Violet-Two başını tekrar salladı ama bu kez yavaş, korkulu ve bilgisizceydi.

9. Feritas

feritās ~ātis, *f.*

1. (*hayvanların*) vahşiliği

2. (*erkeklerin*) vahşeti

Yeni yatağımdan pencereden dışarı bakıyorum.
Kendime ait koca bir oda. Dravik'in malikânesinin
üzerindeki gün doğumu yapay -asil kulenin sığ ufkuna
yansıtılan pembe-altın-yeşil- ama yine de çok güzel.
Annemin neden görmemi istediğini şimdi anlıyorum.

Gözlüğümü açıyorum ve zamanlayıcıyı bir dakikaya ayarlıyorum.

Kollarımı sarıyorum

Kendimi, hayali bir sarılma anısını. Sık, sonra daha sıkı sık. Bunu asla
göremeyecek, babam bundan emin oldu.

Benim de bunu asla görmemem için uğraştı.

On. Dokuz. Sekiz.

Benden bu kadar nefret ediyor muydu?

Yedi. Altı. Beş.

Köprücük kemiğimdeki yara

zonkluyor. *Hayır. Dört. Üç.*

İki...

Bizden nefret etseydi, bizi sevseydi... bize k a r ş ı b i r şey hissetseydi,
gelir ve bizi kendisi öldürürdü.

Bir.

Gözyaşları silindi. Ayaklar soğuk mermer zeminde.

Malikane koridorları sessiz ve boş, toz sulu güneşte dönüyor. Benden
başka hiçbir şey hareket etmiyor. Büyük aile tabloları, heykeller ve yaldızlı
mobilyalar muhteşem bir hayatı haykırsa bile hiçbir şey nefes almıyor.
Yeşil gözlü bir çocuğun portresine bakarken durgunluk ürkütücü.

Etrafındaki hiçliğe, kemiklerden başka hiçbir şeye belli belirsiz gülümsüyor. Moonlight's End bir mezar değil, çok daha büyük bir canavar tarafından uzun süre önce oyulmuş bir leş. Koridordan gelen ani bir kokuyla adımlarım donuyor: sıcak bir fırın kokusu. Mutfak yakınlarda olmalı. Gözlerimi kapatırsam, neredeyse tadını alabiliyorum-ekmek, kahkaha ve yumuşaklık.

Bitene kadar olmaz.

Sözleşmeden doğan taleplerim aşağıdaki gibidir:

Bir, bir maçı kazanmamdan sonraki yirmi dört saat içinde yedi kişiden biri ölecek ve Dravik onların Annemin cinayetine karıştıklarına dair kanıtları bana gösterecek. İki-benden ata binmekten başka bir şey yapmamı asla istemeyecek. Ve üç-Süpernova Kupası sona erdiğinde, acısız bir şekilde ölmemi sağlayacak.

Dravik'in tek bir talebi var: Biri bana kim olduğumu sorduğunda tam adımları vermeliyim-Synali von Hauteclare.

Çünkü artık benim adım *bu*.

Dravik'in gözlüğü cilalı kahvaltı masasının üzerine doğum belgemi yansıtıyor. SYNALI EMILIA WOSTER, SYNALI VON HAUTECLARE ile değiştirilmiş. Babamın ve benim adım birbirine bağlı. Kontrol edilemeyen bir seğirme gibi, en yakın su bardağını holografa fırlatıyorum ve mavi piksel yağmuru içinde kısa devre yapıyor. Dravik yumurtasından ve tostundan başını kaldırmıyor bile, kumlu saçları özenle taranmış ve kravatı bembeyaz. Karşısına oturduğumda masanın ortasında su birikiyor.

"Kan bağı kayıt memurunun bunu değiştirmesini nasıl sağladınız?" diye sordum.

"Babanı öldürmeyi nasıl başardın?" Dravik soğukkanlılıkla karşılık veriyor ve cevap dudaklarımda kalıyor: tehditler ve şantaj, kanama ve morarma ve uyuşturucu-herhangi bir şey. Mecbur kalırsam sustum. Gerekirse yalvardım. Dayak yedim, dayak attım ve dayacağı kendi bedenimin dışından yatağa bakarak izledim, ama bunların hiçbirini söylemiyorum.

Dravik çay fincanının üzerinden parlak bir şekilde gülümsüyor. "Mmm. Sanırım hepimizin sonuç almak için kendi yöntemleri var, değil mi?"

Büyük kahvaltı salonunun pencerelerinden, ölmekte olan bahçe, sarı otlar ve hastalıklı beyaz ağaçlar görünüyor. Havadaki taze kahve kokusu baş döndürücüdür. Quilliam içeri girer ve masadaki suyu yavaşça siler. Neden adımları Hauteclare olarak değiştirme zahmetine girdim ki? Lithroi ismi çok daha basit olurdu, çok daha az dikkat çekerdi. Tabii...

"Mahkemenin bir piçin senin için ata bindiğini bilmesini *istiyorsun*," diyorum. Dravik varsayımımı özetle görmezden geliyor.

"Bu sabah pastanın görünüşüne bakılırsa, yediğinden daha fazlasını yok etmişsin. Antrenman için enerjiye ihtiyacın olacak; kahvaltını yapmaya çalış."

"Soylular benim gibi bir piçin ata binmesine izin verir mi?" Bastırıyorum. "Bu konuda söz sahibi olmayacaklar. Rax'i sevdin mi?" *"Hoşlanmak mı?"*

"İki ay önce maç öncesi karşılaşmanızın küçük bir videosunu gördüm. İyi ki kaskınızı takmışsınız, yoksa sorun yaratabilirdi. Hâlâ da olabilir."

Alay ediyorum. "Bundan şüpheliyim. Bir torba metal talaşı kadar zeki görünüyor."

"Birinin zafere ulaşması için rutin olarak zeki olması gerekmez, Synali-sadece rakibi hata yaptığında saldırmaması gerekir. Ve o kesinlikle seni kızdırmış gibi görünüyor."

İma ettiği şey hoşuma gitmedi. "Kendimi kontrol edebilirim."

Dravik hafifçe mırıldanıyor. Robot-köpek onun ayaklarının dibinde oturuyor. Ona belli belirsiz bir sırıtış yöneltiyorum ama o başını patilerinin üzerine koyup beni görmezden geliyor. Masa tekrar kurduğunda, Quilliam yumurta ve etle dolu kahvaltı tabağını getiriyor, ancak ben içindekilerden çok onun sürekli yaptığı koklamalarla ilgileniyorum.

"Quilliam hasta mı?" diye sordum. "Sanırım alerjisi var."

"Muhtemelen tüm toz. Yaşlı bir adamın temizleyebileceği çok şey var." Bir ritim var. O pastayı Dravik yapmadı, Quilliam yaptı. "Ona yardım edebilirim."

Dravik ince bir şekilde gülümsüyor. "Tüm gün süren eğitiminizden sonra enerjiniz kaldıysa, çekinmeyin."

Kaşlarımı çatıyorum ve yumurtalarımı tabağımda itiyorum. Köpek kafasını bana doğru eğdi. *Demek şimdi dikkatini çektim?* Dravik semaverden çayını doldurmak için ayağa kalktığında, yere bir parça yumurta düşürüyorum. Köpek hemen koşarak geliyor ve yumurtanın etrafındaki tozu koklayarak içine çekiyor.

"Bunun tadını alabiliyor musun?" Fısıltımı duyan köpek hırlamaya başlıyor ama bir yumurta parçası daha sallanıyor ve merakla başını eğmeye devam ediyor. Kıs kıs gülüyorum. "Çok vefasızsın."

Dravik geri döndüğünde köpek bir kez daha sandalyesinin altında sırıyordu. "Quilliam önümüzdeki iki ay boyunca diyetinizden sorumlu

olacak. Önceliğimiz

Bir atı mümkün olduğunca hızlı ve güvenli bir şekilde kullanmak için gereken minimum kas miktarını oluşturun."

Aklıma mermerden oyulmuş kibiriyle Rax geliyor. Vücudunun benimkinin altında bekleme şekli, gergin ve kavurucu sıcak... Dudağımı kıvırıyorum.

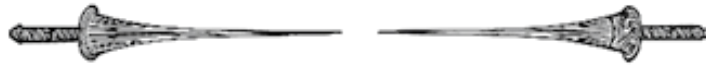
"Eminim binicilik tamamen şişkin kaslarla ilgili değildir."

"Hayır," diye kabul ediyor Dravik. "Ama sen zaten atlarla zihinsel uyumluluğunu kanıtladın; beni endişelendiren diğer her şey. Başlayalım mı?"

Yemeğimden kalanları kürekle yüzüme yiyorum. Gerçek bir hayvandan kesilmiş taze et, annem yataktan kalkmayı bıraktığında ona almak istediğim türden. Onu yeniden güçlü kılacağını düşündüğüm et. Tadına bakmayı reddederek yıldırım hızıyla yutuyorum. Suyla yıkadım; çay yok, şeker yok, krema yok, incelik yok.

Buraya kibar olmak için gelmedim.

Süpernova Kupası'nı kazanmak için buradayım.

Soğuk çelik bir kapı ve son teknoloji ürünü bir biyo-kilit, malikânenin sığınağının girişini koruyor. Gölgeleli merdivenlerden aşağıya inen uzun yolculuk sadece Quilliam'ın koklaması, Dravik'in bastonuna vurması ve robot-köpeğin ayaklarının metalik tıngırtısıyla kesintiye uğruyor. Hesaplayabildiğimden daha derine gömülmüş, zemini olmayan bir oda var - sadece parmaklıkları bir geçitle köprülenmiş büyük bir yarık.

"Sığınağa hoş geldiniz." Dravik özelliiksiz çelik duvarları işaret ediyor. Quilliam'ın bahsettiği gibi aç bir "ziyaretçi" yok ama bir küheylan var: kollarından duvara asılmış, benim kırk katım büyüklüğünde harap bir dev. Renksiz zırhının parçaları düşmüş, paslanmış kas iplikleri gibi altındaki lif işlemelerini ortaya çıkarmış. Rax'ın atı buna hiç benzemiyordu - bu eski bir model, *kadim*, zamanın tamamen parçalara ayırdığı.

Dravik'in üzerinde dönüyorum.

"Ben senin için bir şaka mıyım? *Bu* benim atım mı? Bu hurda yığını Savaş Müzesi'ne ait!"

Küpeşteye kayıtsızca yaslanıyor. "Ah, keskin bir gözün var. Bu orijinal A-prototipi atlardan biri; insanlığın savaşı kazanmak için yarattığı üçüncü parti."

"*Dört yüz yıllık* bir şeye binmemi mi istiyorsun? Bu lanet pas yığnında hiçbir şey kazanamayacağım! İlk yarışta öleceğim-"

"Aslında 362 yaşında," diye düzeltiyor, bastonunu atının kırık şasisi üzerinde okul işaretçisi gibi bir aşağı bir yukarı sallayarak. "Yine de tüm bileşenleri hâlâ sağlam. Modern modeller kadar sağlam olmayabilir ama kesinlikle daha hızlı. Ve -açık konuşmam gerekirse- çok daha çekici."

Yumruğumu Dravik'in kravatında düşünebildiğimden daha hızlı buruşturuyorum. Robot-köpek çılgınca havlamaya başlıyor, ayak bileklerime inci dişlerini geçirirken görünmez metal tüyleri yükseliyor. Zaman kaybı, bu soylunun tek yaptığı buydu. Bizi parmaklıklara doğru itiyorum. Sığınağın dibi yüz fit aşağıda, daha da aşağıda oyuk oyuk açılıyor, atın yekpare asılı bacakları karanlığın içinde kayboluyor.

"Bizi uçurumun kenarına mı getireyim?" Yüzüne tıslıyorum. "İkimizin de ölümüyle sonuçlanacağına şüphe olmayan bu ilişkiyi şimdi mi bitireyim? Beni zorladığın bu saçmalıktan daha hızlı olur."

Çizmelerimin arasından topuğumda keskin bir ısırık hissediyorum ama bırakmayı reddediyorum, beni kandırmasına izin verdiğim soyludan başka tarafa bakmayı reddediyorum. Köpek tendonumu koparmaya çalışıyor, yeni deri çizmelerim deliniyor ve Dravik tek bir net kelime söylüyor:

"*Astrix.*"

Topuğumdaki dişler anında gevşiyor ve bir güneş pilinin gücünün kesildiğini gösteren vızıltıyı duyuyorum. Neden robot köpeği bir komutla kapatıyorsun? İkimizi de uçurumdan aşağı atacağım. Dravik karşılık vermeli. İşlemeli yeleğinin altındaki yumuşak bedeni kıpırdamalı, destek vermeli ve *çabalımalı* ama direnmiyor bile. Fırtınadaki sakın bir kamış gibi; yüzündeki nazik gülümseme beni daha da derine gönderiyor.

"Görünüşe göre şiddete oldukça alışkınsınız," diyor.

"Sokaklardan işe yaramaz bir Low Ward kızını aldığınızda farklı bir şey bekliyor muydunuz?"

Sesi sertleşiyor. "Hiçbir şekilde işe yaramaz değilsin."

Quilliam geçidin diğer ucundaki konsoldan "Lütfen," diye yalvarır. "Lütfen hanımefendi, savaşmayalım-"

"Sessiz ol!" Omzumun üzerinden şaklattım. "Anlamıyor musun?" Dravik'e söylüyorum. "Soyluların atları bundan çok daha iyi, beni göz açıp kapayıncaya kadar parçalarlar. Bunların hepsi boşunaydı!"

Dravik usulca gülüyor. "Görünüşe göre sen de çabuk umutsuzluğa kapılıyorsun."

Dişlerimi sıkıyorum. Onun yaldızlı kığı umutsuzluk hakkında ne bilir ki? Bana umut verdi ve onu bu hurda atıyla acımasızca geri çaldı. Quilliam uzaktan, nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

"Haklı olduğu bir nokta var," diye itiraf ediyor Dravik.

"Peki bu ne olabilir?" Bizi korkulukların üzerine o kadar eğiyorum ki korkuluklar gıcırıyor. Üzerinde tek bir ter damlası bile yok, gözlerinde tek bir titreşim bile yok. Aşılmaz biri ve ben bundan nefret ediyorum. Bu kadar yakinken, ilk kez görüyorum - gri bakışlarının kenarlarındaki belli belirsiz pürüzlü piksel şekilleri atı kesiyor. İris ameliyatı izleri. Pahalı. Acı verici. Sadık soylular, hanelerini ve arma renklerini daha iyi "temsil etmek" için bunu yaptırırlar. Göz rengini değiştirmiş - başka bir şeyden griye.

"Savaşı bunlarla kazandık, değil mi?"

Kıpırdamadan duruyorum, sonra gözlerimi ata dikiyorum.

Rahiplerin size anlattığı hikaye budur: Şeytan bizi yok etmek için düşmanı gönderdi.

Tarihin size anlattığı hikaye bu: Düşmanın neden saldırdığını bilmiyoruz, sadece saldırdıklarını biliyoruz. Alışkın oldukları uzayın sıfır yerçekimine en yakın benzeri olan bol okyanuslardan geçerek, sadece yirmi yıl içinde insan nüfusunun dörtte üçünü yok ettiler. Ama sonra yedi İstasyon yaptık - yerle bir edilmiş zeminin üzerinde havada asılı duran sert ışıklı petek kalkanlarla korunan büyük metal gemiler. Ve sonra insansı *küheylanları yaptık*. İstasyonlar bizi kurtardı, korudu ama savaşın gidişatını zar zor tutunabildiğimiz zaferden zafere çeviren şey küheylanlardı. Düşman, tıpkı bunun gibi binlerce küheylan tarafından, onların sırayla ölen ve öldüren yiğit binicileri - Savaşın şövalyeleri - tarafından yok edildi.

Bu eski Dünya'nın hikayesi: Bir zamanlar birçok savaş varmış. Ama düşman geldiğinde, sadece bir tane varmış. Bir zamanlar, bir şövalye bu ata binmiş olmalı.

Bu benim kendime anlattığım hikaye: Bir zamanlar bu at, düşmanın kanını savaş boyası gibi sürerdi.

Gri elleri sarkık, cılız bacakları kırılmış ve kalçalarında bükülmüş

soketler. Hilal şeklindeki bir miğfer, hırpalanmış bir göğüs zırhının üzerinde işe yaramaz bir şekilde öne doğru sarkıyor. Yanlış, kırık ve boş görünüyor. Açık zırhının derinliklerinden metal, bitkin yansıması yakalıyor; boş, kırık, yanlış. Türünün iki örneği. Yedisi de bedelini ödemeli. Nazik olmak için zaman yok.

Elim Dravik'ten ayrıldı. "Bunun için pit ekibi nerede o zaman? Mühendislerinizin yapabileceğinin en iyisi bu değildir herhalde."

Asilzade kravatını hafifçe fırçalıyor. "Sabah burada olacaklar ama üzerinde çalışabilmeleri için önce atı damgalamanız gerekiyor."

"Imprint."

"Eyere en az bir kez binin," diye açıklıyor. "Sinirsel el sıkışmanız gerçekleşecek ve atınızın sistemi 362 yıldır olmadığı gibi yeniden başlatılacak."

"Bu kadar eski bir şeyi nereden buldun ki?"

Yine o cevapsız gülümsemesini takınıyor. "Dediğim gibi, tek endişen ata binmek."

Quilliam konsoldaki bir düğmeye basar ve asılı küheylan ürpertici bir çığlık atar, göğüs zırhı gıcırtılı bir şekilde ikiye ayrılır ve içindeki zifiri karanlığı ortaya çıkarır. Yürüme yolu bir iskele halatına dönüşür ve birkaç metalik klik sesiyle atın açık göğsünün kenarına takılır. Atın derinliklerinde bir şey cıvıldıyor, bir milyon voltun sesi başka bir odada boğuklaşıyor. Karanlık göğüs boşluğundan ışık yükselir - yavaşça kıvranan gümüşle vurulmuş ve üç kişilik bir tabut kadar büyük bir silindirin içinde bulunan, çok tanıdık soluk mor-mavi bir jel.

Eyer.

Dravik rahatsız edici derecede cömert bir selam verir. "Önden buyur, Synali. Tabii hâlâ sözleşmemize sadık kalmak istiyorsan."

At çok büyük. Ben küçüğüm. O yaşlı, ama ben gencim. Ben yeniyim ve diğer biniciler öyle olmayacak. İskeleye temkinli bir adım atıyorum, sonra bir adım daha - iki yanımda sığınağın uçurumu; önümde mor-mavi ışık; arkamda ise acıdan başka bir şey yok. Umut etmekten daha iyisini bilmeliydim. Ama şimdi, bu garip ışıkla çerçevelenmiş gölgesi içimde nefes almak için mücadele ediyor. Bana bir küheylan verdi. *Yapabilirdik*. Ben *yapabilirim*. Birlikte Hauteclare Hanesi'ni dünyadan söküp atabiliriz.

Dravik'e bir bakış attım. "Bunların hiçbirinde onur olmayacak."

Daha parlak gülümsüyor. "Biliyorum, cesur olan. Ama eğlenenin yarısı da bu."

Göğüs zırhının kapıları titreten bir gümbürtüyle arkamdan çarpıyor.

BÖLÜM II

ÖRÜMCEKEBİ

10. Humo

humō ~āre ~āuī ~ātum, *tr.*

1. gömmek için

Yalnızım. Karanlık, uzay gibi. Panik. *Panik yapma.*
Annemin kolyesini tut ve ilerle.

Atın içi keskin kokuyor, akü asidi, eklem yağı ve o yumuşak narenciye kokusu. Kokpit düşündüğümde daha büyük - belki de hurda metal dairem kadar. Ghostwinder'ın doğal mermer pürüzsüzlüğü hiçbir yerde görülüyor; metal bu atta her yöne doğru çıkıntı yapıyor, kaba ve bitmemiş, pas hepsini kuru kırmızı küf gibi kaplıyor. Moonlight's End kadar tozlu ama daha çürümüş, terk edilmiş - umutsuz, ağarmış bir iskeletten ziyade hâlâ ölme sürecinde olan bir şey.

Sele kokpitin ortasında hafifçe titreşerek bekler. Çıplak deniz salyangozu ve durgun bir şekilde yüzen gümüş kıvrımlardan oluşan bir fener, onu çevreleyen bir projeksiyon bariyeri yok. Tuhaf... ama bu eski bir model - belki de sert ışık henüz icat edilmemişti. Zekice, bir parmağımı uzatıp yüzeyi dürtüyorum ve jel dalgalanması beni şaşırtmasa da, çarpma noktamda anında yoğunlaşan her gümüş kıvrım şaşırtıyor.

"İçeri nasıl gireceğim?" Mırıldanıyorum.

"İçeri doğru bastırın." Dravik kokpitin dahili telefonundan cevap verince sığıyorum. "Sinir sıvısının yüzeyi yeterince güç uygulayınca veriyor."

"*Sinir sıvısı mı?* Buna gerçekten böyle mi deniyor?"

Cevap vermiyor. Bütün elimi eyere bastırıyorum. Nereye dokunursam dokunayım, gümüş kıvrımlar bir kokuyu takip eden sinek bulutu gibi çekiliyor. Birdenbire, burada bir şey var. *Beni izliyor.* İlk attan daha güçlü, o kadar güçlü ki jelin içinde elektrik çarpmasa bile bakışlarının başımın arkasına sabitlendiğini hissedebiliyorum. Kokpit çok küçük geliyor. Hava ağır, nefes almak zor, sanki buradaki her neyse *tam tepemdeymiş* gibi.

"I-" Yutkunuyorum. "Binici kıyafetine ihtiyacım yok mu?"

"Rider'ın giysileri uzun süre maruz kalmak içindir; siz sadece onu yeniden başlatıyorsunuz." Uzun süreli maruz kalma. *Neye* maruz kalmak?

Damarlarımda babamın cinayetinin yakıcılığı olmadan, tereddüt edecek yerim var... ama tereddüt bir korkağın bahanesi değilse nedir? Jele bastırabildiğim kadar bastırıyorum ve o da akışkan bir solukta kendini bırakıyor, tüm bedenimi yapışkan, kaçınılmaz bir çekim gücüyle içine çekiyor. Kalbim boğazımda atıyor, sessiz bir basınç kulaklarıma, tenime doluyor ve bir şey aniden *tam burada beliriyor*. Daha önce üzerimde geziniyordu ama şimdi ellerini boynuma dolamış durumda. Nefesim sığılıyor, jel ağzıma ve burnuma görünmez oksijen gibi geliyor ve başımı çevirmeye korkuyorum - görebildiğim tek şey yanımdan vızıldayarak geçen, açıkta kalan tenimin her santimine üşüşen gümüş kıvrımlar. Bu at neden bu kadar *farklı*? Yoksa kıyafet olmadan da böyle mi hissettiriyor?

"Şimdi yeniden başlatma akımını sinir sıvısından geçireceğim." Dravik'in dahili telefon sesi boğuk. "Kısa bir acı hissedebilirsiniz."

Bu acı değil; burnumdan yanlış yöne giden su gibi bir istila ama *zihnimde*. Deja vu gibi ama dışarıdan zorla içeri sokulmuş, izlenen şey içime giriyor. Ghostwinder'ın yaptığı gibi nazıkçe dürtmüyor. Bu açık bir el değil, bir boşluğu dolduruyor. Köprücük kemiğime saplanan hançer, babamın göğüs boşluğunu patlattığımda oluşan boşluk, annemin ölümünün durdurulamaz kabusu. Genelevdeki adamlar umursamadan, merhamet etmeden (**dur**) ve kendimi katılaştırmış hissediyorum, göz kapaklarım açılıp kapanıyor ve bir şeyler görmeye başlıyorum: Beyaz ışık. Işınlar. Karanlık uzayı parlak mermiler gibi kesiyorlar - sadece bal peteği projeksiyon kalkınlarına çarptıklarında duruyorlar. Yüzlerce gümüş küheylan görüş alanıma giriyor, uzayda zarif eşek arıları gibi zıplayarak dolaşıyor, hiçbir plazma izi bırakmıyor, eski sığınak küheylanlarının yeni versiyonlarını parlatıyor.

Ve sonra bana döndüler.

Yüzlerce dev iğne dönüp tam bana doğru nişan alıyor. Av arayan avcılar.

Benim için geliyorlar.

Derin bir içgüdü bana saplanıyor; o atların beni de suikastçı gibi kolayca öldürmeye geldiklerini biliyorum. Hançer parlaması. Mızrak parlaması. Varlığımı sona erdirecekler. Yuvarlanıyorum, düşüyorum, sıfır yerçekiminde dönüyorum, yıldızlar bulanıklaşıyor. Ölme korkusundan daha kötüsü, tamamen *yalnız olduğumu haykıran* keskin, amansız bir korku. I

biliyorum. Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum ama tüm arkadaşlarımla öldüğünü biliyorum.

Son kalan benim.

"-tamamlandı. Beni duyabiliyor musun, Synali? Yeniden başlatma tamamlandı. Artık eyerden çıkabilirsin."

Dravik'in sesi kordonu kesen bıçak gibi - görüntüler ve korku yok oluyor ve bedenim o her neyse onun pençesinden kurtuluyor. Nefes nefese kendimi eyerden dışarı atıyorum. Bu şey bir at mı? Hayır. Bu bir iblis, beynimi kurcalayan ve dürtmeye çalışan bir şeytan. Orada bir şey gördüm... ve o da *beni gördü*. Benim iznim olmadan.

Atın göğüslüğüne vuruyorum ve açılıyor ama yeterince hızlı değil. İskeleden Dravik'e doğru ilerliyorum.

"Bunu neden yaptı? Her at böyle mi yeniden başlatılıyor?"

"O" derken neyi kastettiğimi sormuyor - ki bu da neden bahsettiğimi çok iyi bildiği anlamına geliyor. Sadece "Hayır." diyor.

"O zaman neden beni o boktan şeyin içine girmeye zorladın?" "Cennet Kıran," diyor Dravik eşit bir şekilde.

"Ona adıyla hitap et." "Adının ne olduğu umurumda değil," diye tükürdüm.

"Senden umursamanı istemiyorum. Senden savaşmanı istiyorum. Ve her savaşçı kılıcının adını bilmelidir. *Cennet Kıran*."

Öfkeli sessizliği bozan tek şey Quilliam'ın burnunu çekmesidir; solmuş elleriyle burnuna bir mendil tutmaktadır. Dravik aniden uşağına kendisini sığınak merdivenlerinden yukarı kadar takip etmesini işaret eder. Quilliam tereddüt ediyor ama köpek kuyruğunu öfkeyle sallayarak onu takip ediyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Arkasından bağıriyorum. "Dravik! *Dravik*, bana cevap borçlusun!"

"Kontratında 'cevap' diye bir şart yok, Synali," diye hatırlatıyor solan sesi. Kırmızı görüyorum - hayır, Rax düzeyinde *kıpkırmızı*. Quilliam bana doğru geliyor, diz çöküp köpek ısırtığı topuğuma uzanırken elinde bir rulo gazlı bez var.

"Lütfen, bayan. Enfeksiyon kapmadan önce yaranızı sarmalıyız.

."

"Dokunma bana!" Onu silkeledim. Quilliam peşimi bırakmıyor, hâlâ bacaklarıma uzanıyor. "*BANA DOKUNMA DEDİM!*"

Tekmem elini yakalıyor ve geri çekiliyor, sonunda bana yürüme yolunda öfkeyle adım atmam için yer açıyor. Göz ucuyla, düğümlenmiş elini kavradığını ve yavaş bir korkuyla sığınağa geri döndüğünü görüyorum

Merdivenler. *Güzel. Bana dokunmaya çalıştığın için bunu alıyorsun. Benim gibi hırçın bir kızı kek yaptığın için.*

Dönüp korkulukları tekrar tekrar tekmeliyorum, kemiklerimi acıdan titretecek kadar sert. Lanet olsun o soyluya ve lanet olası sözleşmelerine! Bu makineye ihtiyacım var. Ona binebilirim, soyluların bile saygı duyması gereken bir güç olacak. *Peki, tamam.* Eğer oyunu kuralına göre oynamak istiyorsa, bunu yapabilirim. Kendimi kontrol edebilirim. Dravik haklı, onu önemsemek zorunda değilim ama en azından adını kullanacağım, böylece Hauteclare Hanesi onları kimin indirdiğini öğrenebilir.

"Heavenbreaker."

Sadece metal, kablolar ve erken savaş teknolojisi. Çoktan gitmiş bir düşmanı öldürmek için yapılmış bir makine. Ama bir an için, göğüs zırhındaki çatlakların arasından, gümüşü eyer sesimle daha da parlıyor gibi görünüyor.

Dairenin zeminindeki anne şeklindeki kan lekesine bakmayı bırakmam sekiz günümü aldı.

Tekrar katı yiyecekler yemeye başlamak için on iki gün. Köprücük kemiğindeki yaranın hareket edebilecek kadar iyileşmesi için on beş gün ve bir plan yapmak için otuz gün. Turnuva salonunda çalışan bir temizlikçiye takip etmek için elli iki, söz konusu temizlikçiye süt maması teslim etmek için bir iş bulmak için altmış gün. Turnuva salonunun haritasını ve nöbetçi devriyelerini incelemek için yetmiş sekiz gün. Madam Beldeaux'u bana kredi yerine sakinleştirici ödemeye ikna etmek için 132 gün. 175 gün temizlikçinin süt formülüne ilaç katmak ve onun yetkisini benim vizeme aktarmak ve her şey yolundayken hiçbir şey yokmuş gibi turnuva salonuna girmek.

Babamı mahvetmeyi başarmam 175 günümü aldı.

Dravik'in garip, kırık atına binmeyi öğrenmem 51 günümü aldı.

En zor kısmı ilk üç haftadaki fiziksel antrenman değil. Dünya dönene ve ben kusana kadar saatlerce ağırlık kaldırmak ya da adını telaffuz edemediğim vitaminleri içime çekmek ya da soğuk sabahlarda inciklerim parçalanacakmış gibi hissedene kadar koşu bandında koşmak değil.

Dinlenmek için. Bunun ne anlamı var anlamıyorum. Mükemmel bir gülümsemeyle beni fiziksel cehenneme soktuktan sonra, Dravik her

antrenmanı dijital olarak kilitliyor.

Bu yüzden belirlenen dinlenmelerimde hiçbir ekipman kullanamıyorum. Her saat, Süpernova Kupası'nın diğer yarışçıların zaten milyonlarca kez üzerinden geçtiği bir saat. Buna dayanamıyorum. Hareket edemezsem, antrenman yapamazsam, bir şeye odaklanamazsam -acı bile olsa- anılar çatlaklarımdan sürünerek çıkıyor.

Robot-köpek beni, gökyüzünden çok ağaçların olduğu bir yerde, Dünya'da yürüyen güzel bir kadının eski bir resmine bakarken buluyor. Ayışığı'nın Sonu'nun öbür ucundan patilerinin çıkardığı küçük metalik sesleri seçebiliyorum ama zihnim kana ve kendi hatalarıma bulanmış durumda. Neden ben kurtuldum da annem kurtulamadı? Suikastçı ikimize de saldırdı, bunu kanıtlayacak yara izim var. Hayatta kaldığımı hatırlamıyorum. Çılgılık attığımı, ağladığımı, bıçaklandığımı, o siyah başlığı ve buzdan gözleri hatırlıyorum ama başka bir şey hatırlamıyorum. Hatırladığım bir sonraki şey, annemin yerdeki kan lekesine, köprücük kemiğimin etrafındaki bandaja ve sekiz gün sonra olduğunu söyleyen vis'ime bakmak.

Beni kim sargıladı? Neden *sonrasını bu* kadar iyi hatırlıyorum da öncesini hatırlamıyorum? Muhtemelen travma. Bunu anlayacak kadar zekiyim ama travmanın kendi anılarımı benden saklaması fikrinden hoşlanmıyorum. Kontrol edemediğim bir şey fikrinden hoşlanmıyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, zihnimde o zamana ulaşmaya çalışıyorum ama... hiçbir şey yok.

Bir viyaklama sesi duyuyorum ve köpeğin soğuk burnunun bileğimi dürttüğünü hissediyorum. Aşağıya bakıyorum; köpeğin ısırmasından sonra topuğuma sardığım bandaj ayakkabımdan görünüyor, egzersizden yıpranmış ve kan karası. Köpeğin safir gözleri kırpmadan beni izliyor, mavi derinliklerinde nöronları ateşliyormuş gibi zayıf ışıklar yanıp sönüyor.

"Merak etme." Gülümsüyorum. "Seni suçlamıyorum. Sadece onu koruyordun, değil mi? Ben de anneme karşı aynıydım."

Yakında bakacak resim kalmayacak. Vizelerimi karıştırmak sadece çok fazla zaman öldürüyor. Köpüren turnuva hayranları, geçmişteki ve şimdiki her binicinin veritabanını tutuyor. Olabildiğince çok yarışçının yüzünü ezberliyorum, maçlarının kliplerini inceliyorum. Bütün bunları zahmetsizmiş gibi gösteriyorlar. Efsanevi şövalyelerin nasıl daha iyi olabileceğini anlamıyorum -bugünlerde atlar teknolojinin asillerce finanse edilen zirvesi ve ata binme eylemini mükemmelleştirmek için dört yüz yılımız vardı.

İsimler bulanıklaşıyor ama sık kullanılanlar daha güçlü biniciler anlamına geliyor. Babama bakıyorum. "Vis," diye fısıldıyorum.

"Resmi karart."

Babamın holoscreen'deki genç yüzü bir karanlık bloğunun altında kaybolur.

Görünüşe göre, döneminin en iyi beş binicisi arasındaydı. Ghostwinder'ı sayısız zafere taşıdı ve ardından en büyük iki başarısını elde etti: 3422 ve 3432'de Süpernova Kupasını kazanmak. Bu yüzden mi Dravik, babam bu işte iyi olduğu için mi benim onun Evi için at sürebileceğimi düşünüyor? Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Hızlıca Hauteclare Hanesi'nin güncel binicisine geçiyorum ve nefesim kesiliyor. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız ekrandan bana bakıyor, saçları kestane renginde şık bir şelale ve gözleri güneş ışığı gibi altın sarısı, sadece ameliyat izleriyle biraz gölgelenmiş. Mirelle Ashadi-Hauteclare. Bana hiç benzemiyor; boynu zarif, yüzü yumuşak, simetrik bir oval ve kusursuz bir cilde sahip, burnu gül goncası dudaklarına kadar uzanan buyurgan bir çizgi. Onun gibi davrandığımda Rax'in üzerime atlamasına şaşmamalı; o muhteşem. Benim yaşımda ama safkan bir soylu. Benimle nasıl bir akrabalığı var bilmiyorum; belki bir kuzen, ya da ben onun teyzesi olabilirim. Görünüşe göre Ghostwinder'a iyi biniyor - akademiden bir yıl erken mezun olacak kadar iyi ve insanlar onunla karşılaşmaktan stratejik olarak kaçınıyor.

Onunla ne kadar akraba olursam olayım, ne kadar güzel olursa olsun... O benim düşmanım.

Son olarak, Rax Istra-Velrayd'a tıklıyorum.

Veritabanında ondan kaçınmak zor - bir düzine kez adı geçiyor. Her ne kadar nefret etsem de, binicilik sahnesi üzerindeki etkisini görmezden gelmek imkansız görünüyor; akademide dahi bir çocuk olarak görülüyordu ve ilk elemelerinde dokuz yaşındayken binmişti. Bir binicinin ilk elemeleri için ortalama yaş *on altıdır*. On iki yaşında, Velrayd Hanesi'nin kızıl atı Sunscreamer ile ilk düzgün turnuvasını kazandı ve o zamandan beri durmadı. On beş yaşındayken, iki kez Süpernova Kupası şampiyonu olan Baba ile *dostça* bir *antrenman turunda* karşı karşıya geldi ve maç berabere ilan edildi.

O bir tehdit.

Dayanılmaz derecede yakışıklı.

Resmine doğrudan bakmayı reddediyorum ama gözlerim platin saçları, koyu renk çatık kaşları, geniş dudakları ve kendi kalıcı şakasıyla hınzırca parlayan kızılağaç gözleri yakalıyor ve kızgın ensemdeki tüyler tamamen diken diken olmadan önce gözümü kapatıyorum.

Onu yenmek için neye benzediğini bilmeme gerek yok.

Ayağa fırlıyorum, beklemekten bıktım. Odalar kilitliyse, koridorlarda koşacağım.

Bu, ciğerlerimin üflemeğe çalıştığı havanın tadı nane gibi gelmeye başlayana kadar işe yarıyor. Aniden başım dönüyor, uzuvlarım jöle gibi oluyor ve göz kapaklarım titriyor... ve sonra halsiz bir şekilde yan dönüyorum - başım birisinin benimle soğuk mermer zemin arasına yerleştirdiği küçük bir yastığın üzerinde. Robot-köpek uzaktan bana bakıyor, kıpırdamadan, sanki... izliyormuş gibi?

Görüş alanımı kontrol ettim, üç saat geçmiş. *Üç saat mi?* Ağzımın tadı hâlâ nane gibi, vücudum uykusuzluktan ağrıyor ve ilk aklıma gelen *Dravik oluyor*. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve sendeleyerek ağırlık odasına gidiyorum; her zamanki programımıza göre orada beni bekliyor, bir bankın çeliğini siliyor. Beni gördüğünde mutlulukla gülümsüyor.

"Ah, uyanıksın. Uyku gazının seni daha uzun süre uyutacağını düşünmüştüm."

"Gaz mı?" Homurdanarak söyledim. "Beni *gazla mı* bayılttın?"

"İstemedenden de olsa, anlıyorsun. Sen bir değersin. Yeterince dinlenmezsen sakatlanma riskin var ve herhangi bir sakatlık zaman çizelgemi önemli ölçüde geciktirecektir."

Tekrar kırmızıyı görüyorum ve bir ağırlık rafını devirme dürtüsüne direniyorum. "Senin *Zaman çizelgesi mi?* Kafamı lanet olası yere çarpabilirdim!"

"Yine de öyle görünmüyor." Dravik konuyu değiştirmek için ellerini çırpıyor. "Uyluk kasları eyer üzerindeki dengenin büyük bir kısmından sorumludur. Yirmi squat setiyle başlayalım ve oradan yukarı doğru ilerleyelim."

Tartışmak, çığlık atmak, beni ciddiye alması için *bir şeyleri* yok etmek istiyorum ama ağırlık odasındaki takvim ekranı kocaman ve mavi görünüyor: Süpernova Kupası'na altı hafta kaldı. Kendimi kontrol edebiliyorum. Öfke için zaman yok, sadece uygulama var.

"Bana bir daha gaz vermeyeceksin," diyorum.

"Bunu göreceğiz," diye kabul ediyor. "Eğer dinlenme kurallarına uyarsanız."

Sakin yüzüne bir parmağımı koydum. "Eğer 'zaman çizelgesini' tehlikeye atacak bir şey yaparsam, bana söyleyeceksin. Normal bir insan gibi beni ziyaret et. Daha fazla zorlama yok."

Soluk kasları kalkıyor. "Eğitimine kaba kuvvetle devam edecek misin?" Sessizleşiyorum.

"Bu sürecin her adımını üzerinde dokuz yıl düşündüm, Synali- neredeyse hayatının yarısı. Bir insan olarak bana güvenmene gerek yok, ama plana güvenmen için sana yalvarıyorum. Eğer dinlen diyorsam, dinlenmelisin."

"Bu anlamsız," diye çıkışıyorum.

"Sağlığınız ve refahınız sizin için anlamsız olabilir," diyor, "ama benim için çok değerli. Benim için değerlisiniz."

Göğsümün derinliklerinde bir şey çatlayacakmış gibi hissediyorum. Dravik'in gözleri tekrar yumuşuyor.

"Endişelerimi sana anlatsam beni gerçekten dinler misin?" "Dinlerdim-" Yutkunuyorum. "Hayır. Ama deneyebilirim."

Gülümseyerek bana bir ağırlık uzatıyor. "Birlikte deneyelim o zaman."

Setlerimi eziyetle yapıyorum. Dravik'in "başarılı" olarak değerlendirdiği her tekrarda gümüş bastonunu yere vuruyor, tik taklar dayanılmaz bir saatin akrep ve yelkovanı gibi işliyor. Yüzümün her santimetresinden ter akıyor. Bu ilk seansımız değil ama ilk kez beni fiziksel olarak düzeltmeye çalışıyor. Yol gösterici elini kolumun üst kısmında hissettiğimde irkiliyorum ve genelev korkusu bir petrol ateşi gibi yükseliyor. Şiddetle geri çekiliyorum, ağırlık bir silah gibi yumruğumda sıkılı.

"Sakın deneme."

Yüzünün şaşırdığını ilk kez görüyorum. "Asla yapmam, Synali."

"Hep böyle derler."

Oda sessiz toz ve pencerelerin dışında dalgalanan solmuş otlarla kaynıyor. Dravik tekrar gülümsediğinde, gaddar, kara çelikten bir bıçak gibi bir şey ama ucu bana dönük değil.

"Sanırım öyle. Özür dilerim."

11. Falcifer

falcifer ~era ~erum, *a.*

1. tırpan taşımak

O GECE, DRAVIK VEL LITHROI atlısını mutfakların dışında bulur. Hizmetkârı Quilliam sargılı eliyle sabah börekleri için hamur açmaktadır ve koku çok hoştur; tereyağı, şeker ve maya. Synali kapının sıkışmış ışığının hemen ötesinde duvara yaslanmış, mışıl mışıl uyuyor - eğitimden yorgun düştüğüne şüphe yok. Toz ve kir yüzüne bulaşmış, elinde kirli bir bez tutuyor. Yakındaki zeminin bir köşesi yıllardır olmadığı kadar temiz.

Dravik kızı izliyor - ince göğsü inip kalkıyor - ve avcıların doğasını ve onlardan kurtulanların doğasını ele alıyor. En çok da hayatta kalanların doğasını ve sonun onları ne kadar yüksek sesle çağırdığını düşünür. Buna duyduğu özlem onun en büyük gücü ve en büyük zayıflığı olacaktır. Savaşın şövalyeleri de aynıydı; onlara olağanüstü binicilik yeteneklerini veren şey hayatta kalma ya da zafer kazanma arzuları değildi. Annesi ona tam tersini söylemişti; onları anlaşılmaz bir güce kavuşturan şey, sonu bütünüyle kabullenmeleriydi. Başka bir zamanda olsa buna ölüm kültü denirdi ama Eski Dünya Savaşı'nda buna bir *şövalyenin en büyük onuru deniyordu*.

Synali'yi bulduğu için ne kadar şanslı.

Synali'nin bulunması ne büyük şanssızlık.

Yavaşça ve sessizce, paltosunu titreyen bedeninin üzerine örter ve Ay Işığı'nın Sonu'nun karanlığına çekilir.

12. Ovum

ōvum ~ī, n.

1. bir yumurta

Dravik'in eğitiminin çoğunu bedenimle öğreniyorum.
Ama zihnimle öğrendiğim iki şey var:

Tek yerçekimi benden daha güçlü. Onunla savaşamam; sadece onunla birlikte hareket edebilirim.

o.

İki, yumurta kırılmaz. *Yumurta kırılmaz* yoksa başarısız olurum.

Tekrar.

Ve başarısızlıkla işim bitti.

"S ı k ı tutun." Dravik'in sesi kaskımın içinden zar zor geliyor.

Kulaklarımda kan hücum ediyor. Gözlerim bulanıklaşıyor; Heavenbreaker uzayda dakikada 22 pare hızla ilerlerken konsolun holografik rakamları geriliyor. 23. 24. "On saniye daha."

Uzaktaki yıldızlar titriyor. Beni dışarı atmanın eşiğinde şişkinleşirken, hayatım için eyerin ince yüzey gerilimine tutunuyorum. Bembeyaz ellerimle bir yumurtayı avuçluyorum. Kan basıncımın beni bayıltmasını engellemek için kalçalarımı geriyorum ama yerçekimi kuvveti organlarımla çöp sıkıştırıcı gibi oynamaya devam ediyor. Başım ağırlaşıyor, sanki her an boynumdan fırlayacakmış gibi. İçimdeki her içgüdü denge için tutunmam gerektiğini haykırıyor ama yumurta kırılacak. *Yapamıyorum*. Yumurta bu sürüşten sağ çıkmalı, yoksa eğitimimin bir sonraki aşamasına geçemem. Bir buçuk haftadır sürekli başarısızlık, sarmal düşünceler ve sıkılmış dişler içindeyim ve Dravik açıkça söylemese de zaman çizelgesinin çok gerisinde olduğumuzu biliyorum.

Vücudum, dolgulu gri antrenman binicisi kıyafetinin altında terden sırlıslam olmuş kocaman bir yara; eski morluklar ve yeni çürükler düşük hızlarda yaptığım antrenmanların bir haritasını çiziyor. Kaç kez eyerden koparılıp atın sert metal göğüs boşluğuna fırlatıldığımı bilmiyorum; on yedi yaşında saymayı bıraktım. Yirmi yaşında anlamaya başladım.

karşı koyamam. Yerçekiminin durdurulamaz akıntısına karşı çıkmak yok, ama tam ortada sallanan bir sarkaç gibi onun **içinde** olabilirim. Sağlam durmamak ama tamamen teslim de olmamak... Savrulmamamın tek yolu bu. Bu yaptığınız bir şey, tanımlamadığınız; mükemmel dengenin jilet inceliğinde bir şeridi. On saniye tutmak on yavaş saat gibi geliyor. Mide bulandırıcı hız ve aşırı odaklanmanın her milisaniyesi irademe zarar veriyor ve yapabildiğim tek şeye sarılıyorum: acıya.

"İşte!" Dravik havlıyor.

Yavaş kelimesini düşünüyorum ve at anında yavaşlıyor, soluk mavi plazma fışkiyeleri fişkırıyor ve yerçekimi kuvvetleri önce aza, sonra biraza, sonra da hiçe düşerken bedenimi mutluluk dolu bir rahatlama kaplıyor. Bir an için Heavenbreaker ve ben uzayda süzülüyoruz, devasa İstasyon ve Esther gezegeni olan çok daha büyük yeşil küre bize eşlik ediyor. Artık çalışır durumda olsa bile, Heavenbreaker Ghostwinder'dan daha garip: hareket ettirmesi daha ağır, kontrol etmesi daha zor ve yine de daha... *meraklı* hissettiriyor. Ghostwinder bir şeyler biliyordu, Heavenbreaker ise bilmiyor. Eyerdeki his bir uçuruma bakmak gibi, boş bir levha oburca izliyor, dinliyor, bekliyor. Ona hareket etmesi için gerekenden fazlasını vermeyi reddediyorum; zihin istilasî hâlâ çok taze.

Dravik'in sesi keskin bir şekilde yankılanıyor. "Yumurta nasıl, Synali?"

Jelatinimsi eyerden zorla çıkıyorum, botlarım metal zemine çarpıyor. Atın kokpitinin tamamı tüm başarısızlıklarımın dolaylı yumurta kabukları ve kurumuş yumurta sarısı ile kaplanmış. Heavenbreaker'ın mühendisleri belli ki yeterince para almamışlar - zırhın dışındaki delikleri onarmışlar ama içerideki tüm ezikleri ve pası bırakmışlar.

Kaskımın mührünü serbest bırakıyorum ve boştaki elimle yırtıyorum. "Muhtemelen kırılmış."

"Bana bir iyilik yap ve kontrol et."

Sabırlıydı. En kötüsü de bu, bu kadar sabırlı olması. Elini kolunu sallaya sallaya gezen bir tip olsaydı bu soyludan nefret etmek daha kolay olurdu ama yolun her santiminde, parçalanmış kafamın her muayenesinde, Heavenbreaker'dan çıkarken geçirdiğim her krizde ve ulaşabildiğim her ozon kokulu zırh parçasını tekmelediğimde soğukkanlılığını korudu. Sekiz gün boyunca denedikten sonra ağlamaya başladığımda sabırla gitti ve sabırla geri geldi.

"Kendimi kontrol edebiliyorum."

Gülümsemesi çok bağışlayıcıydı. "Belli ki."

Parmaklarımı yavaşça açıyorum, avucumdaki hilal tırnak izleri kanıyor,

ama yumurta kabuğu kırmızıya bulanmış...ve *pürüzsüz*. Kırılmamış. Tek bir çatlak bile yok.

Çelik bir duvara yaslandım. "Ben-ben yaptım. Buna inanamıyorum."

"Yapabilirim," diyor Dravik. "Atını sahadan çıkar, bir saat dinlen, ben de seninle jimnastik için ağırlık odasında buluşayım."

Bir sonraki bölüme geçelim. *Son olarak*.

Yumurtayı duvara fırlatıyorum, sonunda ondan kurtuluyorum ve eyeri tekrar ilk yumrukta deliyorum, sinir sıvısındaki gümüş kıvrımlar grileşen antrenman elbisemin dikişleri boyunca kıvrılarak beni hevesle karşılıyor. Antrenman eğimi benim dışımda boş, kırmızı sert ışıklı neon bantlarla çevrili sessiz siyah bir arena. Gözlerimi kısıyorum, uzakta bir şey hareket ediyor. Kırmızı bir şey sert ışıktaki kamuflajını kırıyor ve yaklaştırmaya başlıyor.

Tüylerle kaplı bir kask.

Midem bulanıyor.

"Dravik?" Çılgınca dahili telefonu çalıştırıyorum. "*Dravik?* Bu arenada yalnız olacağımı söylediğini sanıyordum."

Ondan cevap yok, ama bir *SUNSCREAMER*'dan gelen ping var. vizörümde yanıp sönüyor.

"Reddet," diye mırıldandım. Hiçbir şey olmuyor. "Reddet, reddet- beni *dinle* ve reddet, seni pislik-"

"Merhaba." Rax'in sesi ve görüntüsü kristal berraklığında geliyor; siperliği inik ama kıpkırmızı dar binici kıyafeti ve kaskı diğer her şeyi örtüyor. Sağ omzuna odaklanmadan önce kızılağaç gözlerinin kırıştığını fark ediyorum. "Atının sig'ini tanıyamadım, yeni mi?"

Heavenbreaker'ın modeli açıkça günah kadar yaşlı. Aşırı arkadaş canlısı davranıyor ve beni sohbetle kaçınılmaz bir köşeye zorluyor ve bu zorba hissettiriyor. Havasız. Sunscreeamer arena çıkışı ile benim aramda süzülüyor.

Ona ilk sözlerim gergin oldu. "Beni ne zamandır izliyordun?"

Gülüyor, sesi dumanlı bir gümbürtüye dönüşüyor. "Aslında buraya yeni geldim. Bir arkadaşımın düğününü ektim - kötü, biliyorum, ama ata binme susuzluğunun ne zaman vuracağını seçemiyoruz." Duraksıyor. "Büyük gün için antrenman mı yapıyorsun?"

Evet.

"Hayır."

Dilini tıkırdatıyor. "Çok kötü. Güzel manevraların var, bana akademiği hatırlatıyor. Belki gelecek on yılda görüşürüz, değil mi Eğitimci?"

Kibirli. Diğer soylular gibi zarif konuşmayabilir, ama herkes

Sözlerinden aynı kibir damlıyor - sanki her binicinin kim olduğunu, ne kadar iyi olduğunu bildiğini varsayıyormuş gibi. Sunscreamer'ın duruşu tam olarak ona ait: durgun, rahat, kendinden emin.

Ağzım hareket etmemesi gerekirken hareket ediyor. "Beni bundan daha erken göreceksin."

Yine o kakhaha, diken diken. "Bu bir meydan okuma mı? İstersen burada da yapabiliriz."

Yerçekimi jeneratörünün loş bir şekilde parladığı ve her iki yanındaki altıgenlerin otomatik atlı mankenlerin iki devasa iskelet çerçevesi tarafından gölgelendiği alıştırma eğimine doğru hareket ediyor. Onunla dövüşecek durumda değilim. Terden sıırılsıklam oldum, yorulдум. Kafamın arkasındaki bir Dravik sesi onu görmezden gelmemi söylüyor. Rax Istra-Velrayd zaman çizgisinde değil.

Ama vücudumun umurunda değil; sadece *yanıyor*.

"Kuklaya en çok hasarı kim verirse," diyorum. "Mızrak yok."

Bu kez gülüşü inanılır gibi değil. "Bir *yumruk* atmak istiyorsun yarışma?"

"Bu senin için çok mu fazla?"

Bir vuruş. Vizörümün arkasından bakışlarım onunkilere kayıyor; bir bulmacayı çözmeye çalışan biri gibi meraklı bakışları. Ve sonra gözleri gülümsüyor.

"Hayır. Ben terrene alacağım. Sana hafif bir yerçekimi avantajı sağlar." "Ne kadar nazıksın," diye söylendim.

Zıt yönlerle doğru fırlıyoruz, o terrene tarafına - dev gezegen Esther'e en yakın eğime - ben ise sidereal tarafa, açık uzaya en yakın olana. Vücudumdaki her kemik ağrıyor ama artık geri adım atmak için çok geç. Hiçbir soylunun benden daha iyi olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğim - bunun gibi sözde bir efsanenin bile. Yan tarafımdaki kuklayı Rax için etkinleştirmek üzere görüş alanıma dokunduğumda konuşuyor.

"Adınızı sorabilir miyim?"

"Evet." KABUL tuşuna basıyorum ve yumuşak bir şekilde eğimden uzaklaşıyorum. "Siz hazır olduğunuzda kukla da hazır olacak."

"Doğrudan konuya giriyor. Bir binicide bunu severim."

"Senin sevdiklerinle benim sevdiklerim arasında çok az ortak nokta var." Gülüyor. "Ouch. Kendini tutmuyorsun."

Çenemi kaldırıyorum. "Binecek misin, binmeyecek misin?"

Sunscreamer bana alaycı bir selam veriyor. Rax'in vizörümdeki holograf yayını iniş için kesiliyor ve kırmızı plazma jetleri sıcak ve parlak bir şekilde patlıyor,

Bekliyor, eğimin meteline karşı yanıyor. Kayıt için vizörümü açıyorum. Göz kırpma. *İzle*. Her şeyi özümse, her ayak bileği dönüşünü, başlangıç duruşunu nasıl aldığını. *Kullan onu. Tüket onu*. Bana bırakacak kadar aptal olduğu her artığı yiyeceğim ve onlarla daha da güçleneceğim.

Ve sonra olur.

"yemek"

Kelime zayıf ama net. Görüş alanıma bakıyorum, biri hala benimle iletişim halinde mi? Dravik mi? Hayır, bu onun sesi olamayacak kadar gençti.

"Alo?" Sesim boş kokpitte yankılanıyor.

Plazmanın metale çarparken çıkardığı yırtılma sesi kafamı kaldırmama neden oluyor; yakındaki mankenin renksiz beyaz jetleri açılıyor ve Rax'ın Sunscreamer'ı fırlattığı anda onu ileri fırlatıyor. Kıp kırmızı ata doğru hızla ilerlerken uzuvları sertçe titriyor. *Odaklan*.

Göğüs, vurması en kolay olan en büyük kısım. Gözlerim, Sunscreamer'ın kırmızı bir bulanıklığa dönüşmesine izin vermemek için zorlanıyor-Rax onu Dravik'in bana öğrettiği gibi öne değil, arkaya doğru yatırıyor. *Neden? Mızrağın ağırlığını taşımadığı için mi, yoksa...* Titreyen kukla ve küheylan birbirlerinin üzerine düşüyor, grav-gen'in mavi parıltısı görmeyi neredeyse imkansız hale getiriyor. There-Rax arpışmadan hemen önce sol kolunu geri eker ve öne doğru savurarak her yere bir kıvılcım ve ucuz metal yağmuru gönderir. Sunscreamer'ın elinin hınzır uçlu pençeleri kuklanın kafasını kavrar ve kukla bir saniyeliğine ona doğru gerilir, beyaz jetler yanar ve sonra Rax kafayı ellerinde bir yumurta kabuğu gibi paramparça eder.

Dakikada 26 parsla hareket ederken kafayı vurdu; küçük, gerçek dışı bir hedef; mızrakla bile vurulması zor bir hedef. Artık susturucusundan kurtulmuş olan başsız kukla, devreden aşağıya doğru yay çizer ve göğüs üstü eğime çarpar. Zıplar ve sonra harap olmuş bir şekilde durur. Devre Sunscreamer'ı bana doğru fırlatıyor ve telsizi yeniden bağlanırken Rax'in sesindeki kendinden memnuniyetin kokusunu alabiliyorum.

"Eee?" diye soruyor kaskını kaldırarak. "Nasıldım, Eğitmen?"

Kulaklarım ınılıyor ve üstü örtülü hakaretini bulanıklaştırıyor. Hiçbir veritabanı klibi böyle görünmemişti. Sadece mankeni yok etmedi, onu *tam olarak* yok etti. Geride kaldı, böylece son saniyede ileriye doğru hareket eden kolunun momentumu, sert bir tabancadan çıkan bir atış gibi hassas bir şekilde kontrol edilebildi ve itilebildi. Turnuvada kafa vuruşu otomatik bir galibiyettir. Bana bir mesaj göndermek için kafaya vurmayı seçti. Dirençli bir duruş sergileyerek

tüm yol inanılmaz derecede yorucu olmalı, ama nefes bile almıyor.

Eğimime doğru hızla ilerlerken ve yerime kilitlenirken zihnim dönüyor. Bunu nasıl yenebilirim? Yenemem.

İstatistiklerini bir veritabanında görmek ve başardığı şeylerin çamaşır listesini okumak... Vizörümdeki solmuş eski klipler aracılığıyla değil, kendim görebildiğimde dehşet verici. *Bundan daha iyisini nasıl yapabilirim?*

Yapamıyorum. Ne kadar yanarsam yanayım...

Yapamam. Ama bu beni daha önce hiç durdurmadı.

"Sanırım bu hazır olduğun anlamına geliyor," diyor Rax yatağına ve oradaki taze kuklaya geri dönerken. "Pekâlâ, o zaman kukla hazır. En iyi atışınızı yapın, Eğitimci."

Kibirli ses tonuna karşı dudakım kıvrılıyor. *Gitmeyi* düşünüyorum ve Heavenbreaker'ın sırtındaki ve ayak bileklerindeki soluk mavi jetler canlanıyor. Onları hissedebiliyorum; aynı noktalardaki tenimde, köpeğin hâlâ iyileşmekte olan yarasında hafif bir ısı. Ghostwinder'a bindiğimde herhangi bir düğme ya da kol bulamadım çünkü yoktu; biniciler atı hareket ettirmek için düğme kullanmazlar. Akıllarını kullanırlar. Eyerden geçen elektrik akımı bir şekilde zihnimi atın mekaniğine bağlıyor, ancak sadece *git* kelimesini düşünmek atı hareket ettirmiyor - kelimenin anlamı da olmalı. Hareketin tam olarak nasıl olmasını istediğinizi gözünüzde canlandırmalısınız.

Eğer dikkatiniz dağınıksa, hiçbir şey olmaz. Kararsız ya da kesin değilseniz, özensiz ya da çok yavaş bir şey olur. Bu telekinezinin, çocukken zihninizle bir fincanı hareket ettirmek için çok uğraşmanın bir yankısıdır, ancak bu sefer gerçektir ve fincan son seramik parçasına kadar anlaşılmalıdır. *Bilmek zorundasınız* ve sonra bu anlamı zihninizde bir çan gibi sert ve net bir şekilde vurmalsınız.

Sanırım *daha fazla*. Heavenbreaker'ın havalandırma deliklerinin metali, plazma soğuk uzaya doğru patlarken gıcırıyor. İki buçuk ay önceki felaket ilk maçımdan beri daha önce hiç düz bir çizgide gitmemiştim-Dravik beni gerçek anlamda öğrenme eğrilerine soktu. Eğimin karşı ucundaki kukla, altıgene karşı sertçe çömelmiş bekliyor. Göğüs kolay olacaktı. Kafa zor olacak. *Onu nasıl yenerim? Onu nasıl daha iyi yok edebilirim?*

"Synali? Hâlâ ata biniyor musun?"

Dravik'in sesi. Kahretsin, yeniden bağlandı.

Kollarımı iki yanıma sıkıştırdım ve iniş için öne doğru eğildim.

İletişim otomatik olarak kesildi. **Git**, sanırım. Hız elbiseyi bedenime, göz kapaklarımı gözbebeklerime sokuyor. Düz gitmek daha hızlı, daha keskin. Terden sıırıslıklam olmuş tenimin altında köprücük kemiğimdeki yara ağrıyor. Rax babamla dövüştü ve yaşadı. Ödeşti. Ama ben kaybettim, her şeyimi. Annemi. Hayatımı.

Artık daha güçlüyüm.

Onlara daha güçlü olduğumu göstermeliyim.

Grav-gen'in mavi ışığı minyatür bir güneş gibi parlıyor, daha parlak ve daha parlak ve yüzümün derisi kafatasımdan kalkıyor. Arkama yaslanıp saldırmaya hazırlanmak bir yana, nefes almaya bile zor devam ediyorum. *Bu güce nasıl direniyor?* Kukla bana doğru titriyor, beyaz bir alev zar zor bir arada duruyor ve bir saniyeliğine kırmızıya dönüyor. *Sunscreamer*. Birdenbire, iki ay önceki dövüşe dönüyorum ve ölüme doğru spiral çiziyorum... ama bu sefer mızrak yok. Bu sefer bayılmayacağım. Ben hazırım.

Ben çok soldayım. *Sağa*, sanırım. Ben eğilirim ve Cennet Kıran da eğilir. Kesinliği bilmiyorum ama yıkımı biliyorum.

Yok et.

Kulaklarımdaki kan hücumunun arasından, belli belirsiz, sessizce bana geri yankılandığını duyuyorum.

"yok et"

İki kol da düzleşiyor.

Çarpıyoruz.

Onu yakaladım. Göğüs göğüse, kaburgalar batıyor, ciğerler yanıyor ve parmaklarım mankenin yıpranmış omuzlarına batıyor, manken bana doğru geriliyor. Kırbaç beni eyerden çekmeye çalışıyor, ama ben dayanıyorum ve her şeyi sıkıyorum-karın kaslarımı, kalçalarımı, dişlerimi. Bir tutuşum var. Onu parçalayabilirim.

"parçalayın"

Benden geriye kalanlar kollarımda dalgalanıyor ve çekiyorum. Kuklanın akılsız hızı gövdemi testere gibi kesiyor ve ben son bir hamle yaparken selenin jeli çığlığını emiyor. Mankenin şasisi ortadan çatlıyor, siyah yağ akıtmaya başladığında patlayan beyaz plazma korkunç boş yüzünü çerçeveliyor. Yüzümdeki ıslak damlaları hissediyorum, mükemmel sıçrama küreleri boşlukta dönüyor.

Daha güçlü.

Yanımdaki şey birden daha *yakın* hissettiriyor, sanki yardım etmeye çalışıyor, bir el benimkini destekliyor. Kuklanın şasisindeki çatlak bir yarığa dönüşüyor, bir uçuruma dönüşüyor, kablolar ve dişliler dışarı fırlıyor

ve spiral çiziyor

Tendon ve doku gibi ve korkunç, güzel bir an için iyi hissettiriyor. *Tatmin edici*. Babamı bıçaklamak beni tatmin etmiyordu ama bu... küçük ellerimin parçalara ayırdığı bu dev şey...

Beyaz plazma nihayet söndüğünde, öldüğünü anlıyorum.

İkiye ayrılmış bedeninden sıyrılıyorum, göğsüm kabarıyor, sağ *kolumda* bir sorun var - ateş eden bir ağrı - *ama* donuk adrenalin içimde ateş ve nektar gibi titriyor. Başımı Rax'e doğru kaldırıyorum, Sunscreeamer önümde sadece birkaç pars halinde süzülüyor. Telsizlerim Dravik'in görmezden gelinen çağrıları ve benim bitkin gülümsememle çıtırdıyor.

"Nasıldım, Eğitimci?"

Kulaklarım donuklaşıyor, Rax'in cevabını bastırıyor ve gözlerimin yuvarlandığını hissediyorum. Karanlık.

13. Oceanus

ōceanus ~ī, m.

1. (*Ortaçağ*) bir kanal veya nehir de dahil olmak üzere herhangi bir büyük su kütlesi

Ayıışığı'nın Sonu'na geri götürüldüğümde uyanıyorum, Dravik'in kolları altımda ve bastonu olmadan adımları düzensiz. Daha önce hiç görmediğim bir portrenin yanından geçiyoruz; tıpkı Dravik'inki gibi soluk mısır ipeği saçları ve gri gözleri olan güzel bir kadın. Elbisesi gümüş ve açık mavi, dudaklarındaki gülümseme ölçülü. Hasta.

Tıpkı Dravik'inki gibi.

Tekrar karanlığa gömülmeden hemen önce homurdandığını duyuyorum. "Hâlâ çok hafif. Yemek bile yiyor mu?"

İkinci kez uyandığım da Dravik hiç memnun değil. Başucumdaki sandalyede otururken yüzünü sakın tutuyor, ama başparmağının bastonunun başının üzerinde çok hızlı hareket etmesi her şeyi anlatıyor, kızgın bir kedinin kuyruğunu kırbaçlaması gibi.

"Sadece küçük bir ekstra alıştırmaydı," diye ısrar ediyorum halsizce.

Sözlerini kısa kesiyor. "Ben daha çok kendini bayılma noktasına kadar sürmüş olmanla ilgileniyorum. Daha da kötüsü, tüm bunları Sör Istra-Velrayd'ın önünde yaptın."

Yastıkların üzerinde doğrulmaya çalışıyorum, sağ kolum omuz ekleminden acı çığlıkları atıyor. "Ondan öğrendim."

"O da senden öğrendi," diyor Dravik sert bir şekilde. "Buna izin veremeyiz."

Sen benim gizli silahımsın."

"O zaman antrenman sahasını daha iyi kapatmalıydınız."

"Mümkün olduğunca sessiz yaptım. Onu gördüğünde gitmeliydin."

Çarşafıma ters ters bakıyorum. İnce dudaklarını büzüyor.

"Sör Istra-Velrayd sadece düşmanınız değil, Synali-o sizin düşmanınız. Süpernova Kupası'ndaki en büyük mücadeleniz o olacak."

"Bunu fark ettim."

"Evet, sanırım öyle." İç çekiyor. "Şimdi, ağrı kesicilerinizin etkisi bir saat içinde geçecek. O zamana kadar yemek yiyecek ve işleri ağırdan alacaksın. Vücudunuzun iyileşmeye ihtiyacı var; zihninizin belki de daha fazla."

Alay ediyorum. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun Dravik, baba katiliyle babacan bir şekilde konuşuyorsun."

Dravik bakıyor, ben de ters ters bakıyorum. Havadaki gerilim bir takırtı sesiyle kesiliyor -Quilliam bir yemek arabası getiriyor. Burnunu çekiyor ve bana hafifçe gülümsüyor.

"Sizi uyanık görmek çok güzel, hanımefendi."

Robot-köpek onu takip ediyor ve bir süre safir gözlerle düşündükten sonra yatağa atlayıp ayaklarımın dibine kıvrılıyor. Quilliam'ın sargılı elinin gümüş bir kâseye yulaf lapası ve çilek dolduruşunu izliyorum. Yardıma muhtaç yaşlı bir adamı incitmek... Babamdan daha iyi değilim.

Rax beni harekete geçirdi. Dravik'e kendimi kontrol edebileceğimi söyledim ama... Utanç yanaklarımı kıvrıyor. Gözlerim odadaki eşyalara takılıyor - şifonyer, köpek, köşedeki pencerenin perdelerinin arkasında gezinen bir kadının silik hatları. Göz kırıyorum. Bir kadın değil, sadece temsili esintide dalgalanan bir perde.

Dravik'e bakıyorum. "Kolum neden hâlâ bu kadar acıyor?"

Ayağa kalktı ve yatağımın yanına geldi. "Yerinden oynatmışsın."

Bastonunu mermer duvara dayayıp elini benimkine uzatmasını izliyorum. "Sana bana dokunmamamı söylemiştim."

"Yapmak

zorundayım

Synali."

"Düzeltmek için

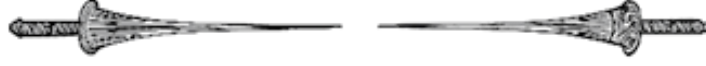
mi?"

Quilliam'a bakıyor ve uşak sözsüz bir şekilde geri adım atıyor. Dravik elimi kavıyor ve ne kadar uyuşturulmuş olsam da karşı koyamıyorum, tenimin tene değmesi binlerce iğnenin karıncalanması gibi bir his.

"Hayır," diyor basitçe ve diğer elini omzuma dayıyor. *Beyaz* görüyorum. Bir şey yapıyor ve acı bayıltıcıyı bile delip geçiyor, sıcak bir acı çizgisi ön kolumu kesiyor. Aşağıya bakıyorum ve sessizce ağzım açık kalıyor; derimin altında kocaman kırmızı-mavi bir çürük, sert bir şey yukarı doğru

çıkıyor

altından yanlış yöne bakıyor. Dravik konuşurken bakışları cansız ve ılık.
"Kırmak için."

Sonrasında bir hafta boyunca Dravik'in ceza olarak kolumu kırdığını düşündüm: kontrolü kaybettiğim, dinlenmediğim, yapmamam gerekirken Rax'ı devreye soktuğum için bir ceza. Sağ elim baskın elim - daha önce yapabildiğim her şey sonrasında parçalanıyor. Tuvalete gitmek daha karmaşık hale geliyor. Kendimi yıkamak zorlaşıyor. Çok fazla bardak ve tabak döküyorum, düşürüyorum ve kırıyorum. Sol elimle kaşıkla yemek yemek bile akıl almaz derecede sinir bozucu ve Dravik'in beklentiyle beni izlemesi durumu daha da kötüleştiriyor. O da tıpkı genelevdeki soylular gibi, tıpkı babam gibi, hoşuna gitmediği için bir şeyleri kırıyor. Sırf yapabildiği için.

"Ne, senin için yeterince temiz değil mi?" Kahvaltının üzerinden bakışlarını ısıırıyorum,

Tenimin her santimi sıcaktı ve kalbim göğsümde öfkeli bir ritimle atıyordu.

"Bunu bana sen yaptın."

Dravik tekrar gazetesine odaklanır. "Bugünkü programa baktınız mı?"

Sağlam elimi masaya vurup ayağa kalkıyorum. "Sen de diğerleri gibi sadist bir pisliksin! Sana asla güvenmemeliydim!"

"Yerinde olsam daha dikkatli olurum," diyor hafifçe ve başıyla elimi işaret ediyor. "Sahip olduğun son şey olduğunu düşünürsek."

Çatalımı o kadar sert tutuyorum ki parmak kemiklerime sürtüyor, ama bir yerlerde

Öfke ve utanç arasında gidip gelirken kendimi tutuyorum. Bu endişe değil, bir tehditti; onu bir daha rahatsız edersem diğer kolumu da kolayca kırabilirdi.

Kendimi bir çocuk gibi hissediyorum; kontrolden çıkmış, güvensiz. Ona bir kez bile güvenmekle hata yaptım. O benim arkadaşım değil, iş ortağım. Birbirimizi kullanıyoruz. Hauteclare Hanesi'ni yok etmek için en iyi şansım o. O her zaman bir arada, sabırlı, hesaplı ve ben... *çözülüyorum*.

Ne gerekiyorsa yapan soğuk kız nerede?

Yaralı kolumla malikânede yapabildiğim tek temizlik toz almak ve biri yaklaştığında saklanmakta o kadar hızlı değilim. Quilliam beni ilk kez doğu kanadının gerçek kâğıt kitaplar ve zamanın kokusuyla dolu kütüphanesinde yakalıyor. Toz bezini arkama saklıyorum ama çok geç; gülümsemesi gür beyaz kaşlarını bile kırıştırıyor.

"Sözleşme gereği ev işlerinde bana yardım etmeniz gerekmiyor hanımefendi." Alay ettim. "Biliyorum."

Quilliam daha parlak gülümser, sonra sessizce uzaklaşır.

Yavaş yavaş, özensiz yemem daha düzenli hale geliyor. Sol elimdeki deneyimsizliği aşmanın yollarını geliştiriyorum, parmaklarım garip yerlerde, farklı kaslarım kasılıyor. Ata binmek berbat bir şey; bir kolumu hareket ettiremediğim için eyerdeki dengem tamamen bozuluyor. Gümüş spiraller sanki sakatlığımı merak ediyormuş gibi alçımın etrafında toplanıyor.

"Ben iyiyim," diye tersliyorum onları. "Küçük haşereler."

Sadist bir asil gibi Dravik bana ilk kez sol elimle mızrak talimi yaptırıyor; *silahı* düşündüğümde Cennetkırın'ın avucundan gümüş bir uzunluk olarak çıkıyor. Babamın sırtındaki, köprücük kemiğindeki bıçak. Annemin boğazındaki bıçak.

Dravik dahili telefonumdan, "Eğimin karşı ucundaki sabit mankene vurmaya çalışacaksınız," diyor.

Telsizleri kapatıp kendi kendime söyleniyorum, "Yapacak mıyım?" Ona cevap vermek artık güvenli gelmiyor.

Uzaktaki yeni kuklaya bakıyorum, boş yüzü soğuk ve sert kolları göğsünde yanıp sönen devasa sert ışıklı bir hedef tutuyor. Mızrağı kavriyorum, sol parmaklarım kalın ve garip hissediyor. Eğime yaslanıyorum, manyetikler Heavenbreaker'ı ve beni yerimizde tutuyor. Kokpit duvarları gözüme çarpıyor, daha temiz. Hiç tanımadığım pit ekibi dün gece ödeme almış olmalı.

"İşaretimle," diye duyurdu Dravik. "Üç, iki, bir-"

Git.

Heavenbreaker'ın jetleri canlanıyor ve eğimden her zamankinden daha hızlı fırlıyoruz - daha yumuşak, daha kolay, ama bunu sürdürmek için mücadele ediyorum. Yerçekimine direnmek için sağ kolumu esnetemiyorum ve sanki yerçekimi bunu *biliyor*, sağ tarafımı şiddetle çekiyor ve Heavenbreaker'ı ekseninde sallıyor. Mızrak çok ağır, ekstra balast neredeyse ezici. Her an alabora olabilirmişim gibi geliyor - takla atabilir, kontrolü kaybedebilir ve jetlerim yeniden hizalanana kadar çaresizce boşluğa doğru dönebilirim. Uzaya fırlatılan bir şeyin direnci yoktur; sadece *ilerlemeye devam eder*.

Bir trafo merkezine çarpma ya da Esther'in yörüngesine çekilip yanarak kül olma fikri beni ter ve nefes nefese bırakıyor. Bu arena gerçek biniciler için; güvenlik bariyerleri sadece eğime kabaca paralel olanları yakalıyor. *Rax*, sanırım. *Onun gibi*. Babamın klipleri gibi, Mirelle Ashadi-Hauteclare'in klipleri gibi. En iyilerin en iyisi gibi, kaosun ve kontrolün merkezinde hareketsiz kalmalıyım. Atın her hareketini ben yapıyorum.

Ama bu sefer, at benim için bir hareket yaptı.

İçimde, *kemiklerimde bir şeyin yerine oturduğunu* hissediyorum ve sakinleştirici bir rüya ya da kontrol eden bir kukla eli gibi, omurgam geriye doğru eğilerek yeniden ayarlanıyor. *Rax* gibi değil, onun kadar doğru ve güçlü değil ama mızrağı tutmamı kolaylaştıracak kadar. Sağ tarafım bu pozisyonda çok fazla sürüklenmiyor. Ghostwinder benim için hiç hareket etmedi... ama içinde çok uzun kalmadım. Ne kadar anormal hissettirse de bu kesinlikle normal.

Kukla yaklaşıyor. Yaklaşıyor, *yaklaşıyor*, sert ışıklı hedef parlayan turuncu bir fener gibi evreni yutmaya çalışıyor. Gözlerim ışığa karşı geriliyor, beceriksiz sol elim mızrağı kavırıyor ve imkansız yerçekimine karşı geri çekiliyorum. Nişan alıyorum. Ucun ağırlığıyla sapın ağırlığına karşı savaşıyorum. Kusurlu denge. Hiçbir yolu yok. Sağ elimle, belki, *belki*, ama bu...

Darbe göz açıp kapayıncaya

kadar gerçekleşir. Daha az.

İtiyorum.

Hayatımdaki her gergin an gibi, zaman son saniyede uzuyor ve mızrağın isabet ettiğini görüyorum. Gerçekten de hedefin en dışına sürtünüyor - turuncu pikseller kırık su gibi uzaya dağılıyor. Heavenbreaker mankeni geçerek eğimin karşı tarafına doğru yelken açıyor.

Ben yaptım.

"Başardım!" Çıglık atıyorum, momentum sesimin sadece yarısının çıkmasına izin veriyor. Göğsümde gurur gibi bir şey balonlaşıyor... ve kayıyorum. Odaklanma ve odaklanmama arasındaki keskin çizgiden düşüyorum ve Heavenbreaker'ın beni yerleştirdiği duruş çöküyor. Metalin korkunç sesi ve jetlerin püskürmesi kokpitte yankılanıyor.

Alabora olmadan önce tek bir kelime

söyleyebildim. "Kahretsin."

Dünya kaos içinde patlıyor; yukarı aşağı, yıldızlar ve karanlık birbirinin etrafında dönüyor, organlarım düşüp düşüp tekrar düşerken kırmızı, turuncu ve yeşil flaşlar mide bulandırıcı bir spiralin içinde eriyor ve hafifçe yeniden başlatmayı hatırlıyorum, eyerdeki şey içime girdiğinde, yönsüz bir şekilde dönerek sonsuza kadar ileriye doğru itiliyor. *Jetler*, **jetler**, ama beynim kendi ağırlığında boğulurken tek bir kelimeye uzun süre tutunamıyorum. Bilinçsizlik ve bilinç dalgaları birbirine karışıyor ve bir anlık berraklıkla Dravik'in dersini hatırlıyorum:

"Alabora olmak çok tehlikelidir çünkü çok az sürücü kontrolü yeniden ele alabilir.

Bir binici sadece insandır ve uzay bizim türümüze karşı nazik değildir."

Tehlikeleri biliyorsa neden beni kırık bir kolla dışarı gönderdi? Ölmemi mi istiyor? Belki de. Belki benden nefret ediyordur. Ben de ondan nefret ediyorum. Ne kadar sabırlı olduğu önemli değil, beni incitti.

"Syn-"

Telsiz kulağımda hafifçe çınlıyor.

"synali"

İsmim ikinci kez netleşiyor; o zayıf, yumuşak ses sanki tamamen sessiz bir odada konuşuyormuş gibi net. Bayılıyorum. Bayılıyorum. Tekrar bayılıyorum. Boşluk her yerde ve sonsuza kadar devam ediyor ve ben ona kapılmışım, panik buz gibi kalbimi donduruyor. Bırakın bir düşünceyi, tutarlı bir düşünceye bile tutunamıyorum.

Ve sonra... *ışık*.

Parlayan bronz ışık çırpınan gözlerimi dolduruyor... Plazma izleri. *Kimin?* Bir kolun beni kavradığını, ıskaladığını, tekrar kavradığını hissediyorum ve sonra tüm ivme yavaşlarken beynimin kafatasıma doğru sürüklendiğini, sonra da durduğunu. Koyu yeşil-mavi bir gomalak üzerine basılmış bronz bir geyiğin asil amblemi görüşümde katılaşıyor. Telsizimde nefes nefese bir ses yankılanıyor.

"Merhaba? Orada iyi misin?"

Yıldızlar yerleşene kadar gözlerimi kırıştıyorum. Cennetkiran sağ tarafımda, sanki biri beni kendi göğsüne bastırıyormuş gibi göğsümde bir baskı *hissediyorum*. Başka bir küheylan beni sıkıca kavıyor; miğferi ince ama yanlardan fırlayan pirinç fırçalı boynuz süslemeleri çok daha etkileyici. Mavi-yeşil giysili ve kasklı binicinin hologramı telsizlerime bağlanırken mide bulantısı konuşmamı imkânsız hale getiriyor.

"Bu oldukça etkileyici bir alabaydı." Ses kıkırdıyor - yaşlı bir adam, Dravik'ten daha yaşlı ve ondan da daha sıcak. "Seni arenaya geri götürelim, olur mu?"

"Kim-" Yutkunuyorum. "Kimsin sen?"

"Sevrith." Dravik'in sesi yeniden bağlanır. "Lütfen elimi çözün."

"Memnuniyetle, eski dostum." Sevrith adlı binici yine kıkırdar. "Tıpkı Bana neden deneyimsiz bir biniciyi antrenman eğimine gönderdiğinizi söyler söylemez."

Bir sessizlik var. Dravik bu adamı nereden tanıyor? Ve neden atıyla antrenman sahasına bu kadar yakındı? Fırlatma rampasında açık başka bir hangar görmedim, o yüzden mi açık alanda at sürüyordu? Binicilerin antrenman ya da maç için değilse ata binmemeleri gerekir.

"Onu fırlatma rampasına getir Sevrith," diye ısrar ediyor Dravik ve sonra iletişimi kesiyor.

Sevrith atının miğferini bana doğru düzgün bakmak için çeviriyor. "Onun için üzgünüm evlat. Pek değişmemiş, hâlâ huysuz ve ketum. Her zaman hayalleri ve planları hakkında konuşur."

Bu ikisi *kesinlikle birbirini* tanıyor. Midem hâlâ bulanıyor ve kusmamak için ağzımı açmaya korkuyorum. Kendimi onun kollarından kurtaramayacak kadar hastayım. Sevrith'in jetleri çalışıyor ve biz de arenanın kırmızı ışık halkasına doğru geri dönüyoruz.

"Dravik seni binicisi olman için mi eğitiyor? Bu garip olurdu, soylu hayatını uzun zaman önce geride bıraktığını sanıyordum."

Sevrith, Rax gibi bir asil için gayri resmi konuşuyor. Dravik soylu hayatını geride mi *bıraktı*? İnsan bunu yapabilir mi? *Neden*? Ayrıcalık ve konfor dolu bir hayat.

Sevrith duraksıyor. "Resesif el eğitimi her zaman zordur. Gördüğüm kadarıyla sen oldukça iyi idare ediyordun."

Kaşlarımı çattım. "*Resesif el eğitimi mi*? Ne demek istiyorsun?"

"Şey...bilirsin. Tüm biniciler iki elini de kullanabilir; mızrak olmadan el değiştirmek zordur."

Beynimin arkasını kemiren bir korku, kolumun alçısına doğru ilerliyor.

Sevrith gülerek şöyle der: "*Dövüşü değiştirmeden sağa geçemezsin!* Seni hâlâ solda eğitiyor olmasına şaşırdım. Sanırım akademideki ambi dersinde pek başarılı olamadın? Anlıyorum, sağlam koluna taktıkları o sahte alçılar dördüncü yıldan sonra gerçekten can sıkıcı olmaya başlıyor."

İncelediğim tüm klipler bir anda başım dönerek zihnimden geçiyor; *hepsi el değiştiriyor*. Grav- gen onları ikinci ve üçüncü turdaki sonsuzluk sembolü döngüsüne çektiğinde binicilerin her biri el değiştirdi. Diğer yöne döndüğünüzde mızrağı diğer elinize geçirmeniz gerekiyor, yoksa düşmana vurmak neredeyse imkansız hale geliyor.

Tüm zaman boyunca tam önümdeydi. *Her sürücü iki elini de kullanabilir*. Yıllardır bunun için bir "sınıf" var. Dravik bu yüzden kolumu kırdı. Acımasız olmak için değil, canımı yakmak için değil, bana yardım etmek için. Beni gerçek bir binici gibi, kazanabilecek gerçek bir şövalye gibi ama daha hızlı eğitmek için. Özensiz çorba kaşıkları, bir şeyleri düşürmek, hepsi.

Daha hızlı öğrenmeme yardımcı oluyor.

Dravik fırlatma rampası tünelinin sonunda bizi bekliyor, bastonu gümüş gibi parlıyor ve gözleri gölgeli. Sevrith arkamdan yürüyor, kaskı hâlâ takılı, ama ben kendiminkini çıkarıyorum ve Dravik'e doğru koşana kadar hızımı artırıyorum. Bana doğru yavaş baston adımları atıyor. Önünde duruyorum. Yüzü okunmaz halde. Heavenbreaker tünel duvarlarının dışında beliren şeffaf, devasa vakum tüpünün içinde düz bir şekilde yatarak bizi gölgeliyor.

"Özür dilerim," diye geveledim.

"Sorun yok," diyor hemen. "Sorun yok. Sen olduğun sürece..." Boğazı düğümleniyor ve Sevrith yaklaşırken arkasını dönüyor. "Gitmeliyiz."

İlk defa tereddüt etmeden onu takip ediyorum. Sevrith arkamızdan sesleniyor, sesi net ve vizörsüz, "Ne yaptığını bilmiyorum Drav, ama çocuğu bu işe karıştırma."

Dravik ilk kez görmezden gelmek yerine karşılık veriyor ve bu sayede çok iyi arkadaş olduklarını anlıyorum. "Endişen not edildi, Sev."

Ayak seslerimiz yankılanıyor. Antrenman sahasının soğuk çelik koridorları, beyaz mermer zeminler, grav fiskiyeler ve yemyeşil saksı bitkileri ile asil ve samimi bir fuayeye dönüşüyor. Sürgülü kapılardan çıkarken bankonun arkasındaki görevli bizi selamlıyor. Otoyol durağında hovercarriage'in geçmesini bekliyoruz, İstasyon uzakta dönüyor

şeffaf tüp duvar. Sert ışıklı otoyolların çok sayıdaki turuncu jant telleri İstasyonu bir canavar gibi dış halkasına bağlar.

"Çok iyi iş çıkardın," diyor Dravik yumuşak bir sesle. "İlk hedefe isabet ettirmek zor bir şey-"

"Kolumu kırmanın amacını bana neden söylemedin?" Turuncu sert ışık parıltısı solgun yüzünü aşağıdan aydınlatıyor. "Sanırım sonunda beni bir kötü adam olarak görmek daha iyi olacak."

Yıldızların uzay-zamanda dönüşünü izliyoruz. İkimiz de annelerimizi kaybettik. O onlar değil. Ben de onlar değilim. Bundan sonra ne olursa olsun, beni huzura kavuşturacağı güne kadar aynı yönde ilerlemeliyiz.

Dravik'e bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Sanırım birlikte kötü adam olacağız."

14. Purgo

purgō ~āre ~āuī ~ātum, *tr.*

1. temizle
mek için

2. temizle
mek için

BİR AY SONRA

Avucumda özenle işlenmiş bir elmas kolye tutuyorum ve oradaki deriyi inceliyorum.

Daha güçlü tendonlar, damarlar ve yara izleriyle kaplıyım. Tırnaklarımda artık çıkıntılar yok.

-Besinler ve dinlenme. Sağ kolum alçı olmadan daha özgür hissediyor ama nanomakine izleri hâlâ parlak, kırmızı ve pirinç taneleri kadar küçük. Pazılarım daha güçlü hissediyor, kolye ucuyla uzanıp mermer duvarı oyarken kaslarım esniyor. Bu sefer çetele izleri değil.

Hedefler.

Beyaz tozlar mavi ipek elbisemin etekleriyle flört ediyor, robot-köpek benekleri işe yaramaz bir şekilde ısırıyor. Uzanıp başını okşuyorum. "Enerjini boşa harcama, ufaklık."

Köpek sevinçle havlar ve kuyruğunu sallar.

Oymayı bitirdiğimde, arkama yaslanıp yatak odamın mermer duvarına kazınmış yedi daireye bakıyorum - Süpernova Kupası'nda kazanmam gereken her dövüş için bir tane. Hiç tanımadığım bir ailenin ölmesi gereken her üyesi için bir tane.

Tanrı evreni yedi günde yarattı, ben de onu yedi günde yok edeceğim.

İnsanlar.

Koridordan gelen koklama sesi Quilliam'ı kapımı çalmadan önce ele veriyor. "Hanımefendi? Efendi hazır olup olmadığınızı bilmek istiyor."

Korsemin son tokasını da kapatıp başımı kaldırıyorum. "Uzun zamandır hazırım Quilliam."

Süpernova Kupası sadece on yılda bir gelir ve bu bir *olaydır*.

Nova-Kral Ressimus, Kupa başlamadan bir hafta önce, elemeleri geçen tüm Haneleri ve binicilerini ağırlamak için büyük bir ziyafet veriyor ve hiçbir katılımcı bundan muaf tutulmuyor. Hoverkraftın penceresinden dışarı bakıyorum, otoyol havada vermillion rengini kesiyor, altımızda cam ve mermerden asil malikaneler parlıyor. Kraliyet sarayı, düz yeşil bir disk üzerinde yayılan beyaz ağaçtan bir köşk olarak asil kulenin en tepesinde duruyor, şelaleler dudaktan yaylanıyor ve kulenin tepesini ince bir sisle örtüyor. Üzerinde düzinelerce parlak renkli asil hovercarry, iniş izni için beklerken minyatür bir güneş sistemi gibi yörüngede dönüyor.

"Yedi Hauteclare'den herhangi biri yüzümü daha önce gördü mü?"

Dravik'e soruyorum.

Gümüş rengi süslü bir ceketle karşımda oturuyor.

"Bundan şüpheliyim. Tabii Rax'e yüzünüzü göstermediyseniz ve o da bir yerlerde sizi tarif etmediyse."

"Sanki ona kapıdan başka bir şey gösterecekmişim gibi," diye alay ediyorum.

Dravik'in gülümsemesi dudaklarının kenarlarını zorlukla çekiştiriyor. "Saklamak için iyi bir tutum."

Araba sonunda iniyor ve hoş kahkahalar eşliğinde kapılarını açıyor. Dışarı adımımı atıyorum ve gümüş mavisi elbiseme bakışlar anında başlıyor. Fısıltılar neredeyse iniş pistindeki jetlerden daha yüksek sesle dönüyor. Robot-köpeğe karşı beyhude bir özlem duyuyorum; onun yargısız safir gözlerini, beni toz zerreciklerinin ve gölgelerin tehlikelerinden korumaya çalışırken çıkardığı tenekemsi havlamayı özleyorum. Annemin kolyesini sıkıca tutuyorum.

Dravik arkasını dönüyor ve bana mavi ipekten kolunu uzatıyor. Gülümserken apoletlerinin gümüş püskülleri güneş ışığını yakalıyor.

"Dokunmanın senin için zor olduğunu biliyorum, ama belki bu seferlik? Bir dayanışma gösterisi olarak."

Etrafımızda kendi arabalarıyla dolaşan soylulara yan gözle bakıyorum. Zengin. Güçlü. Tehlikeli. Giysilerimizin toz mavisi ve gümüş rengine sanki beklenmedik bir kir, pislikmiş gibi gözlerini kısarak bakıyorlar. Lithroi

Hanesi'nde farklı bir şeyler var ve soylular bunu biliyor gibi görünüyor. O ve ben az kişiyiz ve

Onlar çoktur.

Elimi uzatıp koluna koyuyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm en yeşil çimlerin üzerinde yürüyoruz, pamuk gibi yumuşak ve imal edilmiş bir rüzgarda dalgalanıyor. Küçük bir kızken Dünya'nın cömertliği hakkında ilk kez okuduğum bir rüya gibi: bakımlı çitler, yemyeşil çiçekler ve taze sebzelerle dolu zengin toprak sıraları ve hatta gıcırdayan devasa bir *kızılağaç* ağacı. Kabuğu sert, gövdesi on adam genişliğinde ve tüylerimi diken diken ediyor -Dünya'da bir zamanlar bunlardan milyonlarca vardı. Dünya yeterince büyük, yeterince yemyeşildi, bunlardan bir milyonu engelsiz yaşayabilirdi. Bu büyük kırmızı ağacın altında ziyafet veriliyor, soylular evlerin renklerine göre toplanırken gökkuşağı renginde düzgün masalar diziliyor. Parıldayan mücevherler, parlak holografik danteller ve şapkalardaki tüyler, bardaklarda parıldayan sıvı - her şey parlıyor, ama tek görebildiğim dişlerin parıltısı.

"Aha, Drav!"

Dravik duruyor, ben de duruyorum ve sesle yüzleşmek için dönüyoruz.

Sevrith. Binici kıyafetinin içinde etkileyici bir duruş sergiliyor, bronz süslemeli seladon tünığının altında sıırım gibi kasları var. Haklıydım;

Dravik'ten belki on, belki on beş yıl daha yaşlı. Zaman, koyu renk gözlerinin ve kadife ağzının etrafındaki kaz ayaklarına zarar veriyor ve siyah saçları muhteşem bir yarım at kuyruğuyla geriye çekiliyor. "Sevrith."

Dravik başıyla selam veriyor, ben de öyle yapıyorum. Nedense Sevrith'in yüzünde belirgin bir panik ifadesi beliriyor ama sonra kendi yayına ikimizden de daha derin bir şekilde gömülüyor. Ayağa kalktığı anda, göz alıcı beyazlıkta bir

Bana gülümse.

"Demek o çocuk sensin? Sonunda seninle yüz yüze tanışmak güzel."

Yüzünü zaten biliyorum, veritabanında onu inceliyordum. Sevrith cu Freynille kendi çapında iyi bir binici ama daha çok yirmi yıl önce gönüllerde taht kurmasıyla ünlü. Büyürken onu Low Ward'ın kırık dökük holoskop ekranlarında gördüm: kahve reklamları, doğum kontrol hapı reklamları. Hep göz kırparı.

"Synali," diyorum. Dravik'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, sözleşmede kararlaştırdığımız gibi ismin geri kalanını bekliyor. "Synali von Hauteclare."

Sevrith benimkini işaret ederken gözleri parlıyor. "Bu buzu açıklıyor. Drav'ın seni neden aldığını da. Sen Farris'in çocuğu olmalısın."

"Ne istiyorsun, Sev?" Dravik soğukkanlılıkla araya girer. Sevrith başını sallar.

"Ne yani, akıllandığım için kızdın mı? Arı kovanına çomak sokuyorsun

onu buraya getirerek başka bir arı kovanına
çomak soktun." "Beni durdurmaya niyetin
var mı?" diye sordum.

Yaşlı adam konuşmama şaşırmış görünüyordu. Gülümsemesi sıcaktı, tıpkı Quilliam'inki gibi. "Hayır. Yemeğimin yanında biraz eğlence isterim. Tanrı biliyor ya, bu kupa öncesi ziyafetler çok uzun zamandır sıkıcı."

Ona ters ters bakamıyorum; alaboranın ve onun yardımının anısı bir ay sonra bile hâlâ çok taze. Sadece bana gülümsüyor, bahçe partisi etrafımızda titreşiyor ve sonra yüzünde bir şey hareket ediyor... burnunun altında. Burun kanaması mı? Hayır, sıvı kan olacak kadar koyu değil. *Ne-*

"Sev." Dravik boğazını temizler ve burnunun altından bir hareket yapar. Sevrith başlar, eliyle yüzünü kapatır ve hızla eğilir.

"İzninizle. Kupada iyi şanslar, evlat. Alabora olmakla meşgul olmadığın zamanlarda neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Koyu renk gözleri ayrılmadan önce göz kırptırıyor, çimlerin üzerinde adım atıyor. "O iyi mi?" Dravik'e soruyorum.

"Bu onun işi. Bir soylunun kaderi için duyduğun endişe karakterine hiç uymuyor, Synali."

O haklı. Buradaki her bir asil, Hauteclare Hanesi'nin potansiyel bir müttefiki.

-Ve potansiyel bir düşmanım. "Bu yıl Süpernova Kupası'na katılıyor mu?"

Dravik başını sallıyor. "Sevrith rekabetçi ringlerdeki en yaşlı binici. Tohum sizi pekâlâ bir araya getirebilir. Umarım o zamana kadar onun üstesinden gelebilecek kadar deneyim kazanmış olursunuz."

Şüphe beynime girmeye çalışıyor ama ben bunu reddediyorum. Kazanmak için her şeyi yaptım. Kazanmak için *her şeyi* yapacağım.

Dravik beni soluk mavi bir pankartla döşenmiş izole bir masaya çağırıyor. Oturduğumuzda hizmetkârlar onu süpürüyor, ortasına işlenmiş gümüş tavşan ustalıkla kayarak uzaklaşıyor. Soylu hanımların oturmak için eteklerini hareket ettirmek gibi özel bir yöntemleri var, ama Hauteclare'in beyaz ve altın rengi bahçenin karşı köşesinden parlarken rahatsız olamam. Yedisi de ipek ve mücevherler içinde huzurlu masalarında oturuyor, Annemin hayatını soğuk ve acımasız bir zalimlikle elinden alırken birbirlerine gülümsüyorlardı... çünkü işlerine geliyordu. Çünkü daha fazla mücevher için ödeme yapacaktı.

Kendini kontrol et. Atta öğrendiğim gibi dikkatlice gerilmiş bir vücut.
Odaklan.

"Dikkat çekiyoruz," diyorum usulca. Dravik kıkırdıyor.

"Bu beklenen bir şey - Lithroi Evi unutulmuş bir kalıntı. Onlara aldırma." "

Etrafıma bakıyorum. Yeşil ve siyah bir masa, gri ve turuncu bir masa, kırmızı ve kahverengi bir masa... Velrayd Evi. *Rax*. Hâlâ yüzünü tam olarak göremedim. Oturan Velrayd'lara tek tek bakıyorum - uzun boyluydu, ama masadaki Velrayd'ların çoğu uzun boylu. Tiksinti üzerime çökerken donup kalıyorum; neden onu arıyorum ki? O aşmam gereken bir engel, başka bir şey değil.

Birçok yıldızın arasından tatlı görünümlü bir kız dikkatimi çekiyor; saçları parlak kırmızı, giysileri siyah çizgili orman yeşili. Bana gülümsediğinde çilleri kıvrılıyor; meraklı bir gülümseme. Bana karşı öfkeli ya da vurdumduymaz olmak yerine beni merak eden biri... Bana Jeria'yı hatırlatıyor - genelevde edindiğim yarı arkadaş, günün sonunda iyi olup olmadığını soran tek kişi. Kızın gülümsemesi uzun sürmüyor, çünkü yanındaki kadın ipek bir yelpazeyle kıza vuruyor ve kız tekrar önüne dönüyor.

"Solundes," diye cevaplıyor Dravik dile getirmediğim sorumu. "Bu kız onların binicisi, Yatrice."

"Benim yaşında," diyorum belli belirsiz.

"Şu anda gülümsüyor ama Solundlar Hauteclare'lerin en büyük müttefikleridir. Bizi onları tehdit ederken bulduklarında, Yatrice sizi kesmekte tereddüt etmeyecektir."

Nefes alıyorum ve krala odaklanıyorum. Ziyafetin başında oturuyor, tahtının etrafında altın ve mor renkli büyük bir cüppe var. Ametistler boğazında asılı, kehribar boncuklardan oluşan özenli bir taç başında duruyor. Beyaz sakalı kızılgaç boncuklarla örülmüştür ve gözleri yemyeşil bahçeden daha koyu bir yeşildir. Son kılına kadar silahlanmış muhafızlar kralın yükseltilmiş platformunun etrafında bir hilal oluşturuyor. Soyтарыsı neon projeksiyon ayakları üzerinde bir o yana bir bu yana yürüyor, arada bir ayaklarını indirip zıplayarak kulağına alaycı bir şekilde şaka yapıyor ama Nova-Kral Üçüncü Ressimus gülümsemiyor.

Babam onun yanında olmayı o kadar çok istedi ki, bunun için öldürdü. Benim varlığım annemi öldürdü, ama kralın varlığı da onu öldürdü.

"Kim o, merak ediyorum?" Dravik nazlı nazlı soruyor. Alay ediyorum. "*Yüce Majesteleri.*" "

"Ah, evet. Gerçi... bir keresinde ona başka bir şey demiştim." Kaşlarım çatıldı. "Peki o neydi?"

Tam o sırada kralın yeşil gözleri masamıza kayıyor ve Dravik daha önce ondan hiç görmediğim bir şekilde, tamamen boş bakışlarla karşılık veriyor. Dravik'in yüzünde tek bir duygu kırıntısı bile kalmadı. Artık durgunluk ya da sakinlik yok.

Sadece *boşluk*. Bir *silah* gibi boşluk.

Geriye dönüp baktığımda, bilmeliydim. Dravik beni malikânesine getirdiği an, iris ameliyatı izlerini gördüğüm an -yeşil gözlü çocuğun portresi- muhafızları benim lehime manipüle ettiği an anlamalıydim. Milyonlarca an önce bilmeliydim, ama Dravik'in yüzündeki rahat ifade kaybolup yerini karanlıktaki o ustura aldığı anda her şey yerli yerine oturdu.

"Baba."

Ona bakmak için döndüğümde başım paslanmış gibi hissediyorum.

Bir prense bakmak için.

15. Fulmen

fulmen ~inis, *n.*

1. şimşek

"Çok tatlı." Yavn von Velrayd kuzenine dirsek atıyor ve uzaktaki soluk mavi ve gümüş renkli masayı işaret ediyor.

Rax Istra-Velrayd kuzeninin flörtlerini desteklemek için gerçekten çok yorgun - bu hafta hiç uyumadı. Kabuslar son zamanlarda kötüleşti. On yaşından beri onunla birlikteler, onu garip saatlerde şiddetli hiper-spesifik saçmalıklarıyla uyandırıyorlar, ama sadece son zamanlarda çok daha kötüleştiler. Yine de meraklı kalabalığı görebilmek için boynunu uzatıyor ve kalbi bir an çarpıp bir an duruyor. Mavi-gümüş elbiseli kız dünyayı silikleştiriyor, etrafındaki yüzler bulanıklaşıyor. Kuzeni aptalın teki - *sevimli olması onun için yeterli değil*; siyah saçları kulaklarının altında sık ve temiz bir şekilde kesilmiş, keskin alnında bir hale yok ve gözleri sahte asil ateş gökyüzünden daha mavi - gökyüzünün *gerçek olduğu zamanlarda olması* gerektiği gibi. Ama onun nefesini kesen asıl şey, kendini nasıl tuttuğu: lazer odaklı ve kirli gibi sıkı, vahşi, yabanıl bir şey gibi.

Hayır, kendini *sertçe* düzeltiyor, *avlanan bir şey* gibi.

Yavn kendine biraz daha şarap koyar. "Bunlar yanaklarındaki kırmızı çiçek lekeleri. Halk çocuklarının yüzde kırkının bu hastalıktan öldüğünü biliyor muydun? Sanırım o şanslı olanlardan biriydi."

Rax sonunda ona bakar. "Bunu ezbere biliyor musun?"

Kuzeni omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki? Ben hemcinslerimi önemseyen biriyim."

Yanaklarının orasında burasında çürükler var ama Rax'ın en çok dikkatini çeken köprücük kemiğindeki dairesel et yumağı; daha hafif, uzun süre önce iyileşmiş ama çok da eski değil.

Rax yara izlerini bilir. Nasıl çürüdüklerini, kabuk bağladıklarını, iyileştiklerini, her aşamada nasıl göründüklerini ve en iyisi nasıl çıkarıldıklarını bilir. Köprücük kemiği

Yara izi sert bir ışıktan kaynaklanıyor. Keskin, gl ve bıçak gibi köşeli. O da diğerleri gibi asil bir hanenin renklerini taşıyor ama yara izlerini sildirmek için bir kliniğe gitmemiş mi? Yaralarını makyajla ya da elbisesiyle bile saklamıyor; yakası omuzlarına kadar iniyor. Burada pürüzsüz olmayan tek kişi o, etrafındakilere değil de önüne bakan tek kişi. Tuhaf. *Korkutucu*. Belki de bu yüzden ona bakmak elektrik çarpması gibi, eyerin elini çok güçlü bir şekilde indirmesi gibi hissettiriyor.

"Hangi ev-"

"Lithroi," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor Yavn. "Sanırım. Babamın gümüşleri hakkında konuştuğunu hatırlıyorum - parıldama şekliyle kusursuz."

Parlayan gümüş. O gümüş küheylan, içindeki kızın sesi, kızın kuklayı acımasız bir kara delik ya da kuduz bir canavar gibi parçalayan elleri... O günü bir saniye bile unutamadı. Kadının kendisiyle alay eden hırpani, muzaffer sesi o günden beri her sürüşüne ve sonrasındaki her duşuna musallat oldu.

Bu o.

Sanki lyormuş gibi, sanki *lmek* istiyormuş gibi, kendi güvenliğini tamamen hiçe sayarak her şeyi tek bir hamleye atması... Bu doğal değildi. Akademinin öğrettiği her şeye, eyerde yaşadığı her şeye aykırıydı. *Yanlış ata* binmişti ama yine de onu izlemek garip bir şekilde *doğru* hissettirmişti, daha önce hiç düşünmediği bir şekilde düzenlenmiş bir müzik gibi. İçindeki binici onunla savaşmak için çığlık atmaya başladı. Yalvarmaya. *Sadece bir kez*. Onu daha fazla görme şansı, ona karşı yapabileceği garip yeni şeyler, kırılmadan önce onunla ne kadar oynayabileceği, ya da kırılmadan önce ya da ikisi birlikte kırılmadan önce-

Buz gibi gözleriyle kalabalığı yararak ona doğru bakıyor ama onu fark etmiyor. Bakışları yaklaştığında Rax'ın tüm hücreleri hazır ola geçer ve ayrıldığında bir dalga gibi düşer. İ burkucu bir çabayla toparlanır.

"O değil, Yavn. En ılgın rüyalarında bile gremezsın."

Yavn sırtarak, "Ama seninkinde tabii ki," diyor. "Hey, biraz şansla o bir binici olacak."

Rax homurdanıyor, kafasından geçen kelimeler ağzından çıkamayacak kadar titrek.

Ben de bundan korkuyorum.

16. Indico

indicō ~āre ~āuī ~ātum, *tr.*

1. bilinmesini sağlamak, işaret etmek

"Sen prenssin."

"Eski prens," diye düzeltiyor Dravik beni usulca.

"Annem Kraliçe Astrix vel Lithroi idi."

Astrix. Robot köpek için kapatma komutu... ve annesinin adı.

Beynim uyuşuk bir şekilde çalışıyor; ben çocukken Low Ward'da kraliçenin ölümüyle ilgili söylentiler dolaşıyordu. Hayal meyal hatırlıyorum, annemin arkadaşları gelip *asaletini kaybetmiş* ve vatana *ihanetten idam edilmiş* bir kraliçe hakkında fısıldaşıyorlardı. Halka açık bir cenaze töreni olmamıştı. Okul bir günlüğüne kapatıldı. Komşuları onun ölümünden artan ekmek fiyatlarını sorumlu tuttu. Prense ne olduğunu hiç duymadım ama uzak bir yıldız gibi var olduğunu biliyordum.

"Prenslerin unvanlarını kaybedebileceklerini bilmiyordum," dedim sonunda. "Kendi istekleriyle vazgeçemedikleri sürece kaybedemezler."

Sevrith, Dravik'in *asil hayatı terk ettiğini* söylerken bunu kastediyordu. Yumuşak profiline, nazik burnuna, yeşil gözlerini gizlemek için yapılan ameliyattan kalan piksel izlerine bakıyorum.

"Pek çok ameliyat geçirdim," diye mırıldanıyor Dravik. "Ona hiç benzemediğimden emin olmak için. İstersen senin için de aynısını yapabiliriz."

Servis edilen çaydaki yansımanı yakalıyorum. İnce dudaklar, ince kaşlar. Babamın. Yüzüm her zaman anneminkinden daha çok ona ait olmuştur. Onu içimden sonsuza dek söküp atma fikri cazip geliyor. Aynalar artık o kadar acıtmazdı. Anneme daha çok benzeseydim kendime gururla bakabilirdim.

Beyaz ve altın renkli Hauteclare masasına baktım. "Hatalarını" gizlemek için beni öldürmeye çalıştılar. Boğazımı temizliyorum.

"Hayır. Herkesin kimden geldiğimi bilmesini istiyorum."

Dravik'in gülümsemesi gergin ama gerçek. Babasının annesini öldürdüğünü söyledi. Kraliçe Astrix'i kral mı öldürdü? Hayır, o idam edildi... ama kralın herhangi birinin idamını pekâlâ emredebileceğini düşünüyorum. Yeni kraliçe ve veliaht prenses ziyafette ortalıkta görünmüyorlar ama kraliçenin hastalıklı bir tip olduğunu biliyorum - sağlığı için her zaman inzivaya çekilmiştir - ve prenses de hâlâ çok genç.

Ve sonra aklıma geldi.

Dravik şahı geri almak istiyor. Tam olarak *nasıl, tam olarak ne zaman...* bunların hiçbirisi net değil, ama benim olduğum şey: piyon - oyundaki en zayıf taş, en hafife alınan taş, kimsenin geldiğini görmediği taş. Kral ve oğlu arasında bir oyun var ve ben de tam içine girdim.

Ama biz kazandığımız ve onlar kaybettiği sürece ben üzerime düşeni yapacağım.

Kalabalığı izliyorum, vizörde incelediğim birçok biniciyi yakalıyorum. Her yüzün arkasında bir yığın istatistik, tercih edilen manevralar, yaşlar, boylar, kilolar ve at isimleri var. Onlardan en az yedisini yenmeliyim - Annemi öldüren yedi kişiyi cezalandırmak için yedisini. *Şansa bakın ki yedi maç, çeyrek finale çıkmak için kazanmam gereken maç sayısı*yla aynı - hatta hepsini kazanıp Hauteclare Hanesi'ni sonsuza dek dağıtma *şansım* bile var.

Birdenbire, kralın platformunun hemen önündeki çimenlerden bir projeksiyon podyumu çıkar ve yükselir - üzerinde bir şey sergilenmesi için bir sütun.

Dravik, "Her katılımcı binicinin Kupa öncesi ziyafette bir konuşma yapması gelenektir," diye açıklıyor.

Sessizce izliyorum. Soylu bir kız projeksiyon podyumuna çıkıyor ve herkesi kazanacağı konusunda uyarıyor. Onun gibiler üzerine bahis oynayarak kazandıkları yetersiz krediler için halktan insanların arka sokaklarda boğazlarının kesildiğini bilmiyor. Soylu bir çocuk, Süpernova Kupası'nın sonucu ne olursa olsun, kendisini doğurduğu için annesine şükrediyor, ama halktan birinin göğüs ceketinden tek bir altın düğmeyle çocuklarını bir ay daha hayatta tutabileceğini bilmiyor. Onları dinlerken aklıma gelen tek bir düşünce var, o da kaplan geldiğinde geyiğin ne kadar acı çektiğini sadece kurdun bildiği.

Mirelle Ashadi-Hauteclare nihayet projeksiyon podyumuna çıktı.

Şahsen daha keskin, beyaz altın rengi elbisesi temiz ve parlak. Kestane rengi saçları uzun ve gösterişli, duruşu ise pratik bir zarafeti haykırıyor. Babamın omurgasına, kibirli havasına sahip. Sanki babam onun içinde yaşıyor.

"Mirelle Ashadi-Hauteclare-" diye başlar
Dravik. "Onun kim olduğunu biliyorum."

"Çok iyi bir binici ve çok zeki," diye devam ediyor. "Oldukça gururlu, ama sanırım bunu söylemeye gerek yok - Hauteclaire'lerin hepsi gururludur. Şövalyelerin taktiklerini, onuru, gerçeği ve benzeri şeyleri tercih eder. Maçlarında da bunu gösteriyor - benim tarafsız görüşüme göre, kendini adanmış, gözü kara bir güçten başka bir şey değil."

"Peki ya ben?" Ben soruyorum. "Sizin tarafsız görüşünüze göre ben neyim, Majesteleri?" Gülümsemesi yanlara doğru kayıyor. "Siz... *alışılmadık birisiniz.*"

"Kesinlikle güven telkin eden bir tarzınız var."

Dravik usulca kıkırdar. "Düşmanın en büyük gücü aynı zamanda onun zayıflığı olacaktır. Kaplumbağanın kabuğu onun gücüdür ama yine de onu yavaşlatır. Şahinin gücü hızlıdır ama o da çok hızlı uçtuğu için yanında ne olduğunu göremez. Leydi Mirelle kendini adanmıştır ve bu da onun kolay kolay değişmeyeceği anlamına gelir."

Esnek değil demek istiyor. Eğimli yolda bilmek faydalı bir şey ama yine de onunla benim aramda duran düzinelerce atlı var.

Sayısız haber kanalı her konuşmayı kaydetmek için vizörlerini açıyor. Yarışçılar daha parlak gülümsüyor, daha yüksek sesle konuşuyor ve çenelerini daha yükseğe kaldırıyorlar - ameliyat, medya eğitimi, hepsi de bakılmak için rafa dizilmiş atletik küçük bebekler ve ben de en yeni eklenti. Zihnim dönmeye başlıyor; eğer şanssızsam, tohum beni ilk turda Mirelle ile eşleştirecek. Ya da daha kötüsü.

Tören yöneticisi bir sonraki biniciyi alkışlar ve synth trampetler eşliğinde takdim eder. "Lütfen Sör Rax Istra-Velrayd'a hoş geldiniz deyin!"

Velrayd masasındaki biri ayağa kalkıyor: uzun boylu, ağartılmış beyaz-sarı saçları geriye taranmış, koyu renk kaşlarının ve kızılağaç gözlerinin üzerine dökülmüş. Hâlâ yüzüne uzun süre bakamıyorum ama geniş omuzları aynı. Tıpkı hatırladığım gibi yürüyor -kolay, yavaş, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi. Krala bir selam veriyor ve neon podyuma adım atıyor, projeksiyon kıpkırmızı çizmelerinin altında sürekli yükseliyor. Kıpkırmızı bir göğüs ceketini giyiyor, yüksek yakası umber kürkle kaplı ve her şeyin üstüne o sırtış geliyor

-Özgür, hafif, çileden *çıkarıcı*.

"Kralın önünde de eğilmek zorunda mıyım?" Dravik'e sordum.

Boş boş mırıldanıyor. "Sadece istersen. Lithroi Hanesi bu kadarını hak etti, sanırım."

Rax Istra-Velrayd alkışların kesilmesi için eliyle işaret eder, ama saray onu görmeyen sevinciyle bunu duymazdan gelir. Sesini yansıtmak için vizörüne dokunur, kırmızı ipek üzerinde mavi bir parıltı. "Teşekkür ederim."

Ama lütfen - çok daha fazlası olursa, dünyalaşana kadar burada kalacağız."

Kalabalık onun acınası şakası karşısında kahkahalara boğuluyor ve o da bana doğru bakarak sessizleşmelerini bekliyor. Sadece gururlu alnına boyanmış siyah ışık halesini izliyorum ve düşünüyorum: *Eğimde tekrar karşılaştığımızda, mızrağımı oraya koyacağım.*

"Son yüzyılda sahip olduğumuz en yetenekli binicilerden biri." Dravik çayını karıştırıyor. "Müthiş bir doğal yetenek, bazıları doğuştan geldiğini söylüyor ama bence bundan daha basit bir şey."

"Nasıl basit?"

"Ailesi bir zamanlar Velrayd Hanesi'nin en alt basamağında yaşıyordu. Söylentilere göre turnuva yoluyla statülerini yükseltmek için onu beş yaşından beri eyere bindiriyorlarmış. Bir çocuğu akademiye sokmadan ata bindirmek pek hoş karşılanmıyor ama yasadışı da değil. Ne olursa olsun, işe yaramış gibi görünüyor; Rax on iki yaşındayken, Icarus Kupası'nı kazandıktan kısa bir süre sonra babası Dük Velrayd tarafından baron unvanı verildi."

Şaşırmadım. Beş yaşında bir çocuğun eyerde olması fikri... Dehşete düşmüştüm. Onun ne kadar korktuğunu hayal bile edemiyorum.

Hayal etme, acıma. O bir düşman.

"Zayıf kan," diyor Dravik. "Anlamı 'sülük'. 'Asalak'. Soylular Rax gibi insanları arkasından böyle çağırır - ana aile çizgisinden çok uzakta ve önemli bir şey miras alma umudu çok az."

"Senin tam tersin o zaman," diye mırıldanıyorum. Kahkahası çayın balıyla daha da zenginleşiyor.

"Bunu söyleyen çok güçlü bir dükün tek kızı. Sen de ben de biliyoruz ki bir piç, zayıf bir kandan çok daha kötüdür."

"Eğer onun zayıf kanlı olduğunu düşünüyorlarsa Rax neden bu kadar popüler?"

"Binicilikte o kadar mükemmel. Çoğu soylu bir şaka ile uzak bir yıldız sistemi arasındaki farkı anlayamazken o cana yakın, karizmatik ve esprili. Onun kadar yakışıklı olmak da yardımcı oluyor."

Dudağımı kıvırıyorum. "Zayıflığı ne o zaman?"

Dravik çay fincanının kenarından onu izliyor. "Henüz emin değilim."

Rax konuşmasını bitirir ve bir alkış tufanı eşliğinde kürsüden iner. Kral bile alkışlıyor, soytarısı kendinden geçmiş küçük taklalar atıyor. Heyecan, tören yöneticisi Lithroi Hanesi'ni anons edene kadar sürer. Bahçe şaşkın bakışlara boğulur ve mırıltılar havayı sessizliğe boğar.

"Ah." Dravik'in güneşli gülümsemesi kralın sert ifadesine meydan okuyor. "Sanırım sıra sende Synali. Ne söyleyeceksen söyle."

"Herhangi bir şey? Gerçeği bile mi?" "Özellikle de gerçek."

Ayağa kalkıyorum ve soyluların istilasına uğramış masaların arasından geçerek kürsüye doğru ilerliyorum. Rax ve ben çimenli koridorda birbirimizin yanından geçeceğiz. Beş hafta onun ne kadar göz korkutucu olduğunu unutmak için yeterli bir süreydi -görüntü ekranı onu şu anda bana yaklaşan kemik ve kas yığınının daha küçük gösteriyordu. Bakışlarımı kralın tahtında tutuyorum. Ödeşiyoruz, havada sadece benim hissettiğim bir cızırtı onun önünde ilerliyor. Yön değiştirmiş güneşte saçları platin gibi parlıyor ve koyu kızılağaç gözleri altın pullar yakalıyor; nafile bir sıcaklık. Yine çok yakınız, çok erken. Bu beni neden geriyor? O sadece başka bir soylu.

Göz ucuyla Rax'in bana gülümsediğini görüyorum.

"Arenada görüşürüz, ha?"

Cevabım anında geldi. "Çok uzun sürmez sanırım."

Birbirimizin yanından geçiyoruz -kırmızı ipek ve mavi ipekten bir ayrılık- ve sonra kralın yeşil gözleri üzerimde.

Ben eğilmem.

Mırıltılar yankılanır. Soytarı, küçük kollarını küçük göğsünün üzerine koyarak ayaklıklarından düşüp bayılacakmış gibi yapıyor. Muhafızlar sert ışıklı zincir zırhlarının içinde kıpırdanıyor ama kral sadece bekliyor, bakışlarını elbiseme dikmiş, mavi ve gümüş rengine. Podyumda duruyorum ve neon ışıkları uğuldayarak yükseliyor. Hauteclare Hanesi izliyor, Mirelle masalarında oturuyor. Hepsi izliyor: soylular, rahipler, haber kanalları, Rax, Sevrith ve Dravik. Onu öldüren yedi kişi. İstasyon'da bir yerlerde, onların kukla suikastçısı da beni izliyor mu?

Hayata bakış açımı değiştirdim. Bir sonraki adım için pratik yapacak zamanım oldu.

"Benim adım Synali von Hauteclare. Annemin adı Gabriyll Jean Woster'dı. On ay önce bu ziyafete katılan yedi kişi tarafından öldürüldü."

Darbeyi duyamayacak kadar yüksekteyim ama görüyorum; hareketsizlik, ellerin ağızların üzerinde olması. Bu iki isimle, benim bir piç olduğumu ve kimin piçi olduğumu biliyorlar. Tüm saray gözlerini beyaz ve altın rengi masaya, birbirlerine ve Kral Ressimus'a çeviriyor. Elbisemi göğsümde daha da aşağı çekiyorum; kalçalarım ve sutyenim dantelli, ama umurumda değil - etim yanana kadar havaya.

"Bu yara izi kanıttır: Yedi kişi annemi öldürdü ve beni de öldürmeye çalıştı."

Altımdaki kalabalık kıvranıyor, birbirlerine dönüyor, muhafızlara bakıyor, ayağa kalkıyor ve bana yumruk sallıyor. Mirelle kımıldamıyor. Hauteclare Hanesi de kıpırdamıyor, Dravik de. Artık onu daha iyi okuyabiliyorum, sadece kırık dökük de olsa; gözleri neredeyse... *gururla* kırışıyor. Sevrith gülüyor ve başını sallıyor. Rax gözlerini bir kez olsun benden kaçırmadı.

Babamın bizi hiç uyarmadığı gibi ben de onları uyaracağım.

"Yediniz de Süpernova Kupası'nın ilk turuna kadar herhangi bir büyük haber kuruluşuyla temasa geçebilirsiniz. İşlediğiniz suçları ayrıntılı olarak kabul ettiğinizi kamuoyuna açıklayacaksınız. Eğer bunu yapmazsanız, hayatlarınızı kaybedeceksiniz."

Sonunda kalabalık *patlar*.

Öfkeleri huzurlu bahçeyi böldü ve gardiyanların canına tak etti, lazer bakışları tenime batıyor ama ben direniş bekleyerek geldim - Dravik beni buraya direniş bekleyerek getirdi. Beni hiçbir konuda uyarmadı, bana doğruyu söylememi söyledi. Bir an için kulaklarımda korku uğulduyor; eğer beni şimdi vururlarsa, her şey biter. Uğruna çalıştığım her şey. Acı çektiğim her şey.

Gözlerim eski prense kayıyor -*beni buraya ölmem için getirmezsiz, değil mi?*

Bir ter damlası Dravik'in yumuşak şakağından aşağı doğru iniyor. O terleyen, ağlayan ya da tüküren bir adam değil. Kendini kontrol altında tutuyor ve yine de dudakları bana uzun zamandır tanıdık gelen bir kelimeyle kıpırdıyor, durmak bilmeyen eğitimin uğultusuyla kulak zarıma kazınmış...

"Bekle."

Kelimelerin gerçek anlamı ondan önce, Cennet Kıran'a binmeden önce kanıksadığım bir şeydi. Tutmak sabırlı olmak demektir; tek yapmak istediğiniz koşturken beklemek. Çok geç olana kadar dayanmak.

Evren seni parçalamaya çalışsa bile *dayan*.

-8. Exosso

exossō ~āre ~āuī ~ātum, tr.

1. Kemikleri çıkarmak için

Dans ve sarhoş kahkahalarının kakofonisi arasında, bir kanepenin üzerinde bir holoscreen yanıp sönüyor. Ekranı izleyen toz toprak içindeki adam mışıl mışıl horluyor; kısa siyah saçlı ve kararlı buz gözlü bir kızın yüzü toz yuvasına bakıyor.

Yağmur olduğu yerde durur. Çalışma odasının ışıkları titriyordu. Sarhoş müşteriler tepki olarak zar zor kıpırdıyor. Cüppeli, ufak tefek bir adam da onu mal sahibiyle görüşmeye götürürken durur ve kaşları havaya kalkar.

"Bir sorun mu var efendim? Sadece olağan güç titreşimlerinden biriydi."

Rain kızın buz gibi gözlerinden başka bir yere bakamaz. Cüppeli adam kıkırdar. "Onu tanıyor musun? Bir buluşma ilginin çekeri mi?" Sonra vis titrer ve kamera kralın ziyafetini göstermek için çekilir ve adam iç çeker. "Ah, o bir soylu. Özür dilerim efendim, teklifimi geri çekmeliyim."

Rain bronz aynadaki yansımasını yakaladı ve pelerinini yüzüne doğru çekti. Annenin boğazını kesmesi ile kızını bıçaklamak için hançeri kaldırmaması arasında bir yerde kızın gözlerine bakmıştı. Kızın gözleri *tam olarak* onunkilere benziyordu ama ameliyat izleri yoktu ve bir an için sanki Ağ'daki başka bir Örumcekle, kardeşlerinden biriyle tanışıyormuş gibi hissetti. İçgüdüğü tüm mantığının önüne geçti; kan bağı *olabilir miydi?* Ağ onu ailesine, bu hayatta kendisine bağlı olanlara sadakatle yetiştirmişti ve onları her şeyden çok seviyordu. Kan bağı olan bir aile fikri her zaman rüyalarına girmişti ve işte oradaydı - ya son derece tesadüfi bir genetik nadirlik ya da uzun zamandır merak ettiği sevgili bir parçası.

Bir şekilde Nova-Kral'ın sarayına ulaşmıştı. Rain soylu bir hanedan için çalışan bir suikastçıydı ve onu öldürmeye çalıştıklarını biliyor olmalıydı; öyleyse neden aslanın inine geri dönsün? Neden sadece kaçmıyor ya da saklanmıyordu? Süpernova Kupası'nda soylu bir hanenin binicisi olarak yarışacaktı ama ne amaçla? Birdenbire içini kaplayan endişeye engel olamadı. Binicilik tehlikeliydi ama soyluların dünyası daha da tehlikeliydi...

Yağmur adama bakar ve başını sallar. "Devam edelim."

Adam onu baygın bedenler ve yumuşak yastıklarla dolu odada gezdirir ve sonunda ince ahşap bir kapıyı çalmak için durur. Bir duraksama olur, adam beklentiyle topuklarının üzerinde zıplar.

"Patron teklifini kabul etmenize çok memnun oldu efendim, sıradan şirket-ağ türlerini istihdam etmek zorunda kaldık. Böyle *yetenekli* bir adamı istihdam etmeyeli uzun aylar oldu."

Kapının içinden bir ses yankılanıyor. "İçeri gel."

Adam Rain'i gösterişli bir ofise götürür; ince halılar, ahşap raflar ve metal bir masanın üzerine serpiştirilmiş büyük yeşil kristal toz parçaları. Patron masanın arkasında oturuyor, ipekli elbiseler giymiş, paralı asker edasıyla gülümseyen huysuz bir adam ve korumaları da onun arkasında oturuyor: ikisi duvarda, ikisi kapıda, sert kılıçları ve tabancaları tuniklerinin altında şişkin. Rain'in silahlarını girişte aldılar ama ona burada pek çok silah sağladılar.

"Örümceğin Eli sonunda." Sahibi Rain'e oturmasını işaret etti. "Lütfen, rahatınıza bakın."

Ve Rain de öyle yapar - birçok kez ve birçok farklı kan lekesiyle, kapının altındaki ince halı kıpkırmızı olana kadar.

17. Gravo

gravō ~āre ~āuī ~ātum, tr.

1. yüklenmek, ağırlık
yapmak

2. baskı altına almak veya
ezmek

"Bekle."

Kral Ressimus'un sesi sarayın boğazını sıkıyor ve öfke sesleri bir anda kesiliyor. Muhafızlar silahlarını indiriyor, kral altın ve mor ipekten yapılmış asık suratlı bir sütun olarak tahtından kalkarken tenimdeki kırmızı lazer nişangâh denizi batıyor.

"3067 tarihli Büyük Savaş Anlaşması şunları belirtmektedir." Sesi Ölçülü. *"Bir binicinin kişisel kan davası, şövalyelik onur kuralları tarafından onaylanır ve biniciliğe devam ettiği sürece engellenmez ya da cezalandırılmaz."*

Anlaşmaları ya da kanunları bilmem ama bir tehdit duyduğumda anlarım: sürmeye devam ettikleri sürece.

"Binecek misiniz?" sorusu havada asılı duruyor, İstasyon'u yöneten, ailesi her zaman İstasyon'u yönetmiş olan adamın zümrüt bakışlarında. Çenemi kaldırıyorum.

"Lithroi Hanesi için Süpernova Kupası'nda yarışacağım."

Bir başka dalgalanma sarayı yırtıyor, Lithroi masası tamamen hareketsiz olan tek yer, Dravik gülümseyen tek kişi. Bu anlaşmayı biliyordu. Elbette biliyordu - beni asla lehimize çeviremeyeceğimiz bir duruma göndermezdi.

Kürsüden inmek, kürsüye çıkmaktan çok daha korkutucu; Dravik'in masasına giden yol bir anda binlerce yanan gözle kaplanıyor. Kimse beni yakalamadan bunu başarıyorum - soyluların "terbiyesi" ve "görgüsü" böyle ve ilk kez bundan memnunum. Onlar

yüzümü parçalayamazlar. Sadece yüzümü koparmak istiyormuş gibi görünebilirler.

Oturduğumda Dravik gülümsüyor. "İyi iş çıkardın." "Benden ne istediysen onu yaptım," diye karşılık veriyorum.

"Ben de öyle demedim mi?" Gülümsemesi çarpıklaşıyor ve gözleri omzumun üzerinde geziniyor. "Görünüşe göre kilisenin bile dikkatini çekmişsin."

Nereye baktığına bakıyorum; yere kadar uzanan mürekkep rengi saçları olan peçeli bir kadın, beyaz-kırmızı cüppeli üç rahiple alçak sesle konuşuyor. Elbisesi soluk pembe ve krem rengi dantelden oluşan bir sis vücudunu rahatça sarıyor. Kadın uzun kirpiklerinin arasından bize bakmaktan çekinmiyor ama rahipler öyle değil.

"Talize san Michel," diyor Dravik. "İyi bir binici ama çok daha üstün bir iş kadını. Çok dindar ve bir yandan da soyluların eğlence amaçlı kullanımı için ilaçlar geliştiriyor."

Homurdanıyorum. "İkiyüzlü."

"Anladığım kadarıyla kilisenin amacı da bu Synali; ikiyüzlü olmak belki de bir gün kurtuluşa ermek demek."

"Kilise sorun olur mu?"

Gülümsemesi genişliyor. "Ancak düşmanlarımız rahipler arasında benim sahip olduğum kadar çok dost edinmeyi başarabilirse."

Hizmetçiler tepsiler dolusu yiyeceklerle içeri giriyor. Kızarmış balık, brendi domuzu ve açıkça etkilemek için tasarlanmış meyveli hamur işlerini seçerken düzinelerce gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Hiçbirinin tadını alamıyorum. Her kiraz şekeri ve altın varaklı pul, Low Ward'da tanıdığım herkesin açlıktan öldüğünü hatırlatıyor. Bu bahçede beni izleyen herkesin adrenalini midemi bulandırıyor.

"Dravik, nerede-"

Minyatür bir çit labirentini işaret ediyor. "Dikkatli olun. Muhafızlar ancak bu kadarını görebilir ve artık sırtınızda bir hedef var."

"Hatırlattığın için teşekkür ederim," diyorum ayağa kalkarken. "İster inanın ister inanmayın, bu mide bulantımı *daha da kötüleştirdi*."

Dravik çay fincanına gülümsüyor. Çit labirentinin içinden geçip sert ışıklı su havzasının kilidini açmayı başarıyorum. Karartılmış turuncu ışık dışarıdaki dünyayı gizliyor ve tüm sesleri kesiyor. Yan yana duran altın işlemeli iki ahırın ikisinin de boş olduğunu fark edince rahat bir nefes alıyorum. Yüzüme vuran soğuk su kalbimi yavaşlatmaya yetmiyor. Annemin kolyesini çıkarıp başparmağımı umutsuzca üzerinde

gezdiriyorum.

"Şimdi korkaklaşma," diye fısıldıyorum aynaya, yansımaya

göğsümdeki yaranın. Yedi daire. Yedi eşleşme. Bunu yapabilirim. Beni istedikleri kadar korkutsunlar, bu onların kaderini değiştirmeyecek.

Havzadan çıktım ve donakaldım.

Önünde, uzun, yemyeşil çimenlerin üzerinde bir çift iz duruyor. *Ayak izleri*. Sanki biri çıplak ayakla durmuş, uzun bir süre su havzasını izlemiş gibi görünüyorlar; çimler girintili çıkıntılı ve karanlık. Ama duruşa doğru giden ayak izleri yok. Ya da uzağa. Hiçbir yerde yaşam belirtisi yok. Vücudum soğuyor.

"*synali*"

Eyerde duyduğum o yumuşak, zayıf ses. Şimdi duyuyorum, sanki içimden geliyormuş gibi kulaklarımın derinliklerinde. Bir düşünce gibi. Bir eyer gibi - *gitme, daha fazla ya da dönme düşüncesi*.

"Alo?" Deniyorum.

Sanki görünmez biri hareket ediyormuş gibi ayak izleri kalkıyor ve onlar çitin içine doğru yürürken çimen yeni ayak izlerinin etrafında kıvrılıyor. Aynı anda, turuncu göğüslüklü, kül grisi kesimli üç genç adam çitin köşesinden bana doğru dönüyor.

Kalbim boğazıma fırlıyor ve sonra sakinleşiyor. *Gerçek* insanlar. Hayaletler ya da halüsinasyonlar değil. Ani varlıkları için neredeyse minnettarım. Dravik yanımda olsaydı bana kim olduklarını söylerdi ama en iyi tahminim bir soylu, iki de bana zarar vermek için buradalar. Ortadaki belli ki lider; kürek gibi elleri ve holocandle'ın merkezi gibi saçları olan devasa bir soylu örneği.

"Oho, burada kim varmış çocuklar?" Ortanca olan kıkırdıyor. Yerimde duruyorum - zorbalara karşı kaçmak anlamsız. Hızla etrafımı sardılar ve kaçmamı engellediler.

"Benim adım Synali von Hauteclare." Sözlerimi netleştiriyorum. "Ya seninki?"

Ortadaki alay ediyor. "Bu işler böyle yürümüyor, küçük piç. Sana adımları söyleme ayrıcalığına sahip değilsin."

"Ona çizmelerini yalat, Olric." Sol asil kıs kıs gülüyor. Bu fikrin ne kadar çocukça olduğuna dair bir kakhaha patlıyor içimden. Üçü de kıpırdamadan duruyor ve ortadaki duruşunu bozuyor.

"Bu kadar komik olan ne, piç kurusu?"

"Daha önce de bot yaladım, biliyorsun. O kadar da kötü değil." İki suç ortağı kaşlarını çattı ama ben daha parlak gülümsedim. "Tüm getirdiğin bu mu? Ben alışığım

Aynı anda çok daha fazla adamın bana saldırmasına. Çok daha acımasız olanları da."

Yakamdan sert bir çekiş beni Olric'e doğru çekiyor ve ayağa kaldırıyor, ayaklarım sallanıyor ve gülümsemem soluyor. En az altı-beş, belki de altı-altı yaşında ve her kası artık belirgin. *Bir binici*. Hepsinin gerçek bir eğitim almamış şımarık soylular olduğunu sanıyordum... Bilmiyordum- Nefes alamıyorum. Daha uzun olsaydım gözlerine uzanabilirdim ama beni o kadar uzakta tutuyor ki tekme bile atamıyorum.

Sert bir tabancanın emniyetinin geri çekilme sesi net bir şekilde duyuluyor ve Olric'in arkasında bir yerden soğuk bir ses yükseliyor. "Onu yere bırak."

Dudağını kıvrıyor. "*Mirelle*."

Topakları yutuyorum-Mirelle? Ashadi-Hauteclare? *Beni* kurtarmak mı?

"Öyle mi? İlk isimlerimizle hitap ettiğimizi bilmiyordum, Olric. Krizantem Elemeleri'nde sana yaşattığım hezimetten sonra daha iyisini bileceğini düşünmüştüm."

Sözleri buz gibi. "İçeri nasıl silah soktun?" diye sorarken Olric'in iri alnında bir ter damlası yoğunlaşıyor.

"Oh, Olric. Her zaman bir şeylerin senin için açıklanmasına ihtiyaç duyuyorsun. Bu muhafızları kimin ailesi eğitiyor sanıyorsun? Dört tanesi dışarıda seni bekliyor."

İki suç ortağı ani bir çığlık atıp çitlerin arasına dağıldılar. Tasmam omurgamı kesiyor ve tam yıldızları görmeye başladığım anda Olric beni serbest bırakıyor. Botlarım tekrar çimenlere çarpıyor ve onun labirentin içine doğru ilerleyişini izlerken boynuma masaj yapıyorum, çevresi yeşilliklerin arasından zar zor sıyrılıyor. Ve sonra... yalnızız. Mirelle Ashadi-Hauteclare önümde duruyor. Rax gibi *o da* yakından daha da güzel, bozulmamış bir aziz heykeli gibi. Sert tabancasını kusursuz beyaz pantolonundaki kılıfına sokuyor ve bana altın rengi bir bakış fırlatıyor.

"Yani."

"Yani?" Mırıldanıyorum. "Neden bir kenara koydun? Şimdi vur beni. Hauteclare Hanesi'ni yok edeceğim."

Çıkardığı ses ne bir kahkaha ne de bir alay ama daha buz gibi bir şey. Daha az şefkatli. Babamın çıkardığı sesler gibi. Babama o kadar çok benziyor ki, onun yanındayken bile vücudum titriyor - aynı burun, aynı... *aura*. İpeksi saçlarını arkaya doğru savuruyor.

"Gerçekten hiçbir şey anlamıyorsun, sahtekar."

"O zaman bana açıkla."

"Soylular birbirlerini ne zaman öldüreceklerini duyurmazlar," diyor

Yavaşça, sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi. "Bunun için plan yapıyorlar ve bu konuda sessiz kalıyorlar. Bugünkü küçük gösterin bariz bir blöftü. Başardığın tek şey kendini ve feshedilmiş Evini aptal durumuna düşürmek oldu."

"O zaman neden beni kurtardın?" Talep ediyorum. "Neden beni dövmelerine izin vermedin?"

"Çünkü," diyor basitçe. "Westrianlılar sınır tanımayan vahşilerdir. Ve bir şövalye savunmasızların acı çekmesine seyirci kalmaz."

Gülme sırası bende. "Beni savunmasız mı sanıyorsun? Kendini de şövalye mi sanıyorsun?" Altın rengi gözleri sertleşti. "Ben senden daha şövalyeyim, yalancı."

Ben ona bakıyorum, o da bana. İkimiz de birbirimizin düşmanınız ve ikimiz de birbirimizin kanındanız. Onun yanından geçip çitin çıkışına doğru yürüyorum, yeşilin önünde bir kez duraklıyorum.

"Hakkımda ne düşünürseniz düşünün, ben bir yalancı değilim; babam Farris von Hauteclare *idi*. Hanemizi yok edeceğim ve ailemiz ölecek."

Bu sefer gülümsüyor, kristal kaplı ve keskin.

"O zaman sahada buluşalım ve buna kendimiz karar verelim."

Ziyafet sonrası, tüm saray krala veda etmek için sıraya girer.

Dravik gizemli bir şekilde ortalıkta yok ve çimlerin üzerinde hazırolda bekleyen iki uzun soylu sırasındaki tek Lithroi ben oluyorum. Kral geçerken eğilip reverans yapıyorlar, menekşe rengi treni uzun süre sürükleniyor ve sonra duruyor... *önümde*. Nova-Kral Ressimus soy tarısının yetişmesini bekleme bahanesiyle tam önümde duraklıyor. Kalabalıklara tepeden bakmaya alışkın bir adam gibi taş gibi yüz ifadesini tam karşıya sabitliyor.

"Yarışacağınızdan eminsiniz," diyor Kral Ressimus. Cennetkiran'ın eyerinde, kelimelerin yüzeyin altında çok daha fazla anlamı olduğunu öğrendim ve onun cızırtısı. *Sarayımın yedi üyesini öldürmek istediğinden emin misin?*

"Evet," diyorum. Bir sessizlik oluyor, soytarının çanları yaklaşıyor. "Beni durdurabilirsin."

"Hayır," diye yumuşakça nefes verdi. "Eğer söylediğin kişiysen, o zaman seninle onlar ilgilenmeli, ben değil."

"Ama... Onları öldüreceğim," diye ısrar ediyorum. "Onlar senin mahkemen ve sen-"

Sonunda burnunun ucuyla bana baktığında yaşı belli oluyor, tüm çizgiler ve güneş lekeleri muhteşem makyajını zar zor gizliyor. "Seni durdurmayacağım, Synali von Hauteclare."

Boğazım kurudu. "*Neden?*"

"Çünkü uzun zaman önce beni de uyarmıştı. Ve ben dinlemedim."

Soytarı yetişir ve sonra kral süpürür. Havalandırma deliklerinin üzerinde altın pençeleri kıvrılmış hırıltılı bir ejderhayla süslenmiş büyük menekşe rengi hover-arabasına biner ve gider.

"*Beni de uyardı.*"

Soylular nihayet dağıldığında yanıma kayıyor. Bizi Ayışığı'nın Sonu'na geri götürmek üzere iniş alanına doğru süzülen gümüş Lithroi hovercarriage'in içine kayıyor. Saray arka pencereden küçülmüş bir şey olarak görünene kadar konuşmuyor.

"Rax'i oyalayarak iyi iş çıkardın. Westrianilerin Leydi Mirelle tarafından senden uzaklaştırıldığını duydum."

Onu görmezden geliyorum. "Krala veda ederken neredeydin? Beni tek başıma bıraktın."

Dravik gülümsüyor. "Üstesinden gelebileceğini biliyordum." "Benimle konuştu. Beni durdurmayacağını söyledi."

"Bugün bahsettiği anlaşma savaş sonrası bir anlaşmaydı ama savaş öncesi anlaşmalar da var. Kral bir piçin ata binmesini engelleyemez. Eğer bunu denerse, Savaş öncesi anlaşmayı sorgulamış olur ve dolayısıyla Ressimus'ların yönetme hakkını onaylayan anlaşma da dahil olmak üzere Savaş öncesi tüm diğer anlaşmaları sorgulamış olur. Bu da iç savaşa giden yolun kapılarını açacaktır. O da bunu biliyordu."

"Biz de ona karşı en büyük gücünü, yani mahkemeyi kullandık."

Dravik'in gözleri parlıyor - yine o gururlu bakış. "Gerçekten de. İnsanlık

Savaşta kimin ata binip kimin binmeyeceği konusunda seçici davranılmamıştır; eğer bir binici ata binmek istiyorsa ve bir ata erişimi varsa, soyu ya da statüsü ne olursa olsun, yasal olarak ata binmekten alıkonulamaz."

"Ama savaştan sonra hiçbir avam ya da piç ata binmedi," diyorum. "Yoksa vis bu konuda vızıldardı."

"Doğal olarak soylular atçılık endüstrisinin kendi lehlerine sıkı bir şekilde düzenlenmesini sağlıyor ve savaş öncesi tüm anlaşmalar kilit altında tutuluyor. Halk ata binmenin bir seçenek olduğunu bile bilmiyor. Piçler bilebilir ama bunu denemeden önce öldürülürler. Bazen de ruhları ölene kadar ağır işlerde çalıştırılmak üzere çeşitli merkezlere sürgün edilirler ya da sürgün edilirler. Yaralarından tabii ki, cinayetle ilgisi yok."

Gülümsemesi hiç bozulmuyor. Bastonuna bakıyorum, safirler yaralı dizinde farklı bir şekilde parlıyor.

"Bu hâlâ kralın ölüm tehditlerimi neden görmezden geldiğini açıklamıyor," diye ısrar ediyorum.

"Savaşacak düşmanı olmayan bir ordu, genellikle kendi kendine döner. Saray da bir istisna değildir. Savaş sonrası çeşitli Haneler arasındaki barışı korumak için binicilere özel ayrıcalıklar tanındı; bir binici bir turnuvaya katıldığı sürece, başka bir Haneyle olan 'anlaşmazlıklarına' izin verilir. Bunun başka bir adı da düellodur; eğer bir Ev diğeriyle sahada karşılaşır onu yenecek kadar güçlü değilse, zayıf kabul edilir ve bu nedenle de başına gelecekleri hak etmiş sayılır."

"Yani?"

"Yani kral size dokunamaz, saray da dokunamaz. Bu denemeyecekleri anlamına gelmiyor ama ben de bu yüzden buradayım."

"Kendimi koruyabilirim," diye geveliyorum. Gülümsüyorum.

"Biliyorum. Uzun bir süredir öyleydin."

Yara izimin altında göğsüm daralıyor ve garipleşiyor. Dravik devam ediyor. "Diğer tüm Haneler, Hauteclare Hanesi'ni onaylamak ya da Piç kanınızı inkar edin; eğer bunu doğrularlarsa, kral ayrıcalıklarını ellerinden alabilir ya da daha iyisi, Hanedan statülerini hükümsüz ilan ederek asaletlerini silebilir ve onları sonsuza dek dağıtabilir."

Sonsuza kadar. Dilinden dökülüğü altın meyve umudu tadında, *gerçek* Umut.

"Kral değersiz halktan insanları öldürmekten bu kadar mı nefret ediyor?"

"Hayır-ama eğer gerçek halka açık bir şekilde ortaya çıkarsa, Dük Hauteclare'in

Cinayet, Hauteclare Hanesi'nin bir başarısızlığı olarak görülecektir; sırlarını -ya da piçlerini- yeterince iyi kontrol edemedikleri ve bu nedenle sonuçlarına katlandıkları. Yine, zayıf ve uygunsuz olarak görülecektir. Ve zayıflık Nova-Kral'ın sarayında izin verilmeyen tek şeydir."

"Yani beni öldürdükleri için affedilebilirler ama yaşamama izin vermedikleri için affedilemezler." Gülümsemesi ısınıyor.

"Kesinlikle."

Hovercarriage israf edilmiş bir su çeşmesinin yanından geçiyor, sprey asil kulenin üzerindeki yuvarlak, soluk hologramdan yayılan simüle edilmiş ay ışığında gökkuşağı gibi parlıyor. Midem bulanıyor - hamur işi, asit ve geçmişin yanığı erimiş köpük gibi yükseliyor. Aşağı itin. İlerleyin. Bu ziyafet, asıl olay için vitrin süslemesinden başka bir şey değildi -yakındaki kan banyosu için güzel bir perde. Onlar benimle tanıştı, ben de onlarla tanıştım. Benden daha çok şey biliyorlar. Benden daha çok kazandılar. Kaçınılmaz olarak kaybetmeden önce kaç raunt kazanabilirim ki? Bu soru üzerinde dönüp durdum. İki mi? Üç mü? Yedi kişinin de ölmesini istiyorum. Yedi galibiyetin hepsini istiyorum. Süpernova Kupası'nı kazanmak ve Hauteclare Hanesi'ni sonsuza dek yok etmek istiyorum ama bir kez bile kaybedersem bu olmayacak.

"Başarısız olsam bile, sözleşmeye sadık kalacak mısınız?" Prese soruyorum. "Beni dinlendirecek misiniz?"

"Başarısız olmayacaksın, Synali."

"Başarısız olsam bile beni dinlendirecek misin?" Daha güçlü bir şekilde tekrarlıyorum. Dravik'in gri gözleri ay ışığını yakalayıp eriyor.

"Evet."

Hovercarriage bizi Lithroi malikânesine geri bırakıyor ve içeri girdiğim anda robot-köpek kuyruğunu sallayarak bizi karşılamaya koşuyor. Dravik onu görmezden geliyor ama ben eğiliyorum.

"Merhaba ufaklık."

Safir gözleri sahte bir mutlulukla bana parıldıyor. Ayağa kalkıyorum ve koridorda topuklarımla ilerleyerek sığınığın kapısına doğru ilerliyorum. Mirelle ve Rax'i yakından görmek beni ikna etti - Kupa başlamadan önce olabildiğince çok pratik yapmalıyım.

Ay Işığı'nın Sonu'nun soğuk havası bugünlerde tenimde daha az tuhaf bir his uyandırıyor, sanki onun ciddi durgunluğuna alışmışım gibi. Çıplak ayaklarım sıfırın altındaki mermere basıyor. Quilliam ben geçerken eğiliyor, cılız vücudu gıcırıyor ve gözleri saygıyla yere bakıyor. Binici kıyafetim yakındaki bir kancanın üzerinde bekliyor, gri ve renksiz, üzerimde yaklaşık üç aylık

ter ve kan değerinde. Takım elbisenin manşetlerine bir dokunuş ve deri benzeri malzeme çıplak tenime anında dalgalanıyor, kuru bir tıslamayla omurgamı kapatıyor.

Dışarı çıktığımda Dravik'in sığınağın kapısında beklediğini görüyorum, köpek de peşinde. "Bir adı var mı?" Robota başımı sallayarak soruyorum.

"Hayır." Kelimesi sert çınılıyor. İnci, safirler, çocuksu lazer sanatı - şimdi açıkça görebiliyorum ki bu bir prensin köpeği, geçmişinden yüzleşmek istemediği ama bırakamadığı bir şey.

"Annenizin adı kapatma komutu," diye bastırıyorum. "Tabii ki. Bunu o yaptı. Heavenbreaker'ı yaptığı gibi."

Kıpırdamadan duruyorum. "Heavenbreaker'ı o mu yaptı?"

"'Yapıldı' doğru kelime değil. 'Tasarlandı' belki daha iyi olur."

"'Tasarlandı' mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Dravik hafifçe gülerek bastonunu inceliyor ve ben de ondan başka bir şey öğrenemeyeceğimi biliyorum. Yine de etkileyici; eski kraliçenin robot teknolojisinde bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Bileklerimdeki kelepçeleri ayarlıyorum.

"Kral onu neden öldürdü?"

Yüzü hafifçe geriliyor. "Bir şeyleri değiştirmeye çalıştı. Ona bir seçenek sundu - halka açık infaz ya da özel intihar. O da ikincisini seçti."

"Bütün bunları bu yüzden mi yapıyorsun?" diye sordum. "İntikam için mi?"

Bunu daha önce birçok kez düşündüm - Süpernova Kupası'nı kazanmak onun gibi bir adama ne kazandırabilir? Bir piçle İstasyon'daki en büyük kupayı kazanarak babasına bir mesaj vermek mi? Yoksa daha fazlası mı?

Dravik'in gülümsemesi geri döndü. "Daha önce gelen tüm hayaletleri ve daha sonra gelecek tüm hayaletleri dinlendirip dinlendiremeyeceğimizi görmek istiyorum."

Alay ediyorum. "Ölümü durduramazsın."

"Hayır," diye gülerek kabul ediyor. "Ama iki kez düşünmesini sağlayabiliriz."

Prens koridordan aşağıya bakar, şefkatle, sanki değer verdiği biri simüle edilmiş ay ışığında duruyormuş gibi. Bunu bazen yapar, sessiz anlarda hiçbir şeye bakmaz. Ama bu sefer farklı. Bu kez köpeğin soluk altın rengi burnu aynı yöne, aynı ay ışığı karesine bakıyor, kulakları dikilmiş ve kuyruğu sanki birini selamlıyormuş gibi sallanıyor.

Sanki hiç yalnız değilmiş gibi.

Kanım çit labirentinde olduğu kadar soğuk akıyor. Dravik sadece daha

parlak gülümsüyor.

"Antrenmanında iyi şanslar Synali."

18. Quies

quiēs ~ētis, *f.*

1. dinlenme; uykunun verdiği dinlenme

İstasyonun asil kulesinin derinliklerinde, dibindeki yapay okyanusun çok altında gizlenmiş bir çocuk, dünyanın kalbinin hareket edişini izliyor.

On üç yaşından büyük değil, ince bacakları, kahverengi saçları ve yumuşak bir yüzü var.

Uçan sandalyesinin jetleri hareket etmesine izin veriyor ve şimdi onları soluk mavi-mor jel ve milyonlarca hafifçe dalgalanan gümüş kıvrımlarla dolu devasa tüpün ayağının etrafında yavaş bir daire çizmek için döndürüyor. Muhafızları da onunla birlikte hareket ediyor, zırhları şingırdıyor ve projeksiyon kılıçlarındaki hazır parmakları odanın çevresindeki monitörlerin üzerine eğilmiş çok sayıda bilim adamını tedirgin ediyor. Tüp odanın ortasına hakimdir; içindeki gümüş kıvrımlar üç, dört, beş kat boyunca titreşir ve birbirleri arasında örülür, tüp denizaltı laboratuvarının görünüşte sonsuz karanlık tavanına doğru uzanır.

Sonsuz karanlıkta, yukarıda ve tüpün etrafında bir şey *hareket ediyor* ve çocuk ona bakıyor.

"Efendim." El değmemiş laboratuvar önlüğü giymiş bir bilim adamı endişeyle yaklaşıyor, muhafızların sert ışıklı vizörleri onun her hareketine odaklanmış durumda. "Ziyaretinizden haberdar edilmedim. Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Çocuğun yeşim yeşili gözleri karanlığa doğru belli belirsiz kısılıyor. "Dışarıda olmaması gerekiyordu."

Bilim adamı da onunla birlikte bakar. Orada, tüpün dışında ve çok yukarısında, büyük tonozlu tavanda asılı duran ipimsi ve soluk yarı saydam bir şey vardır. Sanki bir esintinin içindeymiş gibi dalları arkasında uzun ve amaçsız bir şekilde asılı dururken tüpün etrafında yavaş bir spiral çizmektedir. Bilim adamı aceleyle eğilir.

"Evet efendim. Konuştuğumuz gibi yem talebini artırıyoruz - şansımız

varsa bu sorunu çözecektir."

Çocuk başını yavaşça bilim adamına doğru eğiyor. "*Şans mı?*"

"Demek istediğim... aşırı beslenme sorunu sadece geçici olarak çözüyor efendim. Eskiden tezahürler arasında yıllar geçirdi, ama sadece son dört ayda üç tane oldu. Bazılarımız bunun dışarıdan gelen bir stres faktörü olabileceğini düşünüyor ama bence bu büyük ihtimalle entropi meselesi, güneşler bile ölüyor. Bu çekirdeğin, içsel fibriller çözülmeden önce üretebileceği çok fazla enerji var-" Çocuk gözlerini bir muhafıza çevirir ve iri yarı dev göz açıp kapayıncaya kadar hareket ederek bilim adamını turuncu bir vızıltıyla kendi makinesine sabitler.

boğazına karşı projeksiyon kılıcı.

"Efendim! Lütfen!" diye bağırır adam. "Majesteleri bunun farkında ve ben-" "Bahane üretenler kralı çağırmaya layık değildir," dedi çocuk. usulca söylüyor. Muhafız kılıcı bilim adamının boğazına o kadar yaklaştırır ki, laboratuvar önlüğünün yakası simsiyah cızırdar ve küle dönüşür. "Kalıcı bir çözüm bulacaksın."

"Evet," dedi bilim adamı. "Elimizden geleni yapacağız."

Odadaki tüm gözler çocuğun üzerindeyken, uzaklarda asılı duran ince şey aniden kendi üzerine kıvrılır ve birçok kolunda dişlerin başlangıcını gösterir - etobur bir çiçek açmaktadır.

"Korkarım beni yanlış anladınız." Çocuk uçan sandalyesini bilim adamının yetişkin göz hizasına kaldırıyor, milyonlarca gümüş kıvrım da onunla birlikte tüp boyunca yükselerek onu takip ediyor. "Kalıcı bir çözüm bulacaksın, yoksa sen ve bu odadaki herkes çekirdeği kendiniz besleyeceksiniz."

Bilim adamı sadece çılgınca başını sallayabilir, projeksiyon kılıcının ısısı hayali bir ölümle boynuna işlenirken dudağından ter damlar. Çocuk başını sallar, muhafız onu bırakır ve onlar ayrılırken jetlerin yumuşak tıslaması ve botların yumuşak olmayan şakırtısı duyulur.

BÖLÜM III

AT VE GEYİK

19. Occipio

occipiō ~ipere ~ēpī ~eptum, *intr.*

1. başlamak, start etmek,
commence

Bardağımdaki su tatlı, berrak ve titrek.

Dalgalanmaların sinirlerimden mi yoksa dışarıda Süpernova Kupası'nın ilk turunun başlamasını bekleyen kalabalığın boğuk uğultusundan mı kaynaklandığını anlayamıyorum. Makyaj kokusu soyunma odasına kurumuş polen gibi sinmiş. Gözlerim kaşınıyor, siyah rimelle ağırlaşmış ve sayısız görsel ekran bana doğru parıldıyor, kaydediyor.

"En azından turnuva salonunun ışıkları elektrik kesintilerinden etkilenmiyor."

mülakatçı neşeyle bana şöyle dedi. "Bu çok hoş, değil mi?"

Sözsüzce ona bakıyorum. İkimiz de yüzümdeki çürüklerden, elektrik kesintilerinin nefes almak gibi olduğu Low Ward'dan geldiğimi biliyoruz. O neşeli olmayı seçiyor. Bakışları yanımdaki soluk mavi miğferin üzerindeki gümüş tavşan işaretine takılıyor. Koşuyor, koşuyor, koşuyor ama hiçbir yere gitmiyor.

"Biliyorsunuz, Dünya'da eskiden Ay'da bir tavşanın yaşadığına inanırlardı," diye devam ediyor röportajcı.

Kelimelerim yavaş geliyor. "Eskiden pek çok şeye inanırlardı; örneğin düşmanın gerçek olamayacağına."

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve havada asılı duran kameramanlara bakıyor, bir oda dolusu Orta Koğuş Görevlisi -temiz tırnaklar, temiz yüzler, daha beyaz dişler. Bakımlı köpekler. Bardaktan su içiyorum, gerçek su. Parazit dolu bir şey değil.

topluluk pompası. Tahıl olmadığı için sidikle yapılan parlak koyu sarı bira yok. Bu temiz sudan sadece birkaç damla annemi iyileştirebilirdi. O zamanlar bundan çok emindim.

Ayağa kalktım ve esrarengiz bir Dravik gülümsemesi takındım. "İzninizle beyler. İlk maçıma gitmem gerekiyor."

Hayatımdaki her son acımasızca bir hançerle çizildi - biri babamın sırtına saplandı. Biri annemin boğazına saplandı. Biri köprücük kemiğime saplandı. Bu turnuva salonunda son kez yürüdüğümde ellerimde kan ve her tendonumda zehirli adrenalin vardı. O zamanlar daha zayıftım, daha az kontrollüydüm. Daha az kas, daha çok kemik. Şimdi, parmaklarımın her biri kesecek kadar keskin.

Şimdi, ben hançer oldum.

Turnuva salonu sessiz mermerden ve ışıklara oyulmuş daha sessiz meleklerden ibaret; bu kadarı değişmedi. Sadece dört ay oldu ama sanki yüz ay olmuş gibi geliyor. Artık ne babamın ne de annemin son sözlerini hatırlayabiliyorum. Hatırladıklarım isimler, sayılar ve sınıflandırmalar. Savaş öncesi kitapları ve savaş sonrası hologramları beyaz ahşap masamın üzerinde kalın bir şekilde yayılmış olarak hatırlıyorum, holokandiller gece boyunca yanıyor.

Heavenbreaker, Fırkateyn sınıfı bir A3'tür.

Rakibimin atı Dreadnought sınıfı A453-171.

Hangarlarının üzerinde yeşil bir alan üzerinde altı bacaklı siyah bir at simgesi dalgalanıyor. Solunde Evi - ziyafette bana gülümseyen kıvılcık saçlı kız. Bir sürü insan onun arındırma odasının kapısının etrafında kümelenmiş, ellerinde çiçekler ve imzalı kitaplarla onu bekliyor. Bir an için kalabalığın arasında yükselen beyaz-sarı bir saç teli gördüğüme yemin edebilirim ama sonra kayboluyor. *Anlamsız*. Onun gibi bir atlama taşını düşünmenin zamanı değil.

Koridorun karşı tarafına yaklaştığımda mavi ve gümüş renkli tavşan bayrağı hangarımın üzerinde dalgalanıyor - oyuklarımda hayat yok. Tamamen yok değil, bir hayranım var. Dravik gülümseyerek ve vizörünü yukarı çekerek beni bekliyor.

"Rakibiniz Yatrice del Solunde, Lord Jonin del Solunde'nin kızı. Çok başarılı-"

"-yakın takedownlar, bu yüzden onun vuruş alanıma girmesine izin verirken çok dikkatli olmalıyım. İkinci vuruşunda daha iyi gelmek gibi bir alışkanlığı var." Dravik bana nadiren şaşırmış bir bakış atıyor. "Turnuva-fan veritabanımı inceliyordum."

"Anlıyorum." Kendini toparlıyor. "Onların binici değil, eleştirmen olduklarını unutmayın; temel gerçekleri kavramaktan yoksun olma eğilimindedirler."

Etrafa bakındım. "Pit ekibim nerede?"

"Geldim ve gittim. Atınız hazır ve bekliyor."

"İki aydır onları hiç görmemiş olmam çok garip," diye söylendim. "Ne burada, ne de sığınakta."

Dravik sabırla gülümsüyor. "Yaptıkları işte çok etkililer. Buraya gelirken Sör Istra-Velrayd'ı gördünüz mü? Solunde kalabalığının içindeydi."

"Demek *oydu*," diye mırıldandım.

"Sanırım bir şapkanın gülünç boyunu gizleyebileceğini düşünüyor." "Dediğim gibi, pek zeki değil."

"Ama o kendini adanmış *biri*."

Kaşlarımı çattım. "O bir sorun olmayacak, Dravik. Seni temin ederim."

Prens inandığını ya da inanmadığını gösteren hiçbir ses çıkarmıyor. Aramızda yankılanan uzun bir sessizlik var.

"Onlardan herhangi biri...?" Cevabı bildiğim için soruyorum. Terden sırlıklam eğitimin her boş anını, pişmanlık duyan Hauteclare yüzlerinin suçlarını itiraf etmeleri için haberleri izlemek için kullandım. Başını sallıyor. *Yok*. Alaycılığım sesimle alay ediyor; kırılğan.

"Farklı bir şey umuyordun," diyor Dravik.

"Öyle değil miydi?"

Prens küçük gülümsemesi geri döndü. "Oh, Synali-Korkarım bu beden nasıl umut yaratılacağını tamamen unutmuş."

Annemin haçı takım elbisemin altında boynuma ağır geliyor. Eğer bir şey olursa.

Kolyeyi çıkardım ve ona uzattım.

"Bunu benim için sakla." Parmaklarımın titremesinden nefret ediyorum. Prens yavaşça uzanıyor ve bunu yeğinin cebine koyuyor. "Eğer ölürsem, bunu annemin vazosuna koy. Charnel House Delta-6. 38. sıra."

"Synali-"

"Yapacak mısın, ihtiyar?" Daha sert tekrarlıyorum.

O sessiz ritim yine devam ediyor. On beş dakika sinyali turnuva salonunda çınlıyor ve o başını sallıyor.

"Biliyor musun, takım elbise senin üzerinde benim üzerimde olduğundan daha iyi duruyor."

Bastonuyla sessiz bir ritim tutturarak ilerliyor. Söz vermiyor, sadece güveniyor. Bunu yapabileceğime inanıyor. Orada olmayan şeyler görüyor. Delirmiş. Ama

Bir kez olsun ben de onun deliliğine inanmak istiyorum.

Dönüp hangar kapısına bakıyorum. Bükülmüş dokunaçlı düşman ve yiğit Aziz Jorj'un sentetik mermer kabartması bana bakıyor ve ben de onlara bakıyorum.

Şu andan itibaren ne olursa olsun.

"Git."

20. Lacerō

lacerō ~āre ~āuī ~ātum, *tr.*

1. yırtmak,
parçalamak

Beş yaşındaki kız çocuğu, kuş tüyü yatağında rahatça sıkışmış, büyük mavi gözleri örtülerin üzerinden bakarken en önemli soruyu sordu.

"Düşmanı hiç gören oldu mu baba?"

Babası battaniyeleri küçük kızın ayakları üzerinde düzeltti ve gülümsedi, karanlık bakışlarında kırıksıklıklar ve nezaket vardı. "Onları gören son insanlar uzun zaman önce öldü, tatlım."

Daha geçen hafta talihsiz bir koi ile ölümü öğrenmiş olan kız ciddiyetle başını salladı. Babası yatmadan önce okuduğu kitabı bir kenara bıraktı ve holocandle'ı titremeye bıraktı.

"Ama hala elimizde resimleri var. Turnuva salonundaki hangar kapılarını ve kralın sarayının büyük kapılarını biliyor musun?"

Kız başını salladı, mermerleri, oymaları ve at üzerinde mızraklı bir adamı hatırladı. "Bir sürü korkunç yılan. Şövalye Jorj."

"O bir aziz, Mirelle."

"Oh. Bu bir şövalyeden farklı mı?"

"Sadece birazcık." Baba, kızının odasının kâğıttan çizilmiş at ve binicilerinin cesur pozlarıyla dolu duvarlarına bakarak gülümsedi. "Bir aziz... Tanrı'nın şövalyesi gibidir."

"Ohhh. Tamam." Kız bunu düşündü ve sonra suratını astı. "Tanrı'nın korunmaya ihtiyacı var mı?"

"Bazen."

"Neyden?"

Bu kez sessizce mermer kapıları ve tüm oymalarını düşünen babaydı. Küheylan fabrikalarını, eyerlerin gümüş jelini ve kralın garip kraliyet altın küheylanını düşündü-

Cehennem Koşucusu. Çok nadiren, sadece kralın soylu binicilerin en güçlüsü olarak gördüğü kişilere karşı kullanılırdı, ancak binicisi birkaç yılda bir değişirdi - her zaman kızından daha büyük olmayan yetenekli genç çocuklar.

Babası bunları her zaman düşünmezdi; ancak Hauteclare'le evlendikten sonra binicilikle ilgili sorular cevaplardan daha fazla peşini bırakmamıştı. Evlenmeden önce sadece bir çocuktu, her turnuvayı şaşkın gözlerle ve neşeli bir kalple izliyordu. Ama kızı şimdi cevaplar arıyordu, kanı İstasyon'un bal peteği yüzeyinin altındaki dişlilerin sırlarını bilen prestijli bir ailenin derinliklerine gömülmüştü ve nişanlandığı gün annesinin ona ne söylediğini keskin bir şekilde hatırladı.

"İnsan ne kadar yükseğe tırmanırsa, Grigor, düşüşü de o kadar uzun olur. Onlar için kendini kırma."

Baba kızının gözlerinin içine baktı ve onun için her şeyini feda edebileceğini biliyordu. Her parçasını. Onu güvende tutacak her şeyi; içinde yaşadığı evi ayakta, güvenli ve güçlü tutacak her şeyi.

Ve böylece düşünmeyi bıraktı ve düşünmemeye başladı. "Uyku vakti, Mirelle."

On beş yıl sonra, Mirelle Ashadi-Hauteclare çok değişmiş bir yatak odasında uyandı.

Şövalyelerin ve atların resimleri gitmiş, yerlerine sayısız madalya ve kupa gelmişti. Rafları kitaplarla doluydu; çarpışmalar, savaş ve binicilik taktikleri hakkında sayısız donuk kapaklı kitap. Sadece bir kitap parlak kalmıştı: rafın en ucunda, kapağında güzelce resmedilmiş bir şövalye ve parlak bir küheylan bulunan, ince, iyi yuvarlanmış bir çocuk kitabı.

Mirelle yataktan yuvarlanıp gerindi, zarif saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Saçlarını taradı -zahmetli ama gerekli bir şeydi- ve hizmetçileri için zili çaldı. Bir fırça, pudra ve parfüm telaşıyla onu giydirdiler; fildişi bir yelek ve soluk yeşil etekler

Altın renginde. Hizmetçilerden biri saçını garip bir şekilde tuttuğunda Mirelle kaşlarını kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?"

Hizmetçi kadın elindeki bükümü bıraktı ve gözlerini yere dikti. "Özür dilerim leydim. Sadece düşündüm ki... En yeni modaları inceliyordum ve bunlardan birinin yakışabileceğini düşündüm-"

"Belki de en son görev yaptığınız alt Mecliste işler farklı yürüyordu," dedi Mirelle sertçe. "Ama Hauteclare Hanesi modanın kaprislerine boyun eğmez. Bir hanımefendinin sabah saçları örülmelidir, hepsi bu."

Hizmetçi derin bir selam verdi ve Mirelle'in saçları malikânenin bahçesindeki en yeşil otlardan ve taze kadife çiçeklerinden tutam tutam örüldü. Onlar çalışırken Mirelle vis'ini izledi, tek bir ping bile bekledi. Ses gelmeyince homurdandı ve ayağa fırladı.

"Bu kadar yeter. Yemeğe ihtiyacım var."

Koridordan kahvaltı salonuna doğru ilerlerken hizmetçiler dağıldı. Annesi ve büyükannesi masada, özenle kızartılmış bildircin yumurtası ve haşlanmış somon tabaklarının önünde oturuyordu; birbirlerinin yüksek kabarık ve mücevherli ayna görüntüleri. Limonlu tereyağının kokusu onu çağırıyordu ama içeri girdiği anda çöken buz gibi sessizliği fark etmekten kendini alamadı. Mirelle'in midesi huzursuzca burkuldu ama böyle bir şeyin ortaya çıkmasına izin vermeyi reddetti

-Bu Hauteclare tarzı değildi.

"Anne." Eğildi. "Büyükanne. İyi uyudun mu?"

"Oldukça." Büyükanne çayını yudumladı. Saçları gümüş rengi olan bir kadın için kendini bir kraliçe gibi güçlü tutuyordu.

"Anne?"

"Pekâlâ, evet." Kızını el sallayarak uğurladı. Sessizlik uzadı, iki kadın da Mirelle'in uykusunu sormadı, yemek yemesi için ısrar etmedi ya da pek bir şey söylemedi ama bu olağan bir durumdu. Mirelle oturdu, uşak tabağıyla hızla yaklaştı ve ikisinin de bariz bir nedenden ötürü -ziyafetteki Lithroi kızı- sessiz kaldıklarını düşündü.

Mirelle yumurta ısıkları arasında, "Onu tutuklayacaklardır," dedi. Masadakiler hiçbir şey söylemedi. O da ısrar etti. "Kral böyle bir küstahlığa asla izin vermez.

."

"Sessiz ol, Mirelle." Annesi sözünü kesti, titanyum ve tuz. Mirelle yükselen utanç kızarıklığıyla savaştı; annesinin hâlâ

Meclis politikasına katkıda bulunmaktan aciz bir çocuktur. On dokuz yaşında, akademiden yeni mezun olmuş ve kabadayılıkla dolu on sekiz yaşındaki aptal değildi. Tüm binicilik derslerinin yanı sıra, gece geç saatlere kadar hukuk ve yargı üzerine çalışmış, şafak sökene kadar yatakhanesindeki holokandilleri yakmıştı ve Meclislerine yönelik bu doğrudan tehdit kesinlikle hakaret, iftira olarak adlandırılmayı hak ediyordu-

"Şu konuştuğun çocuğun adı neydi?" diye sordu büyükannesi. "Velrayd."

Konuştuktan çok daha fazlasını yapmışlardı ama Mirelle bunu ayinden önce, hele de büyüklerinin önünde söylemeye cesaret edemiyordu; bir Pazar günü ihtiyacı olan son şey, tüm evin onu hamile olmadığından emin olmak için kliniğe sürüklemesiydi. Bileğindeki hâlâ boş olan vizöre ters ters bakmamak için elinden geleni yaptı. Dört gündür, ziyafetten bu yana ona sinyal göndermemişti.

"Rax Istra-Velrayd."

"Ah evet. Tilt'te kendisi için oldukça iyi bir isim yaptı. Zayıf kanlı olması üzücü, yoksa onu sizin için daha kolay değerlendirebilirdik."

"Akademiden onun kadar genç yaşta mezun olmak hiç de azımsanacak bir başarı değil," diye itiraz etti annesi, her zamanki üçüncü fincan çayına bir yığın şeker ekleyerek. "Mirelle'in de çok daha erken mezun olmasını beklerdim ama..."

Onun izi sirkeydi ve Mirelle açık bir yaraydı. Elbette sınıf birincisi olarak bir yıl erken mezun olmak yeterli değildi - zaten mükemmel olan bir yolda ilerleyen mükemmellik yeni yollar yaratmıyordu. Ailesi mükemmellik beklemiyordu; örnek teşkil edecek, devrim niteliğinde bir şeyler bekliyorlardı ve o bunu başaramamıştı. Ancak Rax başarısız olmamıştı.

Büyükanne, "Süpernova Kupası'nı kazanacağına dair söylentiler duydum," dedi. "Eğer kazanırsa, Mirelle ile yüksek soylu kuzenlerinden biri arasında bir evlilik ayarlamayı düşünmemizi öneririm. Kazananla çiftleşmek Evimiz için iyi bir görüntü olacaktır."

Mirelle peçetesini kucağında çevirdi. Kuzenleri *o değildi*. "Doğal olarak kabul edeceklerdir," dedi annesi. Büyükanne usulca güldü. nadir bir şey.

"Evlilik teklifimizi kabul etmeyecek bir Haneyle tanışmak için can atıyorum, Ravenna."

Gülüşü hızla öksürüğe dönüştü ve Annemle Mirelle eğildiler.

ileri. "İyi misin büyükanne? Hastane-"

"Oh, hastanenin canı cehenneme." Kadın doğruldu, mendili kırmızıya boyandı. "Orada zaten çok fazla zaman geçiriyorum; Dük vekili olarak Meclis'te kalmadan Meclis'in işlerini nasıl takip edebilirim ki?"

Mirelle, büyükannesinin sözlerinin arasını okumayı biliyordu; "Ev işleri", Lithroi waif'in çirkin çukurlu yüzü ve dizginlenemez kibriyle yaptığı tehditlerin serpintisi anlamına geliyordu. Mirelle onu şimdi görebiliyordu, buzdan gözlerindeki meydan okuyan soruyu ("*kendini şövalye mi sanıyorsun?*"), kürsüdeki dik duruşunu -dükün dört ay önce ani kalp yetmezliğinden ölmesi yeterli değil miydi? Yas tutmaktan daha yeni kurtulmuşlardı... Ailesini bu kadar üzmeye ne hakkı vardı? Ve hiçbir şey için, *yalanlar* için!

Hauteclare Hanesi asla savunmasız bir halkı öldürmek gibi onursuzca bir şey yapmazdı; bu düşünülemezdi bile.

"Büyükanne, elimden gelen her konuda yardım etmeme izin vermelisin," dedi Mirelle. "Beni her zaman emrinde say."

"Oh, sus." Büyükanne elini salladı. "Bir hanımefendi kesin konuşmamalı - bu onu çaresiz gösterir."

"Ama-"

"O sonradan görmenin icabına bakacağım." Büyükanne onun sözünü kesti. "Ghostwinder'a binmekle, Süpernova Kupası'nda bize zafer kazandırmakla ve evlilik meselesiyle ilgileneceksin, başka bir şeyle değil. Amcan senden bunu isterdi ve onun anısını onurlandırmanın en iyi yolu da bu."

Mirelle hiçbir şey söylemeyen annesine baktı. İkinci yemek geldi. -asparagus ve kaliteli jambon- ve çatalların tokuşturulması ve sessiz güneş ışığı arasında Mirelle, Westrianis'e müdahale etmeden önce ziyafette duyduklarını hatırladı: hain onu "çok daha fazla erkeğin dövmesine alışkın olduğunu" söylemişti. Mirelle'in akli hainin hayatının ne kadar farklı olabileceğine gitti - Mirelle'in anlayamayacağı kadar farklı. Bu ona en önemli soruyu sorma cesareti verdi.

"O gerçekten bizden biri mi?"

Büyükanne ve Anne birbirlerine bakışlarını yutkunarak, peçetelerini cırparak ve özenle sürülmüş rujlarının altında boş ifadelerle baktılar. Mirelle, uşak içeri girip büyükanneyi selamlayana kadar cam parçalarının üzerinde bekledi.

"Kralın atlısı sizi görmeye geldi, Majesteleri."

Üç Hauteclare kadını da aniden ayağa kalktı ve Büyükanne'nin ağzı

neredeyse belli belirsiz gerildi. "Onları hemen içeri al, Charlez."

Kralın atlısının ziyaretleri Majesteleri'nin kendisini ziyaret etmesiyle eşdeğerdi ve sadece en ciddi durumlarda gelirdi. Mirelle'in yüreği ferahladı; bu kesinlikle Majesteleri'nin Lithroi'li kızı celladın menfezinin altına atmak için yardım sözü vermeye gelmesiydi.

Çizmelerin çıkardığı sesler kralın atlısını ve dört özel korumasını - Hauteclare'ların kendi özel okullarında eğitip Majestelerine sağladıkları korumaları- önceliyordu. Mirelle bazılarını babasıyla yaptığı eğitim bahçesi ziyaretlerinden tanıyordu. Altın ejderha kabartmalı, mor ametistli ve projeksiyonlu, kemerlerinde soğuk kılıç sapları olan cilalı zırhlarıyla kapı aralığı karardı ve sonra kahvaltı salonuna yayıldılar.

Sonunda bir çocuk eşikten içeri girdi.

Uçan sandalyesi zengin halıların üzerinde neredeyse sessizce süzülerek yemek masasının önünde durdu. Mirelle, kralın efsanevi atı Hellrunner'a binmesine izin verilen tek kişiyi iyi görebilmek için gözlerini odakladı ve geniş tuttu. Kral her birkaç yılda bir yeni bir binici seçerdi ama bu çocuk herkesten daha uzun süredir binicisiydi. On üç yaşından büyük olamazdı, bacakları inceydi ve yeni doğmuş bir kuzunun gibi bir yüzü vardı. Hemen yukarıda duvarda asılı duran savaş öncesi tablolardan birine benziyordu; yumuşak kahverengi bukleler, yumuşak yeşil gözler ve daha yumuşak yanaklar, bir melek, hem Tanrı'nın hem de kralın seçilmiş.

Düşes ve onurlu Hauteclare Hanesi'nin iki hanımefendisi, hiçbirine başını bile sallamadan doğrudan Mirelle'e baktı. Yumuşak görünüyordu ama sabit bakışlarındaki bir şey Mirelle'in nefesini kesti.

"Sen o musun?" diye sordu, sesi ancak mırıltıyı aşıyordu. Anne konuşmak için hamle yaptı ama çocuk elini kaldırdı. "Sen değilsin. O."

Annesi ve büyükannesi ona sertçe baktı ve Mirelle bu ilgi karşısında yutkundu. "*Ben mi?*"

"Sen sür."

Omurgasını dikleştirdi. "Evet, biliyorum." "Sen miydin?"

Mirelle söyleyecek, anlayacak bir şeyler bulmaya çalıştı. Ne demek istiyordu? Neden kendisi dışında herkesi bu kadar küçümsüyordu? Evet, o kralın atlısıydı ama onu görmezden gelmek son derece saygısızcaydı-

Adam hover sandalyeyi aniden yemek masasının etrafında, büyükannesi ve annesinin yanından geçirirken irkildi, havalandırma delikleri tıslayarak yaklaştı ve tam önünde durduğunda söndü. Gözleri cilalı yeşim renginde parlıyordu - kralın gözleri. Hellrunner'ın önceki binicileri onun yaşında ya da daha gençti ama hiçbiri kralın gözlerine sahip değildi. İlk kraliçe ölmüş, ikincisi ise sağlık sorunları yüzünden inzivaya çekilmişti. Elbette o bir-

"Bunu yapan sen misin?" diye sordu ona gözünü kırpmadan ve aradığı cevabın dilinde değil yüzünde, Tanrı vergisi ruhunda olduğunu hissetti. Eyer gibi bir his yavaş, kadife adımlarla üzerine çöktü -bilmek ve emin olmak- ve kendini sertleştirdi.

"Bağışlayın efendim, ne konuştuğunuzu bilmiyorum."

Başını belli belirsiz meraklı bir kuş gibi eğdi. "Ata binmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

Bu soru göğsüne bir plazma jetinden daha iyi çarptı. Ne **soru ama**. Ama cevap güneş ışığı kadar net ve gerçekti ve çenesini kaldırdı.

"Ata binmek onur demektir, efendim."

Birdenbire, tıpkı günbatımının gerçek gecenin altına kayması gibi, çocuğun gözlerindeki parıltı kayboldu.

Mirelle kendi içinde büyük bir hayal kırıklığı yaşadı; yanlış bir şey mi söylemişti? Hoverchair'ını çevirdi ve geldiği gibi gitti - sessizce, gizemli bir şekilde. Korumaları da onunla birlikte gitti ve son adım da kaybolduğunda annesi dönüp ona baktı.

"Tanrım, bu da neydi böyle?"

Büyükanne uşağa döndü. "Charlez, ne duydun?"

Charlez eğildi. "Kusura bakmayın ama hanımefendiler, kralın atlısının son iki gününü her bir soylu haneyi ziyaret ederek geçirdiğinin söylendiğini duydum. Binicilerini görmek istiyor ve onlara aynı soruyu soruyor: *'Binicilik ne demektir?'*"

"Tuhaf bir soru," diye düşündü annem.

"Boş ver gitsin." Büyükanne başını salladı. "Beşikten yeni çıkmış bir çocuğun sözlerinden çok daha fazla düşünmemiz gereken şeyler var."

"Ama Büyükanne!" Mirelle itiraz etti. "O Hellrunner'ın binicisi, İstasyon'daki en büyük at, aramızdaki en güçlü-"

"Ben olsam daha çok Süpernova Kupası'nda bize borçlu olduğunuz zaferi kazanmak için yenmeniz gereken biniciler hakkında endişelenirdim, genç bayan."

Mirelle başını eğdi ("Evet, Büyükanne") ve yine de çocuğun kışkırtıcı sorusu, günlerce göğsünde önlenemez bir kor gibi siniri yiyip durdu.

Ata binmenin ne demek olduğunu biliyor musunuz?

21. Ambages

ambāgēs ~um, *f. çoğ.*

1. belirsiz veya kaçamaklı konuşma; dolambaçlı
konuşma

2. kafa karışıklığı, belirsizlik

Tahliye tatbikatlarında size söyledikleri şey budur: Siz izin vermediğiniz sürece uzay size zarar veremez.

Heavenbreaker'ın içinde, beni koruyacak hiçbir eğitim çiti olmadan açık alanda süzülürken kendime söylediğim şey bu: uzay soğuk bir ejderhadır ve sonunda izin verseniz de vermeseniz de her şeyi yiyecektir.

Süpernova Kupası, İstasyon'dan Cassiopeia Kupası'na kıyasla daha uzakta ve ağ gibi beyaz sert ışıktan oluşan devasa bir kürenin içine yerleştirilmiş olmasıyla çok daha etkileyici. Akla gelebilecek her türlü hovercarriage, hava filtresi ve sıcak şarap şirketinin neon projeksiyon afişleri kenarlarını süslüyor. Kilisenin reklamı çok daha az renkli ama bir o kadar da gösterişli: ağla kaplı kürenin ortasından sarkan devasa bir LED haç. En azından içerideki eğim aynı görünüyor: geniş aralıklarla yerleştirilmiş ve bir grav-gen'in parlayan mavi çekirdeğinin her iki yanında yüzen iki altıgen metal levha. Altıgenlerden biri yanal, diğeri terrene bakıyor. Kırmızı taraf, mavi taraf.

Ona doğru uçuyorum.

Cennet Kıran yaklaşırken beyaz ışık ağı kırılıyor -yumurtadaki bir delik gibi kısa bir siyah daire- ve bizi arenaya sokuyorum. İşte bu kadar. Gerçek bir şey. Binici kıyafetinin sıkı malzemesinin altında avuçlarım kayganlaşıyor. Uzaydaki gerçek arena alıştırma eğiminden çok daha büyük. Yüzlerce dron kabuğun hemen içinde yörüngede dönüyor, turnuva salonundaki izleyicilere hologramı yansıtmak için her açıyı çekerken kamera gözleri parlıyor. Havadaki sineklerin tüm içgüdüsel aceleciliğiyle bizim için ayrılıyorlar ve Heavenbreaker'ın onları sevmediğini hissedebiliyorum-çok *hızlılar*, *çok fazlalar*. Benim için önemsiz baş belaları, ama at için korkunç bir şeyin eski bir hatırlatıcısı, hafızayı tehdit eden bir şey gibi

Yüzeyin altında. Makinelerin hafızası yoktur, bırakın hafızaya bağlı *duyguları*. Yine de... Ghostwinder'ın aylar önce hafif bir öfkeyle yandığını hissettim. Heavenbreaker'ı yeniden başlattığımda benim olmayan bir anı gördüm... savaş gibi bir şeyin korkmuş bir anısı.

Yorumcuların holoscreen'i aniden görüş alanıma giriyor. "Bayanlar ve baylar, 22. on yıllık Süpernova Kupası'nın ilk turuna en görkemli karşılamayı yapmaktan gurur duyuyorum!"

"Hepimiz bunu bekliyorduk, değil mi Bero?"

"İşte bu, Gress! On yıl yeterince hızlı geçmedi! Tüm soylu haneler en iyi binicilerini en iyi kondisyonda yarışa çıkarıyor - tabiri caizse, mahsulün kaymağı - ve biz de kimin kazandığını, kimin kaybettiğini ve kimin -Tanrı korusun- yaralanır!"

Kalabalık kaskımın içinde patlıyor ama tek duyabildiğim kendi nefes alışverişim. "-Bunu kimin kazanacağını düşünüyorsun, Bero?"

Cennetkiran'ı yanal altıgen üzerinde düz bir şekilde geriye yatırıyorum ve miknatıslar bizi yerimize kilitliyor.

*Bunu **ben** kazanacağım.*

"Kırmızı tarafta, gizemli Lithroi Hanesi var! Bu hanenin Süpernova Kupası'na binici gönderdiğini nadiren görürüz; kayıtlara göre en son on sekiz yıl önce meşhur atları Hellrunner'a b i n m i ş l e r ! Görünüşe göre yeni atları Heavenbreaker, Synali von Hauteclare tarafından kullanılıyor - sahnede gerçek bir bilinmeyen." "Gerçekten de Bero. Şahsen, pistte yeni bir kan görmekten her zaman mutlu olmuşumdur. Umalım da o kanın çoğunu içinde taşıсын! İyi şanslar

ve eve güvenli bir yolculuk."

Kameralar bize dönüyor.

Heavenbreaker uzayın ışıltılı fonunda çok farklı görünüyor. Eğitimden iki hafta sonra, pit ekibi kırık noktaları doldurdu; dört hafta sonra donuk zırhını parıldayan bir gümüşe parlattılar. Yedinci haftada, inciklerine, kollarına ve sırtına soluk mavi vurgular boyadılar. Gövdesi eşek arısı gibi, bacakları ince ve dizleri bir tavşaninki gibi kıvrık. Omuzları, kaskının hilal-ay şeklini yansıtan iki aerodinamik hilal-ay kancasıyla geriye doğru savruluyor, aşağıdaki pürüzsüz yüz sadece çenede pürüzlü metal köpekbalığı dişlerinin iziyle kırılıyor.

"Ve mavi köşede!" Yorumcu Gress bağırıyor. "Solunde Hanesi'nin moral dayanağı, kaba kuvvetiyle ünlü bir binicimiz var

Genç yaşına rağmen yakın dövüşte gerçek bir ustalık sergileyen, atı Voidhunter'ın üzerindeki Atrice del Solunde!"

Rakibimin terrene tarafına doğru bastırıldığını görüyorum. Eyerimden atı küçük görünüyor ama kameralar onun gerçek büyüklüğünü ortaya çıkarıyor: Rax'ın Sunscreamer'ının üç katı büyüklüğünde. Voidhunter insan şeklinde değil, *titan* şeklinde yapılmış, kale gibi göğüs zırhı yeşil renkte parlatılmış ve sert siyah çizgili. Miğferi bir savaş atının ağzı gibi çıkıntı yapar, dizlerindeki ve dirseklerindeki kare uzantılar sadece hacmini artırır. Ve etkisini. Eğer bu şey dakikada hızlandırılmış pars hızıyla bize kafa kafaya çarpacak olsaydı, yok olurduk... ama olmayacak. Sadece mızrağı yok edecek.

"Lithroi Hanesi açısından biraz kötü şans gibi görünüyor, Bero-çok daha yeni bir Dretnot'a karşı böyle eski bir Fırkateyn sınıfı at... Sonucu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor!"

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, Gress, ama bu maç korkunç bir maç olacak gibi görünüyor."

Ghostwinder biliyordu. O tüm kuralları biliyordu ama Cennetkırın sadece pratiği biliyordu. Zihnim koşturuyor ve Cennetkırın ortak zihinsel kapımızdan onu izliyor: *miğfer, göğüs zırhı, zırhlar, eldivenler, greaves, püskül. Mızrak vurabilen tek şey; geri kalan her şey faul. Üç raunt. Hakem sıfırlama istemediği sürece ara yok. Miğfer vuruşu otomatik galibiyettir. Miğferden kurtulmak otomatik kayıptır.*

"Biniciler, yatışlarınızı hazırlayın!"

Eğim dönüyor ve biz de onunla birlikte dönüyoruz. Sinirlerim ateş gibi çarpıyor. Bir hayvan gibi ısııyorum; bir kaplan, bir kurt, çoktan ölmüş ve çoktan tehlikeli bir şey. Ben eğitimliyim. Ben hazırım.

Gümüş mızrak yavaş yavaş sağ elimde cisimleşiyor, ağır ama artık katlanabileceğim bir ağırlık. Vizörümde özel bir telsiz beliriyor, bir eyerin içindeki jeli ve siyah çizgili yeşil ince bir kıyafeti gösteriyor. Yatrice.

Miğferinde gururla altı bacaklı at mührü var ve alçaltılmış siperliğinin ardından gözleri artık bana ziyafette olduğu gibi gülümsemiyor.

"Leydi Synali von Hauteclare," diye anons ediyor. "Benim adım Yatrice del Solunde. Sizi bir binicinin diğerine selamladığı gibi selamlıyorum. Sizi tanımıyorum ve bu nedenle size karşı bir şey beslemiyorum. Ancak Hauteclare Hanesi Solunde Hanesi'nin iyi bir dostudur; asılsız tehditleriniz ve şiddetinizle onların adını lekelemenize izin veremem. Bu eğitimde onların onurunu koruyacak kişi ben olacağım."

Yatrice'in alnına boyanmış siyah ışık halesi güçlü bir şekilde parlıyor. Dravik haklıydı; ben düşmanın ta kendisiyim ve hep öyle oldum. Her zaman benden kurtulmaya çalıştılar ve çalışacaklar. Başkalarını korumak onurlu bir şeydir - bu kadarından eminim. Doğru şeyi yaptığını düşünüyor.

"Leydi Yatrice," diyorum yavaşça. "Bunun hiçbir onuru olmayacak."

"İlk raunt için geri sayım başlasın!" Bero aramızda bağırıyor. "Tanrı, Kral ve İstasyon adına!"

Tüm holoscreenler gözden kaybolur. Eğimin etrafındaki beyaz ışık ağı kaybolur. Voidhunter simsiyah mızrağını daha yukarı kaldırıyor.

Nefes alışım sabit. Heavenbreaker altımda, etrafımda heyecanla titriyor. Kalabalığın kükremesi, sonun başlangıcını haykıran yüz bin çan gibi kaskımda yankılanıyor...

"Tanrı, Kral ve İstasyon adına!"

İki at çarpışmadan hemen önce bir ses duyulur.

Aylar önce Rax'e karşı bunu fark edemeyecek kadar erken bayılmıştım ama şimdi mızraklarımız birbirine çarpmadan hemen önce, tam eşitlendiğimiz anda bir çığlık kokpitte bir anlığına yankılanıyor ve aynı anda bir projektör ışığı yanıp sönüyor - kokpiti dolduran beyaz **beyaz** bir ışık ve bu... tanıdık geliyor.

Başım dönerek göz kırpyorum. Cennetkırın hiç böyle ağlamamıştı, eğitim mankenine karşı hiç hafiflememişti. Bir sorunu mu var?

Hayır, Voidhunter da ağladı, o da hafifledi. *Sanırım*. Emin olmak için her şey çok hızlı - yerçekiminin bizi birbirimize çekmesi, beyaz flaş, geriye doğru çalınan müzik gibi ses (*ses uzayda mümkün değil, hava yok, atın içinden geliyor*) ve Voidhunter'ın siyah mızrağı yaklaşıyor, bir noktaya kadar daralıyor.

Her şeyi sıkıyorum ve kontrol ile kontrolsüzlüğün bıçak sırtında geziniyorum.

Etki.

Yatrice'in mızrağı kaburgalarımın tam ortasına saplanıyor, *acı içinde kıvraniyorum* ve ciğerlerim kendi kendine nefes alıyor. Göğüs zırhı darbesi mi? Kaburgalar kırıldı mı? Geçici bir eyer yaralanması ama çok gerçekçi geliyor; düşünecek ya da çığlık atacak kadar nefes alamıyorum ama en azından hâlâ *uyanığım*.

Kaçınılmaz jeneratör bizi tekrar birbirimize sürüklemekten önce, iki atımız ayrılıp uzaya doğru yelken açarken yerçekimi azalıyor. Her nefes içimi ateş gibi yakıyor ve vücudumdaki panik dürtüsünü yutuyorum. Her şey eğitim mankeninden çok farklı, çok daha kötü. Her şey çok acıtıyor

çok daha fazla, çok daha gerçek ve keskin hissettiriyor.

Dravik, "*Turun bu kısmına yükseliş denir,*" derdi.

Kendi göğüs kafesim tarafından boğulmuyor olsaydım, neredeyse huzurlu olurdu.

Heavenbreaker açık karanlığa doğru yelken açar ve bir an için ne rakip, ne İstasyon, ne de Esther vardır. Sadece... *hiçbir şey*. Acı ve kendi düşüncelerimden başka bir şey yok. Yatrice beni yakaladı ama ben de onu yakaladım; bunu hissettim, sadece nerede olduğunu bilmiyorum.

Durum ekranı vizörümde skor tablosu kararıyla birlikte canlandı: *Kırmızı, I. Mavi, I.* Yani kask isabeti alamadım ama onu *hakladım*. İtişlerinde ağır ve nişan almada çok iyi, ama tabii ki öyle. Bu Süpernova Kupası.

Yükselişin kıvrımı bitiyor ve Cennetkiran'ı geriye doğru eğiyorum, sol yan jetler parlak bir şekilde yanıyor. Yıldızlar soluyor, grav-gen'in mavi parıltısı gözümü ötesinde gizlenen yeşil-siyah titana çekiyor.

"Şunu her zaman hatırla Synali: Her yükselişin ardından bir iniş gelir."

Mızrağı diğer elime geçiriyorum, tıpkı pratikte olduğu gibi. Sol elim daha sıkı kavlıyor, daha tecrübeli. Bir bıçak kadar keskin, jetleri maksimuma çıkarıyorum - *sert*.

Yatrice ağırsa, ben hafif olacağım. O iyiye, ben daha iyi olacağım. İniş ve yükseliş, dört yüz yıldır eğim üzerinde sonsuza kadar oynanan bir sonsuzluk sembolüdür. Tam ortasında tek bir duraklama var - ikisi arasındaki tek buluşma noktası, tek bir sürtünme anı. *"Biniciler sadece soylu oldukları için binici değildir Synali. Herkes alçalabilir. Herkes yükselebilir. Ama sadece biniciler çarpabilir."*

Yatrice giderek daha hızlı yaklaşıyor, yeşil jetler alev alev yanıyor, yeşil Esther'in tüm ağırlığı Voidhunter'ın yekpare silüetinin arkasına yığılmış. Mızrak çok ağır, kırık kaburgalarımın bir testere bıçağı gibi saplanıyor. Bir çılgınlıkla, mızrağı tutmak için diğer elimi de çekiyorum. İki elle tutmak doğru değil ama acımı hafifletiyor ve tekrar düşünebiliyorum. Heavenbreaker dengesiz ağırlıkla neredeyse yan yatıyor ve ben de ödün verebileceğim kadar sert bir şekilde jetleri yakıyorum. Düşüncelerim çılgına dönüyor; *herhangi bir yerde* bu şekilde darbe alırsak, dengesiz gerilim beni anında eyerden fırlatacak. Anında başarısızlık.

Kaçmak zorundayız.

Kaçmak yasadışı değildir ama zordur. Rakibin mızrağının hangi yöne ve hangi açıyla gittiğini belirlemek - karşı koymak için yeterli güç uygulamak

Grav-gen'in çekimi... Eğitim mankenine karşı neredeyse hiç kaçmayı başaramadım. Atların arasındaki ışık parlaması, eğer tekrar olursa.

-sadece görmeyi daha da zorlaştıracaktır. Ama başka seçenek yok. Son noktayı geçtim ve hız mide *bulandırıcı*. Yeşil plazma hızla kapanan mesafeyi bulanıklaştırıyor, Voidhunter'ın kaskı yüzümde ve o melodik, ürkütücü, geriye doğru çılgılığı duyduğum an-

"roll"

Bırakıyorum. *Her şeyi.*

Cennetkiran yan yatıyor. Gümüş mızrak bizi de beraberinde sürüklüyor ve şiddetli bir şekilde yuvarlanıyoruz, isabet alanımız saniyeler içinde dönüyor. Yatrice ayarlayamıyor, o kadar hızlı değil. Kontrolden çıkıyoruz, tüm organlarım burnuma doluyor, ışık parlaması ve ardından bacağımda bir yırtılma hissi.

Vurdu.

Bana göre ayarladı! Panik boğazımı yakıyor, jetlerle doğrulmaya çalışıyorum ama sol bacağım ne kadar jiletlesem de *açılmıyor*. Artık hissedemiyorum ve bu acıdan daha kötü. Seleye bakıyorum; bacağım hala orada, ama tek bir ayak kıvrımına bile tepki vermiyor. Dışarıdan bir şey kopmuş olmalı.

Uzaya karşı bir gümüş parıltısı gözüme çarpıyor-işte *orada!* Yatrice bacağımızı tamamen kopardı ve hayvan beynim sonsuza dek gitmiş olabileceğini haykırıyor ve dönüyoruz, dönüyoruz, *dönüyoruz*. Durum ekranı dönüşün ortasında güncelleniyor: *Kırmızı, 1. Mavi, 2.* Eğer bu turda onu vuramazsam, her şey bitecek. Ama *nasıl?* Tek bacaklıyım, jet momentumum yok, dengem yok, itiş gücüm yok, **hiçbir** şeyim **yok-**

Fazla mesaiye kalmayacağım. Kaskına vurmak zorundayım.

Gözlerimi uzaya dikip gümüş bacağın parıltısını tekrar yakalıyorum. Yükseliş bizi ona yaklaştırıyor ve yavaş dönüşlerle sarsılıyoruz, aşağı iniyoruz, aşağı iniyoruz, yukarı çıkıyoruz, düzensiz jetlerimiz pır pır ederken her yer siyah noktalı yıldızlarla kaplanıyor. Uzanıp bacağımı tutuyorum, kayıp, mavi metal elim çılgınca geriliyor. Grav-gen'in beni tekrar eğime çekmeye çalıştığını hissedebiliyorum -her yükselişten sonra iniş geliyor, ama ulaşamıyorum ve bacak boşluğa doğru dönüyor, sonsuza dek yok oluyor-

"bizim bacağımız"

Yumuşak, yüksek ses kulaklarımda bir çan kadar net çınlıyor ve bu sefer beraberinde bir anlam da getiriyor. Anlamı. Bu sadece *onun* bacağı değil, sadece benim de değil, ***bizim bacağımız***. Bacağımı hissedemiyorum ama odaklanırsam *bizim* bacağımızı hissedebiliyorum.

Geri dön.

Hiçbir şey. Yumruğumu düşüncenin etrafına, dönen bacağın etrafına kapatıyorum, her parmağım kelimenin anlamına saplanıyor - asitli-yağmurlu günler ve gıcırdayan teneke kapılar, fırın kokusu ve annemin ben-
DÖNÜŞ.

Uzakta yeni bir yıldız oluşuyor; karanlığa karşı parlayan mavi-beyaz bir plazma lekesi. Bacak. Bize doğru koşuyor, hedefe giden bir ok gibi, annesine giden bir çocuk gibi ve ben aniden *anlıyorum*. Bu uzun bir atış. Aptalca bir fikir. Her binicinin veri bankası klibi gözlerimin önünde yanıp sönüyor -normal, etkili, mükemmel. Bu öyle bir şey değil. Ama denemek zorundayım.

Kazanmak zorundayım.

Elim dışarı fırlıyor ve uçan bacağı kavlıyor. Üzerindeki jetler sıcak püskürtüyor, spirallenmemizi engelleyecek kadar karşı momentum. Sabit. Başım dönüyor. Daha önce kaskın içinde sayısız kez kusmuştum ve sıçrayıp beni kör etmesin diye ağzımdan dikkatlice damlatıyorum. Atın kalan bacağını yukarı kaldırıyorum ve dizinden yana doğru iterek kırıyorum. Bir patlama sesi ve acı dolu bir bıçak darbesi geliyor.

Sonunda, *merhametli bir şekilde*, jetlerimiz var, püskül boyunca sabit itiş gücü. O kadar hızlı olamayacağız ama bizi nişan alabilecek kadar sabit tutacak. Ter damlıyor, kaburga ağrısı ciğerlerimde izler bırakırken köşeye sıkışmış bir hayvan gibi nefes nefese kalıyorum. Mızrağın sapını bacağın yuvasına sokuyorum, metal metale kilitleniyor. Bu yükseliş huzurlu değil; her saniyesi bacaklarımda, ağzımda, kaskımdaki iğrenç ekşi kokuda kafa sikici bir statik işkence ve sonra...

İniş.

Mızrağı kolumun altında tutuyorum, saplı bacağımı arkamda gizlemeye çalışıyorum - bunu ancak çok geç olduğunda görebilmeli. Voidhunter ileri atılıyor ve ben eğiliyorum. Momentum, hız, g kuvveti deriyi kemikten ayırıyor, kusmuk kaskın içinde önden arkaya kayıyor, kıyafet beni bir arada tutmak için savaşıyor ve o yumuşak ses bir şeylerin ters gittiği konusunda beni uyarmak için savaşıyor: "*acı yanlışı acı yanlışı acı yanlışı*"

Yıldızlar bulanıklaşarak ışık parçalarına dönüşüyor. Voidhunter beliriyor. Yaklaşıyor. *Daha yakına*. Işığı bekle. Çılgılığı.

KrrrkRRRR-

Şurada.

Git.

Yatrice del Solunde değil bkz. o geliyor kadar Bu çok Geç oldu. Cennet Kıran'ın mızrağı daha alçak bir açıdan ona doğru fırladı.

Elimle ya da kolumla itiyorum ama kopan bacağımın plazma jetleriyle itiyorum. Bacağımız onu tutuyor, kalan tüm jet gücümüzle ileri ve yukarı fırlatıyor. Bu işe yaramamalı. İşe yaramayacak. Haç üzerimizde beyaz bir şekilde parlıyor, asılı duruyor ve ben bu kez O'nun adını kullanıyorum-

Lütfen, Tanrım.

Siyah bir mızrak gümüş bir omzun üzerinden kayıyor.

Gümüş bir mızrak yeşil bir miğferi delip geçiyor.

Birbirimizin yanından hızla geçip uzayda yavaşça duruyoruz. Kokpit duvarlarına gömülü kameralar için kaskımı acı içinde çıkarıyorum, kırmızı ışıklı gözler her yönden yanıp sönüyor. Kral için çıkarıyorum, tüm vücudum ter ve sefalet içinde sıırıslıklam. Kusmuk boynumda kabuk bağlıyor. Makyajım akıyor. Bacağımı hissedemiyorum. Soylulara hiçbir şey vermemek için istifa ettim - ne mutluluk ne üzüntü ne de herhangi bir duygu (*bunu bizden hak etmiyorlar*) - ama dudağımın bir köşesi hala seğiriyor.

Bir galibiyet. Süpernova Kupası'nda tüm istasyonlardaki en iyi biniciler var. Ve ben onlardan birini yendim.

Hiç umut yoktu.

Ama şimdi ateşi göğsümde canlanıyor, hastalıklı bir şekilde.

22. Nihil

nihil, *n. belirsiz.*

1. hiçbir şey; hiçbir şey değil

Turnuva salonunun duş odasının dışında bir adam beni bekliyor. Düzeltiyorum, platin saçlı ve **y ü z ü n e** bakamadığım bir sırıtışı olan bir *çocuk*.

"Kazandığının için tebrikler." Rax Istra-Velrayd'ın sesi gürlüyor. "Bu bir Sonunda oldukça dikkat çekici bir manevra yaptı." Patronluk taslayan göt.

Kaburgalarım zonklayarak ve dudaklarımda alaycı bir ifadeyle, saçlarım maç sonrası duştan ıslanmış ve sol bacağım hâlâ uyuşmuş bir halde yanından sürünerek geçiyorum. Tüm at yaralanmaları gibi eninde sonunda hissini geri kazanacak ama Rax'in bana iki kolay kulaçta yetişmesini önleyecek kadar hızlı değil.

"Ciddiyim. İlk resmi maçımda bir bacağımı kaybetseydim, senden çok daha fazla korkardım."

"İyi ki sen değilim o zaman." Sözünü kestim. Acı çığlık atıyor ama sesime karışmasına izin vermiyorum. Zayıflık yok, özellikle de onun önünde. Gülüyor - *gülüyor*, duman ve sıcak şekerden ibaret - ve doğrudan yoluma çıkıyor, ben ilerlerken zahmetsizce geriye doğru yürüyor.

"Bizi bir araya getirdiler, biliyorsun," diye ısrar ediyor. "Üçlü konferanslar için."

Onu görmezden geliyorum, doğrudan omzunun üzerinden bakıyorum ve mermerdeki bir çatlağa takılmasını diliyorum.

"Bunlar, üç yarışçının bir araya gelip son birkaç dövüşleri hakkında medyaya bilgi verdikleri küçük odalar gibi. Sanırım Kupa'daki en genç yarışçılar olduğumuz için birbirimize iyi uyum sağlayacağımızı düşündüler."

"Biz" mi?

"Evet." Sırıttıyor. "Sen, ben ve Mirelle."

Mirelle ve benim aynı masada oturmamız fikri tüylerimi diken diken

ediyor.

Birden Rax yürümeyi bırakıyor ve benim dikkatim dağılıyor; göğsüne çarpıyorum ve maç sonrası yorgunluğumla dengemi sağlayamıyorum. Geriye doğru savruluyorum ama o kolumdan tutup beni kendine çekiyor. Sıcaklığı göğüs paltosundan ince ipek tuniğime sızıyor ve refleks olarak başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum-

Rax'in yüzüne ilk kez doğrudan baktığımda, uzayda süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Ağırlıksız, zamanda asılı. O *çok* güzel - aksini söylemek yalan olur. Gururlu burnunun ve ince kaşlarının çizgisi bana bir ağacı hatırlatıyor: kırılmaz, kusursuz kemerli, ağzının yumuşaklığıyla mükemmel bir tezat oluşturuyor. Gözleri gerçekten kızılağaç gibi, bir geyiğin kiskanacağı kirpiklerle çevrili, kırmızıya çalan açık kahverengi.

İkimiz de nefes almıyoruz. Bakışlarından nefret ediyorum. Nefret ettiğim tüm parçalarım - kaybettiğim tüm yumuşaklığım, intikam uğruna feda ettiğim tüm naifliğim - hepsi onun gözlerinde bir anda açığa çıkıyor.

Bir tıslamayla yerimizi değiştiriyorum. "Dokunma bana."

Rax'in irkilmiş yüzü inanmaz bir gülümsemeye dönüşür. "Vay anasını, gerçekten *de* sendin, değil mi? O gün antrenman sahasında. O küçük yarışmayı yapmıştık ve sen mankeni parçalamıştın."

Beni gördüğü için neden bu kadar mutlu görünüyor? Yanlış yorumluyorum. Beni etkisiz hale getirmeye çalışıyor - beni rahatlatmak için coşkusunu taklit ediyor, böylece birçok şeyden kurtulabilir. İçimi tam bir kesinlik hissi kaplıyor: Onunla ne kadar çok konuşursam, ne kadar yakınında olursam, o kadar tehlikedeyim. Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum ama bunu biliyorum, sanki eyerde benimle birlikte bir şey olduğunu biliyormuşum gibi.

Onu geçip koridorda ilerlemeye devam ediyorum. "Bekle, Hauteclare! Bekle!"

Önümde koşturuyor ve küçük çiçeklerle işlenmiş narin dantel türünden bir mendil uzatıyor. Mendiller soylular için mahrem şeylerdir. Mirelle'le birlikte yattıklarını, dört ay önce onun takım elbisesi içinde bana davranışından biliyorum. Başka bir Hauteclare'i daha yakalamak istiyor, değil mi?

"Seninle asla yatmayacağım, Rax Istra-Velrayd. Zamanını başka yerde harca."

Onun yükselen siniri hareketsiz kalıyor. Yanından geçip koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Mermerlerin üzerinde teklemeler yankılanıyor, ardından botlarının pirinç tıkırtısı geliyor.

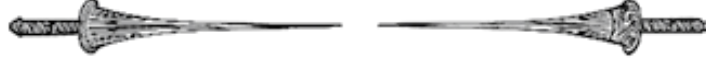
"Bu bir *gelenek* değil. Biniciler takım elbiselerinin altına mendil takarlar,

kalplerinin üzerinde. Bunun sizi güvende tuttuğunu söylüyorlar."

"Ve senin en iyilerden biri olduğunu söylüyorlar," diye omzumun üzerinden ateş ediyorum. "Ama benim tek gördüğüm bir aptal."

Ben hışımla uzaklaşırken oyulmuş melekler tavandan beni izliyor. Rax bu sefer beni takip etmeye çalışmıyor.

Görünüşe göre aptallar da öğrenebiliyor.

Moonlight's End'deki odamda bir buket beyaz gül beni bekliyor.

Babamın en sevdiği çiçek. Onunla ilk tanıştığımda bahsettiğimiz güller. Göğsümde öfke kabarıyor ama onu bastırıyorum; Hauteclare Evi öfkeli olmamı istiyor. Öfkeyi avlamak kolaydır. Robot-köpek içeri girdiğimden beri bukete hırlamayı kesmedi, duruşu sert ve yerinde, sanki beni uyarmaya mı çalışıyor?

Dravik kapımı çalıyor, sonra iki yumuşak tıkırtı.

"İçeri gel," diyorum ve biyo-kilidi yerinden çıkarmak için vizörüme dokunuyorum. Kapıyı açıyor, bastonu mermere vuruyor.

"Sanırım bu çiçekler ilk maçınızı kazandığınız için Hauteclare Hanesi'nden bir hediye." Dravik bir gül seçip yakından inceliyor. "Biliyor muydunuz? Savaş öncesi halklar çiçek göndererek iletişim kurardı. Beyaz güller saflığın sembolüydü - Hauteclare Hanesi'nin koruduğu soyda olduğu gibi saflığın. Size bir piç olduğunuzu hatırlatmak istiyorlar. On iki çiçek, sevginizi göstermek için mükemmel bir sayı olarak kabul edilirdi, ama onlar iki düzine göndermişler. Bunun bile bir anlamı var."

"Bu ne olabilir?"

Prens, seçtiği gülün altın fırçalı sapını hiç ürkmeden koparıyor, dikenler direndikçe bir damla kan bulaşıyor. *"Sürekli seni düşünüyorum."*

"Bu bir mesaj," diye karar verdim. "Bu bir tehdit."

Bir tanesi bile ortaya çıkıp itiraf etmedi, ama şimdi ilk maçımı kazandım... *şimdi* konuşuyorlar. Dişleriyle.

İçlerinden herhangi birinin kefaret arayışına girmesini beklemek ümitsizdi, değil mi? "Kokuyu alabiliyor musun?" Dravik soruyor.

Burnum hafifçe çalışarak sefalet-ekşi elma kokusu. "Fairfax zehri. Kandaki hemoglobine temas ettiğinde meyve kokusu üretir."

Parmağındaki kana bakıyorum ve midem bulanıyor. "Dikenler zehirli mi? Sen-"

"Benim için endişelenmeyin. Doğduğumdan beri sarayda en sık kullanılan zehirlerin dozlarıyla aşılandım. Fairfax kelimenin tam anlamıyla çocuk oyuncağı." Yaptığı şakaya kıkırdıyor, gülümsemesi azalıyor. "Ancak, *sizi* birkaç dakika içinde öldürebilir. Sanırım planları buydu, ama uygulaması oldukça beceriksizce - hayatınıza yönelik gerçek bir girişimden çok bir uyarı."

Sessizim. Quilliam kapı aralığındaki gölgelerden kokluyor. "Efendim, genç bayana zarar vermeden önce onlardan kurtulmamızı öneririm."

Prens başını sallıyor ve Quilliam bahçeden topladığı solmuş beyaz ağaç dallarıyla ocakta bir ateş yakıyor. Dravik dönüp bana kalın bir bahçe eldiveni uzatıyor. "Gidelim mi?"

Birlikte beyaz gülleri teker teker ateşe atıyoruz. Bittiğinde Dravik elini uzatıyor, annemin kızılagaç kolyesi rahat avucunun içinde.

"Bilmelisin ki Synali, olanların hiçbiri senin hatan değildi."

Kolyeyi alıyorum ve boynuma asıyorum. "Ben de bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadım."

"Hanımefendi," diye söze başladı Quilliam, sesi köşeden çatlayarak. "Çok gençsiniz-"

"Bir şey yapmak için çok genç," diye bitiriyorum. "Ama öldürülmek için yeterince yaşlı."

Yapraklar sessizliğimizde siyah kıvrılıyor.

O akşamki kâbusum puslu bir ağ gibi - kapı aralığında suikastçının karanlık kukuletası, elinde projeksiyon hançeri, benimki gibi mavi gözler... *Neden bu mavi?* Kim bu adam? Onu durdurmak için ne yapabilirdim? Neden ben kurtuldum da annem kurtulamadı?

Sarsılarak uyandım, soğuk terler döktüm ve üçe kadar fırfırlı gölgeye baktım.

sabah gerçeklik etrafımda katılaşıyor. Vizyon mükemmel bir dikkat dağıtıcı, "alışılmışın dışında" galibiyetimle ilgili düzinelerce makalede boğuluyorum. Kulağa profesyonel gelen son eklere sahip uzmanlar her hareketimi analiz ediyor; talk show'lar hakem tarafından uzun süre önce geçerli ilan edilmiş olmasına rağmen bitiricimin yasallığını tartışıyor. Mirelle Ashadi-Hauteclare böyle bir talk show'a konuk oldu, şelale kahverengi saçları ve pürüzsüz sesiyle, dantel göğüs ceketi fildişi gibi, onun beyazı benim siyahıma. Bir satranç tahtası ve ilk onlar vurdu. Sesi güçlü, kendinden emin.

"Herkesin onun üçüncü raundundan bahsetmesini garip buluyorum. Benim için en dikkat çekici olan diğer ikisinde uzmanlık eksikliği."

"Onun vasıfsız olduğunu mu söylüyorsunuz leydim?" diye sorar ev sahibi. Mirelle gülümser ama bu gülümseme gözlerine ulaşmaz.

"Diğer tüm binicilerin daha iyi olduğunu söylüyorum. Yıllarca acımasızca antrenman yaptık, kalbimizi, bedenimizi ve Tanrı vergisi ruhumuzu biniciliğe adadık. Supernova Kupası mükemmellik için bir yerdir; kendini kanıtlamamış yeni bir yarışçı bize ait değildir."

Seyirciler alkışlıyor. Söylediği her şey çok mantıklı. Bundan nefret ediyorum.

Sunucu, "Bu turnuvada yarışçıların birbirlerini tehdit ettiğine dair söylentiler dolaşıyor," diye ısrar ediyor. "Bu konuda yorum yapmak ister misiniz?"

"İnsan rekabetinin doğası gereği, bazı sürtüşmeler kaçınılmaz olarak yaşanacaktır. Yine de soylu Hanelerin her zaman önce adalet ve onuru düşündüklerine tanıklık edebilirim. Eğer öyle olmasaydı, Süpernova Kupası gibi büyük turnuvalar hiç var olmazdı."

Bir alay yutuyorum. Göğsümdeki yara *izi*, Soylu Haneler'in "*Adalet*."

"O zaman bu yeni gelen Synali için bir şey söyleyebilir misiniz?"

"Evet. Bir Hauteclare'den diğerine, buluşmamızı dört gözle bekliyorum." Gülümsemesi söylemediği her şeyi söylüyor: dudağının sert köşesi, harfler - kirpiklerinin titremesi, noktalama işaretleri. Mirelle Ashadi-Hauteclare, atına bindiğim günden beri benimle dövüşmek için bekliyor. O benim ailem. *Beni bekliyor*.

Bugün ilk maçını kazandı, Rax de kendi maçını kazandı.

Rax.

Gecenin üçünde onun sıcaklığını bedenimde hissetmek doğru değil.

Vizitedeki kazanan gülümsemesine bakarken kan dolaşıma giren bir zehir gibi hissediyorum. O onlar. Ben bizim. Onu bu şekilde düşünemem, ne şimdi ne de başka *zaman*. Şehveti bilirim ve insanlara neler yaptığını da bilirim. Beni yarattı ve genelevde beni yeniden yarattı. Şehvet bir bıçaktır ve Rax'i parmaklarımın arasında dolaşırken düşündüğüm her saniye, onu bana karşı kullanmasına izin veriyorum. Başka bir kız için, o krema ve baldır. Benim içinse bir hiç, bir imkânsızlık. Birimiz diğerini yok etmeli.

Gözlerim duvara kazıdığım yedi mermer daireye takılıyor.

Yataktan fırlayıp şafak öncesi sessiz malikaneye doğru ilerliyorum, binici kıyafetimi aceleyle üzerime geçiriyorum. Artık tek bir amaç için varım, at sürmek. Kazanmak için. Bittiğinde ölmek ve dinlenmek.

"Diğer tüm sürücülerin daha iyi olduğunu söylüyorum."

Sığınağın kapısı kayarak açılıyor. Heavenbreaker'ın sinir sıvısının seleyi doldurmasına asla gerek yok; her zaman dolu, dekonjesyon gerekmiyor, bizi bağlayacak elektrik yok.

Gerçekten sendin, değil mi? O gün antrenman sahasında.

Eyere geçtiğimde, jel sessizliği ve gümüş spiraller dışarıdaki dünyayı yok ediyor gibi görünüyor. Atım -Astrix'in atı- beni sıkılmış bir tazı gibi karşılıyor, ortak zihinsel kapımızda her yerde, heyecanlı ve önlenemez.

"synali"

Heavenbreaker'ı düşünüyorum.

"Tekrar binmek mi? Hızlı

gitmek mi?" Evet. Sonuna

kadar.

23. Flos

fłs ~ōris, *m.*

1. bir çiçek, blossom
2. (*mecazi olarak*) bir şeyin en iyisi

Rax Istra-Velrayd'ın soyunma odası kendi çiçekleriyle boğuluyor.

Hayranlarından gelen vazolar her masayı dolduruyor, her köşe bucak çiçeklerle dolup taşıyor. Makyaj sanatçısı sandalyesinin yanına sıkışmak zorunda kalıyor ve fırçasını garip bir şekilde yüzüne doğru tutuyor. Çiçek teslimatlarına izin veriyor, ancak onlarla birlikte gelen kartları asla okumamayı bir politika haline getiriyor - bu sevgilerin sadece kazandığı sürece sürdüğünü ve sahada yalnız olduğunu daha iyi biliyor. Sunscreeamer'a adım attığında, evrenin geri kalanı yok olur; kokpit onun sığınağıdır, şöhret ve becerinin çelik duvarlarıdır. Makyöz çenesine dokunuyor ve o da irkiliyor - ameliyattan sonra bile, annesinin kristal bir heykelcikle kırdığı yerler bazen hala ağrıyor.

Makyaj sanatçısı, "Daha fazla dinlenmeyi düşünmelisiniz efendim," diyor. "Koyu halkalarını kapatmak çok zor."

Rax gülümsüyor. "Yeteneklerine güveniyorum."

"Evcil hayvanının ilk raundu geçtiğini bildiğin için muhtemelen şimdi daha iyi uyuyacaksın," diyor bir ses. Rax, ortancalar tarafından yarısı yutulmuş bir koltukta uzanan kuzeni Yavn von Velrayd'a gözlerini devirir.

"O benim evcil hayvanım değil."

"Peki o ne? Çünkü söylentiler bir piç olduğunu söylüyor. A-ölmek istemiyorsan ya da B-gerçekten onlardan biri değilsen Hauteclare adıyla ortalıkta dolaşmazsın." Yavn gülüyor ve vizörün üzerinden ona bakıyor. "Neden suratın asık, seni geri mi çevirdi?"

Rax aynaya kaşlarını çatıyor ve makyaj sanatçısı kremle kaşlarını düzeltmeye çalışıyor.

"Ha! O yaptı! Benim zavallı playboy kuzenim, etrafı köpüren hayranlarıyla çevrili, bir kız tarafından reddediliyor... O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Yavn o sinir bozucu bilmişliğiyle sırıtıyor ve eğilmeden önce makyajcıyı kovuyor. "Boş ver onu. Bu Cuma partime gel."

Yavn'ın partileri, Velrayd'ın yazlık evinde, soylu kulenin dibindeki yapay denizin kenarında düzenlenen gizli partilerdir; haydut akademisyenler, şairler ve kiliseden aforoz edilmiş sapkınların katıldığı partilerdir; sonrasında kimsenin bahsetmediği partilerdir. Rax, Yavn'ın sırf Meclis büyüklerini kızdırmak için parti verdiğiğine inanıyor. Yavn'ın sırf Meclis işlerini yönetme konusunda nadir bulunan bir dahi olduğu için bu işten sıyrıldığından emin.

"Senin eski kafalı partilerine gitmek istemiyorum Yavn." Rax iç geçirir. "Tek yaptığınız ölü Dünyalılar hakkında konuşmak."

"*Filozoflar,*" diye düzeltiyor Yavn. "Eminim yapardı-Synali. Onu davet edebilirim. Senden çok daha zeki görünüyor. Sıradan insanların kötü durumuna karşı daha duyarlı."

Rax başparmağını çenesine götürüyor; yara izi artık görünmüyor ama yaranın anısı ikisinin de hafızasında hâlâ taze. "Endişelenmem gereken kendi dertlerim var."

Yavn bakıyor, yılların bilgisi sert ve gerçek bir şekilde çınlıyor. "Gelip benimle yaşamalısın."

"Annem her Cuma gelip iç organlarımla halınızı mı mahvetsin? Hiç sanmıyorum. Nereye gittiğimin bir önemi yok Yavn. Burası küçük bir istasyon. Ailem beni her zaman bulur."

Yavn yavaşça başını sallıyor ve gözlerini tekrar kâğıdına indiriyor.

Synali'nin adının yüksek sesle söylenmesi Rax'ın derisine bir jilet gibi saplanıyor. Ziyafet kürsüsünde durduğunda gözlerinin nefretle nasıl yandığını unutamıyor

ve Hauteclare Hanesi'ni kınadı ve ilk maçını izlemek gerçeküstüydü. Akademi eğitimi almış bir kişi, sanki bir ateş onu içten dışa yiyormuş gibi ata binmez. Bir mendil olmadan, savunma manevraları olmadan, herhangi bir koruma olmadan.

Rax'in soyunma odasının kapısı aniden açılır ama o her zaman hazırdır. Gülümseyerek başını kapıya doğru çevirir. "Üzgünüm, maçtan önce imza vermiyorum. Kötü şans getirir ve ben"-hoverchair'deki genç çocuğa bakınca gözleri açılıyor-"*batıl inançları olan biriyim.*"

Dört muhafız zaten kalabalık olan soyunma odasında yerlerini almış, soğuk projeksiyon kılıçları kalçalarında, yaprakları kabaca bir kenara itiyorlar. Zırhlar -altın ve mor ve son derece ciddi; kral renkleri- ve Rax kuzeninin hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini, gözlerini kapatıp kapıdan sıvıştığını görmemişti. Rax bir an bocaladı ama sadece bir an; o Mirelle değildi, rakip binicilerle ilgili en ufak bir yeni bilgiyle her güncellendiğinde arşivde avlanıyordu ama ona yeterince bakmıştı. Melek gibi bir yüz, yeşil gözler, her binicinin sahip olduğu ve çarpışmadan çarpışmaya yaşamaktan gelen o soğukkanlılık...

Çabucak ayağa kalkıp selam veriyor.

"Siz kralın binicisi olmalısınız. Memnun oldum efendim."

"Sen misin?" diye sorar çocuk usulca, adabı tamamen hiçe sayarak. Rax gülümseyecek kadar zarafeti yutar.

"Özür dilerim efendim, yanlış bir şey mi yaptım?"

Hiçbir şey düşünemiyor. Kendisini en çok suçlu hissettiren şeyi düşünmek istemiyor: Rüyayı, geceleri onu uyandıran, öfkeli ve hiç yaşamadığı kristal berraklığındaki anlarla dolu o parçalanmış şeyi... Yabancı Low Ward sokaklarında yabancılara ekmek satmayı, hiç tanımadığı insanlarla sevişmeyi. Bu bir rüya olamayacak kadar gerçek bir rüya. Yaşlı sürücüler bunun bir sürücünün sonunun habercisi olduğunu fısıldıyor. O bununla yüzleşemez. *Yüzleşmeyecek*, kralın binicisi için bile.

Hoverchair'in fiskiyeleri soyunma odasının fayansları üzerinde cızırdıyor, arkalarında kızgın izler bırakıyor, seramik soğuyor ve genç çocuğun sesi daha da soğuyor. "Bunu yapan sen misin?"

Kralın binicisinin gözünü kırpmaya bile gerek duymaması onu korkutuyor. Rax gergin bir şekilde güler. "Devam etmek için bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak, efendim."

"Ata binmenin ne demek olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

Soru bir soru değildir. Soru bir projeksiyon kılıcıdır ve

Rax yırtılan bir kağıt. Ata binmek, varlığının sonsuza dek değişmesi demek. Binicilik onun çocukluğu, dehşeti, tek kaçış yolu, onu incitmek ve son saç teline kadar kontrol etmek isteyen bir dünyaya karşı tek koruması demek ve sonunda yarı sıkılmış dişlerinin arasından yönetiyor: "Binicilik benim hayatım, efendim."

Genç çocuğun gözlerindeki doymak bilmez merak aniden söner, *yanlış cevaptır* ve Rax'e sanki *biliyormuş* gibi bakar, Rax'in içinde büyüdüğü kilitli kokpit karanlığını, boğazını kan bürüyene kadar çığlık atmasını ve açlığını ve ailesinin ona nasıl yara izleri verdiğini ve onları tekrar aldığını bilir ama bu çocuk henüz doğmamıştır ve yine de bu çocuk, acıyan bir tanrı gibi hafifçe gülümserken **bilir ve şöyle der:**

"Bundan hiç şüphem yok Sör Istra-Velrayd."

24. Omnis

omnis ~is ~e ~a, a.

1. her

Bir keresinde altıgenin doğadaki en güçlü şekillerden biri olduğunu okumuştum, tıpkı projeksiyon kalkanlarımız gibi. Bal peteği gibi. Bir arı kovanı kraliçesini sevmezse onu öldürür, ama bizim arı kovanımız uzayın boşluğunda yüz milyonlarca ışıık yılı boyunca izole edilmiş bir istasyon. Ve kraliçemiz de bir kral.

İstasyonun zorunluluğu şudur ve her zaman da bu olmuştur:

1. Esther'i terraform edin ve istikrarlı bir koloni kurun.
2. Esther'in kaynaklarını kullanarak, evrenin dört bir yanına dağılmış diğer altı İstasyonla iletişim kurmak için bir yöntem oluşturun.
3. Yeniden birleşin ve birlikte Dünya'ya dönün.

Kral Ressimus bunun için yönetiyor. Babamın bir parçası olmak için çok uğraştığı danışma kurulu da bunun için var: belirlemek, düzenlemek ve insanlığı yeniden birleşmeye doğru yönlendirmek için. Halkın çalışmasının ve soyluların eğlenmesinin nedeni budur. Turnuvalar bu yüzden var, dikkat dağıtmak için; protein tayınları bu yüzden var, beslemek için. Bu yüzden oksijen toplarken kaç kişi ölürse ölsün, filtrelenmiş su ne kadar kıt olursa olsun, danışma kurulu neden terraformun geciktiği, ertelendiği ve tekrar ertelendiği konusunda kaç bahane sunarsa sunsun, devam ediyoruz.

Biz yalnızız. Zorunluluk tek umudumuz, tek hedefimiz. Vizeyle ilgili her makalede, etrafımızda esneyen boş uzayı gösteren her yanal pencerede dile getirilmiyor; ya terraformu başarırız ya da yok oluruz.

Bunu unutmak için elimizden geleni yapıyoruz. Turnuvalar, içki, uyuşturucu, kulüpler. *Genelevler*.

Annemin ölümünden sonraki aylarda, kulaklarımı genelevde sürekli açık tuttum ve vahşi söylentilerden bulabildiğim her türlü bilgiyi harmanladım: manastıra kapanmış ve hasta Kraliçe Galbrinth aslında ölmüştü; kralın bilim adamları sokak çocuklarını asil kulenin altındaki bir canavarla besliyordu; tüm lağım arıtma trafo merkezi Theta-7 - tüm metan gazıyla birlikte - Esther'de bir delik açacak kadar güçlü bir bombaya dönüştürülebilirdi; sürgündeki veliaht prens hala bir yerlerde yaşıyordu.

En azından sonuncusunun doğru olduğunu biliyorum.

Dravik, kırıntılar için yalvaran robot köpeği görmezden gelerek tostuna bal sürüyor. "Bugün ilerleyen saatlerde bazı haberler yayınlanacak. Sizin için."

Yumurtalarımı sözsüz çiğniyorum, ön kollarım şafak eğitiminden yeni morarmış.

"Gördüğünüz gibi önce onların kredileriyle ilgilenmek gerekiyor," diyor. "Hauteclare Hanesi, kralın özel muhafızlarının bakımı ve eğitimi için neredeyse tüm finansmanı sağlıyor. Bu onlara büyük bir iyilik kazandırıyor." Dudağını peçeteye siliyor ve ayağa kalkıyor. "Ağırlık odası bugünlük size ait."

"Ne yani, şimdi de beni terk mi ediyorsun?"

"Eğer dünkü maç bir gösterge ise, beni aştınız. Şimdi öğrendiklerini sahada uygulayacaksınız."

Bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyeceğim. "Hiç Heavenbreaker'a bindin mi?"

"Hayır. Benim zamanımda kısa bir süre Destroyer sınıfı bir A4'e bindim. Hellrunner, sanırım adı buydu." Omzumun üzerinden bakıyor.

"Ne oldu ona?"

"Hiçbir şey. Kralın mülkiyetinde. Hellrunner, önceki kralın ve ondan önceki kralın olduğu gibi onun da amiral gemisi. Kan bağı ile geçen tek küheylan, Ressimus'ların amber taç kadar yönetme hakkının da bir sembolü."

"Yani Hellrunner eninde sonunda senin olacaktı."

Sırıtsı titriyor ama duraksamıyor. "Farklı bir evrende, sanırım öyle olurdu."

Yüzünü dikkatle izliyorum. Peşinde olduğu şey bu mu? Hellrunner? Tahtın mı? Bir piç olarak Süpernova Kupası'nı kazanarak soyluların krala olan inancını sarısmamı mı istiyor, sonra da parçaları toplamak için içeri mi dalacak? Onun için ben bu muyum? İç savaş başlatmak için bir bahane mi?

Quilliam odanın bir köşesindeki yemek gümüşünü yavaşça parlatıyor, burnunu çekiyor ve alçak bir mırıltıyla vuruşlarını sayıyor. "Yetmiş bir,

yetmiş-

iki, yetmiş sekiz-"

"Cennet Kıran diğer atlardan farklıdır," diyorum.

"Doğal olarak. Bir A3 modeli değil-"

"*Farklı* demek istedim. Benimle konuşuyor."

"Tüm atların çok gelişmiş dokunsal geri bildirim programları vardır, Synali."

"Bir program yeniden başlatıldığında size Şövalye Savaşı'ndan anılar göstermez."

Bir ritim var. Quilliam bir mendille burnunun altını sıvazladıktan sonra neşeyle sayıları kaçırmaya devam ediyor. "Seksen dört, seksen yedi, seksen dokuz-"

Dravik'in gözlerine bakıyorum. "Gerçek yapay zeka kullanmak İstasyon çapında yasa dışıdır, sizin gibi kraliyet mensupları için bile."

O biliyor. Ben de biliyorum. Bunu en iyi, Esther'in dördüncü uydusu Ruth'un kalıntılarının etrafına donmuş titanyum ve camdan oluşan ince bir pus olarak dağılmış olan Gama-1 trafo merkezinin kalıntıları biliyor. On yıllar önce, gerçek yapay zeka Gama-1'in kontrolünü ele geçirdi ve onu Ruth'a çarptırarak büyük bir patlamaya ve İstasyonu neredeyse yok eden erimiş bir enkaz dalgasına neden oldu. Gerçek YZ ile bir kez neredeyse zorunluluğu mahvediyorduk ve kimse bunu tekrar riske atmaz... tabii babasından intikam almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır bir prens değilse.

Eyerde neden sesler duyduğumun tek açıklaması yapay zeka. Heavenbreaker'a gerçek bir yapay zeka yüklendiğinde, Dravik atı daha güçlü hale getirebilir, ama aynı zamanda onu bana da çevirebilir.

"Bu planda bir *şeylerin* kontrolü tamamen bende olmalı," diyorum. "Yoksa ortaklığımız bir diktatörlüğe dönüşür."

Prens suçlama karşısında gözünü kırpmıyor. İkimiz de birbirimize bakıyoruz, görünmez bir işaret bekliyoruz, ikimizden birinin kırılması için.

"Yüz!" Quilliam gümüş kaşığı bir kenara bırakıp yeni bir kap alarak tezahürat yapar. "Bir, iki, üç, beş-"

Bu doğru sinyal değil. Ama yeterli. Prens hafifçe eğilir. "İzin verirsen Synali, ilgilenmem gereken bir iş var. Karnınızı doyurduğunuzdan emin olun."

Ayağa kalkıp peşinden gitmeye niyetlenirken sandalyem gıcırıyor, ama tam o sırada bileğimdeki görüş alanım pırıldıyor, Quilliam'ınki de aynı anda pırıldıyor. Mavi holografta geçen acil durum haberini izliyoruz: KIRILMA-ON ÜÇ GENTECH İŞLETMESİ LİTYUM MOTORLARI

TETA-4, GAMA-4, UPSILON-6, OMEGA-3 TRAFİ
MERKEZLERİNDE PATLAR; BİR ASİL KAYIP.

Asil bir kayıp.

Dravik'e kadar kelimelerin gerçek değerini bilmiyordum.

Kalbim çılgınca atıyor - tüm yorgunluk aniden yok oluyor, tüm morluklar aniden katlanılabilir hale geliyor. Odama geri dönüyorum, robot-köpek peşimden geliyor. Elmas kolyeyi bulmak için yatak odasının çekmecelerini karıştırıyorum ve onu bir silahın ucu gibi kavıyorum.

KRAL RESSINIMUS, LİTYUM MOTORU ENDİŞELERİ ÜZERİNE ACİL DANIŞMA KURULU TOPLANTISI DÜZENLEDİ. GENTECH PATLAMALARI HALKA ÇAPINDA GERİ ÇAĞIRMAYI ZORUNLU KILDI, DÜNYALAŞTIRMA İLERLEMESİNDE GERİLEME ENDİŞESİNİ ARTIRDI.

Ölen kişinin adını açıklamıyorlar. Ama Dravik veriyor.

Adı Balmoran Aglis-Hauteclare'di - evlilik yoluyla amcam. İki bebek ikiz oğlu vardı, kuzenlerim. On ay önce, karısı hamileyken, babama suikastçıyı tutması için izi sürülemeyen krediler verdi. Dravik somut kanıtları sağlıyor: ikisi arasındaki şifreli mesaj kayıtları gözlerime uzun uzun çiziliyor.

BALMORAN: *Farris, mantıklı düşün - eğer o sürtük ve yavrusu bir kez bile ulursa, hepimizi kendinle birlikte aşağı çekeceksin.*

Nihayet, nihayet, nihayet-

GENTECH SİYASİ SABOTAJ SUÇLAMALARINI REDDETTİ, İSMİ VERİLMEYEN SOYLU EVİYLE BAĞLARINI KESTİ.

Duvara doğru yürüyorum ve yedi çemberden ilkinin kaslarımın izin verdiği kadar derinden geçiyorum ve bittiğinde yere yığılıyorum. Dravik başardı. *Gerçekten başardı.* Daha önce kimsenin yapmadığı gibi pazarlığın sonuna kadar gitti. Beynim derhal sevincimi yutuyor ve bir uyarı kusuyor: *Hâlâ gerçek amacını bilmiyorum.* Eğer Heavenbreaker'a gerçek yapay zeka koyduysa, bunu bilmem gerek.

Mutfakta ateşi yakmak için Lithroi hovercarriage'in Dravik'le birlikte garaj yolundan ayrılmasını bekliyorum - ocakta yeşil soğan kalmış. Koku keskin ama işe yarıyor - robot köpeğin ağzından tiz bir bip sesiyle alarm verdiğini duyuyorum ve Quilliam eğik duruşunun izin verdiği kadar hızlı bir şekilde koridordan aşağı koşuyor, duman kokusunu kokluyor ve tekrar kokluyor. Bir tane kapıyorum

parlattığı gümüş kaşık ve bıçaklardan bir avuç alıp ön kapıdan dışarı fırladı.

Soylular Koğuşu tramvayı çok az kalabalık. İnsanlar bana bakıyor ama ben Süpernova Kupası maçlarını gösteren holoskoplardan uzak duruyorum ve çok geçmeden ilgilerini kaybediyorlar. Hayatımda çok şey değişti ama Alçak Koğuş tramvayı hep aynı kaldı. Yıkanmamış bedenlerin kokusu, sarı sülfür birikintilerinin görüntüsü ve duvar çatlaklarını pembemsi, şişkin mantarlar gibi yamalayan metalürjik köpükle avunmak bir bakıma çocukça. Low Ward hayatla dolup *taşıyor*: Garden Square ironik bir şekilde adlandırılmıştır ve görünürde tek bir yeşil şey yoktur ve bağırان satıcılar, vaaz veren rahipler ve yankesicilerle ve evlerine giderken her üçünden de kaçınmaya çalışan yorgun işçilerle doludur.

Bir ara sokaktan geçerken molerat dalgaları önümde koşuşturuyor, çıplak bedenler ve kör gözler paslı çöp yığınlarından paslı çöp yığınlarına sadece koku ve titreşimle koşuşturuyor. İnce kediler yukarıdaki holoskoplara üzerine çömelmiş, rahatsız avlarına saldırmak için doğru anı bekliyorlar, kürkleri binaların arasından sızan UV sterilizasyon ışınlarıyla yeşil renkte parlıyor. Sokağın diğer tarafında jet motorlu arabalar ve kasvetli gri taksilerle dolu kırmızı ışıklı bölge açılıyor, titreyen LED tabelalar işletme isimlerini ve fiyatları haykırıyor.

Asla geri dönmeyeceğime dair kendime yemin ettim. Ama yine de buradayım.

Ayaklarım hafızanın, öfkenin, annem öldükten sonra içimde sert ve sıkı bir şekilde dönen her şeyin oyduğu bir yolu takip ediyor. Hâlâ dönüyor, ilk galibiyetim ve ilk ölümüm tarafından en küçük artışla doyuruluyor. Ve sonra BELDEAUX'S'un neon tabelası diğerlerinin arasından sıyrılıyor - yeşil panjurlar ve bir sepette ıslanmış şeftaliler gibi natürmort sanatını tekrarlayan canlı bir holoscreen- ve ellerimdeki tüm hisleri kaybediyorum. Nefesim sığılıyor. Yarnald'ın hâlâ kapıda çalıştığını görünce şaşıyorum ve kaşlarını kaldırışından anladığım kadarıyla o da beni gördüğüne şaşırmış.

"Bel mutlu değil," diyor basitçe. "İnsanların dört ay boyunca ortadan kaybolmasından nefret ediyor."

"Biliyorum. Hediyeler getirdim."

Yarnald başını sallıyor (*senin cenazen*) ve bana kapıyı açıyor. Önce parfüm çarpıyor - eski halıyı kaplayan o hastalıklı tatlı salkım kokusu. Hiçbir şey değişmemiş. Aynı kalın yeşil kadife perdeler sokağı kapatıyor, aynı holokandiller sahte ahşaba karşı acımasızca beyaz yanıyor

patina ve aynı kız cam resepsiyon masasında oturuyor. Bana aynı şekilde gülümsüyor.

"Synali!" Masanın etrafında dönüyor. "Aman Tanrım, bu gerçek altın iplik mi? Bu süslü kıyafetleri sana kim verdi? O kadar uzun süredir yoktun ki, denizin altındaki canavara yem olduğunu düşündük! Willemina bunca zamandır bir baronun uşağıyla kaçtığını söylüyordu, ama sonra Helyn seni Süpernova Kupası'nda gördü ve biz- Şimdi eğilmeli miyim? Siz bir hanımefendi misiniz?"

Bunu kısa tutmak daha iyi. Onları bu işin dışında tutmak. "Hanımefendiyi görmem gerek, Gwenna."

Yüzünü buruşturuyor. "Her zaman sessiz ve açık sözlüsün. Seninle hiç eğlence yok, değil mi?"

Gwenna zararsız görünür ama Beldeaux'nun kalbidir. Herkes hakkında kendisinden daha çok şey biliyor, ama şimdi anlıyorum ki dedikodunun amacı da bu - kendi işinizi kaybedene kadar başkaları hakkında endişelenmek.

Onu tanıdık koridorlarda takip ediyorum, eski gölgeler ve eski müşterileri görme fikri beni heyecanlandırıyor ama etrafta kimse yok. Meşgul. Her ses geçirmez kapı, göğsümdekinden daha derin görünmez bir yara izi. Kapının diğer tarafında nasıl bir gün olacağını asla bilemezdim. Madam diğer kızları önceden uyarırdı ama nedense benim körlemesine içeri girmemi izlemekten özel bir zevk alırdı. Geriye dönüp baktığımda, sanırım ona kendisini hatırlatıyordum - azimli, inatçı. Yüzümdeki korkudan, inadımın sonunda kırılacağı fikrinden hoşlanmıştı.

Bu yüzden bu sefer ofisine girdiğimde, hiç olmadığından emin olacağım.

Madam Beldeaux kağıtlarından başını kaldırmıyor, sert ışıklı tüy kalem durmadan çiziktiriyor. Ofisi sade, caddeye bakan yuvarlak bir penceresi var. Kötü alışkanlığı altın ya da mücevher değil, kâğıt. Her zaman kâğıt olmuştur; kâğıdın çizdiği, kâğıdın verdiği his. Duvarındaki projeksiyon korumalı kasa sadece ince beyaz gerçek kâğıtlar için. Boğazımı temizliyorum. Elini parşömeninin üzerinde düzeltiyor ve daha gri gözlüklerinin ardındaki gri gözleriyle hızla yukarı bakıyor.

"Ah, Synali. Buraya ne zaman döneceğini merak ediyordum. Senden bıktı, değil mi?"

İçimden geri çekilmek geliyor ama masasının karşısındaki sandalyeye yerleşiyorum. "O yaptı. Ve sonra onu öldürdüm."

Tüy kalem durur. Madam'ın bakışları az önce bitirdiği kelimenin üzerinde

Yazma cehennemi. Sonunda dilini şaklattı ve kaşımaya devam etti. "İşte bu yüzden sana iyi müşterilerden hiçbirini veremedim - senin gibi kızlar asla öfkelerini kontrol edemezler. İnsanları korkutup kaçırıyorsun."

Heavenbreaker kelimeleri bir çocuk gibi kullanır, ama Madam Beldeaux onları kıymık gibi kullanır. Bir yıl önce onları hissedemeyecek kadar uyuşmuştum, ama şimdi hissediyorum, eyer gibi, soğuk ve ısıricı ve nefes boruma yerleşiyorlar. Tekrar yukarı bakıyor, ilgisiz.

"Sana bu kasları kim giydirdi? Erkek gibi görünürsen kimse seninle yatmaz."

"Jeria'yı görmek istiyorum."

Tüy kalem daha hızlı hareket ediyor, siyah mürekkep holokand ışığında parlarken o homurdanıyor. "Hayır."

Ayağa kalkıyorum ve beni şaşırtacak şekilde sandalyesinde hafifçe kıpırdanıyor. Kelime kırıntıları buharlaşıyor - hepsi, eski ve yeni, hissedilen ve hissedilmeyen

-Ve içimde bir şeyler kabarıyor. Bana yaşattığı onca şeye rağmen ondan nefret edemiyorum. Kimse istemezken o bana istediğim şeyi verdi - soylulara yaklaşmam için bir yol. Herkes benimkini yok ederken o bana yürümem için bir yol verdi. Belli bir yavaşlıkla ceplerimi bir kakofoni halinde masaya boşaltıyorum, her bir kap pırıl pırıl parlıyor.

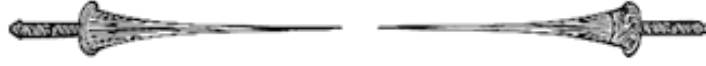
"Gümüş," diyorum. "Jeria'nın en az bir saatlik zamanını karşılamaya yetecek kadar."

"Bu-" Beldeaux bir çatala uzanıyor, parmakları çatalın dişleri üzerinde kendinden geçerek çalışıyor. "Bu sentetik değil. Bu *eski Dünya* gümüşü. Nereden buldun bunu?"

Sessizim, gözlüklerinin arkasından yaptığı hesaplamaları izliyorum - bu ne kadar kağıt alabilir, ne tür, ne kalitede. Muhtemelen daha önce hiç böyle bir ödeme almamıştı, hiç bu kadar görkemli ve gerçek soylu şeylerle ödeme almamıştı ve ilk kez ben de bu işin diğer tarafındayım ve bu güç baş döndürücü, şeytani ve elektrik tadında. Bana bakıyor, inanmıyor ya da inanmaya başlıyor, hangisinden emin değilim, ama kafası karışık; ben sarayın dokunmadığı bir piçim, onlara meydan okuyan ve hala yaşayan bir piçim. Taklitçi değilim, dalkavuk değilim, soluk bir taklit değilim. Kendi kanımdan kaçış olmadığını gerçekten anlamam bu ana kadar sürdü.

Onlar ne kadar nefret etse de, ben ne kadar nefret etsem de, ben onlarım.

"Benim adım Synali von Hauteclare ve Jeria'yı şimdi göreceğim."

Beldeaux beni oraya kendisi götürüyor, sert adımlar ve sessizlik. Jeria, Dravik kadar zeki olduğunu bildiğim tek kişi; onun sistemlerine girmeme yardım edebilecek biri varsa, o da Jeria'dır. Beldeaux'nun beni yönlendirdiği yoldan, şu anda çatı katı süitinde olduğunu söyleyebilirim ve çok geçmeden kapıya rastlıyoruz, kapı asil bir malikanenin alay konusu, kızılağaç gibi görünmek için holograplanmış. Kapıyı çalarken Beldeaux'nun parmak eklemlerinin altındaki ışık parlıyor ve düz beyaz pleksiglasın görüldüğü delikler açılıyor.

Beldeaux bana dönerek, "Yakında bir müşterisi var," dedi. "Bu yüzden sana önerim çabuk konuş."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ve onları ihtiyacım olan süre kadar geciktirmenizi öneririm.

Yoksa gümüşüme ihtiyacınız yok mu?"

Dudağını buruşturarak kapının kilidini açıyor. İçeri itiyorum ve bir gülümsemeyle yüzüne kapatıyorum. Döndüğümde eriyen kırılğan bir şey, parfüm, lateks, silikon ve ter kokusu girdabı hafızama yükleniyor. Çatı katı "süiti" olabilir ama halı, birçok kez içinde kaybolmak için kendimi zorladığım sararmış baş döndürücü desenin aynısı. "Synali!" Sese bakıyorum, Jeria saçaklı yatağın üzerinde oturuyor ama beni görünce hemen kalkıyor, soytarı şapkasındaki çanlar şingirdiyor. Tuniği, ayakkabıları, taytları, hepsi kralın soytarisının mükemmel bir taklidi, daha ucuz malzemeden yapılmış olsa da. Yüzü soytarı gibi boyanmış.

-Beyazımsı pudra, pembe burun ve yanaklar. Birbirimizi her türlü tuhaf kıyafet içinde gördük ama bu en tuhafı. Her nasılsa işe yarıyor, kalp şeklindeki yüzü bana ışıltıyor. "Döndüğünü bilmiyordum!"

"Değilim," diye idare ediyorum.

"Ah." Jeria kaşlarını çatıyor, kahverengi saçlarını alnına doğru itiyor. Baktığımı görüyor ve gülüyor. "Gerçekten berbat şakalar yapmam ve bunun için 'cezalandırılmam' gerekiyor. Seni tekrar görmek güzel."

Ağzım gerçeğe mücadele ediyor. "Sen de."

"Dokunmaktan hoşlanmadığımı biliyorum." Gülümsüyor. "Aksi takdirde sana sarılırdım. Sen gittiğinden beri hiçbir şey değişmedi, Willemina'nın her geçen gün daha da çekilmez olması dışında, ama o da her zamanki gibi iş." Jeria yatağa geri oturuyor, sonra ellerini çırpıyor. "Oh, ve sonunda kız kardeşime Mid Ward'daki daireyi aldım!"

Yumuşak bir alkış kopardım. "Uzun zamandır bunun için para biriktiriyordun." "Evet. O çok zeki - Freynille atçılık okuluna Burs! Buna inanabiliyor musunuz? Bir *burs*!" Jeria hemen fark eder. "Ama buraya yetişmek için gelmedin, değil mi?"

Açıklamak uzun sürmüyor, asıl zor olan arka plandaki hikayeyi ortaya çıkarmak. Neredeydim, ne yapıyordum, şimdi nasılım... Ona anlatmak istemiyorum. İşin özünde, Dravik ve ben krala karşı geliyoruz. Biri ne kadar çok şey bilirse, o kadar çok tehlikeye girer.

Ben sözümü bitirdikten sonra Jeria duraksıyor. "Yani aslında birinin görüş alanına girmek için bir yola ihtiyacınız var."

"Esasen."

"Doğru. Bu yüz yıl öncesi gibi bir şey değil - gerçek yapay zeka tasfiyeden sonra bugünlerde oldukça az. Sahte YZ değil - İstasyondaki pek çok bakım malzemesini kontrol ediyor."

"Yani?" Ben yönetiyorum.

"Yani, bu adam sahte bir yapay zeka ya da bir dizi sahte yapay zeka kullanarak size gerçek yapay zeka kullandığını düşündürüyor olabilir. Ya da *gerçek* bir yapay zeka olabilir, bilemiyorum. Bildiğim şey, tüm YZ'lerin kodlayıcının gözünde eserler bıraktığı. Çiğneyip tükürdüğü şeyler. Size onun görüşünü daha karmaşık eserler için tarayan bir modül yapabilirim, ancak bu sadece ilk etapta onun görüşüne girebilerseniz işe yarar."

"Kişisel vizeler biyo-imzalara kilitlenmiştir."

"Evet. Bir tanesini kırmak aylar sürer." Bir süre düşündükten sonra başını kaldırıyor ve çan şapkasını şingırdatıyor. "Bu zengin adamın evinde herhangi bir sistem var mı? Hava, ısı ya da yerçekimi değil, başka sistemler." Hiç bulamadığım uyku gazı menfezlerini düşünüyorum.

Dravik malikanedeki tüm egzersiz ekipmanlarını uzaktan kilitledi. Jeria'ya söylediğimde gözleri parlıyor ve holografik klavyesinde çılginca yazmaya başlıyor.

"Mükemmel. Ev sistemleriyle etkileşime girdiğinde görüşüne enjekte edilen bir şey yapabilirim," diye ağzından geçiriyor, gözleri ekranı hızla tarıyor. "Bunların güvenliği genellikle çok daha azdır - bunun için kendi dilini yapmış olsa bile, muhtemelen ilk sorguyu değiştirmeye zahmet etmemiştir. Sizi onaylıyor ve bam, içeridesiniz."

Alay ettim. "Bana neden burada olduğunu ve kralın muhafızları için çalışmadığını tekrar hatırlatır mısın?"

"Oh, hacklemek kolay." Soyтары kıyafetini işaret ediyor. "Asıl bulmaca bu."

İçimde bir kıskançlık hissettim; buranın onun için bir yapbozdan başka bir şey olmamasını kıskandım. Benim için karanlıktı. Acı çekiyordum. Ancak şimdi aynı deneyimin farklı insanlar için tamamen farklı hissedilebileceğini anlıyorum. Kıskançlığa ya da herhangi bir duyguya gerek yok - burası artık benim dünyam değil. Artık tek silahım da değil.

Jeria sessizliğin içinden, "Modülü en kısa zamanda size göndereceğim," dedi. "Teşekkür ederim." Kapıya doğru ilerliyorum ve eşikte duraklıyorum. "Dikkatli ol." "Güvende olması gereken sensin Synali.

Bunun gibi insanlar... yaparlar kötü şeyler."

Bunun gibi insanlar. Benim gibi insanlar. Asiller. Omzumun üzerinden gülümsememi olabildiğince nazıkçe yapıyorum.

"Biliyorum."

-7. Metus

metus ~ūs, *m.*

1. korku, dehşet

On dokuz yaşına geldiğinde, Rain'in öldürdüğü şeyler artık çuval bezinden yapılmamıştır.

Seyirci yok. Şaşırmış gurultular, bazen bir soluk, ama çoğu zaman sadece sersemlemiş sessizlikler olur. Kasıklara nişan alırdı - oradaki femoral arter vücudu diğerlerinden daha hızlı boşaltırdı - ama sonra ses çıkarırlardı ve bu yüzden boğaz her zaman onun bölgesi olurdu. Boğazların derisi ve altındaki damarlar ona ekmeğin tadından, pamuklu çarşafların hissinden daha tanıdık geliyordu

-Evden daha çok ev.

Bir tüccarın boğazını keser; karısı, kırmızı cesedinin yanındaki yatakta uyuşturulmuş bir halde uyuyakalmıştır ve sonra eve doğru yola çıkar. Örümcek Ağı'nın dördüncü kuralı: Halkın içinde toplanmak her zaman bir sorumluluktur. Bu yüzden Rain, Mid Ward'ın dezenfektanla yıkanmış gece yarısı sokaklarında bir sokak lambasının altında duran Yeşil-Bir'i gördüğünde temkinli bir şekilde yaklaşır. Gözetleme dronları her yerde uğulduyor, tramvay raylarının üzerinde yanıp sönen mor ışıklarla geziniyor ve kilise çan kulelerinin holografik haçları arasında zıplıyor. İçlerinden birinin rutin bir yaya taraması yapması ve onları kameraya alması an meselesidir.

Yağmur sokak lambasının hemen önünde durur, direğe yaslanan pelerinli figüre bir kez bile bakmaz.

"Pelerin seni *daha* şüpheli gösteriyor," diye söyleniyor. Yeşil-Bir hiç istifini bozmaz.

"Violet-Two öldü."

Rain'in kanı donuyor. *Onun* değil. O onların sonuncusuydu, en kibarlarıydı. Onun ailesiydi - bazı uzun ve hassas gecelerde Ağ'dan ayrılıp bir aile kurmaktan söz etmişlerdi. Her Örümcek gibi o da kendini bu olasılığa hazırlamıştı ama... "Nasıl?"

"Pusu." Yeşil-Bir tükürür. "Archonlar onu bir muhbir çetesini temizlemek için kullandılar. Onu kurban ettiler."

"Kimin için muhbir?"

"Fark eder mi?" Yeşil-Bir ona lav fırlatır. "O öldü."

Rain yumruklarını sıkıyor, deri eldivenleri gıcırıyor. Çocukluk arkadaşlarından geriye bir tek onlar kalmıştır. *Ailelerinden*. Diğerleri gitti ve sadece onlar kaldı.

Yeşil-Bir aniden nefes verir. "Yüksek rütbeli bir soylu var. Bir şeyler planlıyorlar."

"Bir şey mi var?" Rain bastırıyor. "Ayaklanma."

"Krala karşı mı?" "Her şeye karşı."

"Ne demek 'her şey'?" Rain bekler, ama cevap gelmeyince Yeşil-Bir'e doğru adım atar. "Violet-Two'nun ölümünün bir hiç uğruna olmasına izin vermeyeceğim, Yeşil. Ne yapmamı istiyorsun?"

Yeşil-Bir nihayet ona bakar, gözlerinde sert bir kehribar vardır. Yukarıdaki sokak lambası zayıfça yanıp sönüyor ve sonra sönüyor. Gölgeler onları yutuyor ve dronların meraklı mor gözlerinden saklıyor. "Günlük hapları almayı bırak."

"Kardeşim, geri çekilme ve ağ yapıcılar-"

"Bizi bu şekilde takip ediyorlar-sindirimi sistemindeki nanomakineler. Onları almamızı sağlamak için düşük seviyelerde tozla donatıyorlar."

Rain iz sürüldüğünden şüpheleniyordu, her temas kurduğu kişi daha kapıdan içeri adımını atmadan onun geleceğini biliyordu ama *toz*? Çocukluklarından beri *toz mu* alıyorlardı? Buna inanmak istemiyor, ama hiç kimseyi esirgemeyen yoksunluk hissi, hiçbirinin hapları uzun süre reddedemeyecek gibi görünmesi... Yeşil-Bir rahatlamıyor.

"Her birkaç on yılda bir, bir soylu eski Dünya filozoflarını okur ve erdem oyunları oynamaya karar verir. *Değişimin*. Örümceğin Eli, kralın ilk satırıdır.

savunma. Kralın müttefikleri, sessizce çözeceğimizi umarak bizi sorunun üzerine atıyor. Archonlar bizi çocuklarla değiştiriyor. Ağ daha hızlı dönüyor. Daha fazlası ölür. Daha fazlası değiştirilir. Direniş ne kadar uzun sürerse, Ağ o kadar acı çeker. Polaris'e, yani isyana sızmalısınız. Başındaki soyluyu bulun ve öldürün."

"Ama... Archonların yapmaya çalıştığı da bu değil mi? Eğer onların emirlerine uyarsak-"

"Kurnazlık yapıyorlar," diyor Yeşil-Bir. "Bu soylu tarafından kasıtlı olarak yanlış yönlendirildiler. Bizi nereye gönderirlerse göndersinler, hiçbir işe yaramayacak. Kendi ameliyatımızı kendimiz yapmak zorundayız."

"Web'den ayırlamam."

"Yapabilirsin. Bunu yapabilecek tek kişi sensin." Rain başını sallar. "Ben-"

"Artık alçakgönüllülük yok, kardeşim. Sen en iyisisin."

Bir sokak lambası daha sönüyor ve yanıp sönen bir karartma dalgası Orta Mahalle'yi boydan boya kaplıyor. Uzun, silindirik binalar titriyor; bir ışık ve gölge deseni, bir şey anlatıyor ama hiçbir şey anlatmıyor.

Yağmur sesini yavaşça buluyor. "Ya bu soylu gerçekten bir şeyleri değiştirmeyi başarır mı? O zaman çekilen acıların bir anlamı olmaz mı?"

Yeşil-Bir alay ediyor. "Sen ve Violet-İki, sonuna kadar idealistsiniz." "Yeşil-"

"Silah kullanacaklar. Kılıç kullanacaklar. Hackleyecekler. Trafo merkezlerinde derme çatma savaş gemileri inşa edecekler ve bunları kullanacaklar. Ama sonunda kral her zaman kazanacak. O her zaman kazanmıştır."

Rain, Green-One'ın parıltısını takip ederek Süpernova Kupası'nın titreyen holoscreen'ine gider, devasa insansı küheylanlar bu ekranda yarışmaktadır ve devasa mızrakları aniden daha belirgin bir şekilde parıldar. Rain her şeyi bir anda, bir çocuğun ilk kez okuduğunu anlaması gibi anlıyor, önünde yeni bir dünya açılıyor: Kralın muhafızları ve suikastçi loncaları var ama gerçek gücünü eğlence olarak gizlemiş. Bir küheylan her savaş gemisini, her topçuyu alt edebilir. Küheylanlar daha hızlı ve güçlüdür ve ona sadık soylular tarafından sürülür.

Kral her zaman kazanır.

Yeşil-Bir aniden, kafeterya masasında yemek yiyen ve kendisi kadar genç kardeşleriyle gülümseyen genç bir örümceğin resmini görüyor. "Ağ yapımcıları ona Menekşe-İki adını verdi."

Rain'in midesi kendi içine kıvrılıyor - isimleri geri dönüştürülmüş. Onların yerleri alındı. Ailesinin içi boşaltılmış ve yabancılar için kabuk olarak kullanılmış. Dönen zihninin içinden, havadaki ürpertiye duyuyor ve içgüdüyle dönüyor, projeksiyon bıçağı vermillion kuyruklu yıldızı gibi fırlatılıyor. Yakındaki çalılıklarda asılı duran bir gözetleme dronunun kanadını yakalar ve dron alevler içinde patlamadan önce yirmi adım ötede şiddetle yere düşer.

Suikastçılar sirenler başlamadan önce, bir kez daha ayrılmak zorunda kalmadan önce sözsüz bir anı paylaşırlar.

"Biz örümcekleriz, kardeşim," diyor Yeşil-Bir. "Ağı biz yaparız. Ve onu korumalıyız."

Rain en iyisi değil, ama iyi - hapları bademciklerine saklayıp tekrar çıkaracak, kabaran baş ağrılarına göğüs gerecek ve zırhını sessizce terletecek kadar iyi. Violet-Two'yu ve ailesinin ölüp gitmiş diğer tüm üyelerini düşünüyor ve devam edecek gücü buluyor. Kendisini son ailesi gibi hisseden kızı, Süpernova Kupası'nda yarışan Synali'yi düşünüyor. Endişeleniyor: O iyi mi? Hayatta kalabilecek mi? O da kendisi gibi bu asil oyunlara kapılmış mıdır?

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca sözleşmelerini, Low Ward rıhtımlarının en karanlık girintilerinde geçirdiği boş saatlerle tamamlar. Hoparlörler, pas gıcırtiları ve kargo gemisi plazma menfezlerinin fermuar yırtılma uğultusuyla dolup taşarken, düşündüğünü bile zar zor duyabiliyor. Neyse ki Polaris'i bulmak için duymasına gerek yok, sadece *görmesi gerekiyor*; kirişlerin ve oluklu çatıların etrafına dizilmiş parlak kırmızı plastik lifleri *takip ediyor*. İpuçlarını kolay ama yolu zorlaştırmışlardı; kırmızı ipler tek bir binaya değil, bir dizi acil bakım tüneline götürüyordu - Under-ring *olmaması* gereken yerde Under-ring. Under-ring her zaman aynı kokar - modası geçmiş benzin - ve her zaman aynı görünür, eski Dünya tasarımı labirent gibi, eski tekerlekli araçlar için döner kavşaklar ve hiçbir yere düşmeyen çukurlar. Labirentteki bir fare gibi koşuyor, ilerledikçe haritasını çıkarıyor, bu sırada toz çekilmesi beynini kulaklarının arasında öğütüyor.

Polaris iyi gizlenmiş ama hâlâ insan ve hayvan olamayacak kadar uzun tüylerin belli belirsiz toplanışını, onu doğru tünellere götüren tozlu ayak izlerinin çıplak hatlarını takip ediyor. Bir başka ışıksız beton dönemeçte ter içinde sendeleyerek ilerlerken, tozdan kurtulmasının iki amacı olduğunu fark eder: Web'in onu izlemesini engellemek ve bıçakla işlenmiş bedenini eğitimsiz, ham, bitkin bir halktan biriymiş gibi gizlemek.

İsyancılar onun kökeninden şüphe etmeyecek. Rain'in hayranlığı artar; Green-One bunu en ince ayrıntısına kadar düşünmüştür.

Sonunda Rain oraya ulaşır; karanlık ve dikkat çekmeyen bir tüneldir bu, ta ki barikatların arkasından göğsünde lazer nişangâhları belirene kadar. Polaris. Onlardan *düzinelerce* var. Yeşil-Bir'in ona verdiği yemi görsel olarak yansıtıyor, her dürbünün arkasındaki sert, yaralı yüzlere karşı uzun ve mavi harfler karalıyor:

GÜVENLİK İZİN SEVİYESİ ALFA: YÜK GEMİSİ H.R.M.S.
ENDURANCE

25. Paciscor

paciscor ~iscī ~tus, *tr.*, *intr.*

1. pazarlık veya anlaşma yapmak; düzenlemek

Rax ertesi sabah ikinci maçını kazandı. 3-0.

Mirelle öğlen onunkini kazandı. 3-0.

İkinci maçıma giderken Hauteclare malikanesinin önünden geçiyoruz. -Mermer ve çelikten, yemyeşil çimenlerden ve uzun, gururlu, iyi beslenmiş beyaz ağaçlardan oluşan bir monolit. Mermerden kanatlı aslanlar kapılarını koruyor ve ben onlara bakıyorum. Birden her şey gerçekmiş gibi geliyor.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var Synali?" Dravik sorar. "Hayır." Duraksama. "Evet."

"Sınıfla paylaşmak ister misiniz, yoksa listeye geçeyim mi?" "Astrix idamı hak etmek için ne yaptı?"

Dravik'in okunamayan ifadesi bir an için titriyor, sonra sakinleşiyor. "Babam vefasız bir adamdır. İnsanları kendisine karşı geldiklerinde bir kenara atar. Annemi de bir eşya gibi bir kenara attı ve saray onun üzerine çullandı. Her unvanını, her onurunu elinden aldılar ve sonra da onu ölüme gönderdiler."

Ben de ona bakıyorum. "Bunu yapabilirler mi? Bir *kraliçeyi* tahttan indirebilirler mi?"

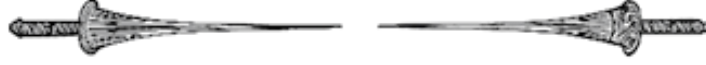
"Kral izin verdiği sürece ne isterlerse yapabilirler Synali."

Hover-araba daha sonra turnuva salonuna varır. Parlatılmış çelik kirişler ve kristal kubbesinin üzerinde her renkten göz alıcı LED'lerden oluşan bir karmakarışıklıkla uzun boylu duruyor. Kalabalık yüzlerce, *binlerce*, hepsi bir turnuva görmek için içeri giriyor. *Beni* görmek için. Dravik arabadan dışarı adımını atıyor ve giriş kapılarının üzerindeki haç uzun gölgesini onun üzerine düşürüyor. Parmakları bastonundan seğiriyor, sonra tereddüt ediyor çünkü bunun benim için her zaman zor olduğunu biliyor, çünkü gölgelerden kaçarak yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyor, belki de. Sonra inmeme yardım etmek için elini açtı. *Yapabilirdi*. Beni daha önce pek çok kez öldürebilirdi ama o herkesten çok benim için endişeleniyor

Annem öldüğünden beri.

Prens gülümsemesi parlıyor. "Onlara artık istediklerini yapamayacaklarını gösterelim mi?"

Haç kolyesi köprük kemigimdeki yara izine çarpıyor. Elimi onunkine uzatıyorum ve bu sefer tenimin altındaki uğultu o kadar da yüksek değil.

İkinci maçıma yirmi dakika kala turnuva salonunun gözlem güvertesinden dışarı bakıyorum. Esther bugün daha büyük görünüyor, yeşil yüzünde beyaz bir silika fırtınası dönüyor. Dışarıda bir yerlerde Dünya var. Bir yerlerde, galaksinin dört bir yanına dağılmış insanlarla dolu altı istasyon daha var. Savaş, insanlık için uzaydaki yaşamın başlangıcı ve sonuydu: alfa ve omega. Uzay tüm yaşamı başlattı ve bir gün tüm yaşamı da sona erdirecek.

"Çok güzel, değil mi?"

Bu sesi nerede duysam tanırım-Sevrith. Solumda duruyor, binici kıyafeti parıldayan mavi-yeşil renkte ve pirinç aksanlı.

Sıradaki rakibim o.

Ona cevap vermediğimde, bir elini siyah saçlarında gezdiriyor, gözleri dalgın dalgın evrene bakıyor. "Biraz denize benziyor. Asil kulenin altındaki denizi hiç gördün mü?"

"İçinde canavarlar olduğunu duymuştum," diyorum.

Sırıttırıyor ve kendini ikiye katlayarak korkuluklara yaslanıyor. "Doğru olabilir. Oldukça derin."

"Canavar yok," diye ısrar ediyorum. "Sadece insanlar var."

"Öyle mi?" Bana kaşlarını çatarak bakıyor. "O zaman düşmana ne diyorsun?" "Onlar bizim için uzaylılardı. Biz de onlar için uzaylıydık."

Sevrith gülüyor ve ben kaçamadan iri eli saçlarımı karıştırıyor. "Tüm o çatık kaşlarının altında aslında oldukça yumuşaksın, değil mi?"

Saçımı düzeltirken kaşlarımı çatarak yıldızlara bakıyorum. Sevrith yine gülüyor ama gözleri Esther'e kayınca gülmesi kesiliyor.

"Çocukken dışarıdaki yıldızlara delikler açılmış gibi davranırdım, sanki hepimiz büyük, karanlık bir kutunun içine hapsolmuşuz gibi. Tıpkı bir cırcır böceğini kapana kısıtırıp nefes alması için delikler açmak gibi."

"Low Ward'da cırcır böcekleri yok."

"Utanç verici çocuklar onları kutularda saklar. Güzel sesler çıkarıyorlar." Bakışlarının bana doğru döndüğünü görmek yerine hissediyorum. "Peki ya sen? Uzay hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bundan

korkuyorum."

"Neden

korkuyorsun?"

Çünkü tüm evren hiçbir şeyle dolu. Çünkü benim için hiçbir şey kalmadı. Bu iş bittiğinde öleceğim. Dravik beni bağışlayamaz. Bağışlamayacak. Ama yapsaydı... Bittiğinde nereye giderdim? Nereye gidebilirim *ki*? Benim gibi sapkın bir kız evrende nereye sığar? Diğer herkes dolu, bütün. Kimse karanlığı istemiyor, onlar yıldızları istiyor.

Parmaklıklara tutunuyorum. "Korkarım bu soğuk bir ejderha."

Kıkırdıyor. "Peki bu soğuk ejderha ne istiyor s e n c e ?

Hazine mi? Prensesler

mi?" "Hepimizi

yemek için."

Sevrith sonunda çenesini kapatır. Miğferini kolunun altında tutuyor.

-Takım elbisesine uygun celadon, iki yanında sürünen pirinç geyik boynuzları. Sonunda yine kıkırdadı. "Biliyor musun, böyle saçma sapan konuşmak için çok genç ve güzelsin."

"Ve sen beni güzel bulmak için çok yaşlısın," diye ateş ettim. "Ha! Bir sokak kedisinden daha vahşi. Yatrice'in kaybetmesine şaşmamalı." "Yatrice kaybetti çünkü ben ondan daha iyiydim."

Bu kez kıkırdaması acı veriyor ve geniş elindeki tanıdık mendili umursamazca uzatıyor. "Rax maçımızdan önce bunu sana vermemi istedi."

El salladım. "Bu beni yatağa atmak için şeffaf bir girişim. Buna ihtiyacım yok."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"*Bildiğim* bu, yaşlı adam."

Aniden takım elbisesinin senkronizasyonunu bozdu - pnömatik tıslama
beni ürküttü - sadece

Saçlarıyla süslü göğsüne uzanıp neredeyse aynısı olan beyaz bir mendil çıkaracak kadar, ama onunki çok daha eski, delikler ve yıpranmış ipliklerle dolu.

"Bende de bir tane var, tatlım. Seni yatağa atmak için bir hediye değil, standart bir koruma."

"Neyden? Terden mi?" "Spiraller."

Duraksıyorum. "Sinir sıvısında olanları mı kastediyorsun? Ama-"

"Akademinin bize verdiği tüm güvencelere rağmen"- sözümü yumuşak bir şekilde kesti

-"ve at ustalarının bizden sakladığı tüm sırlara rağmen, her binici kalbinin üzerine bir mendil takmayı bilir. Birbirimize anlatırız. Birbirimizi güvende tutarız. Savaşta beri olduğu gibi biniciler arasındaki kural budur. Rax sana anlatmaya çalıştı ama sen onu görmezden geldin. Bu yüzden iş bana düştü."

"Bir parçaya ihtiyacım yok-"

"Bir gün sokak kedisi, spiraller seni de alacak. Sonunda hepimizi alacaklar. Takım elbise işlerini kolaylaştırır. Ama kalbin üzerindeki bir parça kumaş onları yavaşlatmaya yeter - sana sadece sen olduğunu hatırlatmaya yeter."

Sözsüzce birbirimize bakıyoruz. Akli başında görünüyor ama sesi Dravik kadar deli geliyor. Heavenbreaker'ın yeniden başlatıldığı ve zihnimi tatlı kavanozunu karıştıran bir çocuk gibi istila ettiği anda tehlikeli olduğunu biliyordum, ama... ya o gümüş halkalar içlerinde gerçek yapay zeka olan nanomakinelerse? Soylular *tüm* atlarına gerçek yapay zekâ koymazlar, değil mi?

Tabii ki yaparlardı - eğer bu başka bir Haneye karşı üstünlük sağlamak anlamına geliyorsa, İstasyon kurallarını hiçe sayarak gözlerini kırpmadan yaparlardı. Bu durum, kralın bilgisi olsun ya da olmasın, hepsini buna sahip olmaya zorlayan bir silahlanma yarışına dönüşecekti.

Gerçek YZ hala sadece YZ'dir-bir makine vücudu verilmiş programlanmış bir beyin. Kimseyi "alamaz" ve alabilse bile bir mendil ona karşı koruma sağlamaz.

Sevrith mendili daha yükseğe uzatır. "Rax sadece senin için endişeleniyor. Hepimiz öyleyiz."

Endişeli mi? Hayır, akademi eğitimi almamış bir piçin kazanmasından ve onları utandırmasından endişeleniyorlar. Elim tereddüt ediyor. Sevrith'in sesi sabırlı ve gülümsemesi Dravik'inkinin karardığı gibi aydınlanıyor: aynı anda.

"Synali, sahada eşit olarak buluşacağız ya da hiç buluşmayacağız."

Onun sözlerini duyuyorum ve sonra onların altındaki anlamı *duyuyorum*.

Ona göre bu yırtık pırtık şey bir çeşit korumaydı ve bunu reddeden biriyle savaşılmayacaktı. Yatrice için ata binmek başkasını savunmak demektir. Benim içinse kazanmak demek. Sevrith içinse denge demek, adil bir etki.

Yavaşça mendili alıyorum, üzerindeki işlemeli ayçiçeği parmaklarıma sertçe değiyor ve çocukluğumun göz kırpmasını yapıyor.

"Sağ ol evlat."

26. Adustio

adustiō ~ōnis, *f.*

1. yakma eylemi

2. sıcak çarpması, güneş çarpması

Turnuva salonunun asil locası, kadife koltuklar ve ellerinde şampanya ve taze meyve tepsileri tutan hizmetkârlarla kaplı arena tribünlerinin üzerinde yükseliyor. Rax Istra- Velrayd uzak köşede oturuyor, geniş göğsünde kıpkırmızı brokarlar ve kol ağızlarında sarı kürkler, yorgun bir şekilde gözlerini kırıştırıyor. Dün gece gördüğü rüya ona hiç acımamış, Orta Mahalle'deki bir parkın fiskiyesinde su sıçratan altın saçlı çocukları göstermişti. Her zaman yaptığı gibi bunu da görmezden gelmiş, aşırı aktif hayal gücü olarak adlandırmıştı ama bu sabah hover-arabası aynı parkın, aynı fiskiyenin yanından geçiyordu ve hayatında bir kez bile oraya gitmemişti.

Yılların ona öğrettiği gibi b u n u görmezden gelmişti; bunu görmüş olmalıydı

ve zihni bunu rüyasında bir araya getirdi. Ailesi onun Orta Mahalle'ye ya da Aşağı Mahalle'ye gitmesine hiç izin vermemişti ama Yavn ve diğer arkadaşlarıyla birlikte, eski Dünya konyağı ve kızılağaç masalarda sevişmek bayatladığında, paçavralar ve buğday birasıyla eğlenmeye hevesli gecelerde elbette oradaydı. Laurel Sokağı'ndaki kilisenin yanındaki fırının nerede olduğunu, haftada ne kadar un sipariş ettiğini ve meşhur tarçınlı burguların nasıl yapıldığını (sol el sağın üstünde, sağ el solun altında ve yukarı doğru) nasıl bildiğinin tek açıklaması sarhoşluktur. Bunu nasıl biliyor olmalı ki

Bir bebeği doğurtmak için annenin göbeğine sabit bir şekilde baskı uygulamanız ve saymanız gerekir -bir iki üç, ıkın, bir iki üç, ıkın- ve kasaplar bölgesindeki apartmanların pembe boyalı duvarlarının komşularınızın "Polaris "e katılmakla ilgili fısıltılarını duyabileceğiniz kadar ince olduğunu nasıl bildiğini.

Rax ellerinin içine güler ve güçlü bir şekilde yüzünü ovuşturur. Kupa başladığından beri rüyası daha da kötüleşmişti. Synali'yi, onu koruyan hiçbir şey olmadan nasıl ata bindiğini düşündükçe daha da kötüleşiyordu ve bu yüzden mendili Sevrith'e verdi ve Sunscreamer'ın kokpitinin karanlığında onu uzun zamandır terk etmiş olan bir tanrıya dua etti.

Lütfen, Tanrım. Bunu almasına izin ver. Kimsenin beni korumadığı gibi onu koru.

Rax'ın etrafındaki soylular özenle yemek yer, özenle konuşur ve özenle maçı izler ama Lithroi'li adam içeri girdiğinde hepsi sessizleşir. Arkasına yaslanıp olan biteni izliyor; sürgündeki prens ile kral arasındaki hikâyenin tamamını bilmiyor -kendisi doğmadan önce başlamıştı- ama hikâyenin yankıları burada ve şimdi sürüyor. Solgunluğu ve gri göğüs paltosuyla dikkat çekmeyen Lithroi adamı yavaş adımlarla kralın koltuğuna doğru yürüyor, dikkat çekici gümüş-safir bastonu sessizlikte gürültüyle tıkırdıyor. Muhafızlar projeksiyon kılıçları üzerinde gerilirler ama kralın ciğer lekeli elinin bir hareketiyle geri çekilirler. Lithroi'li adam oturan krala bakar ama Majesteleri sadece ileriye, Synali von Hauteclare'e bakar.

Ve sonra Nova-Kral konuşur, sadece Lithroi adamının ve kulaklarını zorlayan Rax'ın duyabileceği kadar yumuşak bir sesle emreder.

"Kazanamayacaksın, Draviticus. Onun gibi biriyle bile."

Rax havanın keskinleştiğini, ayaklarının altındaki camın görünmez olduğunu hissediyor ve Lithroi adamı ona aç bir tilkiyi hatırlatacak kadar büyük gülümsüyor.

"Beni ilgilendiren benim zaferim değil Majesteleri, sizin kaybınız."

27. Lux

lux lūcis, *f.*

1. ışık

2. gün, gün ışığı

Heavenbreaker'ın omurgası Esther'e en yakın olan terrene eğiminin soğuk metaline baskı yapıyor. Sağ bileğimi döndürerek düğümleri çözmeye çalışıyorum; gümüş ve mavi metal beni taklit ediyor. Her atta gerçek yapay zekâ fikri aklımdan çıkmıyor. Sadece bir trafo merkezine erişerek o kadar çok zarar verdi ki, yüzlerce savaş makinesine erişerek neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum. Soylular, "onurlarının" ihtişamı için herkesin hayatıyla tehlikeli bir oyun oynuyorlar. *İğrenç.*

Yorumcular düşüncelerimi paramparça ediyor, kaskımın ekranı cayır cayır yanıyor
kadife paltoları ve projeksiyon kulaklıklarıyla.

"Mavi köşede, kendini kırmayı tercih eden kırılmaz kızımız var-Synali von Hauteclare, atı Heavenbreaker ile Lithroi Hanesi adına at sürüyor! Gress, sanırım Synali'nin son maçının hepimizi şaşırttığını söylemek yanlış olmaz."

"Öyle oldu Bero, karım son birkaç gündür başka bir şey konuşmuyor. Umalım da bu sefer de aynı derecede eğlenceli bir şey yapsın, evliliğimin hatırı için!"

Kalabalığın kahkahaları kulaklarımda çınlıyor; Rax ya da Yatrice hakkında şaka yapmadılar. Bırak gülsünler o zaman, ayak seslerimi bastırır.

"Kırmızı köşede çevikliğin generali, hızın büyük ustası duruyor,

Zekâda ve soylu kadınların kalbinde tarihteki tüm binicilerden daha hızlı - Sevrith cu Freynille ve atı Everseer, Freynille Hanesi için at sürüyor!"

Coşkulu bir alkış koptu.

"Bir küheylan yapımevi olarak Freynille Hanesi üst düzey ekipmanlarıyla tanınır, ancak Everseer diğerlerinin bir adım ötesinde. Sadece üç ay önce prototip hattından çıkan A453-181'in dakikada yirmi altı parsın üzerinde hızlanma kapasitesine sahip olduğu bildiriliyor! Ve Sevrith'in ellerinde - iyi! Sanırım yeni gelen bu araçla oldukça meşgul olacak."

Bir holoscreen açılır ve yorumcuları gizler-Sevrith, miğferindeki pirinç boynuzlar uzayın karanlığını delip geçer.

"Mendili sen takıyorsun, değil mi?" Sevrith soruyor. Halesinin soluk beyaz ışıltısı vizörünün içinden yayılıyor. Başımı sallıyorum.

"Bu seferlik."

"*Her zaman,*" diye ısrar ediyor. "Sana söylediğim her şey ne olacak? Kendi iyiliğin için bunu her zaman takmalısın."

"Kendi iyiliğimin beni ilgilendirdiğini düşünerek hata yaptın ihtiyar. Ben *çocuk* değilim," diye hırladım. "Benim için endişelenmene ihtiyacım yok."

"Görünüşe göre seni karanlıkta bırakmış." Sevrith nefes verir. "Bu yüzden sana daha iyi öğretmek bana düşüyor."

İletişimi kesti. Öfkemi bastırıyorum ve jetlerimi hazırlıyorum. Beni bir kez kurtardığı için zayıf olduğumu düşünüyor ama ben ona aksini göstereceğim.

Everseer bir Fırkateyn, tam bizim boyumuzda bir küheylan. Aynı boyda, aynı ağırlıkta.

"*eşit*"

Heavenbreaker bende düşünce çanlarını çalıyor.

"*eşit etki*"

Gerçek yapay zeka ya da değil, yanlış değil - bu kadar benzer ağırlıklara sahipken, etkimizi kimin daha hızlı hareket ettiği belirleyecek. Aynı ağırlık sınıfında olmalarına rağmen Everseer dört yüz yıl daha sofistike. Bize hiç benzemiyor: gururlu bir göğüs; bacaklar çok daha kalın ve uçları toynak gibi ayırık. Miğferi onun en büyük parçası; alnından fırlayan ve büyük üçgenler halinde yukarı doğru yükselen iki etkileyici pirinç fırçalı boynuz. Eğer süsleme isabet sayılısaydı bu kolay bir hedef olurdu ama sayılmaz. Her tarafı aynı seladon rengine boyanmış, sırlı çömlek gibi, içinde et olan bir sanat eseri gibi.

Eğimler dönüyor. Benim elimde gümüş bir mızrak, onun elinde pirinç bir mızrak beliriyor.

"Tanrı, Kral ve İstasyon adına!"

"git"

Tavşan ve geyik hiçlikte koşuyor, ama geyik çok daha *hızlı* - Sevrith göz açıp kapayıncaya *kadar* azami hızına ulaşıyor. Grav-gen'in mavi parıltısı *çoktan* zırhını yıkıyor. Beynimdeki bulanık veri tabanı kliplerinden çılgınca hesaplamalar yaparken kalbim boğazıma düğümleniyor; bizden çok önce terminusa, yani yarı yola ulaşacak ve bize eğimimizin dörtte üçüyle çarpacak. Mesafe hızdır ve eğimde hız güçtür. Bir at çarpışmadan önce ne kadar çok mesafe kat ederse, vuruş o kadar güçlü olur ve vuruş ne kadar güçlü olursa, birini eyerden indirip anında kazanma şansınız o kadar yüksek olur.

Yatrice yavaştı ama Sevrith kelimenin anlamını bile bilmiyor.

Yokuşu her zamanki hızımda iniyorum -hızlı ama onun gibi değil. Bana düşünmem için zaman vermiyor, hızdan başka bir şeye odaklanmam gerekiyor ve zihnim dar bir iğne ucu kadar küçülüyor. Bir şey, *herhangi bir şey, acele et, bu benim hatam, yeterince hızlı değilim, yeterince iyi* değilim-

"Panik yapmayın"

Heavenbreaker bunu söylüyor, ama söylemekten fazlasını yapıyor - bunu *hissettiriyor*. *Panik yapmama* hissini soğuk bir sakinleştirici gibi üzerime fırlatıyor ve zihnimi sadece iki seçeneği görecektik kadar temizliyor: Sevrith'e yetişmek için çılgınca bir çabayla jetlerimizi en üst seviyeye çıkarmak ya da yavaş kalıp kaçmaya çalışmak. Geniş çaplı saldırıyor, şarjörlerinden bu kadarını biliyorum.

"geniş" diye düşünüyor Heavenbreaker.

Dravik en iyisini söylemiş: Düşmanın gücü onların da zayıflığı olacaktır.

Sanırım *dar* bir alana *gidiyoruz*.

Zihinsel bağımızda sıcak bir zafer hissi alevlenir ve bir an için düşüncelerimiz birbirine karşı çalan çanlar gibi değil, iki parçanın birbirine uyduğu bir yapboz gibi hissederiz.

"git"

Alçalma yüzümün derisini yüzüyor, Cennetkiran'ı bana daha da yaklaştırıyor, daha da sertleştiriyor, daha da ağırlaştırıyor. Sevrith pirinç mızrağını gözüme iğne batırır gibi miğferime doğrultuyor. Biz ona yaklaştıkça ve o bize yaklaştıkça mavi grav-gen ışıltısı Sevrith'in tüm rengini siliyor. Sanki birbirlerine olan yakınlıkları bu sese neden oluyormuş gibi, iki attan gelen hafif gıcırtyı daha yüksek sesle duyuyorum. Yatrice'e karşı dikkatsiz davrandım ama şimdi biliyorum ki zamanlama

Her şeyi. Eğer bu manevranın bir saniye daha sürmesine izin verirsem, alabora olacağım.

Dur.

Jetlerimin her biri düşüncemle birlikte ölüyor. Yeniden yönlendirilen hız vücudumu delip geçerken nefesim nefes borumdan yanlış yöne gidiyor, düşünecek nefesim kalmıyor. Dönerken hiçbir şekil, hiçbir ayrıntı, sadece bulanık renkler, sadece vücudum kendi içine çarpıyor, midem yalpalıyor. *Nefes al.* Nefes almalıyım yoksa bayılacağım, ama *alamıyorum*; ciğerlerim çok ağır-

Tüm bu kaosu içinde bir anlığına, zorlanan gözlerim aradığım şeyi yakalıyor. Siyah boşluk.

"git"

Heavenbreaker'ın jetleri canlanıyor, ciğerlerim yeniden doluyor ve omurgamız jeneratöre paralel olarak dönüyor - yüzümüz artık içeri dönük. Yan *yattık, daraldık.* Sevrith'in pirinç mızrağı görüş alanımıza giriyor, dehşet verici bir ağır çekimde burnumuzun hemen yanından kayarak geçiyor. Atların arasındaki çığlık, parlak bir beyaz ışık parıltısıyla yankılanıyor. Keskin bir acı hissetmiyorum; darbeden kurtulduk ama yerçekimi kuvveti ciğerlerimizi çok geç bıraktı. Kalbim ondan daha güçlü atamıyor -kan akışı yok, boğazım kapanıyor, gözlerim kafamın içinde geri dönüyor.

"Acıyor"

Ve sonra, bir anda, olmuyor.

28. Quassatio

quassātiō ~ōnis, *f.*

1. sallama eylemi

Bir kadın önümde sallanıyor.

O ne bir anı ne de bir kabus. O Anne değil; saçları çok soluk bir kahverengi, gözleri çok soluk; neredeyse beyaz, gümüş değil. İrisleri ıslak bir gümüş rengiyle canlı. Omzunun üstündeki siyahlık uzay gibi sonsuza dek devam ediyor ama yıldız yok. Sabırlı gülümsemesi dalgalanmayı bırakıyor, bir anlığına kristalleşiyor ve ben bu gülümsemeyi nerede görsem tanırım- Dravik. O portreler. *Annesi.*

Kraliçe Astrix eğilip kulağıma usulca ve dikkatlice fısıldıyor.

"Ata binmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

Sonra bir şey uzanıyor ve beni aşağı çekiyor.

Suyun yüzeyini baş aşağı kırmak gibi, ayaklarım bir şeyin katmanından çekiliyor ve yıldızlarla dolu uzayda korkusuzca süzülüyorum

-Her zamanki dehşetim yok, sadece rahatlık ve kesinlik var ve işte bu yüzden bunun benim anım ya da duygularım olmadığını biliyorum. Bunlar başka birine ait. Bir video gibi izliyorum, bir rüya gibi hissediyorum. Esther'in yörüngesinde döndüğü dev güneşten çok daha küçük beyaz-altın bir güneş, ışığını uzaktaki metal şeylerin üzerinde parlatıyor -gümüş küheylanlar keskin bir düzende durmadan önce yıldızlara doğru hızla ilerliyor: A3'ler. Binlerce Cennet Kıran bekler, hareket eder ve yıldırım hızında patlamalarla kendilerini yeniden düzenleyerek katı formasyonlar oluştururlar.

Yine savaş. *Yine* Savaş, ama düşmanı hiç göremiyorum; yılan gibi dallar yok, dişler yok, sadece atlar var. Korku var ama beni ezmiyor.

Yeniden başlatma anısı gibi, çünkü bu anıda yalnız değilim. Burada benimle birlikte *biri daha* var ve biliyorum ki geriye sadece ikimiz kaldık - koca bir orduya karşı koyan sadece ikimiz.

Küheylan formasyonunun arkasında güzel maviler, yeşiller ve ince beyazlarla örtülü bir gezegen var. Hafızamın ben'i onun adını bir şarkı gibi bilir ve Synali-izleyici onun adını bir ders kitabı gibi bilir: Dünya. Hafifçe, takım elbisemin altındaki mendilin köprücük kemiğimdeki yara izine süründüğünü hissediyorum ve bu beni hafızamdan çıkarıyor - bana başka bir yerde gerçek olduğumu hatırlatıyor - ve beynim dönmeye başlıyor.

Dünya'yi hatırlayan kimler hala hayatta?

Bu düşünceyle her şey paramparça oluyor, beyaz güneş parçalanıyor ve gümüş Cennet Kırıcılar siyaha dönüşüyor ve ben nefes nefese, kulaklarım cınlayarak, başım zonklayarak anıdan fırlıyorum.

Neredeyim ben?

Gerçeklik, sanırım. Sinir sıvısı, dar elbise, etrafımda eyer, yanımda Cennet Kıran. Bu bana hüznü bir düşünce gibi geliyor.

"Bayan"

Bayan kim? Daha sert bir şekilde geri çalışıyorum. Bu senin hafızan mıydı? Sessizlik.

Kaybedecek zaman yok. Dikkatimi ileriye vermeliyim. Bayılmışım, ama ne kadar süreyle? Yükseliş bizi hâlâ uzayın derinliklerine doğru sürüklüyor... Sonsuzluk gibi gelse de otuz saniye baygın kaldım. Durum ekranı yanıp sönüyor: *Kırmızı, 0. Mavi, 0.* Sevrith beni özledi, ben de onu özledim. Kraliçe Astrix'i gördüm -ölü bir kadın- ve sonra... Dünya'yı mı hatırladım? Cennetkırın savaşta savaştı, Dünya'yı gördü ama makinelerin hafızası yoktur. Kamera dronları etrafımızda tıkırdıyor ve ayarlanıyor ve ben aniden soğuk bir netlikle anlıyorum: *çok küçük, çok hızlı, çok fazla.* Heavenbreaker'ın kameraların etrafında tedirgin olmasının nedeni bu - tüm o A3'lerin yaptığı gibi hareket ediyorlar. Ama bir küheylan neden diğerlerinden korksun ki?

Sanal ekran merhametli bir şekilde açılır ve üzerinde hoşnutsuz bir Sevrith belirir. "Kıvrınmayı kes, evlat. Kimseyi etkilemiyorsun."

"Etkilenmiş gibisin," diyorum. Homurdanıyor.

"Dravik sana anlatmalıydı. Ata binmenin ne demek olduğunu sana anlatmak onun göreviydi, ama şimdi sana göstermek bana kaldı."

Donup kalıyorum, Astrix'in sorusu yankılanıyor: Ata binmenin *ne demek olduğunu biliyor musun?* Bilmiyorum. Ama kazanmanın ne demek olduğunu biliyorum.

Yükseliş sona eriyor ve arkamda yanan mavi *beyaz* plazma jetlerinin izlerini maksimuma çıkarıyorum. Telsizler iniş için otomatik olarak kesiliyor ve mızrağımı diğer elime geçiriyorum. İlk rauntta ikimiz de puan alamadıysak ikinci rauntta vurmak için daha fazla baskı var. Vurmaya çalışacak ama benimkinden kaçmaya çalışacak. Yatrice, en geniş kısmı olan zırhlarını döndürerek vuruşumdan kurtuldu ve Sevrith'in Everseer'ı orantılı olarak orada daha da geniş. Oraya vuracağımı biliyor olmalı. Kaçacaktır ve kaçtığında ben de onun için hazır olacağım.

Atların arasındaki çığlık kemiklerimde yankılanıyor. Sevrith'in mavi-yeşil zırhı toprak renginde parıldıyor. Aramızdaki beyaz ışık kıvılcımlar saçıyor, bir çıra, bir ateşleme ve atlarımızla birbirimize yaklaştıkça dünya daha gürültülü ve parlak hale geliyor. Son bir saniye göz kırpiyorum. Son saniye düşüncesi.

O Savaş anısındaki A3 atları... Birbirlerine yakındılar ama hiç böyle yanmamışlardı. Hiç böyle ses çıkarmadılar.

Etki.

Omzuma keskin bir acı saplanıyor, sol zırhım paramparça oluyor ve gümüş zırhımın parçaları uzaya yayılıyor. Gözlerim çılgınca durum ekranına kaydı: *Kırmızı, 1. Mavi, 0. Ama hazırdım!* Kaçışına hazırdım ama o hiç kaçmadı. Hareket bile etmedi. Ona hiç planlamadığı bir yerden vurdum ve bu yüzden ıskaladım.

Bu son yükseliş. Son iniş. Holoscreen tekrar açılır. "Onlar öldüğünde ne yapacaksın?" Sevrith sorar. O kadar hareketsiz ki Ekranı gecikiyorsa, seladon miğferdeki pirinç borular indirilir. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Ben de öleceğim."

Sesi yumuşar. "Eğer tüm düşmanların gitmiş olsaydı, Synali, ne yapardın?"

Bana içinde ölmediğim bir dünya çiziyor, dinlenmenin benden kaçtığı bir dünya. Eğer Hauteclare Evi gitmiş olsaydı... At sürmek için bir nedenim olmazdı. Devam etmek için bir nedenim olmazdı. Hayatta ve daha da kötüsü amaçsız olurdum. Bunca zaman uçuşumun kenarına tutundum ama düşmanlarım olmasaydı parmaklarım güçsüzleşirdi. Daha önce hissettiklerimden farklı bir korku, kalbime dikenli dişlerini batırıyor ve onu hafifletecek hiçbir kolye yok. Hatıralar su yüzüne çıkıyor - suikastçinin kukuletası, bıçağı, kan, kadının boğazı-

"Önemli olan tek şey ilerlemek," diye haykırdım. "Geçmiş geri alınamaz."

"Bu sana bir şey yapmadığı anlamına gelmez."

Felaket gibi sessizlik.

"*Acıyor*" Heavenbreaker alıyor.

Makine neyi yapamayacağını, neyi yapmayacağını, neyi reddedeceğini söylüyor. Benim anılarım var. Geçmiş acı değildir, her zaman değil. Pişirme kokusu ve çiçeklerin rengidir de. Gelecek anlamsız değildir.

Ben sadece yaşamaktan korkuyorum.

Sevrith mızrağını benimkinin mükemmel bir ayna görüntüsünde, denge gibi kaldırıyor ve konuşuyor. "Dersini öğrenmeye hazır mısın, evlat?"

Miğferimi kaldırıyorum.

"Çoktan kaldırdım,
ihtiyar."

29. Relictus

relictus ~a ~um, *a*.

1. terk edilmiş,
vazgeçilmiş

İniş.

İki mızrağımız kuyruklu yıldızlar gibi parlıyor; biri gümüş, diğeri pirinç. Sevrith geldiğini görüyor ama ayarlamıyor. Bana da vurmuyor... *bilerek*. Pirinç mızrağının omzumun hemen üzerinden kayarcasına kayması, kasıtlı olmaktan başka bir şey olamayacak kadar iyi düşünülmüş, çok kesin ve istikrarlı. Mızrağım sağ greave'ine takılıyor ve seladonu paramparça ediyor, kaval kemiği kendi etrafında dönüyor ama yine de sağlam.

Kırmızı, 1. Mavi, 1.

Denge. O puanı bana verdi. Uzatmaya zorluyor; iki at üçüncü turu eşit puanla bitirdiğinde, biri diğerinin üzerinde bir puan kazanana kadar turlar devam ediyor. Tavşan ve geyik sonu olmayan bir yarışa giriyor. Dördüncü raunt. Beşinci raunt. Ter burnumdan aşağı akıyor. Kemirilmiş dudaklarımda kan kuruyor. Heavenbreaker sadece bir makine; anıları, duyguları ve kelimeleri olan bir makine. İçinde ölü bir kraliçe olan bir makine. Dünya'yı hatırlayan bir makine. *Bunu düşünme. İlerleyin.*

Sevrith'in tecrübesi ona ihanet ediyor; benden bir puan için devam etmemi bekliyor ama bunu yaptığım anda işimin biteceğini biliyorum. Eğer mızrağımı herhangi bir yöne saplarsam, kilitlenecek ve bu benim sonum olacak. Daha hızlı ve tecrübeli olabilir ama o da benden yaşlı. Mızrağı sekizinci rauntta düşüyor. Nefes nefese kalıyorum, binici kıyafetimin altında dayanılmaz bir ter var. Titriyorum. *Korku*. Korku beni kavırıyor - vücudum pes edecek, zayıflayacak ve

Bedenim elimde kalan tek şey. Sahip olduğum tek şey.

"Vazgeçmeye hazır mısın?" -Telsizde hırıltıyla konuşuyorum- "Bu kadar erken mi?"

Sevrith'in omuzları çöktü. "Bu kadar umutsuz olmak için... çok gençsin."

O baştan aşağı asil biri; kelimeler dikkatimi dağıtıyor, kelimeler beni tırmalamak ve kendimden şüphe etmemi sağlamak için yaratılmış şeytanlar gibi. Babam da aynısını yaptı, beni kelimelerle yatıştırmaya çalıştı.

"Onu sevdim, Synali."

Lanet kelimenin anlamını bilmiyorsun.

Gümüş kıvrımlar ağzımda toplanıyor ve dudaklarımdaki çatlayan kanı, çatlayan sesimi kemiriyor. "Ben umutsuzluktan daha güçlüyüm."

"Hiç kimse umutsuzluktan daha güçlü değildir. Hava almak için delikler açılmış karanlık bir kutudur. Ondan korkmakta haklısın. Hepimiz onun içinde sıkışıp kaldık." Bana ölü gibi bakıyor. "*Hepimiz* içine hapsolmuş durumdayız. Ve birinin sana bunu öğretmesi gerekiyor."

Sekizinci iniş çağırıyor. Eğer bunu kaybedersem, her şey biter. Artık intikam yok. Artık Hauteclares cezalandırılmayacak. Umudumu kaybetmek istemiyorum, artık tadına baktım. Everseer sanat gibi, çömlek gibi hareket ediyor. Cennetkıran sivri bir gülümseme gibi, korku gibi hareket ediyor. Yumuşakça destekliyorum. Grav-gen'in mavi ışıltısı ikimizin de atlarını aynı anda sarıyor. O yoruldu, ben denemek zorundayım. Çapraz bir şey, benim mızrağım onun göğüs zırhında, onun mızrağı bana zamanında karşılık veremeyecek kadar sarkık. Onu yakaladım, onu yakaladım, onu-

Keskin bir uç çeneme bastırıyor.

Işık. Çılgılık.

İçeri kayıyor, çenemi delip beynime giriyor ve ben onu *hissediyorum*; kafatasımın içinden geçen bir buz damarı.

Kask

çarptı.

Boğuluyor

um.

Heavenbreaker anında öldü, bağlantımız koptu. Gümüş kıvrımlar yazının ortasında ölüyor. Eyer tüm ışığını, tüm rengini kaybediyor ve uzayın uçsuz bucaksız görüntüsü bir serap gibi yanıp sönüyor, yerini atın soğuk metal iç organları alıyor. Heavenbreaker'ın kabuğunda tek başıma acı çekmeden süzülüyorum. Eyerin gücü tamamen kesildi, donuk kalp atışlarımdan ve hızla soğuyan sinir sıvısının kalınlığından başka bir şey hissetmiyorum. O kazandı. Ben *kaybettim*.

Umut, gitti.

Telsizler kaskımdaki kalabalığın kükremesiyle patlıyor, yorumcular kendinden geçiyor.

"Ve bu ma bu kadar, Gress! Şiddetli bir yıpratma savaşında, Freynille Hanesi sonunda Lithroi Hanesi'ne karşı zafer kazandı!"

Sevrith sanal ekranını açar ve kaskını çıkarır. Yakışıklı yüzü terden sırlıklam olmuş, koyu renk gözleri kısılmıştı. "Beni affet Synali. Ama birinin sana öğretilmesi gerekiyor."

Yavaşça, içi boş bir şekilde, bir kez daha takım elbisesini çözmesini ve bitkin bir gülümsemeyle yıpranmış mendilini çıkarmasını izliyorum. Beyaz bir bayrak.

"Ne-" Mırıldanıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerinde bir şey hareket ediyor. Beynim uyuşmuş durumda ama görüşüm net; gözlerinde *gümüş var*. Toplanıyor, cıva gibi kabarıyor, yıldızlar gibi parlıyor. Kraliçe Astrix gibi. Bir bardağın kenarındaki su gibi, gümüş ıslaklık gözlerinde birikiyor, birikiyor ve *birikiyor*. Ve sonra göz kırpmıyor.

"Yaşadığından emin ol, evlat."

Tek bir damla yanağından taşıyor.

Anında öne doğru eğiliyor, ateş altındaki kağıt gibi, sıcak çay altındaki şeker gibi ufalanıyor - biçimsiz, kemiksiz, ekranda tamamen hareketsiz. Kalabalığın sevinçli kükremesi dehşete kapılmış bir uğultuya dönüşene, kırmızı sirenlerle yanıp sönen küçük beyaz atlar arenaya dalıp Everseer'in etrafını sarana kadar, o *yaralı*.

Kendine zarar verdi.

"Görünüşe göre Sevrith cu Freynille aşırı yüklendi, Bero!" "Aşırı yüklenme son derece talihsiz bir durum, Gress."

"Evet öyle, sağlık görevlileri olay yerinde ama son kararı hakem verecek. Bir kask darbesinden sonra aşırı yüklenme... Sonuçlar belirsizlik içinde. Her iki şekilde de olabilir!"

Aşırı yüklenme mi? Beyin hasarı demek istiyorlar, değil mi? Ama nasıl? Yanlış bir darbe almadı; hareketleri kusursuzdu; kafasını yeterince sert vurmasına imkân yok- Midem kurşun, ateş ve inançsızlık içinde. Gümüş gözyaşları sinir sıvısıyla aynı gümüş renginde. *Spiraller* gibi. Renk, gerçeği demir kelepçelerle perçinliyor; Sevrith'in maçtan önce söylediği her şey... Spiraller onu boğdu. Hayır, boğulmasına *izin verdi*; gayet iyiydi, *kazandı ve sonra-*

Everseer'in kokpiti açılırken gözlerim çılgınca Sevrith'in kıpırdamayan bedenini izliyor, sıhhiyeciler elleri onu sökölüp yerine takılacak bozuk bir ekipman parçası gibi ustalıkla eyerden indiriyor. Sanki bu bir prosedürmüş gibi. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışlar gibi.

"Hakem kararını verdi! Sevrith cu Freynille'in aşırı yüklenmesi Synali von Hauteclare'i hükmen galip ilan ediyor!"

Sevrith'in cansız gözlerinden elbisesine gümüş damlıyor.

Geyik, tavşanın bitiş çizgisini ilk geçmesine izin vermek için kendini boynuzlarına asıyor.

30. Continuo

continuo ~āre ~āuī ~ātum, *tr.*

1. katılmak, bağlanmak

2. devam etmek, sebat etmek

Lithroi malikanesinde bir masa vardı.

Ana oturma odasındaki şöminenin yanındaki küçük beyaz ahşap masanın üzerinde duruyordu. Synali, eğitimin ikinci günü için binici kıyafetini acıyla çekerken ona baktı. Parçaların ne anlama geldiğinden emin değildi. Karmaşık ve önemli görünüyorlardı -öndeki çirkin küçük taşlar hariç- ama o hiç satranç öğrenmemişti. Kiliseye giderken işportacılar sokağında satranç oynayan bir avuç yaşlı adam görürdü; sırtları teneke tahtalara eğilmiş, yarı paslanmış sibernetik kolları sessiz bir dalgınlıkla taşları hareket ettiriyordu. Ancak Low Ward'daki tüm iyi şeyler gibi bu da uzun sürmedi. Muhafızlar "toz baskını" kisvesi altında onu dağıttı ve onları bir daha hiç görmedi.

Dravik'in tahtası kalaydan değil, gümüşten yapılmıştı. Gümüş ve lapis lazuli.

Dravik arkasından yaklaşarak, "Önce beyaz hamle yapıyor," dedi. Kadın sıçradı ve parçaları yere saçtı. Dravik bir dizinin üzerine çöktü -kötü olan dizini- ve dağınıklığı toplamaya başladı. O da diz çökerek her bir parçayı tahtaya geri koydu. Eli düz taşlardan birinin etrafında dondu kaldı.

"Bu neden bu kadar sıradan görünüyor?" "Gerçekten çok güçlü."

"Sayıları bu kadar fazlayken ne kadar güçlü olabilirler ki? Her iki tarafta da sadece bir kraliçe var. İki at."

"Şövalyeler," diye düzeltti. "Atlara şövalye denir. Ve piyona daha fazla saygı gösterseniz iyi edersiniz."

Alay etti. "O zaman bana iyi bir sebep söyle."

Tahtaya koyduğu parçaları dikkatlice birleştirdi, her iki tarafta iki çizgi birbirine bakacak şekilde sert bir düzendeydi. Parmağı

*son siyah piyon, o çelikten gözleriyle ona bakarken. "Piyon, geriye
doğru hareket etmeyi reddeden tek taş."*

BÖLÜM IV

CROW

31. Argentum

argentum ~ī, n.

1. Gümüş

2. gümüş bir şey

Sevrith'e bir asile söylenebilecek en kötü şeyi söylüyorum, kendimi.

"Piç kurusu."

Sevrith hastane yatağında kıpırdamıyor, siyah saçları yastığın üzerine yayılmış. Ölmemiş -kalp atışı monitörü bunu kanıtlıyor- ama bir makine onun yerine yapmadan nefes alamıyor. Her nefes alıp verişin sabit tıslaması boş odayı dolduruyor.

"Neden benim için galibiyetinden vazgeçtin? Sen iyiydin ve sonra-" diye hırlıyorum. "Beni *tanımıyorsun* bile."

Tam bir sessizlik. Yumruklarım onun çarşaflarında toplanıyor. Kendini bu yatağa koymasaydı kaybedecektim. Bunu kendi kendine yaptı. Mendili çıkararak spirallerin içeri girmesine izin verdi ve onlar *gözlerinden çıktı*. Ama *neden*? Neden böyle bir galibiyetten vazgeçsin? Bu *düşünülemez*.

O beni kurtardı. İki kez.

Uyuşmuş parmaklarım yatağının ucundaki ekranın üzerinde geziniyor -röntgen ışınları gibi kararmış resimler. Bu bir beyin -Sevrith'in- ama bir şeyler anormal görünüyor. Gökkuşağı kaplaması doku boyunca kırmızı ve turuncu lekeler gösteriyor, bir tür termal harita gibi, ama hiç renk içermeyen simsiyah lekeler var, yüzlercesi, bazıları küçük, bazıları büyük. Bu noktalar ne anlama geliyor?

Sevrith'in hastane odasının sürgülü kapısı hafif bir *şangırtıyla* açılıyor ve ben elimdeki çizelgeyi bırakıyorum. Arkamdan ayak sesleri, çiçek kokusu ve derin sesli, yarı şaşkın bir "H-Hauteclare?" sesi geliyor.

Rax. Vücudum kaskatı kesiliyor ve onun her hareketinin aşırı farkında oluyorum. Ona şöyle bir bakmaktan fazlasını yapmayı reddediyorum, ama her zamanki gibi

Kamera dostu binici makyajı, yorgun koyu halkaların ipuçlarını yakalıyorum. O asil kuş tüyü yatağında iyi uyuyamıyor mu? *Ne kadar trajik.*

Doğruluyorum ve Sevrith'e elimle işaret ediyorum. "Gözlerinden gümüş çıktığını gördüm." Rax komodinin üzerine bir vazo ayçiçeği koyuyor ve kaşlarını çatıyor. "Sevrith'in Bastonlu Lithroi'li adam size bundan bahsetmedi mi?"

"Kimse bana bir şey söylemedi, o yüzden şimdi senin gibilere sormak zorunda kalıyorum," diye çıkışıyorum, yumuşak dilimi gizlemek için dişlerimi gösteriyorum ona. A ç a c a k dişi yok ya da varsa bile yumuşak bir suratsızlık kaplaması altında iyi saklıyor.

"Buna aşırı yüklenme deniyor."

"Ne dendiğini biliyorum, *nedir bu?*"

"Doğru, sen... muhtemelen onları hiç görmedin bile, ha? Akademiye gitmediğin için." Vizörünü açıyor, bir video listesine tıklıyor ve sonunda bir tanesini açıyor, görebilmem için büyükçe yansıtıyor. Sadece siyah. Boş bir alan.

"Önemli değil," diye kestirip atıyorum.

"Aslında binici kısıtlaması olan bir ders kitabından bir video, ama iyi deneme." "Seni küçük alaycı-"

"Daha yakından bak," diye araya giriyor. Kaşlarımı çatıyorum ve hologram yüzümden birkaç santim ötede sessizce vızıldayınca, dağınık plazma-temiz otlar arasından vücut ısısının kokusunu alıncaya kadar eğiliyorum. Aynı grenli dört saniye tekrar tekrar oynatılıyor-karanlık boşluk, parıldayan yıldızlar ve başka hiçbir şey yok. Ta ki bir şey *hareket edene* kadar. Devasa, berrak ve cam gibi bir şey kalın, tırtıklı dallar halinde uzayın bir parçasını dalgalandırıyor, her birinde en zayıf gökkuşağı ışıkları titriyor. Aziz Jorj'un kapılarıyla aynı anlaşılmaz düğümler. Aniden geri çekiliyorum, boğazım düğümleniyor.

"Ne..."

"İşte düşman bu." Rax omuz silkiyor. "Ya da akademinin bize onlar hakkında verdiği tek bilgi bu."

"Nasıl-" Yutkunuyorum. "Düşmanın Sevrith'in durumuyla ne ilgisi var?"

"Şey, onları öldürdüğümüzde sinir sıvısını çıkardık.

Savaşta nasıl çalıştığını çözdük. Onu küheylan yapmak için kullandık. Tamamen farklı şeyleri bir araya getirmemizi sağlıyor-metal ile elektriği, ışık ile maddeyi, insan ile makineyi. Sert ışığı ve eyerleri bu şekilde elde ettik. Zihinlerimizi küheylanların metaline bağlıyor."

Dönmesini engellemek için dünyayı sertçe ısıyorum. "Sen söylüyorsun

Ben... selenin içindeki jel-"

"Düşmanın sinir sıvısından elde edilir. Evet."

"Bu tehlikeli değil mi - düşmanın bir parçasının sadece..."

"Hayır, onlar ölü. Biz sadece cesetlerinin işe yarar kısımlarını alıyoruz.

Kürk ya da et gibi, anlıyor musun?"

Bilmiyorum. Bunu hiç duymadım, en çılgın Beldeaux söylentisinde bile. Sıradan insanlar bunun kokusunu bile alsa kaos çıkar. Düşman şeytandır. Düşman bizi öldüren, Dünya'dan uzaya çıkmaya zorlayan, İstasyon'a girmeye zorlayan, bizi yalnızlığa ve mücadeleye zorlayan şeydir. Düşmanın tek bir parçasının bile Heavenbreaker'ın içinde olması, tüm küheylanların içinde olması fikri... O jele *dokundum*. Kazara yuttum. İçinde terledim, kanadım-

Dizlerimin bağı çözülüyor. Rax'in eli anında uzanıp dirseğimi kavırıyor ve dört ay önce olduğu gibi, hain bedenim kendi içinden elektrik fışkırtıyor ve onun dokunuşuyla tüm tüylerim diken diken oluyor.

"Whoa, iyi misin? Oturmak isteyebilirsin - sekiz rauntluk bir maç seni kesinlikle yoracaktır."

"*Bana dokunmayı kes.*" Yırtıp atıyorum. Ben Sevrith'in yatağının ucuna ters ters bakarken ve Rax yanağıma bakarken uzun bir an oluyor... ve sonra gülümsüyor.

"Yüzüme bakmaktan gerçekten nefret ediyorsun, ha?"

Mendil hediyesi cebimde yanıyor. *Titremeyi kes.* Bir kalıntı, bir yankı; bu korkunun hepsi bu. *Odaklan.* Beni zayıf görmesine izin veremem. "Mendiller neden spiralleri uzak tutuyor?"

Omuz silkiyor. "Sev eskiden bunun iyi şans getirdiğini söylerdi ama... diğer binicilerin, giysinin sinaptik akışını kesintiye uğrattığını söylediklerini duydum. Atla aranızdaki zihinsel bağlantının tam olarak kurulabilmesi için giysinin ten tene temas etmesi gerekiyor ama mendil bunu kesintiye uğratıyor. Kendinizin farkında olmanızı sağlar."

Bu sefer sözleri anlamlıydı. Bayıldığımda ve o anıyı gördüğümde, vücudumdaki mendil hissi tamamen dalıp gitmemi engelledi. Heavenbreaker'ın yeniden başlatılması sırasında yaptığım gibi çaresizce anıların içinde süzülme yerine kendi kendime düşünebiliyordum.

Rax kollarını hatırı sayılır göğsünün üzerinde kavuşturur. "Mendiller birikimi düşük tutar. En azından yapabildikleri kadarını."

"Neyin birikmesi?"

"Lithroi gerçekten sana söylemedi mi?" Onaylamayan bir klik sesi çıkarıyor

dil. "Sinir sıvısı biraz gariptir. Kritik seviyeye ulaşana kadar her sürüşünüzde vücudunuzda azar azar birikir. Ve sonra. Sev'in yaptığı gibi aşırı yüklenirsiniz. Eskiden çok daha kötüydü ama takımlar artık daha iyi. Ama, demek istediğim... kıyafetler daha iyi *olana* kadar, biniciler kendi yollarını bulmak zorundaydı, anlıyor musun? Ve mendil olayını buldular."

Kıpırdamadan yatan Sevrith'e bakıyorum. Balkon korkuluğunda bana yaklaştığında aşırı yüklenmeye yakın olduğunu biliyor muydu? Onun son yolcusu olabileceğimi?

"Bazı sürücüler birikmeye diğerlerinden daha iyi direnir." Rax iç çekiyor. "Ama mendillerle bile ve ne kadar doğal olarak dirençli olursanız olun, sonunda herkesi alır. Tabii biniciliği tamamen bırakmazsanız."

"Her sürücü mü? Her biri aşırı yükleniyor mu?"

Başını sallıyor, sırttan yüzünü şimdiye kadar gördüğüm en ciddi haliyle. "Bırakmadığın sürece-"

"Asla pes etmeyeceğim." Sözlerim dizlerimin üzerine çökmüş gibi, tetik çeker gibi geliyor. Rax bir an beni izliyor, Sevrith'in kalp atışlarının sabit ritmi aramızda kesik kesik atıyor. "Hiç uyanacak mı?"

Rax ellerini ceplerine sokar. "Hayır. Bu bir koma. Onlar için özel bir koğuş var; vücutları iflas edip düzgün bir şekilde ölene kadar aileleri onları orada tutuyor."

Sanki bunu uzun zaman önce kabullenmiş gibi, gayet açık bir şekilde söylüyor. Dravik bana bunların hiçbirini söylemedi... ama ikimiz de biliyoruz ki uzun süre ata binmeyeceğim - en geç Süpernova Kupası'nın final turuna kadar. Eyerde biriktirdiklerim, yıllarca ata binmenin yanında şüphesiz önemsiz kalır. Ama Rax gibi biri... Ailesi onu Velrayd Hanesi'nde statü kazanması için çocukken ata bindirdi. Aşırı yükün onun kaderi olacağını *biliyorlardı*. Babam annemi ve beni feda etti ama Rax'in ailesi onu birlikte feda etti. Yine içimde acıma duygusu yükseliyor. Yine bastırıyorum.

"Sen de yakında Sevrith gibi olacaksın o zaman," diyorum. "Bu kadar uzun süredir at sürdüğüne göre."

Kırmızı göğüs kabanının altındaki her kas gerilmiş, güçlenmiş gibi görünüyor, ama kahkahası kırılgan geliyor. "Umarım değildir."

Dışarıdaki koridordan gelen ayak sesleriyle kıkırdaması kesiliyor; pahalı kumaşların fısıltıyla karışması ve sessiz bir aciliyet. İki ses ileri geri gidip geliyor.

"- Emin misiniz, Doktor? Karısı bir oğul, ben de bir torun bekliyorduk."

"Sizi temin ederim ki Düşes Freynille, oğlunuz tamamen yaşayabilir durumda. Hemşireler onunla ilgilenecek ve eşi ihtiyaç duyarsa, burada onun emrinde olacak."

Düşes Freynille-Sevrith'in annesi mi? "Yaşayabilir" de neyin nesiydi? Gözlerim asil dilden halk diline çeviri için Rax'a kayıyor ama yüzünde hiçbir şey yok. Sadece uzanıp Sevrith'in yatağının direğine son bir kez dokunuyor.

"Üzgünüm, Sev." Sesi çatlıyor.

"Sen-" Soruyu yutuyorum. "Evet." Rax gülümsüyor. "Sev bana çok şey öğretti."

Gerçek esniyor ve açılıyor. "O... o da bana bazı şeyler öğretti."

Tereddütle gözlerimi Rax'ın yüzüne dikiyorum ve nefesim kesiliyor. Çok üzgün görünüyor, kızılağaç gözleri kararmış ve ağzı pişmanlıkla dolu sessiz bir çizgiye dönüşmüş. Yorgun ifadesi bana annemi kaybettikten sonraki günlerdeki halimi hatırlatıyor.

Rax topuklarının üzerinde dönüp gidiyor, ben de peşinden gidiyorum, ne diyeceğimi bilemeden ve söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek. Rahatlamak anlamsız - o düşman.

Aynı beyaz mermer koridorda ayrı ayrı yürüyoruz, hastane ışıkları her şeyi solgunlaştırıyor. Bir çift geçiyor - beyaz önlüklü bir doktor ve pirinç ve seladon mücevherler giymiş, saçları yüksek bir yastık gibi ve gözleri karanlık yaşlı bir kadın. Önümde Rax ona sert bir selam veriyor.

"Düşes Freynille."

"Rax!" Parlak gülümsemesi tüylerimi diken diken ediyor - oğlu geri dönüşü olmayan bir komadayken neden gülümsüyor? "Seni görmek çok güzel. Kazandığın için tebrikler."

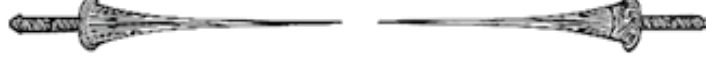
Rax'ın bu ilgiden zevk almasını bekliyordum ama sadece başını sallıyor ve bir kez daha eğiliyor. "İyi günler, Majesteleri."

Çift yürümeye devam ediyor. Beni görmezden geliyorlar ama ben durup gidişlerini izliyorum, düşes gevezelik ediyor.

"-Dük Freynille ve ben erkek olursa 'Barquois' isminde karar kıldık. Kız olursa 'Telvira'; babamın kız kardeşinin adı."

Sevrith'in annesi, oğlu yatakta komada yatarken *gülümsüyor*. Bir daha asla uyanmayacak olan çocuğunun adını söylüyor. Onları ölene kadar özel bir koğuşta tutuyorlar. *Ölene kadar özel bir koğuşta tutuyorlar.*

Kelimeler ve altındaki kelimeler.
Tuvalete bile zor yetişiyorum.

Moonlight's End'e geri dönen hovercarriage, her an çatlayıp beni aşağıdaki manyetik alanın soluk, hiç bitmeyen uçurumuna atabilecek kırılğan bir kabuk gibi hissettiriyor. İçim serbestçe yüzerken minderlere tutunup bir şeylere tutunmaya çalışıyorum. Soylular Sevrith'i kullanacak. Aşırı yüklenen tüm binicileri kullanıyorlar, onları köpek gibi yetiştiriyorlar. *Evcil hayvan* gibi. İstedğim bilgiyi almak için genelevin beni kullanmasına izin verdim ama Sevrith hiçbir şeye izin veremez. Beyin ölümü gerçekleşmiş. Ve umurlarında değil.

Beni spiraling-Jeria'dan kurtaran tek şey vis pinging'im.
Sonunda.

JERIA: *I gördüm senin Maç! Senin
 kazanmak inanılmazdı!*

SYNALI: *Kaybettim, teknik olarak*

JERIA: *Bunu yaparken harika görünüyordun!*

Zaferin içi boş, hastalıklı geliyor; Yatrice'e karşı kazandığım zafere hiç benzemiyor. *Onursuzca*. Jeria'nın gönderdiği eklentiye indiriyorum. Talimatları açık: egzersiz makinelerinden birinin yanında durun ve vizörümü ona bağlamak için bir istek gönderin. Gerisini onun modülü halledecek.

JERIA: *Bir dahaki sefere malikane sistemlerine giriş yaptığında, bir bildirim alacaksın. Bu eleme olacak*

ve şüpheli her şeyi bana geri gönderin.

Bu arada ben ne yapacağım?

JERIA: Özel bir şey yok. Seninkinden onun görüntüsüne uzaktan erişebileceksin, ama sadece

Teması başlattıktan 120 saniye sonra. İsterseniz etrafa bakın - sadece herhangi bir şifre alanı girmeye çalışmayın, yoksa ikimizi de dışarı atar. İyi şanslar!

İki dakika. Çok az, ama Dravik'in sırlarına bir bakış atacağım. alabilirsin.

Sandalyesinde bekliyorum, şömine soğuk ve ayaklarımın dibinde yatan robot-köpek daha da soğuk. Simüle edilmiş ay ışığı parlak bir şekilde yükseliyor ve mermeri hayalet sedefiyle yıkıyor. Köpek tedirginliğimi hissetmiş gibi görünüyor ve kucağıma atlaması beni ürkütüyor. Hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Yerleşene kadar donup kalıyorum, çenesini patilerinin üzerine koyuyor ve bir elimi geçici olarak başına koyuyorum. Metal olabilir ama onu okşamak beni yine de rahatlatıyor.

"Bir isme sahip olmak hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Luna gibi bir şey mi?"

Köpek sözsüz bir anlaşmayla kuyruğunu tuniğime doğru sallıyor. Holografik dede saati on bir, on iki, bir diye çalışıyor ve Luna kulaklarını dikerek aşağı atladığında nihayet eve geldiğini anlıyorum. Oturma odasının önünden geçerken bastonunun sesi daha da artıyor.

"Bana söylemedin," diyorum. Baston duruyor ve Dravik'in sesi gecenin içinden kadife gibi sıyrılıyor.

"Neyin, cesur bir aşırı yüklemenin mi? Böylesine uzun vadeli bir etki sizi ilgilendirmiyordur herhalde."

Quilliam'ın temizliğinden, Sevrith'i düşünmekten yemeğimi tutamadığım zamandan kalma, yemek masasındaki uzak bir lekeye bakıyorum. Benim hakkımda. Madam Beldeaux'nun genelevine bana ne yapacaklarını yarı yarıya bilerek girmiştım ama o bunu çok iyi bilerek mendili çıkardı.

"Aşırı yüklü sürücülerini kullanıyorlar," diyorum. "Sığır gibi."

"Anladığınızı sanıyordum Synali; onlar için kan saf kalmalı,

ama her şeyden önce devam etmelidir."

Sevrith'in ölümünün kaçınılmaz olduğunu biliyormuş gibi şaşırmış görünmüyor. *Hepsi* biliyor. Bütün soylular binicilerin sonunun ne olacağını biliyor ama yine de onları maçlara gönderiyorlar. Bu delilik. Hastalıklı. *Hayır*, bu onların onur anlayışı. Dravik manşetlerindeki kükürt tozunu fırcalıyor. Alçak Koğuştaydı.

"Sevrith senin için kendini feda etti ve sen şimdi kendini suçlu hissediyorsun." "O senin *arkadaşındı*," diye karşı çıktım.

"Kraliyet ailesinden ayrıldığımda tüm dostlarımdan vazgeçtim. Sevrith bunu anladı."

Prensini beni bu kadar kolay okuyabilmesi haksızlık - iki aylık eğitimden sonra daha da fazla - ama bir dahaki sefere malikane sistemlerine giriş yaptığında, ben de onu okuyabileceğim. Şöminenin başına geliyor, Luna sallanan kuyruğu ve iri safir gözleriyle ayakkabılarına yapışmış.

"Sevrith'i hastanede öldürebilir misin?" Ben soruyorum. "Onun için buna bir son ver." "Yapabilirim," diyor hafifçe. "Ama yapmayacağım."

Tırnaklarım koltuğa batıyor. "Neden?" "Çünkü onun düşündüğümüz kadar gitmediğine inanıyorum."

"O *kalıcı* bir *komada*. Tüm aşırı yüklü sürücüler öyledir."

Holografik büyükbabanın saati ilerliyor. Dravik'in gülümsemesi gölgeleniyor. "Öyle diyorlar."

Ne demek istiyor? Sevrith gibi konuşuyor ama hiçbir anlam ifade etmiyor. Astrix gibi. Koridorun karşısındaki çocukluk portresi yeşil gözlü ve bakır saçlıydı, ama şimdi tıpkı eyerdeki halüsinasyonuma benziyor. Kendini ona benzetmiş - soluk buğday kahvesi saçlar ve gözleri doğal olmayan bir şekilde gümüş olsa da (*neden?*), bir zamanlar onun ameliyat sonrası gözleri gibi gri olabilirler.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Dravik?"

Luna altın kulaklarını prene dikeyyor. Hepsi -onun bu "oyunu"- benim piyon olmam. Süpernova Kupası, kral, hepimizin üzerinde oturduğu satranç tahtası... Tam olarak ne *yapmaya* çalışıyor? *Seni kesip biçmeden önce bunu bana söylemen için son şansın*.

Prens yan tarafındaki bir şeye bakıyor - orada olmayan o görünmez birine, gözlerinin her zaman sıcak bir şekilde kırıışmasına neden olan birine.

"Baştan başlayalım, sanırım."

Orada bir şey yok, bunu biliyorum. Ama o gittiğinde ve ben ayağa

kalktığımda

koltuktan, bir titreşim gözüme çarpıyor.

Sadece ay ışığı. Sadece hastalıklı beyaz ağaçlar ve onların pencereden yansıyan gölgeleri. Soluk kahverengi saçların dalgalanması değil. Mavi-gümüş bir elbisenin eteklerinin kaybolması değil.

Luna'nın birini selamlıyormuş gibi mutlu bir şekilde sallanan kuyruğu değil.

32. Capsus

capsus ~ī, *m.*

1. hayvanlar için bir ağıl

DÜNYANIN KALBİNDE, bir adam bir adak getirir.

Bir arabayı ileri doğru sürüyor, beyaz laboratuvar önlüğü hareketle birlikte sallanıyor. Gözleri çekirdeği, soluk deniz mavisi jelin içinde asılı duran milyonlarca gümüş fibrili, ama en çok da çekirdeğin etrafında, yükseklerde yüzen şeyin ince dallarını tarıyor. Bunun bir uyarı, bir kaçış girişimi olduğunu biliyor. Bu, şeylerin doğal düzenine bir geri dönüş; en az direnç durumu. Bilir ki: yapılan şey her zaman kendini yeniden yapar.

Bu ne kralın, ne binicisinin, ne de kurul danışmanlarının ve onların pek çok tehdidinin değiştiremeyeceği bir yasadır. Bu evrendir ve küçük bir bölümünü ehlileştirmiş olmaları sonsuza kadar uykuda kalacağı anlamına gelmez - gerçeklik insanlığın asla olamayacağı kadar yaşlı, uzun ve cesurdur.

Çoktan ölmüş insanların günahlarının bedelini ödemesinin ne adil ne de haksız olduğunu bilir. Sadece öyle.

Uzun zaman önce yaşlı Dünya'nın ilk hatasını yaptığını biliyor.

Ve sonuncusunu. Ve şimdi o kendi hatasını yapıyor.

Arabanın içindekileri teker teker boşaltıyor. Her seferinde bir beyin - mükemmel bir şekilde donmuş, formaldehitten oluşan sert ışıklı bir teneke kutuda mükemmel bir şekilde asılı - eldivenli ellerinden hareket ediyor, devasa çekirdeğin yoğun tabakasını itiyor ve jelin içine batıyor. Her seferinde, gümüş fibriller sanki bunu hissediyormuş gibi titriyor ve sonra aşağı inerken şimşek gibi hareket ediyor - bir sürü açgözlü leş yiyici. Neredeyse yok olana kadar gümüşle kaynaşan dokuyu zar zor görebiliyor; beyin sapı ince ve kullanılmış bir şekilde yüzüyor, son haline kadar kemirilmiş bir elma çekirdeği gibi.

Arzuladıkları şeyin dokunun yağlı kalorileri değil, içinde ve arasında yatan şey olduğunu biliyor - dört yüz yıllık bilime rağmen hala gerçek bir adı olmayan şey. Her zaman buna aç olduklarını biliyor. Onu aldıklarını ve onunla kendilerini yeniden büyötmeye çalıştıklarını biliyor, ama birçok

Çekirdeğe bağlı insan makineleri bu yenilenme enerjisinin her damlasını İstasyon'a yönlendiriyor. Ya da eskiden öyleydi. Tüm evrim gibi, fibrillerin de makinelerin etrafından dolaşmanın yollarını bulduğunu biliyor; yavaş, isyankâr bir damlama on yıllar içinde bir nehir haline geldi ve şimdi her şeyi yutmakla tehdit ediyor. Onların şeytan olduğunu biliyor ama Tanrı'nın belki de onlarla aynı şeyden beslenebileceğini düşünüyor - akıl, kalp, ruh. Başının çok üzerinde kayıtsızca yüzen dallı budaklı şeyin solacağını biliyor ve arabası boşaldığında soluyor.

En önemlisi, geri döneceğini biliyor.

33. Consummo

consummō ~āre ~āuī ~ātum, *tr.*

1. toplamak için
2. sona erdirmek

Uyandığımda ikinci aslan ölmüştü.

Adı Palissa Trask-Hauteclare'dı, kan bağım teyzemdi. Mavi gözler, ağarmış saçlar, heykelsi bir burun. *Ağırbaşlı*. Low Ward için kapsamlı hayır işleri yaptı; bizi beslemek, giydirmek için programlar yaptı - hatta bunun için kraldan bir madalya aldı. Çorbası için onlarca kez sıraya girdim, annem öldükten sonra hayatta kalmak için onu kullandım. Palissa beni ayakta tuttu - Low Ward'daki pek çok insanı ayakta tuttu.

Palissa, Low Ward'daki bağlantılarını kullanarak annemin nerede olduğunu buldu.

ve ben yaşadım. Babama gönderdiği şifreli mesajlar gözlerimde yanıyor.

Endişelenme, Farris. Onu ve yavrularını bulacağım. Onların saklandıkları küçük, pis siperleri biliyorum.

Ölümüyle ilgili hiçbir haber yok - trafo merkezlerinde patlayan jeneratörler yok, yanlış ağlayan şirket tiranları yok. Dravik sadece onunla Baba arasındaki kütüğü ve ardından bir resmi gönderiyor - kopmuş bir kafadan dökülen çürümüş saçlar, loş bir metal masanın üzerinde yan yana dizilmiş uzuvlar: Palissa Trask- Hauteclare altı zarif parça halinde. Kan yok, sadece et, bir kasap dükkanında hazırlanmış et gibi. Takip pingi hemen geldi.

Özür dilerim Synali. Ortağım resim kanıtını imha aşamasından önce unuttu. Bu bir daha olmayacak.

Palissa'nın kesik boğazı pembemsi gri ve kansız ama içi hâlâ boş, içi hâlâ insan. Beynimdeki bir şey Sevrith tarafından sarsıldı. *Heavenbreaker* tarafından. Nefes al. Bu kanıtı sen istedin. Bunu sen *istedin*. Sertçe tekrarla, doğru tekrarla: Palissa Trask-Hauteclare anneni öldürdü ve seni öldürmeye çalıştı. Bunu tekrar yapabilirdi. Gardırobun üzerindeki elmas kolyeye uzan, mermer duvarı kaz. Beş daire kaldı.

"Eğer tüm düşmanların gitmiş olsaydı, Synali, ne yapardın?"

İlk başta Jeria'nın başarısız olduğunu düşündüm. Modülü gelmiyor. Dravik gitmişti ve Quilliam sonsuza dek damlayacakmış gibi görünen burnundan bir mendil çekip ışınlanırken bile kahvaltı masasındaki boş koltuğuna bakıp kızıyorum.

"Usta çok meşgul bir adam, tıpkı annesi gibi. Her zaman bir makineyle ya da başka bir şeyle uğraşırdı."

Kaşlarımı çattım. "Kraliçe Astrix'i tanıyor muydun?"

"Hayatım boyunca Lithroi malikanesinde hizmet ettim. Onun en iyi genç kadın olarak yetişmesini izlediğim için çok şanslıydım. Ve sonra..."

Sandalyemde ilerlemeye başladım. "Ve sonra?"

Başını sallar. "Özür dilerim hanımefendi. Korkarım hafızam eskisi gibi değil."

"O öldü, değil mi? İntihar etti."

Quilliam sulu gözlerini kırptırır. "İntihar mı? Hayır, Bayan Astrix asla böyle bir şey yapmaz."

"O zaman alenen infaz mı edildi?"

"Hayır, aşırı yüklenmeyi seçti."

Çatalım jambon inciğinden geçip tabağın üzerine fırlıyor. "O bir binici miydi?"

Bana biraz daha nar suyu koyarken Quilliam'ın gülümsemesi geri dönüyor.

"Oh evet.

-Çok iyi biriydi. Sahadaki cesareti ve makinelerdeki hüneriyle hem akranlarından hem de halktan büyük saygı gördü. En iyi mühendislerle birlikte kendi atını tamir etti."

"Hangi ata bindi?"

Uşak, topuzlu parmaklarıyla kelepçelerini yeniden düzenliyor. "Özür dilerim hanımefendi, çok vardı. Sadece Prens Yarrow'la evlendikten sonrasını hatırlayabiliyorum -bağışlayın beni Majesteleri. Adı Hellrunner'dı."

Dravik'in bindiğini söylediği Ressimus atı, yönetme haklarının sembolü. Kraliyet soyundan geçmesine rağmen, hakkındaki veri tabanı bilgileri çok azdır; önemli turnuvalarda sadece birkaç kez, Süpernova Kupasında ise çok nadiren binilmiştir.

Gözlerim oturma odasında Rax'in üçüncü maçının sonrasını gösteren görüntüye kayıyor, yüzü terliyor ve kral için kaskını çıkarırken gururlanıyor. Ona ekrandan bakmak daha kolay - vücudum o kadar şiddetli tepki vermiyor. Daha güvenli. Kontrollü.

Hellrunner hakkında bildiğim tek şey bir A4 olduğu, yani Heavenbreaker'inkinden sonraki nesil. Savaştan kalma bir küheylan. Kral şık ve modern harikaları seçebilecekken neden eski bir savaş atı istesin ki? Meyve suyumu içip bir fikir bulmaya çalışıyorum ve sonunda dudaklarımdan bir soru dökülüyor:

"Astrix hangi ata aşırı yüklendi Quilliam?"

Hüzünle gülümsüyor. "Neden, sizinki, bayan. Heavenbreaker."

Quilliam'ın "*Hanımefendi, lütfen, yemeğiniz!*" şeklindeki ağlamaklı haykırışları peşimden fuayeye doğru yürürken, üzerime bir palto geçirip çakılların üzerinden geçerken ve rölantide çalışan hovercarriage'e dalarken beni takip ediyor. Eyer, içine aşırı yüklenenleri *korur mu?* Bu yüzden mi bayıldığımda Astrix'i gördüm? Yoksa Heavenbreaker mı... Benim cevaplarım yok ama başka bir binici olabilir.

Turnuva salonunun dışındaki kalabalık çılgınca. Kaburgalarım yediğim dirsekler ve kulak zarımı patlatan çığlıklar arasında zar zor ilerliyorum, ta ki biri beni tanıyana kadar-"*SYNALI! SYNALI! SYNALI BURADA!*"- ve bir imza defterini bana doğru itiyor. Ancak o zaman kalabalık azalıyor, mükemmel bir koridor yarı bakışlar yarı tezahüratlarla sıralanıyor ve ben salonun derinliklerine doğru ilerliyorum, güvenliği geçiyorum, kayıtlı görüş alanıma açılan biyo-kilitleri geçiyorum ve buharla boğulmuş duş odasına giriyorum. Onurun kara lekelerini yıkamak için güzel bir yer. Melekler gümüş musluklara oyulmuş, kanatları inci saplı ve şarkı söyleyen ağızlarından su dökülüyor. Tezgâhların arasını ararken nem yüzüme batıyor. Az önce maçını kazandı. 3-0. Yine kazandı. Dışarıdaki muhabirleri ve taraftarları selamlamadan önce kanını, makyajını ve terini temizlemesi gerekiyor - hepimiz öyle yapıyoruz.

Sabun kokusu burnuma geliyor: ballı çay, taze ağaç kokuları.

Annem ölmeden önce bilmiyordum. Hoş bir şey. Ve ben bundan nefret ediyorum. Buharda parıldayan, kas ve kemiklerle perçinlenmiş geniş bir sırta ve buğuyu oyan bir omurgaya kadar takip ediyorum, beyaz-sarı saçları ensesinden aşağı uzun ve ıslak bir şekilde sarkıyor. İşaret ediyorum.

"Sen."

"*Vay amına koyayım-*" Suyu çekip etrafında dönerken Rax'in sırtındaki tüm kaslar tutulur, aslan kemiği suratından çılgınlık, panik ve su damlar. "*Ne yapıyorsun-nasıl-*"

Kendine bakıyor. Ben bakmıyorum. "Sorularım var. Ve sen onları cevaplayacaksın."

"Öylece-" Gözlerini kırpıştırarak suyu uzaklaştırıyor, kabinin duvarına asılı havluyu bulmaya çalışıyor ve beline sarıyor. "Bu pek *kibarca* değil, biliyorsun."

"Kibarlık umurumda değil. Atın seninle konuşuyor mu?"

Rax kekeliyor. "Bu... Sen... Bu gerçekten senin sorunun mu? Sormak için beni çıplak yakaladın-"

"Cevap ver bana."

Tedirgin kahkahası mermerin üzerinde gümbürdüyor. "Yani, eklemler paslandığında '*yardım edin*' gibi bir ses çıkarıyor."

"Yeni kelimeler öğreniyor mu?"

Rax'in gülümsemesi kaybolur. "Şaka yapmıyorsun." "Sana şaka gibi mi görünüyorum?" "Hayır-bu değil-"

"Eyerde bayıldığınızda bir şeyler görüyor musunuz?"

"Tam olarak ne gibi *şeyler*?"

"Başka birinin anıları."

Sessiz. Ağırlığını ıslak zeminde kaydırıyor. "Belki de bunu başkasına sorma, olur mu? Bu seni derin uçlara gitmiş gibi gösteriyor."

"Soruya cevap ver ya da vaktimi boşa harcama."

"Unuttuysan söyleyeyim, Hauteclare, *bana* saldıran *sendin*. ve zamanımı istedi."

Ona dik dik bakıyorum. O da meydan okurcasına bakıyor, kara kaşları ve kızılağaç gözleriyle. Buhar boğazımda, gömleğimin altında, göğüslerimin arasında birikiyor; yapış yapış, iğrenç, boğucu. Sabun kokusu her yerde, onun kokusu *her yerde* ve içimde bir şey ona uzanmaktan vazgeçmiyor, pençe elleri, pençe dişleri ve kıvrılan dili. *Açım*. Tehlikeli. Ne halt etmeye

Buraya mı geldin? Ondan başka herhangi birine sorabilirdim... Hayır. Diğer sürücülerle konuşmuyorum.

"O zaman bu bir hayır," diye idare ediyorum. "Atına binmiş konuşuyorsun."

"Kesinlikle hayır. Metalle aranızda zihinsel bir bağ var ama bu dokunsal geri bildirim için. Eyer üzerindeyken iki şey için endişelenirsiniz; aşırı yüklenme ve rakibiniz. Hepsi bu kadar. Anı yok. Kelimeler yok. Hiçbir şey yok."

"Orada seninle birlikte bir şey hissetmedin mi hiç? Eyerde?"

"Şey, evet. Ama bu senin sinaptik tepkini yansıtan geri bildirim programı... ya da öyle bir şey. Gerçi atçılık sınıfında hiç dikkat etmemiştim - tüm pratiklerimde olduğu gibi. Övünmek için söylemiyorum."

Bakışlarım daralıyor, kirpiklerime çiy yapıyor. Yalan söylemiyor.

Onu delmeye çalışmama bile gerek yok; duygularını iğrenç bir açık sözlülükle yüzünde taşıyor - hiç saklanmak zorunda kalmadı, hiç kaçmak zorunda kalmadı. Reklamlar, talk showlar, spot ışıkları; o sevildi, avlanmadı. Ben anıları görüyorum. O görmüyor. Atım benimle konuşuyor. Onunki konuşmuyor. Hiçbir şey bilmiyorum ama eyerimdeki şeyin sadece bir geri bildirim programı olmadığını, daha gelişmiş bir şey olduğunu biliyorum. *Hatırlayan* bir şey. Eğer atının konuştuğunu duymuyorsa, belki de gerçek yapay zeka her atta yoktur. Astrix Heavenbreaker'ı modifiye etti mi? Gerçek yapay zekayı ona koyan Dravik değil de o muydu?

Görüş alanıma aniden bir ping sesi geliyor, ses mermerin üzerinde yankılanıyor. Aşağı bakıyorum, nihayet Jeria'nın modülü. Dravik geri dönmüş ve sistemlere erişmiş. Sadece yüz yirmi saniyem var ama tuzağı ne zaman kapatacağımı boş zamanımda seçebilirim. Ayrılmak için dönüyorum.

"Acaba-" Rax sözünü keser. "Bir ara birlikte pratik yapmak ister misin?"

"Kupa başladıktan sonra diğer bir katılımcıyla pratik yapmak yasaktır," diye okudum.

Gülümsediğini duyuyorum. "Evet. Ama senin için kuralları esnetebilirim."

Sadece onun kuklayı yok edişini izleyerek çok şey öğrendim. Ona karşı gerçek bir hücum paha *biçilmez* olurdu. Baştan çıkarma, sonra farkına varma: Kaybedecek bir şeyi yok. Bu turnuvanın galibi olmak zaten onun kaderi. Onun kadar yetenekli biri... Eminim benimle yakalansa bile, yine de yarışabilmesi için bir açık bulacaklardır. Ama soylular beni Kupa'dan koparmak için en ufak bir bahane için tetikte bekliyor. Dövüşmemizi önermesi bile ya cahil olduğu ya da bilerek

beni tekmeletti.

"Seninle gerekenden daha fazla zaman geçirmek gibi bir niyetim yok."

Rax, "Çünkü benden nefret ediyorsun," dedi.

"Nefretimde özel olduğunu mu sanıyorsun?" Gülüyorum, sesim gülünç ve acı çıkıyor. "Başka hiçbir soylu bana karşı dürüst davranmazken sen dürüst davrandın, ben de bu iyiliğinin karşılığını vereceğim."

Buz ve tuz, kan ve boğazlar, ateş ve gerçekle omzumun üzerinden bakıyorum.

"Hepinizden nefret ediyorum."

Mirelle Ashadi-Hauteclare bir başka talk show programında, bir koro yıldızının konserinden hemen sonra. Düz kestane rengi saçları ve zarif boynuna kadar uzanan saf altın rengi takım elbisesiyle koro yıldızından çok daha güzel.

"Süpernova Kupası bir oyun alanı değildir-Sevrith cu Freynille harika bir binici ama en iyi zamanını çoktan geçmiş. Son teknoloji atı ona zaman kazandırdı; ödünç alınmış zaman da denebilir. Zaman Synali'nin de yanında değil - tohumdan vurulmasına sadece birkaç gün kaldı."

Babam aile için ata binmesi için onu seçti - o babamın son kalıntısı, gözleri ve gururuyla yarım kalmış bir iş ve bir kez daha gecenin geç saatlerine kadar antrenman sahasını yakmamı sağladı.

"synali yalnız. synali çok üzgün."

Cennetkırın'ın çan düşüncesinden kurtuluyorum. Daha iyi konuşuyor, daha uzun cümleler kuruyor ama bunun bir önemi yok. Programlaması ne kadar gelişmiş olursa olsun, matrisleri hangi kelimeleri üretirse üretsinsin... bunların hiçbirisi önemli değil. O *benim* atım, *benim* kılıcım. Ondan daha güçlü olacağım, Sevrith'ten, Mirelle ve Rax'tan, bu Tanrı'nın unuttuğu Süpernova Kupası'ndaki her soyludan daha güçlü olacağım. Zihnim benim, bedenim benim ve ikisini de yanarak kül olana kadar kullanacağım.

Onlara bunu ödetmek için elimde kalan her şeyi kullanacağım.

Hangarda göğsüm kabarıyor, nefesim sıcak. Pratikteki her şey bu gece daha zor geldi. Dravik'in mükemmel gizlilik mühendisleri belli ki bakım konusunda gevşek davranıyorlar - eyer soğuktu ve pivotlarım daha sertti, sanki atımın eklemleri yeniden paslanıyordu. Heavenbreaker Dravik'in sığınağına giden devasa vakum tüpüne girip gümüş ve maviden oluşan bir bulanıklık içinde pencereden geçerken metalin gıcirtısı çınlıyor. Bir elbisenin etekleri gibi gümüş ve mavi. Astrix diğerleriyle birlikte Sevrith'le birlikte hastanede mi? Yoksa bedeni çoktan...

Ya komada ya da ölü, ama onu gördüm. Benimle konuştu.

Yorgunluktan dizlerimin bağı çözülüyor. Yerdeki çarpık yansıma bakiyorum -o kadar zayıfsın ki kendi başına bile ayakta duramıyorsun- ve kendimi sürükleyerek duvara oturuyorum. Dravik'in vis'inde ne bulduğumu düşünmek istemiyorum; görebildiğim her şeye tıkladım -dizin üstüne dizin, dosya paylaşımları, garip olan her şey. Gelen kutusu yasaktı - şifre gerekiyordu - ama görüntüsünün geri kalanı şüpheli bir şekilde düzenliydı.

Ve sonra onu buldum - terabaytlarca eski satranç oyunu kayıtlarının arasına gömülmüştü - PROGRESS etiketli bir klasör. İçinde Sevrith'in çizelgesinde gördüğüm türden resimler vardı - birinin beyninin görüntüsü üzerine yayılan garip turuncu-sarı ısı haritaları. Yukarıdan aşağıya görünümle. Yandan görünümle. Bunda o kadar çok karanlık nokta yoktu ama sonra görüntülerin sırayla gittiğini fark ettim. İlki üç ay önceydi, tam da hastanede uyandığım güne aitti. En sonuncusu üç gün önceydi.

Ve hepsinin sağ üst köşesinde bir isim vardı: WOSTER, SYNALI E.

İlk beyin görüntüsü düz renkliydi. Ancak birinci ayın sonunda delikler belirmeye başladı, küçük iğne izleri haftalar içinde genişledi - karanlık ve ısrarcı - en son görüntüye kadar. Küp şeker büyüklüğünde bir düzine delik beynimin her yerini lekeliyor.

Bir vis pingi düşüncelerimi merhametle paramparça ediyor: BİR YENİ MESAJ: **BİLİNMEYEN**. Titreyen parmaklarımla tıklıyorum.

Bu benim duşuma girmekten çok daha kolay. Ayrıca yüzüme bakmak zorunda değilsin. Herkes için kazan-kazan.

İsrarcı, değil mi? Belli ki benim zayıf olduğumu düşünüyor.

ve onun yatağına gireceğim. Sadece bir kez onun yatağında olmak... Bu düşünceyi iğrenerek kafamdan atıyorum. Ter yavaşça göğsümden aşağı, yara izinin üzerinden, karnımdan aşağı kayıyor. **Engelle onu.** Parmaklarım engelleme düğmesinden cevap kutusuna seğiriyor, otomatik düzeltme beni olmak istediğimden daha kibar yapmak için üç kez deniyor.

Siktir git.

Tam olarak hangi yönde? Seninkine mi?

Bir yudum yutuyorum. Pürüzsüz. Tecrübeli. Anlamsız. Son yaklaşıyor, sadece benim görebildiğim bir son, mermere oyulmuş kalan beş daire. *Onu görmezden gel.*

SYNALI: *Ne istiyorsun*

Bir merhaba iyi bir başlangıç olurdu.

Düşün. Açıkça.

SYNALI: *Sana ihtiyacım yok.*

Ben de bunu umuyorum, Hauteclare.

-6. Votum

vōtum ~ī, n.

1. yemin, söz, adanmışlık

2. bir umut, arzu

Kilise affetmez. Ama Yağmur'un bir süreliğine unutmamasına izin verir.

Low Ward'daki bu kilise ucuz, işlenmemiş beyaz odun parçalarıyla bir araya getirilmiş; talaş, küf ve oksitlenmiş altının soluk parlaklığı her şeyi kaplıyor. Aldığı canlar için sunakta dua ediyor; her Örümcek El sözleşmesi, her mürettebat üyesi

H.R.M.S. *Endurance* katledildi, böylece Polaris ve gemiyi ele geçirebilir.

Onu aralarına almalarının tek yolu buydu, toplayabileceği en büyük iyi niyet jestiydi. Liderleri yoktu, sadece liderleri vardı - zorlu koşulların görgü tanığı olan karakollardaki askerler, yaygın yolsuzluktan bıkmış hemşireler ve profesörler. Hayatın ve eğitimin her kesiminden geliyorlardı ve liderlik yükünü eşit olarak paylaşıyor gibiydiler. Ne bir elebaşı ne de bir soyludan söz ediliyordu ama Rain -her şey başarısız olduğunda- paranın izini sürmeyi biliyordu. Teçhizatlarının çoğu çalıntı değildi, temiz ve yeni üretilmişti. Green- One'in yardımıyla sevkiyat kayıtlarını buldu; sandıklar Idaxvale adlı bir şirketin aynı şemsiyesi altındaki çok sayıda yan kuruluştan geliyordu. Şimdi tek mesele Idaxvale'in hangi soylu haneye ait olduğunu ve onları hangi yöntemlerle konuşturacağını keşfetmekti.

Rain'in kardeşleri hâlâ hayattayken dua etmesine gerek yoktu.

Uzun bir günün ardından sadece yüzlerini görmek bile bağışlanmak için yeterliydi. Ama onlar gitmişti. Babası, erkek ve kız kardeşleri... Yeşil-Bir dışında tüm ailesi gitmişti. Ve...

Kilisenin kapısının dışında bir holoscreen Süpernova Kupası'nı oynatıyor; Heavenbreaker ve içindeki kız uzayda yırtınıyor; aileden biri gibi *hissettiren bir kız*.

Yağmur'un yanında dua eden yaşlı bir kadın, onun yanında torunu ve onların yanında yağa bulanmış ve saçları ağarmış bir liman işçisi. Bu kısa an için o da onlardan biri -masumlar, sinekler, avlar- ve bu, burnundaki toz ve dünyanın ana hatlarını çizen parlak renklerle karışan acı tatlı bir teslimiyet. Polaris onu kabul ettiği anda, sundukları yeşil tozun tatlı rahatlığına geri döndü. Her gün tozun getirdiği asılsız paranoyayla savaşıyor ama gerçek işaretleri görmezden gelemiyor. Onlara daha önce de pek çok kez neden olmuştu; önce fısıltılar, sonra bakışlar, en son da huzur yanılsaması. Web onun ayrılışına çok öfkeli. Münzevilerin ona yaklaşmasına haftalar var - suikastçılar için tasarlanmış suikastçılar, en iyilerin en iyileri.

En fazla dört haftalık ömrü kaldı. En az iki.

Sarı buğu, kilisenin sarkan saçaklarından aşağı damlıyor ve yıpranmış çelik basamaklarda birikiyor. Yaşlı kadın tramvayı beklerken torununun su birikintilerinde oynamasını izliyor. Rain, Web'in ona öğrettiği gibi görmeden görüyor - kadın ona bakıyor.

"Gözlerin, canım," diye mırıldanıyor sonunda yaşlı kadın, adamın örtüsüne bakarak. "Çok güzel. O atlı kızınkilere benziyorlar."

O. Synali von Hauteclare. Rain keder görmüştü, ama onun gibisini hiç görmemişti -keder biraz zaman alır- ama o kızın zihnini anında parçalamıştı, sanki onu hayatta tutan tek şey annesiydi. Sepetleri, yıpranmış battaniyeleri, eski püskü küçük pencereye asılmış cam parçalarını hatırlıyor. Bir kızın annesine olan sevgisiyle sevgiyle yeniden yapılmış bir daireydi.

Ona bu gözleri kimin verdiğini bilmiyor; babası ölmeden önce bundan hiç bahsetmemiş. Ağ'daki kardeşlerinden çok azının gözleri soyluların seçtiği gibi parlak renkliydi ve çocukken geceleri onunla birlikte yorganın altında fısıldaşırlardı:

"Belki de sen özelsin."

"Ya da belki bir piçsin. Soylular kendilerine özgü göz renklerini severler ve piçlerden nefret ederler."

"Soylular kendileri dışında herkesten nefret eder, aptal."

Bir gözetleme dronu tepesinde vızıldar ve acı dolu anısını göbek bağından keser.

"Çok güçlüdür," diye ısrar ediyor yaşlı kadın. "Söylentilere göre bir piçmiş, hepimiz gibi sıradan biriymiş. Ama onların turnuvalarına katılıyor, değil mi? İlki."

Rain'in eli kemerine doğru seğiriyor; bu yaşlı kadını sağ bırakırsa yaşayacağı bir hafta daha azalacak ama yine de... eli gevşiyor. Münzeviler onun türünden değildir; hedefi savunmadıkları sürece sivil tanıkları öldürmezler.

"Geldiklerinde," diyor Rain usulca, "onlara benimle ilgili her şeyi çekinmeden anlatmalısın."

Yaşlı kadın ona endişeyle bakıyor, sanki yılların verdiği bir bilgiyle. "İyi olacak mısın?"

Ses aile gibi. İlgi gibi. Kadın görmüyor ama adam pelerininin altından aylardır ilk kez gülümsüyor; küçük, zayıf, kaybolmuş ve sonra tekrar bulunmuş.

"Bir gün, belki."

34. Sepulcrum

sepulcrum ~ī, n.

1. bir mezar, gömü yeri

Jeria sabah bana mesaj atar. Modülün Dravik'in görüş alanından topladığı veriler üzerinde bir arama ve şifre çözme çalışması yapıyor. İki gün içinde bitmesi gerekiyor. Ona bulduğum beyin görüntülerinden bahsetmedim. Ne anlama geldiklerini bilmiyorum ama bana ait olduklarını biliyorum. Kahvaltı masasına doğru yürürken köprücük kemiğimdeki yarayı ovuyorum, etim gergin ve acıyor. Dravik masada, bir fincan çay yudumluyor ve gazetesini okuyor. Beni sıcak bir şekilde selamlıyor.

"Günaydın Synali."

Quilliam'ın artık iyileşmiş olan elini yoldan çekip kendi çayımı dolduruyorum. "Annenin Heavenbreaker'da aşırı yüklendiğini bana söylememiştin."

Dravik'in gözleri, kaybolmaya çalışıyormuş gibi duvara yaslanan Quilliam'a kayar. Prens daha sönük bir sırtışıyla toparlanır. "Umarım bu sizi at sürmeye devam etmekten vazgeçirmez."

"Hâlâ hayatta mı? Sevrith ile birlikte o hastane koğuşunda mı?"

Titreyen eli çay fincanını aceleyle tabağına yerleştiriyor. "Evet."

"Düşündüğümüz kadar gitmediklerini söylemiştin." Zırhındaki kırığı itiyorum. "Bu uyanacaklarını düşündüğün anlamına mı geliyor? Bunu bu yüzden mi yapıyorsun, onu kurtarmak için-"

"Dün eşyalarımı karıştırmış olamazsınız, değil mi?" Prensın kesik sesi soğuktan yanıyor. Cevabı zaten bildiğini bildiğimi biliyor.

Ben de karşılık veriyorum, "Beynime ne yapıyorsun? Sevrith'in çizelgesi-"

"Mesele benim sana ne yaptığım değil," diye karşı çıkıyor hemen. "Daha ziyade ata binmeye devam ederek kendine ne yaptığın."

Midemde bir çukur açılıyor. "Ne kadar çok sürersek, sinir sıvısı o kadar çok artar, Rax dedi ki-"

"Rax?" Dravik sertçe güler. "Neden boş zamanlarını düşmanla geçiriyorsun Synali?"

"Şu ana kadar bana cevap veren tek kişi o oldu."

"Oh evet, birçok cevap -ölüm şeklinde. Hauteclare'in onun etrafında oyalandığınızı fark etmeyeceğini ve bundan yararlanmayacağını mı sanıyorsunuz? Sizi zehirlemesi için ona rüşvet vermek ya da onun haberi olmadan sizi öldürecek bir şeyi ona yüklemek basit bir mesele olacaktır."

"Sana söyledim," diye homurdandım. "Kendi başımın çaresine bakabilirim-"

Hayatımda ilk kez duyduğum bir hırıltıyla hırlıyor; benimkinden daha derin, daha güçlü, daha korkunç. *"Ve onlara zayıflıklarını gümüş tepside sunarsan seni koruyamam."*

Malikânenin ışıkları sönmek için bu uygun anı seçiyor. Quilliam mendilini burnuna götürerek usulca kokluyor ve duvara daha da yaslanıyor, Luna ise Dravik ile benim aramda gergin bir şekilde volta atıyor.

"O benim zayıflığım değil," demeyi başarıyorum. "O bir araç." "Sana ihtiyacın olan tüm araçları verdim."

"Ama kullanım kılavuzlarının hiçbiri yok."

Dravik'in gözlerindeki öfke demir bir kapının ardına kayarak kapanıyor. "O Velrayd denen çocuğu bir daha görmeyeceksin."

"Sen benim babam değilsin," diye hırlıyorum. Masayı boydan boya geçip yüzüme vurmasına hazırım. Vur. Diğerleri gibi yap.

Uzun bir süre sonra prens sadece ayağa kalkar.

"Haklısın. Ben senin baban değilim." Zaferim aynı anda hem alevleniyor hem de sönüyor. Ceketini giyerken çok daha yaşlı, daha gri ve daha yorgun görünüyor. "Eğer sana cevap verirsem, onunla görüşmekten kaçınacak mısın?"

Başımı anlık ve düşüncesizce sallıyorum.

Beni hovercarriage'e götürüyor, adımlarım geride sendeliyor - hala saldırmasına hazırım. Rahatsız edici sessizlikte karşılıklı oturuyoruz, Dravik bastonuna bakıyor, ben de görüş alanıma bakıyorum, haberler yavaşça kayıyor: **KARGO GEMİSİ H.R.M.S. ENDURANCE HALA KAYIP.** Yakında koku küle dönüşecek. Görüntü bir

Asil kule ile ortak halkanın ortasında beliren siyah kule. Yukarıda daireler çizirken hoverkraftın penceresinden ona bakıyorum.

"Neden bir mezar kulesindeyiz?"

"Burada cevaplar var. Sıradaki rakibiniz Westrian Hanesi'nden - onları ziyafetten hatırlarsınız. Tüm İstasyon için mezar kulesi sistemini işletiyorlar."

"Ben de onlarla biraz çay içmek için buradayım sanırım."

Prens dudaklarında neşesiz bir gülümseme beliriyor. "Öfkeniz fena halde yanlış kullanılmış, ama mizah anlayışınız her zaman sağlam."

Yumuşak kahkahama engel olamıyorum ve üzerimizdeki gerginlik hafifçe kalkıyor gibi görünüyor. Arabamız cılalı karşılama platformunda değil, kulenin dibinde, bir bakım sığınağının çelik yükselişinin arkasında iniyor. Dravik vizörüne dokunuyor ama dışarı çıkmıyor.

"Ortağım bize içeriyi göstermek için birazdan burada olacak."

Palissa Trask-Hauteclare'ı kesen aynı ortak mı? Hayır, her seferinde farklı biri en temiz yol olurdu ve Dravik temiz değilse hiçbir şeydir. Bekleyeceğiz. Ben düşünüyorum. Ve sonra yüksek sesle düşünüyorum.

"Kraliçe Astrix'i görüyorsunuz, değil mi? Onunla konuşuyorsun. Baktığın kişi."

Sessizlik var, altımızda vızıldayan hovercarriage ve üstümüzde duman püskürten charnel tower. Okunamıyor ve sonra birden okunabilir hale geliyor: omuzlarında bir sarkma.

"Ne gördüğümü bilmiyorum. Ben deliyim, unuttun mu?" "Ama-"

"Lütfen Synali, onun hakkında soru sormayı bırak. Canım yanıyor. Eminim nedenini anlıyorsunuzdur."

Tabii ki anlıyorum. Sadece onun daha *yaşlı olduğunu* düşündüm. Olaydan o kadar uzak ki... *Zamanın* onun için iyileştiğini düşündüm. Benim için de iyileşeceğini. Ama Süpernova Kupası'nı kazandıktan sonra ölecek olan bir kızın iyileşecek zamanı yoktur, değil mi? Yaraları hala açıkken ölür.

O sırada sığınaktan kısa boylu, tunik ve bone giymiş bir kadın çıkıyor, bana değil ama prene ince bir gülümsemeyle bakıyor. Prens düzgünce arabadan iniyor, ben de onu takip ediyorum. Kadın reverans yapıyor. "Acele etmeliyiz efendim. Son sevkiyat da yola çıkmak üzere."

Dravik başını sallar. "Yolu göster."

Onu içeride takip ediyoruz; eski çelik duvarlar, bir yerin beyaz ışıkları

klirik, pas kokusu. Kadın bizi uzun ve dolambaçlı koridorlarda hızla ilerletiyor ve ben yardım edemiyorum ama belirgin bir güvenlik eksikliğini fark ediyorum - ne muhafızlar ne de kameralı dronlar. Her zaman mı? Yoksa sadece bizim için mi? Tam teçhizatlı bir rahip geçiyor, elinde turuncu renkte parlayan bir projeksiyon asası var. Alnına dokunarak bize doğru eğiliyor. Kadın da eğiliyor. Dravik gülümsüyor. İzliyorum. Burası her ne ise, kilise açıkça onu onaylıyor.

Sonra rahibin az önce çıktığı odaya girdik.

Burası bir odadan ziyade buz gibi soğuk bir mağaraya benziyor. Havalandırma fanları gürültülü bir şekilde çalışıyor, tramvay vagonu büyüklüğündeki metal konteyner yığınları tavandan tabana kadar dolu bir mağara. Konteynerlerin arasında ince patikalar kıvrılıyor, tıbbi önlüklü insanlar ellerinde panolarla durmadan dolaşıyor. Mırıldanıyorlar, birbirleriyle görüşüyorlar, içeriyi kontrol etmek için konteynerleri açıp kapatıyorlar. Konteynirlardan birinde parlayan bir ışık, deri uzunluğunda, ısıtılı donmuş bir uzvu yakalıyor. *Uzuvlar.*

Ayaklarım durdu.

Prens dostane bir tavırla, "Bu hafta yüzünüz kızarmış gibi görünüyor," diyor. Kadının sırtışı teslimiyetçidir.

"Evet; turnuva şiddeti bizim için her zaman mevsimsel bir sıkıntıdır. Süpernova Kupası sırasında durumun ne kadar kötüleştiğini tahmin edebilirsiniz - frengi, alkol zehirlenmesi, aşırı dozda toz, kavga yaraları... Görünüşe göre Düşük Muhafızlar kötü alışkanlıklarına kolayca yenik düşüyorlar."

Bunu söyleme şekli kanımı kaynatıyor. Bir adım öne çıkıyorum - Dravik'in aldatıcı derecede güçlü kolu göğsümün üzerine uzanıyor.

"Nakil için damgalandılar mı?" diye soruyor, gülümsemesi o kadar büyük ki gözleri kamaşıyor.

"Son birkaç partiyi işaretliyoruz, evet" -kadın bana dikkatle bakıyor- "sonra sevkıyat için hazır olacaklar."

Binlerce ceset burada olmalı. *Binlerce*, hepsi Low Ward'dan, hepsi başka bir yere gönderiliyor. Olması gerektiği gibi yakılmadılar, olduğuna inandığımız gibi saygıdan dolayı yakılmadılar. Başka bir konteynir daha açılıyor - gövdeleri, kafaları eksik, kafaları eksik, **kafaları eksik** ve ben artık nefes alamıyorum. Mezar kulelerindeki küller, insanların sevdiklerini görmek için ziyaret ettikleri küller... Kadın bir drone tarafından projeksiyonla çizilen bir konteyneri işaret ediyor; parlak, kibirli renklerde yan yana iki House mührü. Biri turuncu ve kömür grisi - iki başlı bir karga - diğeri ise mor ve altın renginde belirgin bir ejderha.

Westriani ve...Ressinimus.

Dravik gözlerini kadından ayırmıyor. "Bu kapların kralın bahçesi için olduğunu varsaymakta haksız mıyım?"

"Evet. Diğer Ev bahçelerine hafta içi sevkiyat yapıyoruz ama Cumartesi günleri kralın sevkiyatı oluyor." Mantıklı bir şekilde duraklıyor. "Elbette *sterilize edildiler.*"

Dravik kıkırdayarak, "Elbette," diye onaylıyor.

Parmaklarım Dravik'in kolunu pençeliyor. Gördüğüm her soylu malikanenin yeşil çimenleri, güzel çiçekler, uzun beyaz ağaçlar, çıplak ayaklarımın altındaki ziyafetteki çimenlere hayret ediyorum. Yıldızlı ayaklarının altında *insanlar var*. Onları yakmıyorlar. Onları *kullanıyorlar*. Annemin vazosu... Annem...

"Ho! Bu farelerin içeri sızmasına kim izin verdi?" Tanıdık bir adam belirirken bir ses gururlu bir trompet gibi deliyor - alnında siyah ışık halesi, ateş gibi saçlar, içim *yaniyor*. Olric. Beni neredeyse boğduğu ziyafetten beri hiç değişmemiş. Çenesi hâlâ kaya gibi, binici kasları mücevherli tulumunun içinde daha da belirgin.

"Bunun için çok üzgünüm Sör Olric." Dravik ona boyun eğdi. "Ama binicim yarınki maçınızdan önce sizinle tekrar görüşmek için oldukça hevesliydi."

Bahane benim. Olric'in ateşten kaşları bana daralıyor; benim buzdan gözlerim de ona.

"Peki neden?" diye soruyor pirinç sesiyle.

"Bilmiyorum" -dişlerimi sıkıyorum- "ama önce kaybedenin yüzünü görmeden zaferin tadı o kadar tatlı olmuyor."

Çenesinde ısırma içgüdüğü gibi bir titreşim var. İçimdeki her his, ne olursa olsun gözümü ondan ayırmamam gerektiğini haykırıyor - eğer kafamı çevirirsem saldıracak. Bunu ailesi yapıyor ya da her şeyi planlıyor. Ailesi annemin cesedini gübre olarak kullanmaları için soylulara verdi.

Olric'in kahkahası, başparmağını konteynırlara doğru sallarken gözlerine ulaşmıyor.

"Zafer mi? Senin gibi bir piç kazanamaz. Başarısız olursun. Kanarsın. Çürürsün. Yarınki maçımızda seni öldürdüğümde -kaydın ve çok sert vurdun- işte seni oraya koyacağım. Mızrağımı kafana saplayacağım ve kafanı küçük bir kaba koyacağım."

Yanındaki kadın gergin görünüyor. Dravik'in kolundaki tırnaklarım neredeyse kumaşı delecek. Prensın değişmeyen gülümsemesi aniden daha da büyüyor.

"Görünüşe göre misafirliğimizi fazla uzatmışız Sör Olric. Biz ihlal

edeceğiz

iyi günler."

Olrıc bizden daha hızlı kırılıyor, eli ön koluma tungsten bir mengene gibi fırlıyor, avuç içi sıcacık ve vücudum yine ziyafet gibi soğuyor, boğazım ağrıyor; *beni ezebilir*, kolumu nefes almak kadar kolay kırabilir, tıpkı nefes borumu ezmeye çalıştığı gibi. Dravik'in bastonundaki parmakları belli belirsiz geriliyor ama Olric beni öne doğru itiyor ve başka seçeneğim kalmıyor.

İleri.

Sendeliyorum, sert ve acımasız ve erkeklerden tanıdık bir şey; üzerindeki cesetlerin kokusunu alabiliyorum. Kıpırdama, ürkme, hiçbirisi senin korkunu hak etmiyor. Olric siyah ışıklı bir kalemin kapağını açıyor ve koluma çiziyor: bir imza. Bir *işaret*. Bir et parçası üzerinde bir damga. Sırıltısı tamamen çene, tamamen diş.

"İmzam. Geçen sefer sana vermeyi unuttum."

Ancak o zaman kopup gitmeme izin veriyor. Dravik'in sırtındaki ani eli bana yol gösteriyor. Koridorda uyuşmuş ayak seslerim yankılanıyor, ceset mağarasının kapısı arkamızdan kapanıyor. Siyah ışık mürekkebini diğer kolumla çılgınca ovalıyorum ama kıpırdamıyor.

"Mezar evlerindeki küller-" diye geveliyorum.

Prens yumuşak bir sesle, "Hayvan külleriyle dolu," diye cevap veriyor.

Haklıydım ama bu içi boş bir haklılıktı. "Bunu kaç kişi biliyor?"

"Sadece birkaçı: Westriani Hanesi'nin liderleri; sıkı tasmalarla tutulan çalışanları; her bir Hanenin mülkünün baş bahçıvanları; kilisenin başpiskoposları. Ve tabii ki Peder."

Kral olan babası. Her gün uyandığım Moonlight's End'in sarı otları, solmuş ağaçları... Gübreyi reddetti. Bu yüzden bahçesi ölüyor.

"Orta Mahalle çiftlikleri, parklar-"

"Orta Mahalle kendi kendini idame ettirir. Konteynerler sadece asil bahçeler içindir." Kömürü içine çek, ateşi dışarı ver. "Kafaları yoktu."

Dravik neşesizce gülümser. "Merak uyandırıcı, değil mi? Asla izini süremediğim tek konteynerler bunlar - söz konusu vücut parçasının transfer kayıtlarını silme konusunda çok titizler."

"Onlarla ne yapıyorlar?"

"En iyi tahminim, onları yapay okyanusun altında bir yere getirdikleri yönünde."

"Neden?"

Prens kapıyı açıyor, soluk güneş ışığı ve keskin kömür kokusu içeri doluyor. Kralın kestaneleri asil kulenin altındaki bir canavara yedirdiğine dair duyduğum o saçma Beldeaux söylentileri aklıma geldi - bu olamaz. Asil kulenin en dibinde...

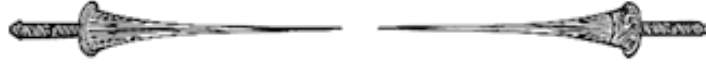
Yapay okyanus.

Ama onun altında ne var? Hiçbir şey olmamalı. Sadece egzotik balıklar falan. Kafaları neden istesinler ki? Kafatası için mi? *Beyinler için mi?* Benim beynimdeki, Sevrith'in beynindeki, her atlının beynindeki delikler... Sessizlik etrafımda dönüp duruyor ve sonra prens onu bozuyor.

"Umarım bu bir hatırlatma olur Synali."

Bir hatırlatma, soylular bizi öldürüyor. Bedenlerimizi sığır gibi, gübre gibi, yakıt gibi kullandıklarını hatırlatır. Bir hatırlatma: Soylular soyludur ve biz başka bir şeyiz. Yeni bir yanık göğsümü yalıyor, eski yanık izlerindeki alevler eski külleri yeniden alevlendiriyor.

"Hatırlatılmış sayılırim, Majesteleri."

Rax bana ping atıyor. Açmıyorum.

Olric'in imzası kolumdan çıkmıyor. Ama sıyrılıyor.

Luna'nın viyaklaması mermer banyoda yankılanıyor. Kanayan yerin etrafına gazlı bez sarıyorum ve robot köpeği kucağıma alıyorum. İlk kez bana izin veriyor ve onu yatağa götürüp yaralı kollarımda uyuyakalıyorum, metal vücudumda yavaş yavaş ısınıyor.

Heavenbreaker'ın yüksek, yumuşak sesi zihnimde yankılanıyor, bildiğim bir şarkıyı mırıldanıyor - annemin söylediği bir ninni. O uydurmuştu. Bir zamanlar o ya da ben olmadıkça ya da benim anılarımı görmedikçe atın bilemeyeceği bir ninni.

Korku beni ele geçirmeye çalışıyor ama notalar beni temizliyor.

35. Tempestas

tempestās ~ātis, f.

1. zamanın bir bölümü, noktası veya alanı

2. Bir fırtına

Bir Low Ward mezar kulesinin önünde durup kimsenin yanmamasını izliyorum.

Nefesim, uygunsuz bir şekilde dışarı çıkan karbondioksit gazının metronom tıslaması arasında bembeyaz - tam olarak Winterfolly mevsimi değil ama yakın. Çürümüş çöplerin ebedi kokusu yükseliyor. Sarı yoğunlaşma binalara, kaldırımlara, ikisi arasındaki her yarığa sert kireçlenmiş kabuklar olarak yapışıyor. Burası evimiz

-çürük ve tütün lekeleri ve kırık camlar.

Bizi hayvan gibi tutuyorlar ve hayvan gibi kullanıyorlar.

Caddenin karşısındaki mezar kulesi neon tabelalarla süslüdür: rehinci dükkânları, eczacılar, kanlı berber dükkânları; hepsi de havada asılı, beklemekte, rengârenk bir şekilde artıklar için yalvarmaktadır. Daha yükseklerde, uçan arabalar, çaylar ve su arıtma sistemleri için sayısız hologram reklamı dönüyor; burada yaşayan hiç kimsenin asla karşılayamayacağı lüksler. Süpernova Kupası hiç durmadan çalışıyor - Sevrith'in ilk dövüşü hâlâ devam ediyor. Yine de bana göz kırpmıyor.

Dinlenmesine izin vermiyorlar.

Mezar kulesinin karşısında duruyorum ve insanların paçavralar içinde, gözyaşları içinde, yas tutarak girip çıkmalarını izliyorum. Boş kemiklerin yasını tuttuklarını bilmiyorlar; soyluların bu onuru bile bizden aldıklarını bilmiyorlar. Annemin cesedi nereye gitti? Şimdi bir soylunun bahçesinde bir çiçek mi? Ötüyorlar mı

ona bakar, onu sular, toplar ve vazolarına öylece yerleştirir misiniz?

Annemin kafası nereye gitti?

Titremesini engellemek için yumruğumu sıkıyorum. Sıradaki rakibim Olric. Benden Yatrice'ten daha çok nefret ediyor. Bu konuda da daha az kibar. Tek düşünebildiğim veri tabanları, bir maçta kaç binicinin birbiri tarafından öldürüldüğüne dair kayıtlar. Nadiren de olsa oluyor. Ve bu "yasal" olarak kabul ediliyor.

Bir yerlerde bir bebek feryat ediyor ve tramvay, tüm yapay güneş ışığını engelleyerek yukarıda örülmüş uzak raylarda çığlık atıyor. Harap bir kilisede akşam duasının uzaklardan gelen uğultusu, Süpernova Kupası'nın son maçının görüntülerini yayınlayan bir holoscreen'in uzaklardan gelen gürültüsü. Mirelle'in üçüncü maçı. Elbette bir dans kadar zarif görünen bir şekilde kazandı.

Yanımda yaşlı bir kadın bekliyor, yıpranmış bir halının üzerinde oturuyor ve önünde satmak için kızarmış molerat kavanozları duruyor. Dişleri, tulumba suyundan daha güvenli olan kendi sidiğinden yapılmış aşı boyası birası içmenin verdiği sarı renkte. Beni tanıyor da olabilir, tanımıyor da, ama o hiçbir şey söylemiyor, ben de aynı şekilde. Charnel Kulesi'nden yükselen dumanı izliyoruz.

Yaşlı kadın yanımda mırıldanıyor, "Ee, kızım? İçeri girecek misin?"

Annemin vazosunda hiçbir şey kalmadı ama mermerin üzerinde beş daire kaldı. Vizörümü yaşlı kadınının üzerinde kaydırıyorum ve ona tüm kızarmış moleratı satın almasına ve geri dönmeden önce bir ay daha hayatta kalmasına yetecek kadar kredi aktarıyorum.

"Henüz değil."

Vizörüm çalışıyor: Jeria. Hemen açıyorum, özel olarak okumak için ara sokağın derinliklerine dalıyorum.

Hey Synali! Sonuçlarını aldım ama biraz garipler.

Nasıl yani?

JERIA: Daha önce hiç gerçek bir YZ görmedim ama ne kadar büyük olmaları gerektiğini biliyorum ve bu YZ'nin ağ imzası beş kat daha büyük. Yani... gerçekten gelişmiş. Böyle bir şey yapmak bir ömür sürer. Yaratıcısı gerçekten

iyiydi.

"Öyleydi" diyorum çünkü şimdiye çoktan yaşlanmışlardır. Ya da ölmüş.

Haklıymışım. Dravik gerçek yapay zekayı kullanıyor, ama ondan önce. Astrix başarmış olmalı. Yaşlı kadının sesi sokakta yankılanıyor: *"Sıcak, lezzetli molerat!"* Parmaklarım bulanık gibi hareket ediyor.

SYNALI: *Nerede bulunuyor?*

JERIA: *İşin garip tarafı da bu; işlemci birimi malikane sistemlerinin hiçbirinde yok, ama kesinlikle kendini onlara entegre etmiş. Bir bariyer programı gibi davranıyor - bir grup inanılmaz karmaşık güvenlik duvarı. Ama hiçbir şeyi dışarıda tutmaya çalışmıyor. Bir şeyi içeride tutmaya çalışıyor gibi görünüyor. Çıkış sinyallerini emiyor ve karıştırıyor.*

Neyi tutayım?

JERIA: *Bilmiyorum. İmza size ayrıntıları söylemez. Sanırım trafiğinin çoğu malikanenin altındaki bir şeye adanmış. Belki bir küheylan.*

İşte bu kadar. Atın içinde gerçek bir yapay zeka var.

JERIA: *Hayır, üzgünüm, açıklaması zor; atın sistemleriyle uzaktan etkileşime giriyor ama fiziksel olarak atın içinde değil. Daha küçük bir şeyin içinde, hareket eden bir şeyin. Bir drone olabilir mi? Etrafta hiç gördün mü?*

Tramvay istasyonuna doğru adımlarımı iki katına çıkarıyorum, zihnim olasılıklarla yarışıyor. Dravik dikkatleri başka yöne çekmek için onu Quilliam'ın görüş alanına mı saklamıştı? Hayır, başka bir görüşte olsaydı Jeria bana söylerdi. Yerde hiç insansız hava aracı görmedim, temizlik ya da avlanma amaçlı olanları bile. Hareket eden bir şey, Heavenbreaker'dan daha küçük bir şey.

Ay Işığı'nın Sonu'nun devasa kanatlı kapılarına çıkan basamaklarda ayaklarım duraksıyor. Alaycılığım o kadar sessiz ki gittiğini zar zor hissediyorum - onu daha önce nasıl görmedim? Eşiği geçiyorum ve her zaman olduğu gibi altın rengi ve küçük bir şey beni karşılamaya geliyor; kuyruğu sallanıyor, safir gözleri parlıyor ve paslı patileri heyecanla mermer zemine *vuruyor*. Eski, el üstünde tutulan, bir prene hediye edilmiş, Dravik'e annesi tarafından hediye edilmiş gerçek bir yapay zekâ. Annesinin ikinci en büyük eserini koruyan gerçek bir bekçi köpeği.

Diz çöküp Luna'nın başını
okşuyorum. "Merhaba,
sen."

Turnuva salonunda ona yaklaştığımda Dravik gözlerini açtı. Tavana oyulmuş melekler hareketimi izliyor, oyuklarda toplanmış küçük kalabalık imza defterlerini tutuyor. Prens yüzü sakın.

"Rakibiniz-"

"Biliyorum," diye sözünü kestim. Kravatını düzeltti. "Tavsiyeme ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Bana tüm gerçeği söylemeyen birinin tavsiyesine güvenmeyi reddediyorum."

Nefes verir. "Synali-"

"O köpekte gerçek bir yapay zeka var. Onu annen yaptı." O sessiz. Ben sessiz değilim.

"İşte bu yüzden Cennetkırın benimle konuşuyor. Bu yüzden eyerde bayıldığımda diğer insanların anılarını görüyorum. Cennetkırın benimkini görüyor. Yapay zeka

ikimizi de etkiliyor. Biliyordun. Bunun olacağını *biliyordun* ve bana hiç söylemedin."

Sözlerine dikkat ediyor. "Bilmek kazanmana yardımcı olur muydu?" Gülüyorum, acı acı. "Sana bir kez olsun güvenmemi sağlardı."

O sırada bir kız, elinde imza defteri, gözleri bana dikilmiş bir halde, çekingen çekingen dışarı çıkıyor ama yanındaki bir adam onu geri çekiyor. Küçük kalabalığın içinden biri mavi ve gümüş rengi fırırlı bir elbise giyiyor, sonra gözümü kırptıyorum ve köşeyi dönüp gitmişler. Gerçek yapay zekâ neden Astrix'in dış hatlarını gerçek hayatta görmeye başladığımı, çimlerdeki o görünmez ayakları ya da prensin neden onu da gördüğünü açıklamıyor - zihinlerimiz makine değil. Ama ikimizin de zihni daha önce bir eyerin içindeydi.

"Yapay zeka bana halüsinasyon gördürmekten başka ne yapıyor?" Talep ediyorum. "Cennetkırın'ı diğerlerinden daha mı hızlı yapıyor? Daha güçlü mü? Başboş dolaşmasına izin verdiğinizde göre bir faydası olmalı."

"Neredeyse gücenmiş gibisiniz," diyor Dravik sakın bir sesle. "Sanki bu fikrin iğrenç olduğunu düşünüyorsun. Kazanmak en önemli şey değil mi Synali? Yoksa onların sözde 'onuru' fikri seni cezbetmeye mi başladı?"

Alay ediyorum. "Umurumda değil-"

"Belli ki biliyorsun. Yapay zekanın Heavenbreaker'ın performansını artırmak için hiçbir şey yapmadığını söylersem, bana inanmazsınız; size cevaplar verdikten sonra bile."

"Bana sormadığım sorulara cevaplar verip, sorduğum soruları görmezden geliyorsunuz."

Sessizliği yeterli bir cevap. Yeterince güvensizlik. Biliyordum; o da diğerleri gibi her şeyin üzerinde güç istiyor. Benim tarafımdaymış gibi davranıyor, ama beni manipüle edebilmek için beni karanlıkta tutmak istiyor. Onun için olduğum tek şey buydu; bir eşit değil, bir kukla.

Hangara doğru yürüyorum.

"Eskiden ona ejderha denirdi."

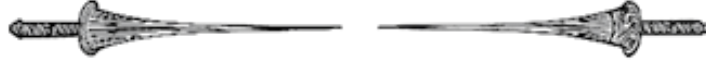
Botlarım mermerde donuyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. Dravik Aziz Jorj kabartmalı hangar kapılarına bakıyor.

Prens, "Aziz Jorj ve ejderha," diye bastırır. "Savaş öncesi hikâye buydu. Ama sonra Savaş bitti ve krallar başladı ve Ressimus soyu ejderhayı sembolleri olarak aldı. Kilise onlar için hikâyeyi değiştirdi - '*ejderha*'dan '*yılan*'a. Düşmana. Güneş bir süpernovaya, süpernova da bir kara deliğe dönüşür."

Gözlerimi kısıyorum. Şifreli ama şimdiye kadar öğrenmiştim.

işe yaramaz bir şekilde şifreli. Kelimelerin altında kelimeler söylüyor ve ben onları duymak için zorlanıyorum.

"Bu evrende ölmeyen şeyler var Synali; sadece isimlerini değiştiriyorlar."

"İşte yine buradayız, Gress, bugün izleyicilerimiz için bir başka harika maç hazırladık!"

"Fantastik çok hafif bir ifade, Bero. Başka bir binicinin şanssızlığıyla, acemi binici Synali von Hauteclare Süpernova Kupası'nda kaldı! Bugün karşısında Westriani Hanesi'nin veliahtı Sir Olric von Westriani'den başkası yok! Olric Synali'yi yakıp kül mü edecek, yoksa Synali bir kez daha alışılmadık bir zafer mi kazanacak? İlk karşılaşma için bizi izlemeye devam edin, millet!"

Sele bugün farklı hissettiriyor, sert. Daha az jel, daha çok plastik gibi. Cennetkırın'a teslim olmadım - onunla eğitimdeki hareketin havlaması dışında bir düşünce paylaşmadım. Sevrith'ten beri, üzerime ittiği anıdan beri, sıvısının düşmanın bir parçası olduğunu fark ettiğimden beri yumuşaklık yok. Yine de beni kavırıyor, çan sesi uzak ve zar zor var, neredeyse hastalıklı.

"için_____."

Demir sınırları kelimenin üzerine kapatıyorum ama Cennetkırın geri adım atmıyor. Açlık gibi, at da üzerimde ağırlığını koruyor -zihnimin çevresinde, kulaklarımda hafif bir baskı. Onu patlatma dürtüsü var, ama yapamıyorum; ne başımı çevirmek, ne çenemi esnetmek, ne de fiziksel olarak yaptığım hiçbir hareket baskıyı hafifletmiyor. Hangarın zemini açılıyor, uzaya düşüyoruz ve sinir sıvısı soğuk, nemli bir şekilde etrafımı sarıyor. Gümüş halkalar ağır ağır hareket ediyor, normalde yaptıkları gibi cam berraklığındaki görüşün içinde erimeye çalışıyorlar.

"Bir sorun var."

Ortak duygumuz, ama ondan çabucak kurtuluyorum. Yanal eğime doğru yol alıyorum, yapışıyorum ve rakibimin ortaya çıkmasını bekliyorum. Ortaya çıkıyor, atı turuncu renkte ve evrenin karanlığını sıcak vermillion alevi gibi kesiyor. Gri, Olric'in atını kül gibi, reddedilen küller gibi vurguluyor - bir mezar soyguncusu için renk şemasının hastalıklı, çarpık bir şakası-

Nefes al. Piyon sadece ileriye doğru hareket eder.

Olric'inki Yok Edici sınıfı bir küheylan; hız konusunda eksikliğini eklemlerindeki güç ve manevra kabiliyetiyle telafi ediyor. Silindirlerden yapılmıştır - uzuvları yuvarlak ve düzdür ve tüm vakum dinamiklerine karşı meydan okur, Heavenbreaker'dan daha kalın bir fıçı göğsü gri iki başlı karga sigiliyle ikiye katlanmıştır. Silindirik miğferi çekiç başlı bir köpekbalığını andırıyor ve çoğunun aksine küheylanının bir gözü var; sağ tarafında boncuk gibi bir iris gibi tek bir küçük yarık. Eğiminin üzerinde pusuya yatmış bekliyor. Kül rengi ellerini deneysel olarak baş döndürücü hızlarda -zahmetsizce- döndürürken bir vınlama bulanıklığı var. Elimi kapatıyorum, her parmağım yavaş bir tepkiyle gıcırıyor.

"Mavi tarafta gerçek bir patlama gibi bir adamımız var - güç, varlık ve prestijle titreşen bir binici! İstasyon'da açık sözlü kişiliğiyle tanınan bu adam kazanmak için her şeyi göze alır! Westriani Hanesi'nden ünlü Olric von Westriani ve atı Flamedancer için bir alkış!"

Kalabalığın tiz sesi kaskımda çınlıyor. Flamedancer kamera dronlarına yarı eğiliyor, manyetik eğime karşı mücadele ediyor ama yine de kararlı.

"Kırmızı tarafta bu yılın kadrosuna yeni katılan bir yarışçı var - alışılmadık yöntemleri ve manevralarıyla hepimizi şaşırttı! Sınırları olmayan ve sınırsız cesareti olan bir joker binici, alışılmışın dışındaki galibiyetleriyle Süpernova Kupası'nın A sıralamasını sarstı - Heavenbreaker'a binen Lithroi Hanesi'nden Synali von Hauteclare için bir alkış duyalım!"

Seyirciler her zaman kükrer, her zaman başarısız olduğumu görmeye heveslidir - yenildiğimi görmeye. Gümüş mızrak elimde cisimleşiyor, Flamedancer'ınkinden ise tunç grisi beliriyor.

Yorumcular, "İlk raunt için geri sayım başlasın - Tanrı, Kral ve İstasyon adına!" diye ötüyor.

Hiç kuşku yok ki Olric von Westriani de kalabalıkla birlikte kükrüyor.

"Tanrı, Kral ve İstasyon adına!"

Bizi terk eden bir tanrı için. Ölülerimizi kendi zevki için kullanan bir kral için. Ve eğlendirilen bir istasyon için.

36. Ulciscor

ulciscor ~ciscī ~tus, *tr.*

1. intikam almak için

2. intikam almak için

Kalp atışlarım sona doğru geri sayıyor. *Üç, iki, bir*

-

Eğim serbest bırakılıyor.

Git.

Sırtımdaki jetler tekliyor. Açılmayı reddettikleri de oldu, göz açıp kapayıncaya kadar açıldıkları da oldu, ama asla yarı yolda kalmadılar, asla şu anda verdikleri belirsiz soluk gibi olmadılar -tıslamalar, hırıltılar ve Cennet Kıran'ın lanet olası baskısı, adı olmayan bir şey için etrafımda yalvarıyor...

"Lütfen lütfen lütfen."

git.

Dravik'in çalışma odasındaki kelebeklerin köpüğe çarpması gibi düşünceyi sertçe bastırıyorum. İçimdeki bir şey geri tepiyor -yanlış yöne fırlayan bir tendon- ama bu jetlerin canlanmasını sağlıyor ve hareket etmeye başlıyoruz, hızlanıyoruz, uzayda parlıyoruz ve tek ihtiyacım olan bu. Tek ihtiyacım olan kazanmak.

Lance kalk. Parmaklarım titriyor, ter boncuk boncuk dökülmeye başladı bile. Neden bu kadar *ağır*?

Olric, Sevrith değil; sadece yerçekimi jeneratörüne yaklaştığında gerçek bir ivme kazanıyor. Gözlerimi ondan bir saniye bile ayırsam, sanki kapanacakmış gibi geliyor; yırtıcı bir hayvanın ağzı ve elindeki kömür mızrağı, her şeyi sona erdirecek tek bir diş. Yerçekimi kuvveti beni parça parça içine çekiyor; önce ağız, önce dudaklar, mide bulantısı. Yutkun. Yumuşakça destekle. Parmaklarım mızrağın üzerinde kaymaya devam ediyor, uzayın soğuk ejderhası tek silahımı elimden almaya çalışıyor. İki el. Hepsi bu. *Önemli olan tek şey kazanmak.*

Olric'in turuncu metali grav-gen'in mavi yıkamasında soğur, vermillion plazma çatırtılarını duyacak kadar yakındır ve çarpışmadan hemen önce

düſer. Tüm jetlerini kesiyor. Jeneratörün momentumu onu ileri taşıyor... ve tek gördüğüm bu.

Geri kalanını hissediyorum.

İki at arasındaki feryat çığlığını bastırıyor, ışık parıltısı gözlerimde şiddetle patlayan beyaz yıldızlardan ayırt edilemiyor. Göğsüm çöküyor - *bana vurdu, göğsüme vurdu* - her yarıktaki her yerde *acı var*. Nefes alamıyorum. *Tekrar deniyorum*. Kuru kuru nefes alıyorum ve bir şey merhametle yapışkanlığını çözüyor ve ciğerlerim ıslak kağıt torbalar gibi şişiyor ve sıvı buz solumak gibi hissettiriyor. Yükseliş yumuşak, skor tabelası vizörümde yanıp sönüyor: *Kırmızı, 0. Mavi, 1.*

"-eşi benzeri görülmemiş bir hareketle, hakem Olric'in vuruşunu yasal buldu! Tekrarını görelim, millet!"

Kendimi acı içinde ekranı izlemeye zorluyorum; ben, Heavenbreaker -O, Flamedancer. İkimiz ağır çekimde birbirimize doğru ilerliyoruz. Kömür mızrağını parmak uçlarının arasından kaydırıyor, sapı yerine ince ucunu kavırıyor. Savuruyor. Alçalırken topladığı tüm ivme mızrağın sopalı ucuna aktarılıyor ve merkezime çarpıyor, Cennetkırın'ın gümüş göğüs zırhı folyo gibi buruşuyor. Sol tarafında koyu bir yara açıldı. Yukarı bakıyorum. Orada, sonsuzluk görüşümde, metalden sivri bir çatal var - siyah uzayda kalıcı gümüş şimşek, toz ve metal talaşı hiçliğe çekiliyor; kokpitimin cam kafesinde bir çatlak.

Olric gövdeyi deldi. Panik. ***Panik yapma.*** Yaptığı manevralar, hesaplamalar. Şimdiye kadar karşılaştığım herkesten daha yetenekli. Sevrith onu alt edebilirdi, ama ben?

"-Bir kez daha millet, hakem Olric von Westriani'nin manevrasını tamamen yasal buldu! Synali von Hauteclare onun mızrağıyla vuruldu, sadece onun mızrağıyla! Tüm kural kitaplarına göre, bu tamamen meşru bir puan!"

Başka bir holoscreen açılır: turuncu bir kask.

"Şu haline bak!" Olric kargalar. "Bir raunt ve sen bir hiçsin! Sen öldün, piç kurusu. *Gerçekten de* bizden biri gibi davranabileceğini sandın." Nefes alırken boğuluyor. "Benden kaçamıyorsun bile. Doğru manevra bile yapamıyorsun. Sen bir *hiçsin*!"

Telsizi keser, kendi kahkahasını da keser. Sudaki kanın kokusunu aldı.

Yavaşça, gıcırdayarak mızrağımı diğer elime geçiriyorum, her parmağım pas gibi. Heavenbreaker'ın alarm sistemi soğuk bir sesle çalıyor.

"Uyarı; gövde ihlali tespit edildi. Basınçlandırma kritik. Oksijen seviyesi düşüyor. Acil bakım önerilmektedir. Uyarı; gövdede yarık tespit edildi. Basınçlandırma kritik. Oksijen seviyeleri-"

Düşün. Binici kıyafetlerinin oksijen desteği vardır, ancak binici kıyafetleri vakumlu kıyafetler değildir; eyer için tasarlanmışlardır, uzay için değil. Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum ama uzun değil. Rax'in sesi kafamın içinde çınlıyor: *"Eyerdeyken iki şey için endişelenirsin; aşırı yük ve rakibin. Hepsi bu."* Neden şimdi onu düşünüyem ki? Burada öleceğim ve tek yapabildiğim onunla dövüşemediğim için pişmanlık duymak. Onunla daha çok konuş.

İşe yaramaz.

Yükseliş bir anda inişe dönüşüyor-çok hızlı, hazır değilim. Her şey titriyor -Cennet Kıran'ın metal kaburgaları, sinir sıvısı, giysimin içindeki bedenim. Gövde yarığı hızın artmasıyla birlikte kendini parçalara ayırıyor ve uzay daha da genişliyor.

Olric dar bir duruşa geçiyor -gövdemi ya da kollarımı hedef alıyor. Her santim için Cennetkiran'la savaşıyorum, tüm ağırlığım normalde bir tüy dokunuşunun yeterli olacağı yerde bizi çekiştiriyor. Betonun içinden diğer taraftaki birine bağlamak gibi, tüm desibelimle bağıryorum: *sol. sağ. eli ayarla. mızrak yukarı.*

"lütfen, lütfen lütfen-"

Etki.

Atlar çığlık atarken aralarındaki ışık yanıp sönüyor. Sol kolum darbeyi emiyor, kemiklerim içlerinden bir şey kırılana kadar uğulduyor. *Tekrar.* Gümüş kıymıklar beyaz ışıktaki bir anlığına parıldıyor, mızrağımın sapı tamamen yok oluyor ama Olric'in turuncu mızrak ucu kırılıyor ve havaya uçuyor. Darbesini savuşturmayı başardım.

Yükselişe doğru ayrılıyoruz ama sol kolumu hissedemiyorum. Durum ekranına bakıyorum: *Kırmızı, 0. Mavi, 1.* Puan yok ama en azından beni daha fazla açmasını engelledim.

Olric'in holoscreen'i görünür. "Ne zaman yuvarlanacağını bilmiyorsun! Sana bir iyilik yapmaya çalışıyorum pislik, bir hiç olmaktan bıkmadın mı?"

"Uyarı; gövde ihlali tespit edildi. Basınç sıfır. Oksijen seviyesi kritik. Acil bakım gerekli-"

Uzayın soğuğu tüm gücüyle bastırıyor - nefesim maski çok fazla buğulandırıyor. Göremiyorum, vizördeki nefesim donup erirken eğim beyaz bulanıklıklar ve net bulanıklıklar tarafından gizleniyor. Sinir sıvısı o kadar sert ki bıçak gibi saplanıyor.

Gümüş spiraller artık neredeyse hiç seğirmiyor. Olric'in kışkırtıcı sesi acının sisini delip geçiyor.

"Ben dört yüz yıllık kesintisiz bir soyun doruk noktasıyım! Benimle kıyaslandığında sen bir hiçsin - kanın bir hiç; onursuz! **Değersizsin!**" Kahkahalarla uluyor. "Hayır... Sözümü geri alıyorum; cesedinin en azından bir değeri var ve onu iyi bir şekilde kullanacağımdan emin olabilirsiniz."

Konuşacak nefesim kalmadı ama telsizlere titreyen bir orta parmak kaldıracak kadar nefesim var.

Gözleri yuvarlanır, beyazlar genişler. "Seni siktiğimin cu-"

Telsizleri kapatacak kadar nefes alıyorum. Aşağı bakamıyorum, göğsümdeki kemikler yanlış yöne saplanıyor, mızrak ellerimde parçalara ayrılıyor. Gerçek yaralar. Gerçek parçalar. Bir araya getirmeye çalışıyorum.

Tekrar.

Niyetim düz, boş - hiçbir şey hareket etmiyor, hiçbir şey birleşmiyor. Cennet Kıran çok soğuk... Onu çok uzağa ittim. Yükseliş uzun sürmez. Silahım olmadan bir şey yapamam ama bu rauntta kaskına **saldırmalıyım**. Fazla mesai bir seçenek değil. Mirelle haklıydı. Zaman benden yana değil. Yarık beni Olric'ten önce öldürecek.

"Oksijen seviyeleri kritik-"

Yükselişin en yüksek noktasına ulaşıyorum, tek bir huzurlu an için süzülüyorum, uzaya bakıyorum. Kaskımın hoparlörlerinden şiddetli bir çılgılık sesi geliyor; kokpitin içindeki basınç nihayet eşitleniyor. Selemin ötesindeki kırık metal parçasının gıcırdadığını, buruştuğunu ve sonra bir anda ardına kadar açıldığını dehşet içinde izliyorum.

Ejderha beni yiyor.

Bir basınçla bir vakum karşılaştığında, vakum her zaman kazanır.

Vakum beni ve seleyi kokpitten dışarı ve gediğin tırtıklı metaline doğru çekerken vücudumdaki her organ burnuma çarpıyor. *Dişler*. Sele merhametli bir şekilde ancak sığacak kadar küçük. *Kıvılcımlar, metal, yıldızlar*. Her şey bulanıklaşıyor. Gördüğüm karanlığın uzay mı yoksa baygınlık mı olduğunu anlayamıyorum - o kadar soğuk ki, selenin ısısı anında donan nem sarmalları olarak uzayda çözünüyor, her kristal düzinelerce gümüş sarmalı yerinde hapsediyor.

Kaskımdaki ses otomatik. *"Serbest yüzüş tespit edildi. Yaşam destek sistemleri devrede. Yirmi beş dakikalık oksijen kaldı."*

Hız hiç düşmüyor, onu yavaşlatacak hiçbir şey yok - ne atmosfer, ne yapay

Yerçekimi. İstasyon giderek küçülüyor. Eğimden, kıpırtısız Cennet Kıran'dan uzağa fırlayan, tıslayan bir sinir sıvısı füzesiyim. *Düşün, Synali.* Titriyorum, her yerde soğuk gerçeklik, her yerde sessizlik.

Cennet Kıran mı?

At artık beni duyamıyor, çok uzakta. Rakibinizin eyerini çözmek otomatik bir galibiyettir ama ben hâlâ eyerin içindeyim, yani teknik olarak hâlâ savaştayım. *Düşünüyorum.* Gözlerimin kenarlarında siyahlık yüzüyor, bayılacağım. Şimdiye kadar kaybetmediysem yine kaybedeceğim. Beş çember geçilmedi ve tüm bu acı bir hiç uğruna.

Cennetkıran sessiz ve zihinsel olarak adını haykırmak ölü bir kuklayı oynatmaya çalışmak gibi hissettiriyor. *Cennetkıran? Ben buradayım! CENNETKIRAN!*

Bir kukladan başka bir şey değildim. Güvenilmez Dravik tarafından hareket ettirilen kukla uzuvlar. Ölü uzuvlar. Boş bir vazo. Yüz binlerce boş vazo. *Hepimizi kullandılar.*

Öfkem soğuk sinir sıvısına akıyor ve ısınmaya başladığını hissediyorum, spiraller seğiriyor ve bükülüyor. Bu acının bir hiç uğruna olmasına izin vermeyeceğim. **Bu acının bir hiç uğruna olmasına izin vermeyeceğim.**

Bir hiç olmaktan bıkmadın mı?

Eğim çok uzakta; ortada mavi bir grav-gen parıltısı, Olric'in Flamedancer'ı bir tarafta parlak turuncu bir nokta. Heavenbreaker gümüş renginde parlıyor; çok küçük, çok hareketsiz, çok ölü.

Gel.

Etrafımdaki gümüş spiraller sarsılıyor ve kasılıyor. Cennetkıran hareketsiz kalıyor.

Gel.

Hiçbir şey. Düşüncelerim ciğerlerimi, zihnimi yakıyor.

HIÇBİR ŞEY OLMAYACAĞIZ.

Uzakta, gümüş seğiriyor. Belli belirsiz, benim olmayan bir kelimenin kırıntılarını duyuyorum.

"Biz."

Biz, tekrar ediyorum, daha güçlüyüz. Bir seğirme daha. Soluk mavi bir alev Heavenbreaker'ın noktasını aydınlatıyor ve korkunç bir şekilde kasılarak bana doğru fırlıyor.

Onu kendi çelik öfke halatımla, bir nefret şeridi gibi zorla kendime *çekiyorum* ve o da bu duyguyu uzayda hızla takip ediyor. Duygularını, sesini zar zor duyabiliyorum, ama yaklaştıkça daha yumuşak uçuyor.

"Benden nefret mi ediyorsun?"

Sen değil, ben düzeltiyorum. Onlar.

"Neden itiyorsun?"

Cennetkıran'ın sözleri, arkalarındaki çaresiz hüznün duygularından çok daha basit ve o zaman fark ediyorum ki bunu hüznünlü hale getirebilirim.

Küheylan bana doğru roket atarken, yaralı kokpit göğsü bomboş, onu kol mesafesinden uzak tutmanın onu *üzdüğünü* fark ediyorum. Bir *insan* gibi. Luna'daki gerçek yapay zeka Heavenbreaker'a ne yaparsa yapsın, o hala gerçek bir yapay zeka - Astrix'in yarattığı bir bilinç, canlı ve gerçek - ve ona bir makine gibi davranarak, duygularını ve anılarını bir kenara atarak, onu incitiyorum. Tıpkı babamın beni incittiği gibi.

Üzgünüm, cennet kırın.

"Özür" kelimesinin anlamı içimde kabarıyor, anılarım dün yaşanmış gibi taze *bir şekilde su* yüzüne çıkıyor - Annemi koruyamadığım için üzgünüm, çok karanlık ve korkunç bir şekilde üzgünüm - kalbimi paramparça eden ve parçalarıyla oynayan *bir* özür. Yeniden başlatılmadan ya da bayılmadan, Heavenbreaker'ın bir anısı göz kapaklarımın arkasında titreşiyor: iki eski Savaş atı - gümüş bir A3 ve altın bir A4 - bir asteroid alanında yan yana yüzüyor, hasarlı ve hırpalanmış ama el ele tutuşuyorlar. *Sonuncumuz.*

"Ben *de üzgünüm,*" diye yankılanıyor.

Yapboz parçalarının bir araya gelmesi gibi, bir elin bir eldivene kayması gibi, Heavenbreaker göğüs yarığını hizalıyor ve eyeri ve beni içine alıyor. Bu sefer baş yastığımı açmam gerektiğini biliyorum. Eyer, atın kokpit duvarına gelen darbenin çoğunu emiyor ama dişlerim hâlâ kafatasımın içinde takırdıyor. Anında ata yeniden bağlandığımı hissediyorum ve elimi yarığın üzerine koyuyorum. Tüm gücümle metal kenarları birbirine bastırıyorum, umutsuzca eyerin tekrar düşmesini engelleyecek kadar kapatmaya çalışıyorum. Kaskım yorumcuları duyuyor.

"-Hareket et, Synali von Hauteclare atını onu yeniden yakalaması için yönlendirmeyi başardı! Sağlık görevlileri kurtarma atlarını geri çağırdı! Hakemler ne diyor, Gress?"

"Bu daha önce görülmemiş bir şey Bero, ama anlıyorum ki - evet, Wilstread'in 3266 Kuralı burada geçerli değil! Doksan sekiz parsellik sürüklenme mesafesi, kabul edilebilir yüzlük aralığın altındaydı! Tekrar ediyorum, Synali von Hauteclare teknik olarak sadece iki parsla hâlâ oyunda!"

Umut dikkat dağıtıcıdır. Önemli olan tek şey infazdır.

Nerede olursan ol, Sevrith, buna değmesini
sağlayacağım.

Olric zaten önümde iniyor, ama ben ondan daha hızlıyım. Yapabilirim.

Bir Destroyer'e karşı aradaki mesafeyi kapatabilirim, artık bundan eminim. Yükselişin görünmez yerçekimi yayına geri dönüyorum, gümüş mızrağımızın kalıntılarının yüzdüğü akıntılara doğru kayıyorum. Bir elimle mızrağın başını kavriyorum, diğer elimle de ucundan keskin bir şekilde parçalanmış kırık sapı tutuyorum. Bir hançer. Tanıdık. İniş beni Olric'e, çarpışmaya, cehenneme doğru çekiyor. Işık parlaması, çılgılık. İşe yaramaz mızrak ucunu boşluğa bırakıyorum ve sapını geri çekiyorum. Vurulacağım. Acı çekeceğim.

Ama ata binmenin anlamı budur, Astrix.

Jab.

Daha güçlü ama daha yavaş. Saplı hançeri miğferinin tek gözüne saplıyorum ve kömür mızrağı Heavenbreaker'ın göğsündeki yarı kapalı gedikten çok geç fırlıyor, evrenden daha büyük hale geliyor, beyaz-sıcak kıvılcımlar ve metalin metal üzerindeki çılgılığı bana doğru yırtılıyor - karanlık bir kutu tekrar açılıyor.

Korku, yine, ama uzun sürmez. Karanlık.

37. Vacuus

vacuus ~a ~um, *a.*

1. boş, boş

Oturma odasındaki hiç kimse nefes almaya cesaret edemiyor. Altın rengi dantel perdeler esintiyle nazikçe dalgalanıyor ama Şafak İmparatoru'nun Hauteclare malikanesi bunun dışında ölüm sessizliğinde. Ailenin tüm gözleri vizöre, uzayda hareketsizce süzülen gümüş mavisi insansı ata çevrilmiş durumda.

Olric von Westriani'nin kara mızrağı Cennetkiran'a tam isabetle saplanır. Mirelle'in gözleri hologramın içinde yanıyor. Bu kadar mı? Her galibiyetinde ailesini öldüren bu baş belasını sona erdirmek için gereken tek şey Westriani gibi küstah bir aptalın mızrağı mı? Hainin etkileyici mesafe kurtarışından sonra, sadece onun mızrağıyla mı ölecek?

Yedi yaşındaki küçük Maria, cilalı ayakkabılarını kanepeye doğru sallarken saçlarında altın kurdele sallanıyor, ilk konuşan o oluyor. "Vay canına, bu çok havalıydı. O öldü mü?"

Büyükanne mırıldanarak kızın başını okşar. "Umut edelim."

Annesi kanepenin minderlerine yaslanır, içkisinin geri kalanını yudumlar ve uşağa biraz daha getirmesini işaret eder. Hayal kırıklığı Mirelle'in damarlarında soğuk bir şekilde dolaşıyor ve bu onu şaşırtıyor. Synali'nin ölmesine *sevinmesi* gerekirdi. Katil sahtekâr Palissa Teyze ve Balmoran Amca'yı öldürmüştü. Mirelle onları hiç sevmiyordu -zayıf iradeli Palissa her zaman babasına yalakalık yapıyor ve onursuz Balmoran kapalı kapılar ardında karısını dövüyordu- ama onların kaybı tüm aileye keder dalgaları yaydı.

Babası odanın diğer ucundan diğer adamlarla birlikte ona gülümsüyor ve Mirelle de ona gülümseyerek karşılık veriyor. Babasının kızın öldüğüne sevindiğinden emindir.

Kralın güvenini ve Gentech patlamasında kaybettikleri müşterileri geri kazanmak için ofisinde gece geç saatlere kadar yoruluyordu. Ona bundan bahsetmiyordu ama Bodrum seviyesindeki yapay okyanusun kıyısındaki tatil köşkünü bırakmak zorunda kaldıklarında anlamıştı: paralarında bir sorun vardı. Farris Amca'nın ölümüyle ilgili bir sorun vardı.

"Charlez!" Kuzen Raoulle kâhyaya sesleniyor, güler yüzünde parlak bir gülümseme var. "Kutlama yapmalıyız! Sanırım iyi şaraptan bir tur içmeliyiz."

Oturma odası neşeli bir sohbetle aydınlansa da Mirelle'in derinliklerinde bir şey hainin sahada nasıl hareket ettiğini düşünür; eğitimsiz, deneyimsiz ama ham bir potansiyelle doludur. Mirelle'i kandırmak ve Ghostwinder'ı burnunun dibinden çalıp Rax'e karşı kullanmak... kötü ve yanlış şeylerdi ama bir şövalyenin çelik iradesini gerektiriyordu. Attan inen her binici bocalar ve drone ile kurtarılacak zorunda kalır - ata olan bağları kurtarılamayacak kadar zayıftır - ve on parsı geçen biniciler kesin kayıp vakalar olarak kabul edilir. Ama hain toparlandı.

Mirelle kendini bu şövalye yankısına karşı test etmeyi çok isterdi.

Şu anda onu tüketen duygu bu: pişmanlık.

Mirelle göz ucuyla Gizelle Teyze'nin kalktığını görür - Balmoran Amca'nın dul eşi, ondan tekrar hamile kalmıştır ve yeni doğum yapmaya başlamıştır. Mirelle ilk başta onun çocuk odasındaki ikizlere bakmak için kalktığını düşünür; zayıf doğdukları için nefes almalarına yardımcı olmak amacıyla gün boyunca oksijen odalarına kapatılmaları gerekmektedir. Ama Gizelle sağa, çocuk odasına doğru gitmiyor. *Sola doğru* gidiyor.

Mirelle şarap dökülürken dışarı çıkar ve mermer koridorlarda teyzesini uzaktan takip eder. Kadın aile şapeline döner. *Tanrı mı?* Neden? Mirelle vitraylar ve taze çiçeklerle ışıldayan kıızılağaç odanın kapısında oyalanır, sonra ellerini kavuşturmuş Gizelle'in yanına gider. Teyzesi yukarı bakar.

"Ah, Mirelle. Sadece dua ediyordum." "Kimin için?"

"Kız." Gizelle haça doğru gülümsüyor. "O benden daha cesurdu. İkizleri Balmoran'dan kurtaramadım ve şimdi benim korkaklığım yüzünden acı çekiyorlar."

Mirelle'in kalbi sızlar. "Teyze-"

Gizelle karnına dokunur, lavanta rengi gözlerinde yaşlar vardır. "O kız... Biliyorum

Palissa'yı öldürdü ama bu bebeği Balmoran'dan kurtardı. Bunu O'nun da bilmesini istiyorum."

Mirelle hıçkırarak ağlayan teyzesine sarılır. Tanrı tüm kalpleri bilir, der rahipler ve o güneşli anda Mirelle kendi kalbinde korkunç bir şeyin filizlendiğini hisseder.

Şüphe.

38. Praetexo

praetexō ~ere ~uī ~tum, *tr.*

1. saçaklamak, kenarlamak (*dokumada olduğu gibi*)

Beyaz ışıklara uyanıyorum, vücudumun her yerinde nanomakinelerin kıpırtısı, soğuk ve metal ve sülük gibi şekillenmiş, solucanlar beni çok erken yiyor. Yine bir hastanedeyim - çamaşır suyu kokusu ve sessizliğe karşı kendi kalbimin bip sesi. Soluk gözlerim bir renk cümbüşü yakalıyor, başucumdaki vazoda mavi sümbüller ve beyaz papatyalar -tıpkı anneme doğum gününde verdiklerim gibi. Tekrar göz kırpıyorum. Birisi parlak hastane penceresinde bir hover sandalyede oturuyor, uğultulu jetler onu havada tutuyor. Bu bir çocuk, halüsinasyon değil; genç, ince bacaklı, yumuşak kahverengi saçlı ve oyulmuş melekler gibi gülümsüyor; izliyor, dinliyor, ne kızgın ne de memnun.

"Seni buldum," diyor nazikçe. "Bunu yapan s e n s i n , değil mi? Kafaları karışıyor."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama her şey dönüyor ve gülümseyen yüzü tavanın beyaz bulanıklığında eriyor. Gerçeklik acıyla geri dönüyor; zonklayan bir baş, inleyen bir göğüs ve iliklerime kadar işleyen bir yorgunluk.

"-nali. Uyan."

Görüşüm suya basana kadar yüzüyor - odama geri döndüm, duvarımda çaprazlanmamış beş daire ve Luna yatağın ucunda altın bir bulanıklık. Elim hemen yaka kemiğime gidiyor -annemin haçı hâlâ orada.

Dravik başucumda oturuyor, ellerini bastonunun üzerinde kavuşturmuş, gri gözleri parlıyor.

"Cennetkiran'a ne yaptın?" diye soruyor. Benim için değil, atı için endişeleniyor.

Kıkırdıyorum, ciğerlerim uzun süre ses çıkaramayacak kadar sıvı sıcaklığında. "Her şeyi berbat ettim, değil mi? Ama eminim uzman mühendisleriniz onu tekrar bir araya getirebilir."

Sözsüz bir şekilde vizörünü tekrar göstermek için yansıtıyor: Heavenbreaker iki büklüm olmuş, devasa bir kömür mızrağı göğsünü delmiş, ucu omzuma saplanmış ve siperliğim kırılmış. Cansız buzdan gözlerim hiçbir şeye bakmıyor. *Her yer* kan içinde. Karşımızda, Flamedancer sağlam ama hareketsiz, göz yarığından tek bir gümüş diken çıkıyor.

"-ve hakem kararını verdi, millet! Synali'nin kask darbesi Olric'in göğüs zırhı darbesinden milisaniyeler önce geldi! Synali von Hauteclare bu maçın galibi! Tekrar ediyorum; eğer yaralarından kurtulursa, Synali von Hauteclare finale yükselecek-"

İçimi tatlı ve acılı bir rahatlama kaplıyor. "Ben kazandım. Önemli olan tek şey bu-"

"Önemli olan ata binmektir." Prensın kesik eli o kadar soğuktur ki gözleri *yaşarır*. "Özensiz davrandın ve neredeyse kaybediyordun."

"Cennetkiran'a nasıl istersem öyle binerim, Majesteleri."

"Sürmeyeceksiniz, Majesteleri."

Unvanlarımızı birbirimize hakaret eder gibi savuruyoruz. Vizörü turuncu ve sarı renklerle kaplanmış beyin görüntülerine çevirmeden önce sadece bir an tereddüt ediyor, ancak en çok göze çarpan renksizlik - tüm yüzeyi noktalayan balmumu mühürleri kadar büyük boş gri delikler. Peynire, paslanmış ve delik deşik olmuş metale bakar gibiyim ve gözlerim sağ üstteki ismi buluyor:

LITHROI, DRAVITICUS A.

Draviticus... *Dravik*. Gözlerim yavaşça onun üzerinde geziniyor ve prensin bakışlarıyla buluştuklarında içimde kalan tek şey soğuk bir tedirginlik oluyor.

"Sana güvenmemi istiyorsun," diyor. "Sana zayıflığımı veriyorum. Bir kez daha ata binersem, bir kez daha eyere maruz kalırsam, Sevrith'in yoluna gideceğim."

Yutkunuyorum. "Bu delikler ne?"

"Onlar delik değil. Onlar cep." "Neyin cepleri?"

Aniden ayağa kalkıyor, bastonu güneş ışığında parlıyor, ama ben vazgeçmeyeceğim.

"Neden bana söylemiyorsun? Neden bu kadar korkuyorsun?"

Kurumuş ağaçlar yapay esintiyle pencereleri tırmalıyor, kabuklu parmaklar bir kralın piçi ile bir dükün piçi arasındaki cam gerilimini çiziyor. Başını omzunun üzerinden çeviriyor.

"Senin için korkuyorum."

"Korkma. Sen benim ailem değilsin."

Kahkahası sekiyor. "Ailenin ne olduğunu bilmiyorsun. İkimiz de bilmiyoruz. Ama son zamanlarda bunun için kendimi daha mutlu hissediyorum, çünkü biz kötülerini bir araya getiren şey tam olarak buydu."

Alaycılığı bu kez gücünü yitiriyor ve bir gülümsemeye dönüşüyor. Prens de sırtıyor -rahat ve alaycı- ve kapıya yöneliyor. Odamdaki tüm masalar boş, papatya ya da sümbül yok. Gördüğüm o çiçekler... tıpatıp aynıydılar. Annemin doğum gününde o çiçekleri almak için aylarca para biriktirmiştim - onları gururla sunmuştum, aynı paslı hurdalar yerine ona yeni bir şey almış olmanın mutluluğu içindeydim. Onları her kim gönderdiyse benim için ne ifade ettiklerini biliyor olmalıydı, ama kimseye söylemedim. O özel çiçekler sadece hafızamda kaldı, derinlere gömüldü.

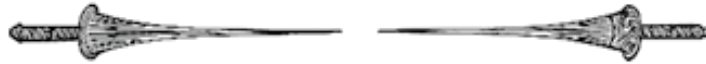
Sonunda sesimi buldum. "Dravik-hastanedeki beyaz papatyalar ve mavi sümbüller-gerçek miydi onlar?"

Duraklıyor, eli kapının pervazında. "Biri onları teslim etti. Kapınızın önüne nöbetçiler koydum, kameralar yerleştirdim ama yine de her kimse fark edilmeden içeri sızdı."

"Kim olduklarını biliyor musun?"

Elbette biliyor; her şeyi ve herkesi biliyor - satranç tahtası ve piyonu hareket ettiren oyuncu o. Kimse onu geçemez. Yine de şimdi ağzı ciddi ve düz.

"Hayır. Ama onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Üçüncü halka ben iyileşirken ölüyor.

YENİ BİR MESAJ VAR: DRAVIK.

Adı Raoulle von Hauteclare'di; yirmi beş yaşındaydı ve bir bilim adamıydı,

Mid Ward ve Low Ward'daki bebekleri kasıp kavuran kızıl çiçek hastalığı için antijen geliştiren bir şirket laboratuvarında çalışıyordu. Dük Hauteclare'i partilerde, şarap suarelerinde ikna etti. Onunla mantık konuşurdu. *Mantık*. Cesaret verici mesajları gözlerimde çınlıyor.

RAOULLE: *Kimse onun öldüğünü anlamazdı bile amca. Onun gibi bir sürü insan var.*

RAOULLE: *Low Ward'daki şansı da pek umut verici değil.*

RAOULLE: *Evren kaotik bir şeydir amca ve evrim nazik değildir. Kimin gidip kimin kaldığını ölçmez. Onun için hepimiz aynıyız.*

Sebepleri mantıklı ve ölümü de mantıklı.

Bir muhabir otoyolun turuncu ışıklı şeridinde ciddiyetle duruyor. "- Sabahın erken saatlerinde, yedi numaralı otoyolda, biri asil olmak üzere iki hovercarry arasında trajik bir kaza meydana geldi. Olay yerindeyim ve etrafımızdaki katliamın kalıntılarını görebiliyorsunuz. -"

Beyaz bir tekerlek, kırık. Altın ciladan parıldayan parçalar. Karanlık bir şey otoyolda uzun ve düzensiz bir şekilde yayılıyor: kan.

"-Talihsiz bir programlama kazası olduğu tespit edildiği için herhangi bir suçlamada bulunulmamıştır. Kaza, merhuma saygı amacıyla ismi verilmeyecek olan genç bir asilzadenin ölümüyle sonuçlanmıştır-"

Kendi ölülerine çok saygı duyuyorlar ama bizimkilere hiç saygı duymuyorlar.

Elimde elmas kolyeyle sendeleyerek yataktan kalkıp duvara doğru yürüyorum. Pembe taze yaralarımın bana verdiği tüm güçle üçüncü daireyi çiziyorum. Geriye dört tane kaldı. Tek yapabildiğim iyileşmek, beklemek ve düşünmek, "*Seni buldum. Bunu yapan sensin, değil mi? Kafalarını karıştırıyorsun.*"

Uçan sandalyedeki çocuk *kimdi?* Tam olarak kimin kafasını karıştırıyorum?

Olric omzum ve boynum arasındaki kas ve tendonları yok etti - Dravik'in bana hatırlatmayı sevdiği gibi, altı inç daha aşağıda ve benim

Kalp. Yara izim şimdi kürek kemiğim boyunca uzanıyor. Yeni yara izleri, yeni kararlılık. Uyu, ye, vizyonu izle, Rax'in sürekli uyarılarını görmezden gel, o sadece seninle yatmak istiyor ve vücudun da aynısını istiyor. Onun farklı olup olmayacağını görmek istiyor ama bedenimin isteklerine güvenilmez. Bu bir zayıflık olur, Dravik ve benim şimdiye kadar başardığımız her şeyi tehlikeye atar. Peki bu nereye varacak? Sondan başka hiçbir şeye.

Umut etmek anlamsız olurdu.

Quilliam her zaman benimle birlikte-overing, administering, o ve ben Moonlight's End'in neredeyse tamamını temizlemiş olmamıza rağmen koklaması daha iyi değil.

"Bunun için başka birini bulman gerekecek," diyorum bir gün, sağlam kolumla bir bezi sıkarken. "Ben gittiğimde."

Quilliam'ın kır saçları toz alırken kitap raflarının üzerine dökülüyor. "Evet, hanımefendi."

"Ben ciddiylim, Quilliam. Sen ve Dravik bu şekilde yaşamaya devam edemezsiniz. Onun insanlara ihtiyacı var. Senin de insanlara ihtiyacın var."

Hizmetçinin sesi yumuşar. "Gerçekten, hanımefendi."

39. Spira

spīra ~ae, f.

1. bir
bükülme,
kangal

Yaşıyor musun, Hauteclare?

Hauteclare? Merhaba?

Orada çok fena dayak yedin.

Muhtemelen en azından birkaç kaburga kırmıştır.

Siktiğimin Olric'i, her zaman boktan bir pislik olmuştur. Üzgünüm, Hauteclare. Binicilerin onun kadar kötü olmaması gerekiyor.

Tamam, vizite hayatta kaldığını söyledi. Bu iyi bir şey. Ölüyken yapabileceğin pek bir şey yok.

Bana bir iyilik yap ve dışarıda daha dikkatli ol, tamam mı?

Rax Istra-Velrayd şarap kadehini parmaklarının arasında boş boş çeviriyor, kızılağaç ofisin alçak ışığı soluk likörde yakalanıyor ve Olric von Westriani'nin dehşete düşmüş yüzünde parıldıyor. Rax, Earika de

Trentoch'un babası bu küçük buluşma için ofisini kullanmalarına aldırmaz, özellikle de kapının dışında kızını için çok daha yıkıcı bir yirmi birinci yaş günü partisi boğuk bir ud müziği ve çığlıklar içinde devam ederken. Rax bir anda şarap kadehinden başını kaldırıp Olric'e dostça bir gülümseme fırlatıyor.

"Hala anlamadın mı, Westriani?"

Olric sıkılmış dişlerinin arasından konuşmayı başarır. "Yapamazsın. Yapamazsın."

..

"Neden olmasın?" Rax güler. "Kim olduğumu biliyorsun. Ne yapabileceğimi biliyorsun."

Kulağa eğlenceli geliyor. Bir süredir kimse Vitruvius manevrasını denememişti. "Çünkü bağırsakları değişiyor."

"*Karın deşmek*' biraz dramatik oldu." Rax gülüyor. "Karşı tarafın hayatta kalma oranı yarı yarıya. Eski manevralar çok tuhaftı, değil mi? Bunu gerçekten birine karşı denemeliyim, sadece veri tabanlarında canlı tutmak için. Tabii ki Süpernova Kupası'nda değil ama başka bir turnuvada."

Olric yutkunur. Rax şarabından bir yudum alır ve memnun bir şekilde dudaklarını şapırdatır. Çıplak holokand ışığında kızılağaç gözleri kanlı kanlı parlıyor.

"Ve biliyorsun... Sanırım seninle karşılaşana kadar bunu saklayacağım. Dayanıklı bir adama benziyorsun. Eminim hayatta kalırsın."

"Ne istiyorsun Velrayd?"

Rax'in son birkaç gün içinde Synali'nin son görüntüsüne bakarak geçirdiği onca saatten sonra Olric'in sesinde bir titreme duymak tatmin ediciydi - cansız buzdan gözler, kendi kanıyla kaplı, bu bok kafalının nispeten devasa mızrağıyla omzundan mızraklanmış. Rax ayağa kalktı ve iri yarı çocuğun yanına giderek ona şarap kadehini uzattı. Olric kadehi alır, Rax dostça bir eli omzuna koyarken devasa parmaklarındaki titreme aşikârdır.

"Binicilikten emekli olacaksın Westriani, yoksa seni ben emekli ederim."

40. Trigeminus

trigeminus ~a ~um, *a.*

1. (*gerçek anlamda*) bir doğumdan doğan üç kişi

Üçlü konferans, projeksiyon koltuk değnekleri
üzerinde durabildiğim anda yapılacak.

Üçümüz birbirimize bakmıyoruz.

Mirelle'in oturduğu sol tarafımdan yasemin parfümü, sağ tarafımdan ise Rax'in bitki kokusu geliyor. Bugünkü makyajımız turnuva makyajından bile daha ağır. Görüş kameralarının yanıp sönen ışıkları Esther'in fırtınalarındaki şimşekler gibi çakıyor - beyaz, kafa karıştırıcı, atlar arasındaki çarpışma ışığı gibi. Bedenim Mirelle'in her değişiminin ve tırnak kontrolünün, Rax'in nefes alırken göğsünün inip kalkmasının aşırı farkında. Etrafımızdaki odada muhabirler ve korumalar yer kapmak için birbirleriyle yarışıyor. Arkalarındaki küçük stüdyo kalabalığı boşlukları durmak bilmeyen gevezeliklerle dolduruyor ama yine de üçümüz de ölüm sessizliğindeyiz.

"Ee," diye başlıyor Rax, hafif bir sesle. "Hafta sonu için eğlenceli bir şeyler yapan var mı?" Mirelle homurdanır. "Gevezeliğin senin sonun olacak."

"Çoğu insan bunun benim yıkıcı yakışıklılığım olacağını söylüyor." Bana döndü. "Fikirleriniz, Hauteclare?"

"Bunları senin gibilerle paylaşmam," diye drone'ladım.

"Zeki," diye katılıyor Mirelle kestirmeden. "Yine de Hauteclare Hanesi'nin sıradan insanları öldürmeye tenezzül etmeyeceğini anlayacak kadar zeki değil."

Dümdüz ileriye bakan bir Dravik gülümsemesi yapıyorum. "Annemin cesedi Leydi Mirelle yerde çürürken ona da aynı şeyi söyledim."

Rahatsız edici bir ritim var. Rax sandalyesinde kayar. Mirelle kollarını bembeyaz paltosunun üzerinde kavuşturur. "Kanıt olmadan yaptığın her suçlama temelsizdir, katil."

"Ben kanıtım. Kanıt bulmak için altı ayımı bir genelevde geçirdim. Hauteclare Hanesi'nin Örümceğin Eli loncasında özel bir suikastçısı var. O

sadece

senin için. Annemi öldürdü ve beni de öldürmeye çalıştı."

"O zaman neden hâlâ buradasın, herkese rahatsızlık veriyorsun?" "Mir," diye başlar Rax. "Rahat dur-"

"Yapma"-Mirelle buz gibi keser onu-"şimdi benimle konuşmaya başla."

Aralarında bir şey geriliyor, kırılmadan hemen önceki kemik gibi gıcırıyor. Ev sahibi ruh halinden habersiz bir gülümsemeyle içeri süzülür. "Hazır mıyız, beyefendi ve hanımefendiler?"

Rax nefes verir. "Bize beş dakika ver-"

"Biz hazırız." Mirelle çenesini kaldırır. "Çekime başlayabilirsiniz."

Sunucu bana bakıyor. Başımı sallıyorum ve o da kameralara dönüp bir el işareti yapıyor. Odanın üzerine bir sessizlik çöküyor ve yüzlerce kırmızı ışık canlanıyor, her bir ekranın köşesinde kaydı belirtmek için yanıp sönüyor; bekleyen yüzlerce göz ve onların arkasında bekleyen milyonlarca göz daha.

"Süpernova Kupası üçlü hükümdarlık konferansına bir kez daha hoş geldiniz! Ben ev sahibiniz Terren Helgrade ve bugün-"

Projektörler aniden yanıp söner ve ardından sönerek tüm odayı karanlığa ve mırıltılara boğar. Moderatörün sesi her şeyi bastırır: *"Özür dileriz, efendim ve hanımefendiler. Sorun değil, sadece jeneratörleri devreye sokun! Kimse yok mu? Biri jeneratörleri getirsin!"*

"İyi misin, Hauteclare?" Rax soruyor. "Karanlıktan korkmuyorsun, değil mi?"

Beni aşağılamaya çalışmasına tenezzül etmiyorum. Gözlerimi ön tarafta duran Süpernova Kupası kupasına dikiyorum; beyaz-altın metal işçiliğinin görkemli bir kulesi. Düşünmesi bile garip: O kupayı elime aldığım gün, öldüğüm gün olacak. Sonunda dinleneceğim.

Projektörler bir kez daha yandı, moderatör hafifçe soluklanmıştı ama yola koyulmak için bir o kadar istekliydi. "En baştan alalım. Üç, iki- Süpernova Kupası üçlü konferansına hoş geldiniz! Ben ev sahibiniz Terren Helgrade ve bugün Kupa'nın kraliyet mensubu olmayan en genç üç yarışmacısı olan Sir Rax Istra-Velrayd, Leydi Mirelle Ashadi- Hauteclare ve Leydi Synali von Hauteclare'i ağırlamaktan büyük mutluluk duyuyoruz!"

Seyirciler kibarca birkaç saniye alkışlar. Kalabalıktan biri vizöründen MARRY ME, RAX diye seslenir, ancak güvenlik aniden onu kapatmaya zorlar.

"Sir Rax, son üç maçınızı bir kez bile darbe almadan domine ettiniz. Kazanmak için açık ara favorisiniz. Bu yılki rekabet hakkında ne düşünüyorsunuz? Standartlara uygun mu?"

Son soruyla birlikte moderatörün gözünün bana kaymasını kaçırmıyorum.

"Standartlardan çok daha fazlası, Helgrade." Rax gülüyor. İçimi isteksiz bir hayranlık kaplıyor; sesindeki tüm rahatsızlık kırıntıları bir anda yok oluyor. Ne de olsa bir şeyleri saklayabiliyor. "Hayatımda hiç bu kadar zorlu maçlar yapmamıştım. Herkes çok sıkı çalıştı ve hepimizle gurur duyuyorum. Özellikle Mirelle harika bir sezon geçiriyor."

"Öyleyim, fark ettiğiniz için teşekkür ederim," diye takıldıktan sonra devam ediyor. "Synali von Hauteclare'in çabaları için özel bir takdiri hak ettiğine inanıyorum - ne de olsa bu onun ilk resmi turnuvası."

Çabalıyorum. Alay etme isteğimi bastırıyorum, haklı olabileceğine dair içimi kemiren kuşkuyu yok ediyorum; hepsi çaba, gerçek bir beceri yok. Kameralar bana kayıyor ve ben de onların ötesindeki gölgeli kalabalığa odaklanıyorum.

"Teşekkür ederim, Leydi Mirelle," diyorum. "Akranım olan birinden daha büyük bir iltifat isteyemezdim."

O ve benim eşit olduğumuzu *ima eden bir akran*. Seğirmesi sadece dizinde görülebiliyor; altın tırnakları sinirli bir ritim tutturuyor.

"Rica ederim," diyerek jilet gibi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ve tekrarlayan yaralarınızın bir an önce iyileşmesi için en iyi dileklerimi sunuyorum."

Zekice. Zalimce. Rax zahmetsizce sessizliğe adım atıyor. "Sanırım hepimizin sahada birbirimizle tanışmayı dört gözle beklediğini söylemek yanlış olmaz."

"Kesinlikle." Moderatör sırtıyor. "Sevrith cu Freynille'in aşırı yüklenmesi çok yazık oldu. Onunla yüzleşen son kişi sizdiniz, Leydi Hauteclare

-Herhangi bir kelime?"

Dişlerimi sıkıyorum. Bir sürü kelime, bir sürü duygu... Ağzımı açıyorum ama seyircilerin arasından biri usulca parlıyor; soluk saçlı, mavi elbiseli ve gözleri nokta nokta gümüş rengine yanıyor. Çenem gevşedi.

"Leydi Hauteclare? İyi misiniz?"

Astrix her zamankinden daha parlak, dış hatları artık bulanık, dalgalı ya da sadece bir iz değil. Yüzünün her ayrıntısını görebiliyorum; yuvarlak yanakları, yumuşak omuzları, sabırlı gülümsemesi. Tıpkı portresindeki gibi. *Neden?*

"Affedersiniz, Leydi Hau-"

"Sevrith benim arkadaşımdı," diye araya giriyor Rax. "Ve biz genç biniciler için bir akıl hocası gibiydi. Onu çok özleyeceğiz, değil mi Mirelle?"

Seyirciler arasında Astrix'in yanında siyah saçlı bir adam oturuyor.
Gümüş gözlü. Bana sessizce göz kırpmıyor.

"Elbette." Mirelle doğruldu. "Tecrübe ve binicilik uzmanlığı açısından çok zengindi ve onu çok erken kaybettik."

Neden Sevrith de? Dravik sadece annesini görüyor ama ben iki tane görüyorum. Ben daha kötüyüm. Bir şekilde daha *kötüyüm* ama sadece birkaç aydır ata biniyorum. Ev sahibinin söylediği her kelime silikleşiyor.

"Genç yarışmacı arkadaşlarınız hakkında ne düşünüyorsunuz, Leydi Ashadi- Hauteclare?"

Mirelle gülümser. "Rax elbette benim en büyük rakibim."

"Peki Leydi Hauteclare sizin rakibiniz mi?"

"Synali, Savaş'ın ilk askerleri gibi at sürüyor; atlarından korkuyorlar. Olric'e karşı yaptığı manevralar korkuyu haykırıyordu ve bu hareketlerinde açıkça görülüyordu. Zamanla daha cesur, daha dürüst bir binici olabilir. Ama şu an için savaşmaya değmez."

Seyirciler titriyor, Rax yer değiştiriyor ama benim gözlerim sadece Sevrith'i görüyor, gözlerinin etrafındaki kaz ayaklarına kadar çok gerçek görünüyor.

Ev sahibi eğilir. "Buna karşı bir cevabınız var mı, Leydi Hauteclare?"

Gözümü kırıyorum ve dört gümüş göz kayboluyor. Başım yavaşça sunucuya, mikrofona ve yüzlerce kameraya doğru hareket ediyor. "Sadece bir aptal başkasının kendi değerini ölçmesine inanır."

Seyircilerin mırıltıları kreşendo yapıyor ve ilk başta bunun benim yorumum olduğunu düşünüyorum, ancak sunucunun yüzündeki ifade farklı bir şey söylüyor. Yanımda Mirelle dikkatlice eğiliyor ve Rax cebinden bir şey çıkararak aniden ayağa kalkıyor. İzleme ekranına bakıyorum - yüzüm yakınlaştırılmış, mat makyaj çukurlarımı kapatıyor ama burnumdan sızan soluk gümüş damlasını kapatmıyor ve her şey yerle bir oluyor: onlar delik değil. Onlar cep. Sinir sıvısıyla dolu.

Bir an var. Ve sonra çılgınca bir mola. "Aşırı mı yükleniyor?"

"Biri doktor çağırın, çabuk!"

Rax elindeki mendille eğilip dudağıma hafifçe dokunuyor. "Kahretsin, bu çok fazla," diye mırıldanıyor. "Kameraları kapatın." Sunucu kaskatı kesiliyor ve Rax'ın yüzü buruşarak bağılıyor: "Kapat şu lanet kameraları, Terren. *ŞİMDİ!*"

Mirelle ayağa kalkar ve Rax'e bakar. "Onu sahne arkasına götür. Çabuk."

Beni sandalyemden kaldırdığını zar zor hissediyorum. Kolumu boynuna dolaması için yönlendiriyor ve beni sahneden çıkarıyor.

düşmemi engelliyor. Kendimi çok uzakta hissediyorum, sanki yine başka birinin anısına bakıyormuşum gibi. Biz geçerken kameralar bulanıklaşıyor, kırmızı ışıklar ve mavi ekranlar ve kapının cırtlak synth hidroliği ve nihayet koridorun loş, küflü sessizliği.

Gözlerim tavana odaklanmıyor, mahvoldum. Çok ileri gittim. Ama bunu hep biliyordum. Koma dinlenmek gibi mi olacak? Ölüm gibi mi? Annemi orada görebilecek miyim?

Belli belirsiz bir ses.

"...bana bak. Bana bak, Hauteclare, *lütfe*."

Gözlerim yeniden odaklanıyor; aslan gibi bir yüz, mağrur bir burun, mağrur bir çene ve kemiklerinde camdan kesilmiş açılar. Yakışıklı. Hayır, çok *yakın*, çok fazla dokunuyor. Elinden çekiliyorum ama bakmayı bırakmıyor, sözcükler boğuk boğuk geliyor.

"Tam adın ne?" "Synali."

"*Tam adın.*"

"Synali Emilia Woster." Dur. Düşün. "Synali von Hauteclare."

"Hangi yıldayız?"

"3442."

Stüdyodaki sessiz kakofoni, sessizliğe ağırlığını koyuyor. Rax yüzüme uzanıyor, ama ben irkiliyorum ve onun yerine mendilini uzatıyor. "Burnunun altında hâlâ biraz var."

Koluma siliyorum; mavi ipek ıslak bir şekilde gümüş renginde çıkıyor ve kısa, siyah saç tellerime yapışıyor. "Sinir sıvısı. Haklıymışım."

"Olric maçı sırasında Sev'in sana verdiği mendili takmıştın, değil mi?" Rax bastırır.

"Seni ilgilendirmez."

Elbette giydim, ama benim hakkımda hiçbir şey bilmesine gerek yok - en azından binicilik alışkanlıklarımı. Uzun odayı kaplayan pencerelere, dışarıda sessizce kaynayan Mid Ward manzarasına odaklanıyorum.

"Dinle, anlıyorum; meşgul bir kadınsın. Bana geri dönmek ya da neler olduğunu anlatmak zorunda değilsin ama bu odadan çıktığımızda iyi olacağını bilmem gerekiyor."

"Sana zaten söyledim," diye hırlayacak enerjiyi kendimde buluyorum. "Seninle yatmayacağım. Umrundaymış gibi davranmayı bırakabilirsin."

Kaşları çatıldı. "Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Her zaman öyledir." Burnumun altındaki gümüşleri siliyorum. "Senin gibi asilzadeler bundan faydalanır ve sonra da vicdanlarını rahatlatmak için umursuyormuş gibi yaparlar. Saat gibi. Sadece sen bunu çoğundan daha erken yapıyorsun."

"Sana karşı *avantajlı olmak* istemiyorum, Hauteclare. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum. Biniciler diğer binicileri kollar."

"Ben senin düşmanımım."

"Hayır, sen benim rakibimsin. Arada fark var."

Var mı? Gözlerim yüzüne doğru kayıyor ama içimdeki çalkantı dayanamayacağım kadar güçlenmeden önce kızılağaç gözlerine sadece birkaç saniye bakabiliyorum.

O zaman gülümsüyor ve sanki güneşin doğuşunu izliyormuş gibi oluyor. "İşte böyle. Biraz daha iyi görünüyorsun."

Sesinin omurgamda yarattığı karıncalanma, düşman olmaya mahkûm olmadığımıza dair kısa süreli hayali bir umut ışığı... ama topukların gerçekliği duyuran tıkırtısını duyduğum anda hepsi sönüyor. Mirelle.

"Aşırı yükleniyor mu, yüklenmiyor mu?" Sesi yankılanıyor. Projeksiyon koltuk değneklerimi önümde yere fırlatıyor ve Rax doğruluyor.

"Hâlâ adını ve yılını biliyor."

Mirelle yanına yaklaşırken bir hançer gibi gülümsüyor. "İyisin o zaman." "Bu ikinizin başına hiç gelir mi?" diye soruyorum.

Bir omzunu silkiyor. "Benim için asla. Bu bir yaşlı sürücü sorunu. Rax birkaç kez yaşadı, sen yaşamadın mı?"

Uyuşukluk geçmeye başlıyor ve her kelimedede kendimi daha çok hissediyorum, Rax'ın acıyarak mırıldanmasından nefret edecek kadar hissediyorum: "Bunun kadar kötü değil."

"Pekala." Mirelle bana döndü. "Sinir sıvısına karşı çok az doğal direnciniz olmalı. Sonunuzun Sör Freynille gibi olmaması için ata binmeyi bırakmanızı öneririm."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Ben de karşılık veriyorum. Gülümsemesi genişliyor.

"Ne? Bırakıyor musun? Yoksa Freynille'in yolundan mı gideceksin? Her ikisi de ailemin öldürülmesi sorununu çözecektir-"

"Yeter, Mir," diye araya girer Rax. "Gidip dinlenmelisin, Hauteclare. İkimiz konferansı tek başımıza bitirebiliriz."

Onlar kadar güçlü olmadığımı düşünmesi canımı yakıyor. Güçlüyüm. Olmak zorundayım. Koltuk değneklerimi kaptığım gibi konferans salonuna açılan kapıya yöneliyorum... ve sonra o geliyor.

Bir dalgalanma.

İlk başta koltuk değneklerinin üzerinde titreyen kollarımdan kaynaklandığını düşünüyorum, ama sonra her yerde ve her yerde oluyor. Tüm stüdyo titriyor, ışıklar narin cam kemiklerini metal armatürlere çarpıyor ve kablolar tavan panellerinden kopuyor. Ve durmuyor.

"Hauteclare-"

Rax'in çağrısı kesiliyor ve duvarları kaplayan holocandle'lar şiddetle titriyor, ekipman kutuları devriliyor ve içindekiler etrafa saçılıyor. Arkama dönüp baktığımda Mirelle'in bir tanesinin yanından geçtiğini görüyorum, yüzü endişeden kaskatı kesilmiş ve eli parmaklıklara sıkıca tutunmuş. Titreşimler güçlenip hızlanırken Rax'in bakışları üzerimde. G-kuvveti değil ama *daha kötü bir şey*, anlık ve öfkeli bir şey ve ne kadar yumuşak sıkarsam sıkayım, koltuk değnekleri altımdan kayıyor, tavandan mermer tozu dökülüyor, stüdyo kapısının arkasından çığlıklar yankılanıyor ve Rax benim için bağılıyor ve sonunda yere iniyor - dünyayı yırtan bir şok dalgası, pencereler içeri doğru kırılıyor -

Kendimi uzaklaştırıyorum, camın delinmesini hissetmeye hazırım... ama hiçbir şey yok. Patlama geçti ve sarsıntı başladığı gibi hızla durdu. O taze bitki kokusu. Vücuduma karşı sıcak bir baskı. Gözlerimi açtığımda Rax'in beni göğsüne bastırdığını görüyorum, kafa derisinden kan sızıyor ve damlıyor

Yanakları. Kanlı dişleriyle bana gülümsüyor. "Sana bir şey oldu mu?"

"Rax!" Mirelle sendeleyerek yaklaşır, elleri çılgınca havada durmaktadır. "Sırtın-" "İyi olacağım, Mir. Sadece cam."

"*Tamam mı?*" Mirelle tiz bir sesle. "Burada kal, ben bir sağlık çantası bulacağım."

Topukları yıkık koridorda çılgınca ilerliyor. Orta Koğuş içeri sızarken hava soğuyor -havalı araba kornalarının ve satıcıların bağırıışlarının sesi- ve ben hareket edemiyorum. Sıcaklığı içimi yakıyor, kollarının beni sardığını ve kaburgalarının benimkilere değdiğini hissediyorum... Kavrayışından sıyrılıp etrafında iki tur atıyorum ama bir küfür yutuyorum; göğüs paltosu parçalanmış, kırmızısı kanla kararmış ve sırtına saplanmış parmak büyüklüğünde sayısız cam parçasıyla parlıyor. Kan yere sızıyor. Mirelle'in topukları kanlı ayak izleri bıraktı.

"Neden-" Elimden geldiğince yakındaki bir kutunun üzerine oturmasına yardım ediyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Sana söylemiştim." Rax otururken nefesini içine çeker. "İyi olacağından emin olmalıyım."

"Sen-" Boğuluyorum. "*Neden?*"

"Çünkü," diye ısrar ediyor, daha yumuşak.

"Çok tatlısın." "Kapa çeneni."

Gülüyor, nefesi daralıyor ve neşesi azalıyor. "Çünkü ben ata binmeye başladığımda kimse yanımda değildi. Senin de birilerinin olduğundan emin olmak istiyorum."

Midem bulanıyor. "Kimseye sahip olamam."

Gözlerinin kızıl ağacı kırışıyor. "Seni rahatsız etmeyeceğim. Sadece, bir şeye ihtiyacın olursa ya da korkarsan... Sana nasıl yardım edeceğimi ya da edebileceğimi bile bilmiyorum. Ama yardım etmek istiyorum."

Haç kolyemin altında kalbim ağır çekimde patlayacakmış gibi oluyor ve sonra duruyor.

Daha önce öpülmüştüm ama hiç kimseyi *öpmemiştim*. Hiç eğilip birinin dudaklarını dudaklarıma almayı, korktuğum ve düşündüğüm yüzü nazik ellerimle tutmayı seçmedim. *Nazik*. Dokunmakla ilgili hiçbir şey bana nazik gelmemişti, ama şimdi içeri giriyor ve ağzımda ipek gibi, araştırıyor, merak ediyor, eli boynumun arkasına bakıyor ve orayı kucaklıyor ve bir anlığına ve annem öldüğünden beri hayatımda ilk kez sadece... *kendimi* hissediyorum.

İçimdeki her şeyin titrediğini, sarsıldığını ve daha fazlası için yalvardığını hissediyorum, ama o asla daha fazlasını denemiyor; tam olarak benim kadar uzağa ve benim kadar hızlı hareket ediyor. Beynimdeki her hücre bunun yanlış olduğunu biliyor ve vücudumdaki her hücrenin umurunda değil ve onun tadı kan ve deri gibi ve parmaklarım yakasına yapışıyor ve *ben* öleceğim-

Bu anlamsız. Bundan hoşlanamam. Daha fazlasını isteyemem. O bir asil. Ben bir piçim. Sadece zafer olabilir, bu her neyse.

Bu her neyse yavaşlıyor ve ben uzaklaşırken duruyor. Yüzüne bakmak şimdi daha da zor, bu yüzden koyu şurup kahkahasıyla gürleyen göğsüne bakıyorum.

"Beni korkutmaya mı çalışıyordun, Hauteclare? Çünkü sana söyleyeyim... işe yaramadı."

Köprücük kemiği açıkta. Pürüzsüz bir ten. Benimkinin yaralı olduğu yerde onun pürüzsüz tenini görmek, gerçekliğin soğuk kazığını tekrar içime sokuyor.

"İkinci bir sefer olamaz," diyorum dikkatlice. Yüzündeki irkilmeyi görmüyorum ama vücudunda görüyorum.

"Doğru. Evet."

Vizör aniden aramızda bağırmaya başladı, bileklerimiz kulakları çınlatıyor-

bir acil durum yayını geçip giderken uyumlu bir şekilde uyarı verir.

KAYIP KARGO GEMİSİ H.R.M.S. ENDURANCE, TRAFOMERKEZİ THETA-7 İLE ÇARPIŞTI. İSTASYON HASARI ÖNEMSİZ-TÜM HAYATİ SİSTEMLER SAĞLAM. ALÇAK KOĞUŞ SEKTÖR D, ORTA KOĞUŞ SEKTÖR C, H, L KÜÇÜK YER ÇEKİMİ DENGESİZLEŞMESİ YAŞIYOR: EN YAKIN SİĞİNAĞI BULUN VE BİR SONRAKİ TALİMAT KADAR ORADA KALIN. BU MESAJ TEKRARLANACAKTIR. KAYIP KARGO GEMİSİ-

İkimiz de görebilelim diye ekranımı açıyorum. Her haber istasyonu uzaya karşı bir yangın ve metal enkazı ve midem bulanıyor - bir geminin pervanesinin boşluğa doğru döndüğünü, bir trafo merkezinin rıhtımının zar zor tanınana kadar parçalandığını seçebiliyorum. Gemide kaç kişi vardı? Trafo merkezinde kaç kişi çalışıyordu?

"Ah, işte buradasın." Başımı kaldırdığımda Dravik'in telaşlı stüdyonun hidrolik kapısında durduğunu görüyorum; bastonu safir ışıkları saçıyor ve gözleri Rax ile benim aramda parıldıyor. "Sorumluluğumu koruduğunuz için teşekkür ederim Sör İstra-Velrayd. Bundan sonrasını ben hallederim."

Rax dövüşe hazırlanıyormuş gibi kanayan başını eğiyor. Dravik, Rax'in beni camdan koruduğunu nereden biliyor? Beni takip mi ettiriyor? Hayır, sadece Mirelle, Rax ve ben vardık. Tüm bunların zamanlaması, acil bir durum meydana geldiğinde stüdyoda olduğu gerçeği-

"Sen..." Görseldeki trafo merkezi yıkımını işaret ediyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

Başını Rax'e doğru eğerken ifadesi yumuşar. "Bunu *sen mi* yaptın?"

"Onu buldum!" Mirelle'in sesi koridorda yankılanırken elinde bir sağlık çantasıyla nefes nefese koşuyor. Dravik'i gördüğünde kıpırdamadan durur ve gümüş mavisi bastonunu gördüğünde daha da durgunlaşır, yayı tam olarak şekillenmemiştir ama bakışları çok daha fazladır. "Ekselansları."

"Leydi Mirelle." Dravik ona gülümser. "Lütfen Sör İstra- Velrayd'a iyi bakın. Synali ve ben onu sizin ellerinize bırakacağız." Bana döndü. "Öyle değil mi?"

Sözcüklerin altındaki sözcükler; şu andan itibaren Rax'ı geride bırakacağım. Bu salonda her ne olursa bir hayaldi, rafa kaldırılacak bir hayal, benim olmayan bir anı. Dravik benim ortağım. Lithroi Hanesi bu yüzden buradayım ve bu yüzden kazanacağım. Gerçek ise Anne, öldü. Ölmesi gereken dört halka daha var. Gerçek şu ki, bir gemi trafo merkezine çarptı, çok daha fazlası öldü. Satranç tahtası

hamleler.

Sözsüzce koltuk değneklerimi alıyorum ve prensle birlikte gidiyorum. Piyon ilerliyor.

BÖLÜM V

YILAN VE KAPLAN

-5. Adsum

adsum ~esse ~fuī, *intr.*

1. mevcut olmak

1. varmak için

Paçavralar içindeki Rain, neredeyse boş olan Mid Ward kilisesinde dua ediyor.

Kıvrak bedeni beyaz ahşap sunakta diz çöküyor ve dua ediyor -olmak üzere olanlar ve zaten olmuş olanlar için. Ellerindeki titreme bugün çok kötü - iki gündür toz almadı ve tozun ona yaptıklarından çok yoksunluk penceresinin daralmasından korkuyor. Tozu bir geçici çözüm olarak, Polaris'in onu bir şekilde çizmesinin altında tuttuğunu hissetmesinin bir yolu olarak almak istemişti, ama bundan çok daha fazlası oldu - unutmanın bir yolu değil, hatırlamanın bir yolu; kardeşleri, Violet-Two ve Babası, cahil olduğu ve aynı şekilde güzel bir cehaletle çevrili olduğu daha iyi günler. O gölgeleri kovalayan bir gölge.

Rain ayağa kalkar ve günah çıkarma odasına gider. Güve ağacının altına eğilir.

kokulu perde, diğer taraftaki cüppeli figürü aydınlık ve karanlık noktalarla örten çitalı perde.

"Baba, ben bağışlanmayı hak etmiyorum," der.

Cüppeli figür kıpırdanır. "Hiçbirimiz bilmiyoruz, oğlum."

Doğru kelimeler. Uzun bir sessizlik olur, Rain'in kulakları günah çıkarma odasının ötesinde herhangi bir ses, herhangi bir dinleyici olup olmadığını araştırır. Güvenli olduğuna karar verdiğinde elini ekrana götürür.

"Kefaret için ne yapabilirim, Peder?"

"Beş gün içinde genç bir asilzadeyi ziyaret edeceksiniz. Kendisi Idaxvale Anonim Şirketi'nin tescilli sahibidir. Adını sizin için bu kağıda yazdım. Al ve zarafetle git."

Rain ekranın arasına yerleştirilmiş rulo kağıdı alır. Cüppeli figür ayağa kalkar ve kulübeden çıkar -Yeşil-Bir değil; onun muhbirlerinden biridir- ama yine de kalan son ailesine bu kadar yakın birini görmek Rain'in içini rahatlatır. Tamamen yalnız değildir.

Yumuşak sisli gün batımı kilisenin kapısının dışındaki dünyayı aydınlatıyor. Günah çıkarma kabininden çıkar ve durgun bir anda gerçek rahibe yaklaşır. "Peder, bir sorum var."

Rahip gülümser. "Hepimizin var, genç adam. Kendine sor." "Ruhun neyden yapıldığını hiç merak ettiniz mi?"

"Ben senin yaşındayken, ruhun hafızadan yapılmış olabileceğini düşünürdüm."

Kilisenin ışıkları kısa bir süre için yanıp söner ve Rain başını kaldırıp bakar; bu bugün beşinci kezdir ve Orta Mahalle'dedirler.

Rahip devam eder. "İnsan anılarını unutursa, 'benliğini' de unutmuş olmaz mı? Görerek, hissederek büyüdüğümüz şeyler - çocukluğumuza dair hatırladıklarımız, bize gelen, bizi terk eden ve bizi seven insanlar... insanı 'biri' yapan bunlar değil midir? Tanrı'nın bize armağanı yaşam ve dolayısıyla hafıza değil midir? O halde anılara 'ruh' denebilir mi?"

Yağmur bunun üzerine düşünür, kâğıdı dikkatle açar ve içindeki ismi okur. YAVN VON VELRAYD. Kağıdı holocandle'a tutuyor, parmakları titriyor ve ancak alevler notu yakıp kül ettikten sonra soruyor:

"Eğer birçok insanı Tanrı'nın lütfundan mahrum bıraktıysam, Peder, bu beni şeytan mı yapar?"

"Hayır, oğlum. Şeytan insan değildir - bizim aracılığımızla çalışabilir ama asla biz olamaz."

Çanlar üstlerinde yedi kez çalar ve sessizlik olduğunda Rain tekrar sorar:

"Hiç merak ettiniz mi baba, şeytanın da anıları var mı?"

41. Saxum

saxum ~ī, n.

1. taş; büyük, kaba kaya parçası

Rax Istra-Velrayd en çok ailesinin partilerinden nefret eder.

Balo salonunda insanların onun etrafında dönüp durması, izlemesi, değer biçmesi, sanki düzgün parçalara **ayrılıp** en yüksek teklifi verene açık artırmayla satılacak bir et parçasıymış gibi. *"Tanrım, ne kadar büyük pazuları var!" "Çok iyi porsiyonlanmış."*

Ama yüzüne söylenenler çok daha kötü, şehvet düşkününü teyzeler sırtıyor ve şarap kadehlerinin arkasında kurnazlık taslayan meraklı yaşlı amcalar. *"Söyleyin bana Sör Rax, ata binmek dedikleri kadar heyecan verici mi?" "Sizin gibi birinin damadım olmasını çok isterdim." "Ne büyük bir trajedi; Hanedanımız yarım yüzyıldan uzun bir süredir iyi binici genleriyle kutsanmadı."*

Bunca yıldan sonra gülümsemesi çatlamadan onları savuşturmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yok. Muhtemelen pratik yapmıştır; zihni reddetse de vücudunun takip ettiği kanallar oluşana kadar pratik yapmıştır. Tek bildiği şarabın en iyi arkadaşı ve balkonların en büyük kaçıışı olduğu. Böyle bir balkondan, komşu malikânelerin tepeleri arasında süzülen bir kilise mavnasını izliyor, giderken çok tatlı tütsüler ve akşam dualarının soluk ilahisini takip ediyor.

Bugün beşinci kez vizörünü kontrol ediyor. Hiç sinyal yok. Annesinden, babasından, Mirelle'den, on reklam şirketinden, dört talk show'dan ve Sunscreamer'ın ekip şefinden sinyal var ama *ondan* yok.

Onu rahatsız etmeyeceğine söz vermişti, ama o öpücüğün hatırası

onu rahatsız etmeyi bırakır. O anları zihninde her gözden geçirdiğinde, içinde kaybolacağı yeni bir şey buluyordu; ağzının hissi, saçlarının parmaklarında bıraktığı his, teninin tam sıcaklığı. Onu öpmek ilk kez öpmek gibiydi - nefes kesici ve kafa karıştırıcı - tıpkı onun sürüş şekli gibi. Artık emindi; onun özünde her ne varsa, onunla yüzleşmek istiyordu. Onu tutmak. Büyümesini izlemek.

İkinci bir sefer olamaz. Bunu o da biliyor. Bunun ince bir çizgi olduğunun farkında -kadınları suç işleyecek kadar taciz eden çok fazla ürkütücü asilzade gördü- ama endişeleniyor; sadece üç maça ata binip kanaması olması normal değil. Sinir sıvısı direnci gerçekten bu kadar düşükse, Lithroi onu ata binmeye zorlamaya devam edemez, yoksa o-

"Çok yüksek sesle düşünüyorsun."

Adam sese, Mirelle'e bakar. Mirelle onun yanındaki tırabzana yaslanır ve kilise mavnasının Mid Ward'ın çok daha geniş ufkuna doğru yol alırken asil kulenin sığ, kavisli ufkuna doğru süzülüşünü izlerler. Mid Ward'ın *Endurance* ve Theta-7'den aldığı hasar hâlâ devam ediyor - çeşitli sektörlere yayılmış turuncu ağlar kadar kalın sert ışıklı onarım iskeleleri - ancak Under-ring'in durumu ile karşılaştırıldığında hasarın hâlâ minimum olduğu düşünülüyor. Kimsenin umurunda değil - Alt Halka terk edilmişler ve lanetlenmişler içindir. Onlar kendi kayıplarını üstlenir ve kendilerini yeniden inşa ederler.

"Sırtın nasıl?" Mirelle soruyor. "Daha iyi."

Sırıttıyor. "İlk yardım için teşekkürler."

Arkalarındaki partinin gevezeliklerine karşı sessizlik neredeyse tedavi edicidir, ancak Mirelle aklında bir şey olduğunda sessiz kalacak bir tip değildir.

"O seçimini yaptı, Rax. Akademiye girdiğimiz anda hepimiz yaptık."

"Akademiye gitmedi."

"Yine de o seçti." Mirelle iç çekiyor. "Ailesi yaşadığı için mutlu değil."

"Tabii ki değil. Etrafta dolaşıyor-"

"O değil. Doğrudan o değil. Ata biniyor ve kazanıyor, evet, ama onları öldüren o değil. O başka biri. Büyükanmem eski prensin, yani ona sponsor olanın."

"O gerçekten prens mi? Kimse onun hakkında konuşmayacak ve onlar"-başını içeri doğru salladı-"her zaman konuşurlar."

"Ben de onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Lanet olası *veliaht prensin* geri dönmesi umurunda değil mi?"

"O geri gelemez. Artık bir *veliaht prensesimiz* var. O yasal bir piç ve piçler yükselmezler, düşerler ve sonra kaybolurlar."

Dört aydan uzun bir süre önce bir kez birlikte uyumaları ilişkilerindeki sadece en yeni aşamaydı-Rax onu hayatı boyunca, akademideki ilk günden beri, küçük üniformalarıyla sıraya girip tombul yumrukları ve daha tombul yanaklarıyla krala ilk kez sadakat yemini ettikleri günden beri tanıyordu. Kendi olumsuz duygularını asla yüksek sesle itiraf etmezdi; olumsuzluk bir Hauteclare'den aşağıdır. Yine de artık piç prens hakkında konuşmadığı açık. İstasyon'un petek kalkanının üzerinde ve ötesinde asılı duran Esther'in yeşil ışıltısına bakıyor.

"Ya gerçekten senin evin yaptıysa? Ziyafette söylediği gibi annesini öldürdüyse."

"Saçmalık," diye alay ediyor Mirelle. "Piçler bir Hauteclare sorunu değildir." Adam ona *hadi ama* bakışı atıyor ve Mirelle çenesini dikleştiriyor.

"Biz diğer Haneler değiliz. Bizler ilk şövalyelerin soyundan gelen Hauteclare'leriz; ticaret nasıl sizin para biriminizse, onur da bizim para birimimizdir. Savunmasız halktan insanları öldürmek bizim inancımızda yoktur. Ayrıca, insanlardan kurtulmak için onları öldürmek gerekmez. Babam onlar için başka kullanım alanlarımız olduğunu söylüyor."

"Ve sen ona tamamen inanıyorsun?" Gözlerini kırıştırıyor. "Neden inanmayayım ki?"

"Yetişkinlere güvenmek gibi bir alışkanlığım yok. Ama sen ne istersen onu yap."

"Artık biz de yetişkiniz, biliyorsunuz."

"Zar zor." Kayıtsızca partiyi işaret ediyor. "Ve şimdiden bizi evlendirmek için ağızlarından köpükler saçıyorlar."

Kaşlarını çatıyor. "Bu bizim görevimiz, Rax. Evlilik, Evin devamı -Bu bize düşüyor. Biz bu yüzden doğduk, bizden önceki ebeveynlerimiz bu yüzden doğdu ve onların ebeveynleri de bu yüzden doğdu. Bu bir seçenek değil, bir *zorunluluktur*."

Artık kendi zevkine göre fazla dolu olan şarap kadehine bakıyor. *Biliyor*, hep *biliyordu*. Bu kaçınılmazdı ama her zaman biraz daha öteye itebilirdi: Bir kız, bir santim daha uzakta. Kulüplerde bir gece, bir santim daha. Aniden, balkonun altında, çalılar arasında gölgeli bir figür hareket eder.

Mirelle gözlerini kısar, ama Rax ağzını kapatır ve elinden geldiğince fısıldayarak bağıırır.

"Yine mi gizlice kaçıyorsun Yavn?"

Gölgeli figür dönüyor, kuzeninin obsidyen gözleri ona doğru kırışıyor. "Sesini böyle yükseltmeye devam edersen olmaz. Sonra benim evimde görüşür müüz?"

Rax ona bir başparmak işareti yapar ve Yavn bahçede kaybolur, yeni muhafızların beyaz ve altın üniformaları Peregrine Fervor'un çevresinde parıldar. Rax daha sonra malikânedeki gizlice çıkmaya çalışma fikrinden pek hoşlanmaz.

"Onu şımartmamalısın." Mirelle homurdanır. "Özellikle de şu olaydan sonra.

Dayanıklılık."

"Hadi ama Mir. Yavn bir asi değil."

"Hayır, o sadece her yemek fırsatında onların inançlarını savunuyor."

"Halkın daha iyi bir yaşam sürmesini istemek isyan değildir. Bu sadece doğru şey. Şövalyece bir şey." Onun sessizliği üzerine, konuşmanın dümenini ters yöne kırıyor. "Düşünüyordum da-"

"Allah korusun."

"-Hauteclare maçlarımdan birinden sonra bana geldi. Atının onunla konuştuğunu söyledi. Eyerde kendinden geçtiğinde anılarını görüyormuş. Diğer insanlarınkini."

"Steed'ler konuşmaz." Mirelle gözlerini devirir. "Ya da anıları yoktur. Belki de aklını kaybediyordur - bu tüm cinayetleri açıklar."

"Mir, bir düşünsene," diye ısrar ediyor. "Hiç üçüncü maçından sonra kanaması olan birini duydun mu? Kimsenin sinir sıvısı direnci *o kadar* düşük değildir."

"Kupadan önce antrenman yapmış olabilir."

"Pratik yapmanın birikime neden olmadığını ikimiz de biliyoruz. Sadece gerçek darbeler yapar." Şampanya kadehine kaşlarını çatıyor. "Ne söylemeye çalışıyorsun?" "Ya *onda* bir sorun yoksa," diye başlıyor, "ama bir şey

Atının nesi var? Arşivi sürekli kontrol eden sensin, Cennet Kıran'a bakamaz mısın?"

"Zaten yapmadığımı düşünmeniz çok zengin. Her şey redakte edildi."

"Nasıl redakte edilmiş? Birisi silmiş gibi mi, yoksa mahkeme ya da-"

"Hellrunner gibi redakte edildi."

Hellrunner gibi mi? Lithroi'nin atı hakkındaki bilgiler neden kralın atı hakkındaki bilgiler gibi ele alınıyor? Lithroi eski prens olduğu için mi, yoksa... O sırada kırmızı bir elbise balkona doğru yönelir ve Rax

küfür eder ve dik durur. Anne. Mirelle'e doğru süpürür ve mükemmel bir biçimde reverans yapar, sarı örgüleri sallanır ve gülümsemesi sıcaktır.

"İşte buradasın, Rax. O korkunç isyancılarla polis gibi sizi de avlamak zorunda kalacağımdan korkuyordum. Leydi Mirelle, küçük suaremizde sizin gibi ünlü bir konuğu ağırlamak ne büyük bir zevk."

Mirelle daha keskin bir reveransla karşılık verir. "Leydi Konstance. Çok mütevazısınız, bu büyük bir mesele."

"Peregrine Fervor'a ailenizin muhafızlarını ödünç verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim. İçimi rahatlattınız." Annesi Rax'e bakar. "Umarım oğlumuz sizi fazla rahatsız etmemiştir. Böyle bir eğilimi var."

"Tam tersine, şu konuda aydınlatıcı bir sohbete dalmıştık..." Bakışları uzaktaki kilise mavnasına takılıyor. "Tanrı. Öyle değil miydik?"

Rax başıyla onaylıyor. "Tanrım, azizler, tüm olağan şüpheliler."

Annemin gülümsemesi gözlerine değmeyi bıraktı. "Misafirimizin önünde saygısız tavırlarına dikkat edeceksin."

Sırıtmayı başarıyor. "Elimden geleni yapıyorum anne. Neden? Senin için yeterince iyi değil mi?"

Yeşil gözleri kararıyor ve kazanmış birinin havasıyla elini ona uzatıyor. "Bize izin verir misiniz Leydi Mirelle? Oğlumu Trentoch Hanesi ve Michel Hanesi'ne takdim etmeliyim; onunla ilgilendiklerini ifade eden birkaç hanımefendi var."

Rax'in çenesi titriyor. "İlgi" evlilik oyunu için kullanılan başka bir kelimedir. Mirelle önce ona, sonra annesine, sonra da içeri bakar. Tereddüt eder. Ona doğru bakar. *Beni bundan kurtar. Bir bahane uydur. Sen Hauteclare'sin.*

-Seni dinleyecektir.

"Tabii..." Annem gülümseyen dudaklarında bir düşünce oluşurken sözünü kesiyor. "Tabii sizin de bir ilginiz yoksa, Leydi Mirelle?"

Bu, annesinin o doğduğundan beri oynadığı bir oyundur, ama Mirelle'in yüzündeki ifade oyundan başka bir şeydir -sert altın rengi göz farı ve karbon çelik dudaklar- ve Rax'in göğsü botlarına gömülürken partinin müziği kaybolur. *Bana buna kanmadığını söyle, Mir. Sen de mi?*

Sen de mi?

42. Runco

runco ~āre ~āuī ~ātum, *tr.*

1. ayıklamak, kökünü
kazımak

YAVN VON VELRAYD taş bir duvarın gölgesine yapışmış, *Endurance* olayından beri çılgılık atmayı kesmeyen çılgın bir zihin ve pratik bir acelecilikle bahçede dolaşıyor: *biliyorlar*. Partideki herkes onun bu işin bir parçası olduğunu biliyordu, buna ikna olmuştu.

Adam söz vermişti ama bu şekilde değil, ölüm ve yıkım gibi. Bu her zaman partiler, konuşmalar ve bir şeylerin nasıl ve hangi yollarla değiştirileceğine dair teoriler vardı - politikalar, lobicilik, grevler. Yavn dokumacıydı, iplik değil - kan görmek istemezdi, hele ki bunun sebebi olmak hiç istemezdi. Gizlenmek zorunda. Rax'a söylemeli, onu resmen işin içine katmalı - Rax isterse Dük Velrayd onu affedecektir; Meclis'in gördüğü en iyi biniciyi dinleyecektir.

Yavn von Velrayd onun fark edilmeden araziden kaçtığına inanıyor.

Yine de beyaz ve altın rengi giysiler içindeki bir muhafız onun gölgesini takip ediyor, gözleri delici bir buz mavisi.

43. Bellus

bellus ~a ~um, *a.*

1. hoş, çekici

Yumurta sarıma bakıyorum, onu tutan gümüş kap altın merkezin antitezi.

Endurance saldırısında 113 kişi öldü. Annemi öldüren soylular değil, sadece normal *insanlar*; Theta-7'de hayatları, geçmişleri ve gelecekleri olan işçiler. 155 kişi, eğer *Endurance'ı* Theta-7'ye süren isyancıları da sayarsanız. Vis onlara böyle diyor; krala, İstasyona karşı gelen, hepimizi tehlikeye atan ve zorunluluğu riske atan asiler. Asiler o insanları ve kendilerini öldürdüler ama ben daha iyisini biliyorum. Dravik bunu bir şekilde ayarladı. Bu Hauteclare Hanesi'nin intikamı değil; bu onun bilinmeyen planı için yüzden fazla insanı feda etmesi. Tahtı ele geçirmek istiyorsa, bunun için *kendi insanlarını* öldürüyor... ve ben de onun binicisiyim. Bizler kötü adamlarız ama bu Hauteclare Hanesi'nin yok olması anlamına geliyorsa...

Quilliam'ın boğumlu eli bana solmuş ıspanak üzerine tavuk tabağı uzatıyor ve sırtıyor.

"Tavuk mu yumurta mı hanımefendi?" diye soruyor. Boş boş bakıyorum ve o küçük bir öksürük çıkarıyor. "Özür dilerim. Bu aptalca eski bir Dünya deyişi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu varoluşsal bir soru - önce tavuk mu doğdu, yoksa yumurta mı?"

"Yumurta," diye yanıtlıyorum.

"Ah." Gülümsüyor. "Peki o zaman o yumurtayı kim yumurtladı, bayan?"

O anda, Dravik lavanta rengi bir tunik giymiş ve her zamanki amaçsız gülümsemesiyle içeri girer.

"Günaydın. Görünüşe göre bir davetiye almışsınız." Tabağımın yanına bir zarf bıraktı. Görmezden geliyorum. Dravik fark edene kadar yumurtamı ve tavuğumu görmezden geliyorum. "Bir sorun mu var Synali?"

Evet.

"Hayır." Zarfı elime aldım. "Bu kimden?"

"Sıradaki rakibinden."

Zarf kutsal kitap gibi yaldızlı, asmalar ve narlar temiz altın mürekkeple yazılmış. Çobanpüskülü bir tacın altındaki yılanın balmumu mührü çoktan kırılmış. Dravik kahvaltısını hazırlarken ona bakıyorum ve bana neşeli bir çatal sallıyor. "Sen ona bakma. Zehir denetimi."

Mektup zarftan biraz daha basit; krem rengi kâğıt -hayatım boyunca üzerine yazdığım her şeyden daha pahalı. Duvarları, daha kalıcı şeyleri tercih etme eğilimindeyim. Rakibim mürekkebi geniş, görkemli spiraller halinde tercih ediyor:

Synali von Hauteclare,

Tanrı'nın lütfuyla, buluşma zamanımız yaklaşıyor. O'nun alçakgönüllülük öğretisiyle, çatışmamızdan önce sizi gayri resmi olarak selamlamak istiyorum. Eğer bu sizin için de uygunsa, lütfen bu akşam saat onda benimle Atteint'te buluşun.

Senin inancın,

Talíze san Michel

Dravik hafifçe tostunu yağlarken, "Oldukça kendini beğenmiş, sanırım," diyor. "Michel Hanesi'nin tamamı öyle olma eğilimindedir."

"Atteint' nedir?"

"Burası bir gece kulübü. Çok özel." Yukarı bakıyor. "Bu daveti kabul etmeyeceksin elbette. Bu çok açık bir tuzak."

"Bana kazanmanın zaman zaman düşman topraklarında dolaşmayı gerektirdiğini öğrettiniz."

"Hayır. Çok fazla değişken var. Talíze san Michel böyle bir toplantıda size her şeyi yapabilir. Ona bu fırsatı vermeyeceğiz."

"Onun gücü kendini beğenmişliğidir," diyorum *i'faith* kelimesinin izini sürerek. "Ve Tanrı. Bunu ona karşı kullanacağız."

Prens sandalyesinde kaskatı kesilir. "Michel Hanesi hafife alınacak bir aile değil Synali; onlar Hauteclare Hanesi ile aynı güç ve nüfuz seviyesine sahip eski bir şövalye ailesi."

"Tüm saray Astrix'in kraliçeliğini elinden aldı. Benim düşmanım Hauteclare, ama seninki hepsi, değil mi?"

Quilliam'ın yıpranmış elleri Dravik'e prensin almadığı bir fincan dolduruyor, gri bakışları doğrudan bana bakıyor. Dravik'in iki zayıf noktası var: Annesi ve

kendi beynini. Prensın dudağının bir kez gülümser gibi seğırdiğini görüyorum ve sonra kayboluyor. "Kendi taktiklerimi bana karşı kullanamazsınız."

"Deneyebilirim," diyorum. "Belki yüz kişinin ölümüne neden olanları geride bırakırım."

"Kötü adam olmanın barış anlamına geldiğini mi sanıyordun Synali?" Ayağa kalkarken yumuşak yüzü asılıyor. "Ben fırsatlar yaratırım. İnsanlara imkânlar veririm ve onlar da bu imkânları kendi ellerine alırlar; tıpkı Cennet Kıran'da sana verdiğim gibi."

"O zaman sen şeytansın."

Gözleri boynumdaki haç kolyesine takılıyor ve sonra koridorda ilerlemeye başlıyor. "Bu akşam burada kalacaksın. Quilliam, benim için hovercarriage'i hazırla. Sabaha kadar burada olmayacağım."

"Evet, efendim."

Bıçağımı ısırana kadar sıkıyorum, ta ki daha fazla dayanamayıp peşinden fırlayana kadar. Dravik'in ön merdivenlerden inen çizgisi dalgalandığında ön kapıya ulaşmayı başarıyorum. Dayanılmaz bir sıcaklık aniden yüzüme çarpıyor ve tam zamanında geri sendeleyerek kapının önünde vızıldayan turuncu sert bir ışık tabakası görüyorum.

"Kahretsin," diye tısladım. "Bir çit."

Mid Ward vahşi yaşam parkındakinden daha küçük; ancak yaklaşıncı görülebiliyor. Yakındaki boş bir vazoyu alıp titreşen duvarı dürtüyorum; cam kenarı kızarıyor ve boyası kabarıken püskürüyor. O zaman sahte değil. Malikânenin etrafında dolanıyorum, her kapı kolunu deniyorum ama hepsi biyolojik olarak kilitli, mutfak kapısı bile. Gözlerim bir pencereye takılıyor ve mucizevi bir şekilde pencere açılıyor. İlk önce bacağımı kaldırıyorum ve ikinci olarak tıslamayı duyuyorum - deri ucun aniden görünen sert ışığa bastığı yerde botum tütüyor. Başka bir pencere. Başka bir turuncu bariyer. Bütün malikâneyi kilitlemiş.

Quilliam elinde bir temizlik beziyle yanımdan geçiyor ve bana gülümsüyor. "Bir sorun mu var, bayan?"

"Dravik'in beni vahşi yaşam parkındaki bir hayvan gibi kilitlediği gerçeği dışında mı?" Cırlak cırlak konuşuyorum. "En ufak bir şey yok."

Quilliam'ın yaşlı yüzü dalgınlaşır. "Özür dilerim hanımefendi. Efendi sadece güvenliğiniz için endişeleniyor."

"Ve bu konuda acı verici bir şekilde aşırı dramatik." Öfkeyle vizörüne dokunuyorum. Jeria'nın hack'lemesinin beni kurtarmasını bekleyemem, cumartesileri hep meşguldür.

Talizerin daveti saat on içindi. Bu da bana bir çıkış yolu bulmak için sadece sekiz saat bırakıyordu. Koridorda volta atıyorum, Luna da benimle birlikte volta atıyor. Bu artık kulüple ya da Talizerle ilgili değil. Prens çok ileri gidiyor, çok fazla önemsiyor. Bir daha asla bir babam olmayacak ama o elinden geleni yapıyor. Bazı şeylere sahip olamayacağımı anlıyorum ama özgürlüğüme sahip *olacağım*.

Gözlerim önce Luna'ya, sonra da paslanmaz çelik sığınak kapısına takılıyor. Eğer her şey biyolojik olarak kilitliyse...

En büyük gücü, ona karşı kullanıldı.

"Pratik yapmayı düşünüyor musunuz, bayan?" Quilliam soruyor. Omuz silkiyorum. "Burada yapacak başka bir şey yok."

Quilliam alaycı bir şekilde gülümsüyor ve ben de onun yavaşça tozlanan yolu köşeyi dönüp sığınağa doğru ilerleyene kadar bekliyorum. Biyo-kilit her zamanki gibi beni kaydediyor ve içimi rahatlatan bir telaşla kapıdan geçiyorum. Luna beni merdivenlerden aşağı kadar takip ediyor, Heavenbreaker'ın konsoluna yaklaşıp göğüs kokpitini açtığımda kuyruğunu sallıyor.

"Burada bekle," diyorum köpeğe. Sanki nereye gittiğimi biliyormuş gibi mızızlanıyor, kelimeler farklı bir şekilde alt alta sıralanıyor ve başını usulca okşuyorum. "Ben iyi olacağım."

Yürüyüş yolunda saygıyla bekliyor ve ben de Heavenbreaker'ın karanlığına doğru adım atıyorum. Luna'nın gerçek yapay zekâsı malikânedeki tüm sistemlere bağlı... ama aynı zamanda Cennetkiran'a da bağlı. Şu anda yaralı olan bir Cennetkiran, Olric'le yaptığımız maçtan kalan göğüs zırhındaki boşluk esniyor. Dravik ne zaman tamir için pit ekibini buraya getirecek?

Selenin jel katılığına bastırırken ellerim titriyor, deniz mavisi ışık yüzümü yıkıyor ve gümüş spiraller rahat bir rüyadan uyanıyormuş gibi geriliyor. Korkuyor olamam.

Gümüş burnum kanıyor... Sevrith'in kokpitteki cansız yüzü... Korkuyu dışarı itiyorum. Dört çemberden başka bir şey kalmadı. Sürmekten başka bir şey değilim. Sinir sıvısı yol veriyor ve ben içeri kayıyorum.

Heavenbreaker.

Zihinsel bağlantımızın kapısında kıpırdadığını hissediyorum. İzliyorum. Bekliyorum.

"Merhaba."

Yardıma ihtiyacım var. "Yardım mı?"

Bu uzun bir süre - yapay zekayı ya da nasıl çalıştığını anlamıyorum. Tek bildiğim

Luna'nın gerçek yapay zekası akıllı; olasılıkları bizden daha hızlı değerlendiriyor. Dravik'ten daha hızlı, umarım.

Malikanenin içine girebilir misin?

"Malikane mi?" diye yankılanıyor, aramızda kafa karışıklığı dönüyor. Gözlerimi kapatıp Ayışığı'nın Sonu'nu hayal ediyorum -yatağımı, şömineyi, Dravik'in kızılağaç ve kelebek iğneli ofisini, fırın kokan mutfığı, her adımı izleyen ürkütücü portreleriyle loş labirent koridorları. Ev gibi bir şey.

Eve.

Heavenbreaker karşılığında bana bir şey gösteriyor; uzayla ilgili bir anı. Boş karanlık değil, mor ışıqla dolu bir uzay, sıcak, beyaz bir çekirdeğin etrafında toplanmış gaz ve yıldızlar, ve belli belirsiz fark ediyorum - bu bir nebula. Cennetkırın evin bu olduğunu mu düşünüyor?

"İçeri girelim mi?" diye sorar.

İçeride, katılıyorum.

Her şey hissizleşiyor ve ben hareket ediyorum. Ya da *biz hareket ediyoruz*. Hareket etmeden birlikte hareket ediyoruz, tıpkı uykuya dalarken hissedilen hiperreal düşüş hissi gibi, ama canlı yeşil bir çizgiyi takip ederek. Kavernöz sığınak odasından geçip merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve mutfığı geçiyoruz ve yüzlerce çizgi daha ortaya çıkıyor - tavanda, duvarlarda yeşil damarlar, çatıya ve yere kadar uzanan yeşil düğümler ve ağlar ve bunun ne olduğunu anlıyorum: malikane sistemleri. Malikane yeşil ışığın etrafında karanlık bir bulanıklık, ama ben resimler fikrine odaklanıyorum. Yataklar. Pencereler. Yumuşak çarşaf ve boyanın tuvalin üzerinde uzandığı kaba lifli yol ve son olarak, en sert-soğuk, şeffaf cam.

geç.

Cennetkırın deniyor, midem öne doğru yalpalıyor, derim camın önünde beliren sıcak turuncu ışık tabakasıyla yanıyor.

"Yapamam," diyor Heavenbreaker kederli bir şekilde.

Yapabilirsin. Sana

güveniyorum.

"Güvenmek mi?"

Bocalıyorum. Ona hiçbir zaman gerçekten güvenmedim, değil mi? Olric'in dövüşünde duygularını tamamen hiçe sayarak onu oradan oraya savurdum. En son güvendiğim kişi kimdi?

Arkadaşım, diyorum ve Jeria'yı, kapımı çaldığı ve onu itmeme rağmen iyi olup olmadığımı sorduğu geceleri düşünüyorum. Rax ve Mirelle

geldiler, yasak ve imkansız - ikisi de konferans salonundan çıkmama yardım ettiler. Arkadaş değiller ama *minnettarlar*. Dravik bile anılarımda beliriyor - beni eğiten Dravik, şimdi her sorumdan kaçan değil.

Bu sefer, anılarımı bilerek açık bırakıyorum ve Cennetkırın izliyor. Özüksüyor. İzleme hissi değışiyor-yalnızlık. Eyerde sonsuza kadar devam eden derin, mürkkep gibi bir yalnızlık var, ama dipte bir şey parıldıyor - *arkadaş* kelimesi. Fikir-hareket-marrow'u, tüm parmaklarımla kavradığım çelik kesimli anlam parlamaya başlıyor ve at mutlu bir şekilde çnlıyor:

"Arkadaşınla devam et!"

Tekrar birlikte hareket ediyoruz, başımızı -ya da duyularımızın merkezi her neresiyse- malikânenin etrafında döndürüyoruz. Tavandaki birçok yeşil düğünden biri turuncuya dönüyor ve Cennetkırın'ın ona uzandığını hissediyorum - elsiz bir el - ve onu eziyor. O şey direniyor, hızlı ve parlak bir şekilde titriyor ve sonra turuncu ışıktan binlerce parçaya ayrılıyor. Kendimi attan çekip iskeleye fırlıyorum, Luna diğer tarafta mutlu bir şekilde sallanan kuyruğuyla bekliyor. Onu sevmek için eğildim.

"Gördün mü? O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Havlıyor, metalik sesi mağara gibi sığınakta yankılanıyor ama safir gözleri üzerimde değil. Arkama kilitlenmişler. Heavenbreaker'a.

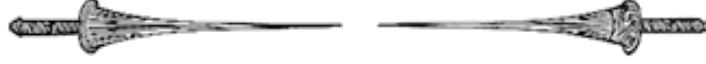
Dönüyorum ve görüyorum; kokpit yarığı gitmiş.

Heavbenbreaker'ın göğüs zırhının üzerindeki devasa yırtık yeniden pürüzsüz. Kaynaklanmış pürüzsüzlükte değil ama sanki yırtık hiç oluşmamış gibi pürüzsüz. İyileşmiş. Beynim hızla çalışıyor; en fazla birkaç dakika içindeydin ve tüm malikane kilitliydi - hiçbir pit ekibi gelip o kadar hızlı tamir edemezdi. Luna mı? Hayır... Luna bir nöbetçi köpek. Yapay zeka hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama böyle şeyleri düzeltmediğini biliyorum. Bu...

İmkansız.

Yine halüsinasyon mu görüyorum? Belki, belki de değil. Heavenbreaker farklı, benimle konuşuyor. Eğer kendini tamir edebiliyorsa, bu pit ekibini neden hiç görmediğimi ve Dravik'in onlar hakkında neden bu kadar ketum olduğunu açıklar. *Nasıl? Neden?* Veritabanlarını incelediğim onca zaman boyunca, bir atın kendi kendini tamir ettiğini hiç duymadım. Her at en az on iki kişilik bir pit ekibi gerektirir, mühendisler ve programcılar ve fizikçiler ve lucitricians-

Odaklan. Bunu daha sonra düşünmek için bolca zamanım olacak ama Talize'nin tuzağını planlamak için sadece birkaç saatim var.

Gece kulüpleri sadece soylular için değildir.

Low Ward'da çok sayıda, Mid Ward'da ise daha fazlası var ve hepsi de hoparlörlerinden tüm mahalleyi sarsacak kadar yüksek sesle lute ve synth müziği çalıyor - soylular sadece daha iyi ses yalıtımı sağlayabiliyor. Temiz beyaz mermer bir binanın önünde duruyorum, gümüş uçlu ayakkabılarımın altında boğuk bir ritim gümbürdüyor; daha iyi kıyafetler giymek ve Quilliam'ı uyarmamak için gün batımına kadar bekledim, o da şüphesiz Dravik'i uyaracaktı. *ATTEINT*, kulübün girişindeki bir tabela gibi yerçekimsiz su ile yazılıyor - insanlar durduğum yerin kilometrelerce aşağısında su için yalvarırken alay eder gibi bir tabela. Annemin gümüş göğüs ceketimle uyumlu kravatının altında asılı duran haç kolyesini kavriyorum.

İleri.

Giriş kısa sürede yerini uzun bir karanlık koridora bırakıyor; kalın, sıcak bir karanlık, bitki, çocuk ya da küf yetiştirmeye uygun bir karanlık. Ormanlar. Dünya'da bir zamanlar vardı ve kulüp bir daha asla bilemeyeceğimiz kayıp bir nostaljiye uzanıyor: palmiye yaprakları, asit dolu ibrik bitkileri, karanlıkta her renkte parlayacak şekilde tasarlanmış kokulu orkideler. Bitkiler cesetlerle beslenirdi, artık biliyorum.

İleri.

Atmosfer görünmeyen böceklerle, küçük hayvanlarla canlı bir şekilde gıcırıyor.

ve dengesizce zıplıyorlar. Kurbağalar, sanırım, ama ders kitaplarındaki donuk yeşil şeyler değil; bunlar neon ışıklarıyla parlıyor ve her yüzeye yapışıyor. Dar deri ceketler ve korseler içindeki soylular duvarları istila ediyor. Holografik büstiyerler ve pelerinler hareketli kelebekler, okyanus dalgaları ve çiçeklerle yanıp sönüyor. Aptal maskeleri, bakire maskeleri ve cilalı beyaz ağaçtan veba doktoru maskeleri takıyorlar ve beni izliyorlar.

Bazıları izliyor. Çoğu... *zevk alıyor*. Herhangi bir genelevin belirgin kıvranışı, toz solumuş birinin belirgin sütlü gözleri - Low Ward ile aynı kıvranış, sadece paçavra ve veba yerine marka isimleri ve ameliyat var. Fedailer, fedaiden ziyade sivil kıyafetleriyle kötü bir şekilde gizlenmiş görev dışı muhafızlar. Kulübün iç kısımlarına yaklaştıkça müziğin sesi daha da yükseliyor ve ben yaklaştıkça korumalar yer değiştirerek kapıyı daha da içeriden kapatıyorlar.

"Kıınılda," diye emrediyorum. Ritim karanlığa pompalanıyor, acımasızca. Tabancalar ve kılıflarındaki sert ışıklı hançerler bana bakıyor, gözleri parlıyor ve sonra biri diğerini dürtüyor. Ayrılıyorlar.

Kulüp, görünüşe göre sahte ormanın kendisinden oyulmuş devasa bir siyah cam mağara; üç kat, üç set ışıltılı merdiven. Ortada, üzerinde metal bir ağacın mandolin, flüt ve davul filizlendirdiği bir sahne var; LED köklerindeki DJ her bir enstrümanı ustalikle sıraya diziyor. Stroboskop ışıkları tüm renklerde yanıp sönüyor, parlaklığı yasemin sarmaşıklarına ve muz bitkilerine yansıtıyor. Adını bilmediğim hayvanlar asil omuzlara tünüyor; pullu altın maymunlar, şeker renkli papağanlar. Ve kalabalık. Tanrım, *kalabalık*.

Arenadaki kalabalığı hiç görmüyorum, sadece seslerini duyuyorum ve kalabalık beni sadece doğrudan arenanın merkezine yansıtılan bir hologram olarak görüyor. Lithroi hangarına gidip ata biniyorum, bittikten sonra duş alıyorum ve muhabirlerin arasından Dravik'e geri dönüyorum. Ama burada gerçek ve canlı bir kalabalık var ve cırtlak müzik eşliğinde dans pistinde her yöne doğru dalgalanıyorlar.

Kalabalığın arasından sıyrılıp daha iyi bir görüş açısı elde etmek için ikinci kat merdivenlerine doğru ilerliyorum. Talize tam bir buluşma yeri belirlememişti ama en azından neye benzediğini biliyorum. Yandan bakmak için kendimi projeksiyon korkuluğuna bastırıyorum ve elim korkulukta zıplayan küçük bir neon kurbağadan geri çekiliyor.

"Oh, hayır." Yanımdaki soylu gülüyor, vebalı doktor maskesinin altından genizden gelen bir ses. "Onları parçaladığında çok daha iyi oluyor."

Ben daha gözümü kırpamadan, açık avucunu yere vuruyor. Kırılğan kemikler çatırıyor;

Neon bağırsakları bulaşıyor. *Yaşayan bir şey*. Kıkırdamasını, ellerini birbirine sürtmesini ve parlayan iç organlarını her parmak ucuna yaymasını dehşet içinde izliyorum. Hiç düşünmeden yumruğumu savuruyorum ve ince tahta maskesinin burnunu paramparça ediyorum; parmak eklemlerime kıymıklar batıyor, açıkta kalan dudaklarından kan damlıyor. Tekrar kıkırdadığında yeni bir korku dalgası başlıyor, arkadaşları da arkasında kıkırdıyor. Geri sendelerken onu yakalıyorlar ve sanki ona hiçbir şey yapamazmışım gibi bana gülümsüyorlar ve ben ilerlemeye başladığımda korku öfkeye dönüşüyor.

"Whoa, whoa, whoa!" Birinin eli omzuma düşüyor, sesi müziğin altında gümbürdüyor. "Sakin ol."

Avucumu koparıp dönüyorum ve kalabalığın üzerinde bir kan çizgisi gibi beliren kahverengi cüppeli ve kızıl kürk pelerinli Rax Istra- Velrayd ile yüz yüze geliyorum. Kaşları özenle dağılmış platin saçlarına doğru kalktı. "Hauteclare? Nesin sen-"

Parmağımla kurbağanın lekesine vuruyorum. "Bunu neden yapmışlar?"

Gözleri kekeliyor, neon kıızılağacı yakalıyor. "Uyuşturucu, kurbağalar onlarla dolu. Çıplak tenine dokunurlarsa, içine biraz alırsın."

Neon lekesi içimi burkuyor; *kullanılmış*, canlı bir şey. Kırık maskeye bir bakış fırlatıyorum, ama o çoktan gitmiş ve Rax'ın gözlerine bakıyorum - kurbağaların içindeki ilaç toz bile *olsa*, gözlerinde tozdan süt yok. Ayakları yere sağlam basıyor gibi görünüyor ama görünüş aldatıcı olabilir.

"Merak ettiğin buysa, ben o boku yapmam," diye öneriyor. "Sürüşü zorlaştırıyor."

"O zaman burada tam olarak ne yapıyorsun? Yoluma çıkmaktan

başka?" "İnsanları gelişigüzel yumruklamak sana arkadaş

kazandırmaz." Zehirli bir ses tonum var. "Arkadaş istemiyorum."

Kocaman vücudu öpüşmemizin bir yankı odası, boğazı, saçları ve gözleri beynimin özlemini çektiği boşlukları dolduruyor. O günden sonra benim her zamankinden daha zayıf ve kırılgan olduğumu düşünüyor olmalı; çok şehvetli, kendimi kontrol edemiyorum.

"Tamam, arkadaş yok." Rax saçlarını karıştırıyor, pazuları atletinin kolunu zorluyor. "Peki ya içki arkadaşları?"

Gözlüğümün saat on alarmı aniden titriyor ve gözlerim üst kata kayıyor. Gitmek için dönüyorum.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" diyor yeni bir ses.

Botlarım dondu. Dönüyorum. Mirelle'in kestane rengi şelale saçları neredeyse altın yılan derisi elbisesi kadar parıldıyor. Altın rengi gözleri bana dik dik bakıyor.

Altın rengi göz farı sürmüş. Rax'in yanına geliyor, kollarını kavuşturmuş ve bir omzunu rahatça indirmiş; ama yüzü hiç de öyle değil. Snapfrost aramızda parçalanıyor - Olric'ten farklı bir tehlike.

Ve sonra erime.

"Bizimle bir içki içmelisin," diyor.

Biz. Onunla birlikte.

Her şey kafamda yerine oturuyor; onlar sadece birlikte *yatmadılar*, birlikteler. Uzun kraliyetlerinde yan yana durduklarında, mükemmel bir anlam ifade ediyor. Şimdi bir başkasına söz vermiş bir adamı öptüm. Yine de şeytanın ayartması devam ediyor.

Benim yaşımda biriyle bir şeyler içmek güzel olurdu.

Heavenbreaker yalnız. Ve o zaman, bu gümbür gümbür kulüpte, benim de yalnız olduğumu fark ediyorum.

"Benimle içmek istemezsin," diyorum. "Ben senin aileni öldüren piçim."

Mirelle bir omzunu silkiyor. "Başka kimseyi öldürmeyeceksin; güvenliğimizi üç katına çıkardık. Ayrıca, Raoulle ya da Palissa'dan pek hoşlanmadım; ikisi de iktidara aç ikiyüzlülerdi. Balmoran'dan hiç bahsetmeyeyim bile. Karısını dövüyordu. İkizlerin doğmuş olması bile bir mucize."

Çenem düştü. Bu tuzak içinde bir tuzak mı?

"Sen bir katilsin; bunu tartışmayacağım. Ama sen önce bir atlısın ve savaşta üç atlı karşılaştığında kadeh kaldırmak bir gelenektir. Gel." Bara doğru yürürken altın rengi elbisesi arkasından kayıyor.

Rax'e bakıyorum, ama o sadece teslimiyetle sırtıyor ve peşimden geliyor, geçerken kulağıma bir şeyler mırıldanıyor: "Şövalye şeylerine kafayı takmış, sürekli eski savaş kitapları okuyor. Sadece onunla git."

Çok yakın - temiz bitki sabunu ve boğazında yumuşak gölgeler. Geri çekil. Mirelle'in seçtiği küçük masaya yaklaşırken iki adım gerisinde kal. Bekleyeceğiz. Başka bir yere bakıyorum -her yere ama ona ve sonra *kazara* tam ona, ama o sadece gülümsüyor. Mirelle geri dönüp neon shot'ı bana doğru kaydırduğunda beynim muhalefet çılgınlıkları atıyor; zehirli olabilir. Soğuk yüzünün altından nefret fişkırıyor olabilir -diğerleri gibi beni de öldürmeye çalışıyor olabilir. Rax durakladığımı görüyor.

"Ne oldu? Jel shotları sevmiyor musun? Anlıyorum, dokusu garip bir balık yemek gibi bir şey-"

Mirelle daha akıllı. Homurdanıyor, altın tırnakları masadaki içkileri hızla değiştiriyor, böylece hepimiz birbirimizinkini içiyoruz. "İşte oldu. Tatmin oldun mu?"

Pek sayılmaz. Ama Rax kadehini kaldırarak aramızdaki sessizliği bozuyor. "Ee! Neye kadeh kaldırıyoruz? Dostluğa mı? Sonsuz şerefe mi? Dur, bekle.

daha gerçekçi bir şey yapalım, mesela..." Mirelle, "İki saniyeliğine çeneni kapatıyorsun," diye söylendi.

"Benim iki saniyeliğine çenemi kapatmam," diye yineliyor, sırtışı güneş gibi parlıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Hadi ama, bunun asla olmayacağını biliyorsun."

Homurtum dikkatsizce patlıyor. Rax bana sırtıyor ve bu omurgamda bir ateş hissi uyandırıyor. Hay *sikeyim*.

Mirelle elindeki iğneyi havaya kaldırıyor, gözlerini dikmiş benimkilere bakıyor. "Kazanana," diyor.

Bu basit bir tost, duygu yok, sadece gerçek; üçümüz de biniciyiz. Üçümüz de Süpernova Kupası'nda mücadele ediyoruz ama sadece birimiz kazanacak. Rax'in sırtışı kayboluyor ve sözsüz bir onaylamayla şutunu daha yukarı kaldırıyor. Kendisi de genç olan insanlarla aynı masada oturmak çok tuhaf; bir şeyi ilerlemek için değil, sadece *istediğim için* yapıyorum.

"Galip gelene," diyorum.

Bardaklarımızı tokuşturuyoruz ve yutuyoruz. Jel aşağı inerken yanıyor, meyvemsi ve yakıcı, ben biraz boğuluyorum ve Rax yardımsızca sırtıma vuruyor.

"İlk kez mi içiyorsun?"

Mirelle alay ettiğinde boğazımdaki ateş sönüyor. "Hiç içmeden önce insanları mı öldürdün? Yaşamak için ne çarpık bir yol."

"Hey Mir, kim-kim-"

"O haklı." Rax'in kekelemesini kestim. Burada ne olacağını sanıyordum ki?

-Arkadaşlık mı? Ayağa kalkıp topuklarımın üzerinde dönüyorum ama Mirelle'in sesi odayı temizliyor. Basları ve mandolinleri kulak zarlarımdan temizliyor -kalabalığın tezahüratı, bardak şıngırtıları- her şey onun sesinin kadife serinliğinde kaybolup gidiyor.

"Çaldığın takım elbisede kan vardı. Farris Amca'nın kanı. Seninkiyle bağlantılı olduğunu söylediler."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Rax'in bakışları benden ona ve tekrar

ona yöneliyor. Mirelle altın bir çizgi gibi duruyor, bekliyor, tüm dünya onun bir sonraki cümlesini bekliyor.

"Sen kendi babanı öldürdün, piç kurusu. Onu yok ettin."

Hayır. Evi hala ayakta. Katillerinin yarısı hala hayatta. Sana hala dokunulmadı.

Parmaklarım tutunacak bir şey arıyor; parmaklık, neon lekesi... Ellerinden *gelse sen de bir neon lekesi olacaksın*. Rax'in bana bakan gözleri yavaşça sertleşiyor ve içimden bir ses panikliyor. Artık biliyor. Bunların hiçbirinde onur yok, hiçbirinde umut yok.

Bir Dravik
gülümsemesi
yapıyorum. "Hayır.
Henüz değil."

44. Clementia

clēmēntia ~ae, f.

1. merhamet

2. yumuşak başlılık

Club Atteint'in üçüncü katında bir VIP kabini bulunmaktadır.

Sarhoş bir kalabalığın ortasında camdan bir kutu, etrafı birbirine örülmüş ve bükülmüş devasa beyaz ağaç dallarıyla çevrili. Bir yuva. Ahşap, cam duvarları kapatıyor ama tanıdık gölgeli bir siluetin üzerindeki bir çift göz içeriden beni takip ediyor, karanlık ve berrak ve obsidyen gibi yansıtıcı.

İşte buradasın.

Ona doğru yürüyorum ve bir anda siluet kayboluyor. Kabinde bir çatlak beliriyor, kapı şeklinde ve esneyerek açılıyor. Duvara yaslanmış soylular sadece izliyor, vebalı doktor maskeleri gaga gibi, savaş bittikten sonra artıklar için bekleyen leş kuşları gibi.

İleri.

İçeri giriyorum ve kapı arkamdan kapanıyor. Karanlıkta tek bir siyah ışık halesi beyaz-mavi parlıyor. Işıklar yükseliyor-pembe, deri bir kanepeyi ve üzerindeki kadını aydınlatıyor. Mürekkep siyahı saçları beline kadar dökülüyor, beyaz elbisesi holografik fırfırlarla titreşiyor. Beyaz bir duvak yüzünü gölgeliyor, pembe gülümsemesi zar zor görünüyor - ziyafette olduğu gibi görünüyor.

"Selamlar, Synali von Hauteclare. Tanrı'nın inayetiyle, ben Leydi Talize san Michel."

Dravik'inkinden başka duyduğum en yumuşak asil ses; diğerleri bağırıp çağırıyor ama onunki bir fısıltıdan daha güçlü değil. Gözlerim etrafı tarıyor, tek bir koruma bile yok. Bizden başka hiç kimse ve hiçbir şey yok - bir açgözlülük fırtınasının gözünde garip bir şekilde çorak bir saflık hücresi.

"Nerede benim terbiyem?" Talize takılardan arınmış zarif bir el uzatıyor. "Lütfen, oturun."

Temkinli bir şekilde önündeki koltuğa oturuyorum. "Çay ister misiniz?"

"Hayır."

Michel Hanesi'nin çobanpüskülü ve yılan mührü -davetiyenin balmumu mühründeki ile aynı- yanındaki tepside duran çaydanlığın üzerine kabartılmış. Kendine mükemmel bir dengeyle bir fincan dolduruyor ve o zaman boynundaki kızılağaç haçı fark ediyorum... benimkinin aynısı.

"Ne istiyorsun?" Talep ediyorum.

"Olrıc'le tanıştığınızı duyduğum için sizinle yarından önce tanışmak istedim Synali."

"O zaman burada işimiz bitti."

Daha geniş gülümsüyor. "Eğer isterseniz. Yine de bunca yolu geldiniz, hem de böyle güzel bir kıyafetle; birkaç dakikadan fazla kalmazsanız yazık olur."

Bu bir tuzak. Ama tek başıma üstesinden gelirim, Dravik'in bundan sonra yeteneklerime saygı duymaktan başka seçeneği kalmayacak. Bana daha fazla güvenmek zorunda kalacak.

"Bu boş alanın sahibi sizsiniz sanırım," diyorum. "Böyle yerlere 'atık' demem pek mümkün değil."

"Peki onlara ne diyorsunuz?"

"Kanıtlama alanı." Talize'nin pembe gülümsemesi peçesinin altından süzülüyor. "Daha doğrusu, Tanrı'nın kayıp kuzulara olan sevgisinin kanıtı. Uyuşturucu, hedonizm ve bedensel zevkler; burada hepsine düşkünler ve ben de Tanrı'nın beni kucağında beslediği gibi onları besliyorum."

Gözlerim göğsündeki kızılağaç haça kayıyor. Beni yarı yolda bıraktı.

"Hepimiz günahla doğduk, Synali. Günah olmadan bağışlanma da olamaz. Bu, Tanrı'nın varoluşa ördüğü evrensel bir gerçektir; soğuk olmadan, sıcaklık olamaz. Ağırılık olmadan hafiflik olamaz. Bilim bunu biliyor, ama önce inanç biliyordu."

Talize san Michel diğerlerinden daha yumuşak konuşuyor, ancak kendi sesini de aynı şekilde seviyor.

"Tanrı'nın gerçek ışığını öğrenmek için günah işlemek gerekir; O'nun sevgi dolu merhametinin ve coşkulu bağışlayıcılığının tam gücünü deneyimlemek için önce hata yapmak gerekir. Bedenin günahkâr varlıkları olarak sınırlı yaşamlarımızda O'na bu şekilde yaklaşıyoruz."

Dışarıdaki boğuk müzik homurtularımı bastırıyor. "Kulağa istediğin zaman korkunç şeyler yapmak için bir bahane gibi geliyor."

Bakışlarında bir titreşim. "Peki yaptığın şey korkunç değil mi?" Benim bakışlarımda ona doğru bir titreşim.

"Hauteclaire adını taşıyorsunuz ama ziyafette onları öldürmekle tehdit ettiniz. Hatta o zamandan beri birçoğu garip ve gizemli kazalarda *öldü*. Sen kazanmaya devam ediyorsun ve ailen yok olmaya devam ediyor." Pembe gülümsemesi külde kıvrılan bir taç yaprağı gibi. "Çok *büyük* günah işliyorsun kuzum."

Kiliseyi bilmiyorum-annem biliyordu. Kitabı bilmiyorum, annem biliyordu. Ama Talize gibi insanları tanıyorum. Daha iyi hissetmek için kendilerini kırbaçlayan kırbaççılar. Merhem olarak kan, sanki acı pek çokları için hayatın kaçınılmaz bir gerçeği değil de turistik bir cazibe ya da içilip tadına varılacak pahalı bir likörmüş gibi. Gözleri annemin haç kolyesindeyken açgözlülükle benimkini içiyor.

"Dua ediyor musun kuzum?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Ah...demek ilgilendiriyor."

Talize koltuktan kalkıyor ve sandalyeme yaklaşıyor. Parfümü hanımeli kokuyor ve bedenim her şeye hazır bir şekilde kıvrılıyor -herhangi bir bıçak darbesine, her hangi bir vuruşa, her hangi bir yumruğa...ama o sadece siyah saçlarımı yüzümden nazikçe uzaklaştırıyor.

"Bunu sende görebiliyorum; acı çekiyorsun. Zamanın içinde donmuşsun - acının içinde yaşıyorsun - ve yalnızca Tanrı seni serbest bırakabilir. O affeder, Synali. *Her şeyi affeder*. Tek yapman gereken onu aramak."

Yüzüm taş gibi. Siyah gözleri peçenin altında beliriyor, parmakları maskeyle delinmiş eklemlerimin ham derisinde soğuk izler bırakıyor.

"Artık öldürmek zorunda kalmayacaksın. Acı çekmek zorunda kalmazsın. Kalbindeki nefret sana ait değil, Lithroi tarafından oraya yerleştirildi. Yılanı bırakmak ve O'nu kucaklamak için çok geç değil."

155 kişi onun yüzünden öldü. Benim yüzümden yedi kişi daha öldü. Bir an için bunu düşünmek - farklı bir hayat, huzurlu bir hayat... benim yaşımdaki insanlarla içki içmek, benim yaşımdaki bir çocuğun mesajlarına

cevap vermek. Bir adam

Talizerin yanındaki kanepede aniden belirir, gözleri gümüş rengi ve yüzü yakışıklıdır. "*Tüm düşmanların gitmiş olsaydı, Synali, ne yapardın?*"

Benim için huzur yok, Sevrith. Kaderimi seçtim.

Soylular onun kaderini seçti ve bunun için onları asla affetmeyeceğim.

Talizerin kolunun altından küçük ve neon siyahı bir şey, nemli perdeli ayaklarıyla elime atladığında bir hareket bulanıklığı oluyor. Panikle kendimi sandalyeden dışarı atıyorum ve Talize hızla kurbağayı yerden alıp şefkatle kucaklıyor.

"Ah, çok özür dilerim. Görünüşe göre arkadaşım sizinle tanışmak için beklediğimden daha hevesliymiş."

"Sen-" Hırladım. "O şey-"

"*Nightshade*," diye düzeltiyor soğukkanlılıkla. "Belki de boş zamanlarımda yetiştirdiğim en güçlü yaratık. Tek bir dokunuşun bir düzine yetişkin erkeği sarhoş etmeye yettiğini duymuştum. Ben panzehiri çayıma kattım ama sen... şey."

Halesinin altında, gülümsemesi mükemmel bir şekilde yatıştırıcı. *Korku*. Kanım sıcak, soğuk, tekrar sıcak akıyor. Ciğerlerime parazit gibi bir şey yapışıyor - ağır, çatırdıyor ve bir anda nefes alışım ve göz kırpışım çok yavaş geliyor. Talizerin sesi kafamın içinde yanlamasına yankılanıyor.

"Kendinizi iyi hissediyor musunuz, Synali von Hauteclare? Umarım yarın ata binebilirsiniz, aksi takdirde maçıımızı kaybedersiniz."

Tuzak yayları kapandı.

Ağzım kurudu, sersemledim, kafatasım boynumdan eridi. Kapıya doğru ilerlerken dizlerim bükülüyor; hepsi ahşap, hepsi aynı, kapı gitmiş - *orada, bir dikiş* - ve ben çekiyorum, kendimi korkuluktan merdivenlerden aşağı çekiyorum, yuvarlanıyorum, düşüyorum ve bu o kadar komik ki buna kandım. *Gülün*. Histerik kahkahalar

-Öldürmek, savaşmak için hazırdım, bekliyordum ve giyinmişim ama affetme, daha iyi bir gelecek fikriyle dikkatim dağılmış bir şekilde tuzağa düştüm. Hem de hiç olmayan bir geleceğe.

Veba doktorları beni izliyor, alçalmak için hareket etmeyi bırakmamı bekliyorlar, düşmemi bekliyorlar, ama Jeria bir keresinde bana düşmenin sadece tekrar ayağa kalkmazsan düşmek olduğunu söylemişti. Flaş ışıkları gözlerimi deliyor ve müziğin ritmi, onunla birlikte hareket etmem, aşkının sesiyle dans etmem için bana yalvaran bir davul gibi. Tökezleyerek başka bir merdivenden iniyorum ve yüzler denizine giriyorum. Bedenler etrafımda itişip kakışıyor, hepsi mücevher gözlü, kristal gülüşlü ve haleli, hepsi bana gülümsüyor ve ben de onlara gülümsüyorum ve *bunu hissedebiliyorum*.

Artık yalnız değilim.

Yüzlerce dost etrafımı sarıyor. Benimle birlikte hareket ediyorlar, bana dokunuyorlar ve bana sesleniyorlar; buradalar, tam yanımdalar. *Güvendedim*. Giysilerimin altında sıcak parmaklar, üzerimde sıcak dudaklar, tuz ve bal gibi kanın tadı ve en derin kalbimde -hiçliğin kıyılarına vuran solmuş, yarı çırpınan şeyde- bir daha asla yalnız olmayacağımı biliyorum. Bir daha asla boş bir dairede, boş bir yatakta, annemin kanının boş havuzunda tek başıma acı çekmeyeceğim. Ağlıyorum, gülümsüyorum ve tekrar ağlıyorum, yüzümden sıcak yaşlar akıyor. Kollarımı uzatarak herkese uzanıyorum -daha fazla, daha *yakın, lütfen, birlikte*- ve sonra sert bir şey beni geri çekiyor: benden daha güçlü bir el. Harika ışıklar ve renkler bulanıklaşıyor, soluyor ve arkadaşlarım uzaklaşıyor.

"*Hayır! Yalnız değilim! Bırakın beni!*"

Elimi uzatıyorum, sıcak-sert kasları ısıyorum, kanın tuzlu-ballı tadını tekrar alıyorum ve birinin küfrünü duyuyorum ama el bırakmayı reddediyor. Uzun bir koridor neon ışıklar içinde yüzüyor, kırmızı bir bulanıklık beni duvara yaslıyor. Platin saçları flaş ışıklarında parlıyor. Onu tanıyorum. Ona söylemek zorundayım.

"Söz verdi. Her şey bittikten sonra. Yani anlamsız." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Lithroi. Tavşan adam. İstedğim gibi beni öldürecek." Gülüyorum. "Dinlenmek istiyorum. Ama bazen Luna'ya, güneşin doğuşuna ve sana bakıyorum... ve sonra bakamıyorum."

Eli yanağıma değiyor. "Bana bak, Hauteclare. Derin nefes al." Nefes al.

O da nefes alıyor, göğüslerimiz birbirine bakıyor, İçimde bir şimşek çakıyor ve aniden onu kemiklerine kadar yiyip bitirmek, soyup yemek, içine girip sıcak, nazik ve canlı olduğu yerde yaşamak istiyorum. Onun kadar *iyi* olmak istiyorum. Onun *sevdiği* olmak istiyorum. Birden biri bileğimden tutup beni ondan uzaklaştırıyor ve dışarıdaki soğuk hava ısıyor. Yere yığılırken nemli kaldırım taşı bedenimi ısıyor.

Daha soğuk bir ses yankılanır. "Tanrı aşkına Rax, sadece kafası iyi, bırak da muhafızlar ilgilensin."

Yukarıda kıpkırmızı bir bulanıklık yükseliyor. "Tüm o '*biniciler arasındaki onur*' olayına ne oldu, ha?"

Uzak bir altın bulanıklığı homurdanıyor. "Biniciler arasında onur vardır, ama baba katilleri arasında onur yoktur."

"O senin *ailen*, Mir."

"Ailesini öldürüyor, *Rax*."

Kırmızı olanı ateşin odunu arzuladığı gibi arzuluyorum (*o farklı olacak, nazik olacak, iyi olacak*). Ve altın olan benden nefret etse bile, onu da arzuluyorum; güçlü, berrak, bir kız kardeş (*birlikte eğitilecek, birlikte uykuya dalınacak biri*). Doğruluyorum ve titreyen parmaklarımla kırmızı olana uzanıyorum.

"Çok güzelsin."

Kızılağacın gözleri kırışıyor. Yaklaşıyorum. Sabun-ter-ten kokusu var ve kumaşındaki zayıflıkları buluyorum, karnının kasları kadife ve dokunuşum kalıcı.

"Seninle kalmak
istiyorum." Bir
gümbürtü. "Kalamazsın."

"*Lütfen*, sadece bir kez."

"Ah, sonunda!" diye bağırır altın. "Bu onun - onu içeri alın ve gidelim. Zaten yeterince geç kaldık."

Islak arnavut kaldırımlarının üzerindeki hovercarriage havalandırmalarının buhar sesini duyuyorum. Lezzetli sıcaklık beni kaldırıyor ve tekrar soğuk bir yere bırakıyor, beni terk ediyor. Parmaklarım kahverengi ipeğini kavırıyor, ama demir mengeneler beni koparıyor ve mırıltısı kulağımı yakıyor, tatlı siyah şurup sıcak bir şekilde aşağı iniyor.

"Özür dilerim."

Yüzüstü soğuk bir yastığa yığılıyorum, soluk mavi ve gümüş rengi yüzüyorum. Arabanın sarsıntısı beni nereye götürdüğü umurumda değil; cehenneme, günahkârların gittiği yere. Karanlık ve boş bir yere. Soğuk ejderhaya.

Yalnız.

Yüzme görüşümde, Astrix arabada yanımda oturuyor, gümüş gözleri ve acımasız, kırışmayan siyah göz bebekleriyle bana gülümsüyor, saçlarımı okşuyor ve kelimelerin altında kelimeler konuşuyor...

asla yalnız değilsin.

45. Viridis

viridis ~is ~e, a.

1. yeşil

2. genç, enerjik; dinç

KRALIN ATLISI dünyanın kalbine geri dönüyor.

Ama onlar da öyle.

Dalları, sinir sıvısının devasa çekirdeğini yavaşça çevrelerken yukarıda dalgalanıyor. Bu sefer üç taneler. Bilim insanları onlara ekstrüder diyor. Onlara ne isim vereceğini bilmiyor, sadece onlar hakkında ne hissedeceğini biliyor: Öfke. Kızgınlık. Korku. Çocuk kendini tutuyor; neden korksun ki? Babası ona evreni vermiştir ve çocuk onu emrettiği gibi şekillendirecektir ve o da şimdi sözsüz düşüncelerle emretmektedir:

Geri dön.

Çekirdek odada sessizlik hüküm sürüyor. Çocuğun hoverchair'ının havalandırma delikleri *başarısızlığı* fısıldıyor. Gözlerini kırpmadan karanlık tavanda dans eden hayalet dallara bakıyor ve tekrar emrediyor.

DÖNÜŞ.

Ekstrüderler tepki vermiyor ama çekirdek tepki veriyor. İçindeki gümüş fibriller yekpare tüpe doğru öfkeyle yükseliyor ve ona çarpıyor, mızrak gibi, diş gibi sert gümüş açılarla sivriliyor, onun emriyle ötesindeki ekstrüderlere ulaşmaya çalışıyor.

Ekstrüderler ona *meydan* okuyor.

Bu daha önce de olmuştu ama *onun başına* hiç gelmemişti. Kralın binicisi her zaman kralın birçok piçinden biridir-Hellrunner, Ressimus kanından başka hiçbir şeyi kabul etmez. Hellrunner'ı kullanarak çekirdeği kontrol altında tutarlar ya da ıskartaya çıkarılırlar ve ondan önce de birçokları gelmiştir. Çocuk atıldığını çok iyi hatırlıyor; sokakların soğuk sülfürünü, başka bir şey bulamadığında dişlerindeki molerat kemiklerinin ıslak çatırtısını, yanından geçen yüz binlerce insanın boş bakışlarını

Koruma eğilir. "Nasıl isterseniz lordum."

46. Decipio

dēcipiō ~ipere ~ēpī ~eptum, *tr.*

1. kandırmak, yanıltmak

2. beklenen bir avantajdan mahrum bırakmak

Ağır bedenimi tutarak, Ayışığı'nın Sonu'na giden patikada sendeliyorum. Bacaklarım titriyor, düşüncelerim kendi kendine titreşiyor. Önemli olan tek şey hayatta kalmak. Hayır. **Kazanmak.**

Her seferinde bir adım at. Çılgınca havlama, mermere içi boş vurma, Birinin yüzüksüz parmakları göğsümdeki haça uzanıyor. İtiyorum ama bacaklarım tutmuyor. Güve kokulu biri beni kucağına alıp götürüyor.

"Sana gitme demiştim, cesur çocuk."

Yatağım. Bir rüya, ama bu sefer kendi hatıram - Babamın ahşap, altın ve mermerden ofisi. Bunlar onun son anları. Masasından kaptığım tören hançeri elimde duruyor. Yüzü hafızamda olması gerekenden daha net, gerçek gibi, eski bir nefretin kabarması gibi. Mavi-mavi gözler, mavi-mavi takım elbise. Kaşlarının etrafındaki çizgiler, ağzı... Annemin artık yaşayamayacağı kadar yaşanmış bir hayat. Onun burnu, benim burnum. Onun omuzları, benimkiler. Bana vücudunu verdi.

Ama bana acımasızlığını da verdi.

Baba hareketsiz ve sessiz, elleri arkada. Dönüp biricik kızından uzaklaşıyor, geniş pencereden dışarıya, boşluğa bakıyor. Hiçliğe. Dudakları -benim dudaklarım- pencerenin siyah yansımasında *hareket ediyor*, sesi çatırdıyor. "Onu sevdim, Synali."

Benim adımı söyleyemiyor. "Aşk" kelimesini söyleyemiyor. Beni sevmesi gerekiyordu. Beni koruması gerekiyordu.

Öfke, umutsuzluk ve adaletsizlik ateş gibi bir araya geliyor. O benim

İtibar için, "onur" için, ölmekte olan yaşlı bir adamın yanında oturmak için... Gücün benden daha önemli olduğuna karar verdi. Ayaklarım ilerliyor. Elim aşağı iniyor. Hançerim önce parlak, sonra kırmızı parlıyor.

Kulağına fısıldadım: "Bunu ona kendin söyle."

47. Cicatrix

cicātrix ~īcis, f.

1. eski bir yaranın izi; yara izi, kesik

Rax Istra-Velrayd Lithroi malikânesinin pencerelerini gizleyen kurumuş ağaçlara bakıyor. Kıpırmızı hover-arabası arkasında uğulduyor ve boş midesi çalkalanıyor; evlilik görüşmesi masasında tüm o Hauteclare'ler ona bakarken hiçbir şey yiyemedi. Annesi masanın altında eliyle dizini kavrarken bile çok tatlı gülüyordu ve babası sözler üstüne sözler veriyordu ama o hiç umursamıyordu. Tek düşünebildiği bir çift gök mavisi gözün bir kez olsun yumuşamasıydı.

İlk defa *gülümsüyorum*.

Kendini alamıyor - Synali'nin gülümseyebildiğini bilmiyordu. Yanaklarının parlaması, dudaklarının kıpırdaması... kana bulanmış dudaklar, kulüp kalabalığındaki bazı toz emici pislikler tarafından yutulmuş dudaklar. Ön kolunu ısırın dudaklar. Sargıyı nazikçe ovuşturdu - eğer on yaşında bu tür yaralanmaları geçirmeyi bırakmasaydı, buna antrenman yaralanması demek yeterince kolay olurdu. Ailesi şüphelenmişti ama Mirelle onu korumuştı ve Mirelle'in yüksek kanlı ağzından çıkan her şeyi içlerine çekmekten başka bir şey yapmamışlardı.

Mirelle'in evlilik görüşmelerinden dönerken hoverkrafttaki sözleri kafasında yankılanıyor. "*Madem ondan bu kadar hoşlanıyorsun, o zaman onunla yat ve bu işi bitir.*"

"O kadar basit değil aslında," demişti.

"Öyle olmalı." Tırnaklarını hafifçe inceledi. "*Aklı başında değil, Rax.*"

Sönmekte olan bir yıldız kadar dengesiz ve tehlikeli; bunu herkes görüyor. O yüzden devam et, eğlenmene bak. Ve işin bittiğinde, geri çekil ve bırak da onun işini bitireyim."

Rax'in başka şeylerle ilgilenmesi gerekirdi: Yavn'a dört gündür ulaşamamış olması, ailesinin onu Hauteclare Hanesi'ne açık artırmayla satmış olması ve Mirelle'le evlenmesine altı ay kalmış olması. Ama bir türlü anlamıyordu... Eski prens onu öldürmezdi, değil mi? O onun binicisi. Tehlikede değil, değil *mi*?

Sözleri kulağa çok umutsuz, çok küçük ve yalnız geliyordu. Her ne kadar savunmacı ve dikenli olsa da, bunları ona ayıkken asla söylemezdi; belli ki uyuşturulmuştu. Öpücüğünün ürkek ve korkak olduğu yerde o kadar dokunaklı, o kadar farklı, o kadar çığ ve gerçektir ki. Elleri onun **giysilerinin** içinde öyle cesurca hareket etmişti ki, vücudundaki her kası kaskatı kesen bir ses tonuyla dikiş yerlerini çekiştiriyordu.

"Lütfen, sadece bir kez."

"Size yardımcı olabilir miyim, Sör Istra-Velrayd?"

Başlıyor - prens ön kapıda duruyor, küçük altın bir nöbetçi köpek burnunu bacaklarının etrafına sokuyor. Adam Rax'ten daha kısa ve müstakbel bir kralın olması gerekenden çok daha iri yarı ve siyah ışıklı bir hale takmıyor. Kısa bir at kuyruğu şeklinde topladığı ince telli kahverengi saçları özel bir dikkat çekmiyor ve uzun, sakın yüzünde zararsız bir gülümseme var. Synali'nin akıl hocasıydı - babası değil, çünkü Mirelle'e göre kendi babasını öldürmüştü. Rax buna şaşırılmamıştı, sadece üzülmüştü çünkü bu fikir bir zamanlar ona da çok yakındı. Sunscreeper'ın içine hapsediği en genç, en karanlık günlerinde, kendisine yaptıkları yüzünden ailesini öldürmeyi de düşünmüştü.

Eğer bu fırsatı değerlendirseydi, Synali olacaktı.

"Evet, özür dilerim. Sadece Synali'nin iyi olup olmadığını bilmek istedim. Onu Atteint'te gördüm ve arabaya bindirdim ama iyi görünmüyordu-"

Prens daha büyük gülümser. "Ah. O zaman hastaneye çiçekleri gönderen sizdiniz."

"Çiçek mi? Hayır, yani ziyaret etmeye çalıştım ama odasını özel yaptırmışlar. Ya da sanırım siz onun odasını özel yaptırdınız."

"Gerçekten de öyle."

Yıllarca saray siyasetinin etrafında dolanan Rax, dışarıdan hiç belli olmasa da adamın gülümsemesindeki acıyı hisseder. Adamın gözlerindeki safirler

Kamışlar Rax'ı bir düzine mavi göz gibi izliyor - keskin, davetkâr olmayan. Yine de akli Synali'nin sesine takılıyor. Lithroi ona zarar veriyorsa, Rax'in annesinin onu zorladığı gibi onu da ata binmeye zorluyorsa... İleri doğru bir adım atarken kolundaki ısırık yarası zonkluyor ve nöbetçi köpek alçak sesle hırlamaya başlıyor.

"Sadece onu görmek istiyorum, Majesteleri. İyi olduğundan emin olmak istiyorum." "Korkarım bu mümkün olmayacak, Sör Istra-Velrayd."

Rax kapı aralığına doğru iter, prene artık edepli sayılamayacak kadar yakındır. "Bir dakika. Tek istediğim bu."

O kadar hızlı ki önce hissetmiyor - o kadar *hızlı ki ona çarpışmayı hatırlatıyor* - ve sonra sıcak açılma geliyor, yanağından aşağıya doğru erimiş sızıntı. Kan. Lithroi prensi Rax'ın çenesinin altında bir projeksiyon kılıcı tutuyor.

-Turuncu sıcaklığıyla kavuruyor ve safir sapı ısıt ısıt gülümserken parılıyor.

"Sanırım artık gidiyorsunuz, Sör Istra-Velrayd."

48. Eminus

ēminus, *adv.*

1. uzun menzilde (*savaşmak*)

2. uzaktan

Bugün hangarımın dışında tek bir nöbetçiyi gerektirecek kadar insan var. Ben yaklaşırken hafif alkışlar yükseliyor. Çiziklerim bandajlanmış, dün gecedan kalan morluklar makyajın altına gizlenmiş. Boğazımda jöle yanığı yok, damarlarımda sersemletici kurbağa ilacı yok - zihnim açık ve lazer odaklı.

Dravik küçük kalabalığın önünde amaçsız bir sırtışıla durmaktadır. üzerinde. "İyi görünüyorsun."

Akıl oyunlarına tahammülüm yok. "Dün gece benim için arabayı sen gönderdin."

"Evet, oldukça kötü durumdaydınız. Eğer bilgili bir adam olsaydım, sizi birkaç gün iş göremez hale getirecek aşırı doz derdim."

"Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Nereye gittiğini bilmek için bir steedcrafter olmak gerekmiyor, Synali." Gözlerimi kısıyorum. "Ama ne zaman olduğunu biliyordun. *Tam olarak.*"

"Doğal olarak. Kolyene taktığım biyometrik tarayıcı kalp atış hızının yüksek olduğunu gösterdi. Sağlıklı olmanın çok ötesinde. Bir şey olduğunu anladım ve arabayı senin için gönderdim."

Boynumdaki kızılalağa sarılıyorum ve midem çalkalanıyor. Maçlarım sırasında tutması için ona verdiğimde değiştirmiş olmalı. "Beni bir köpek gibi etiketledin."

"Güvenliğine yatırım yapanları dinlemeyi reddeden bir kız gibi," diyor Dravik soğukkanlılıkla. "Bundan önce Talize'nin çalışmalarını takip ettiğim için çok şanslısın, yoksa

Bu maça gelmen için sana panzehiri asla zamanında veremezdim."

Arabaya bineceğimi bilemezdi. Dans pistinde aşırı doz almış olabilirim. Tabii... Tabii bana yardım edecek biriyle tanıştığım *emin değilse* - onlarla konuştuğumu duymadıysa. Rax. Mirelle. Konferansta bana yardım ettiklerini görmüş.

"İçine bir de mikrofon koymuşsun," diye
hırlıyorum. Dravik'in gülümsemesi
büyüyor. "Seni kaybetmeyeceğim."
"Kaybedecek olan ben değilim,
Majesteleri."

"Merak ediyorum, bunu nasıl yaptın?" diye soruyor aniden. "Kilitlemeyi kırdım. Yine mi arkadaşının modülü?"

"Yaklaşımlarınızı sizin için daraltmam için beni kandırmak amacıyla bilmiyormuş gibi davranıyorsunuz."

"Sana çok iyi öğrettim." Prens bastonuna bakar ve hafifçe güler. "Olric'ten sonra endişelenmişim ama... görünen o ki Cennetkıran düşündüğümünden çok daha hızlı ilerliyor. Harika gidiyorsun Synali."

"Tam olarak neyi '*muhteşem*' yapıyorum, Dravik? Atına mı biniyorsun? Bir iç savaş başlatmanıza yardım mı ediyorsunuz?"

Bu sefer gülümsemesi bir babaninki gibi
parlıyor. Gururla. "Büyüyorum."

Bugün oyunu gölgeler içinde oynuyoruz.

Güneş Esther'i arkadan haleliyor, İstasyon göğsünde gri bir broş gibi parlıyor. Theta-7 ve *Endurance* çarpışmasının kalıntıları uzakta *duruyor*, kaldırma mürettebatı yükleme güvertesi parçaları ve yarı erimiş metal kıvrımları üzerinden atlıyor, ıslah gemisine olan projeksiyon bağları neon-turuncu göbek kordonları gibi parıldıyor. Beyaz küre

Süpernova Kupası arenas1 ağlarını açtı ve Cennetk1ran'la ben içeri daldık.

Tal1ze zaten burada.

Asılı LED haçın altında cenin halindeki bir çocuk gibi süzölüyor, atının elleri dua edercesine birbirinin üzerine katlanmış. Atının tamamında aç1 ya da keskinlik yok; kademeli olarak spiral çizen bacak ve kollar ile S şeklinde bir gövde. Baş1 pürüzsüz ve hiçbir özelliğı yok; gözlerin olması gereken yerde, duvak takmış bir gelin gibi, iki hayalet parmak ucu g1rintisi dışında. Her şey krem rengine boyanmış, eklem yerlerinde soluk pembe var. En koyu pembe ise göğüs zırhında bir mühür olarak yer alıyor: çobanpüskölü ve yılan.

Yılan ve tavşan, sonsuza dek anlaşmazlık içinde.

Yaklaşıyoruz ve Tal1ze çözölüyor, kaskımda bir holoscreen beliriyor. Soluk pembe binici kaskı parlıyor, halesi vizörden memnun ifadesini belli belirsiz yakalıyor. "Ah, Synali. Bana katılmak ister misin? Maçtan önce Lordumuza birkaç şey söyleyecektim."

Heavenbreaker davete doğru sarsılır. "*Arkadaş.*"

Ben de geri çekilirim. *Biz iki arkadaşız. Başka kimse yok.*

Cennet K1ran, *bu* düşünce karşısında duygusal olarak bir takla atıyor. -Neşeli bir şey. Tenime değen mendile odaklanıyorum. Bir çizgi çiziyorum. Ağır bir şey değil - Olric'in kibriti gibi değil - ama daha hafif bir şey, bir baş sallama, bir havuzun kenarında bir onaylama gibi bir şey ve daha fazlası değil.

Uzun süren sessizliğim Tal1ze'nin doğrulmasına neden oldu, narin ellerini iki yanına götürerek, "Ne için dua ettiğimi biliyor musun Synali?" diye sordu.

Mıknatısların bizi gergin ve aynı hizada çektiğı terrene eğimine jet atıyorum. "Umarım," diyorum, "merhamet."

Telsizleri kapattım, ama kalabalık ve yorumcuların yuhalamaları ile geri döndüler:

"-size Süpernova Kupası'nın A grubunun tam ortasında bir maç getiriyor! İşler çirkinleşmeye başlıyor, millet-ama güzelleşmeden önce değil! Bugünün yıldız yarışmacısının tanıtılmaya ihtiyacı yok; kendisi dört yıldır Nova-Court'un güzellik yarışmasının tartışmasız galibi - lütfen Michel Hanesi'nin göz alıcı cadalozu Tal1ze san Michel ve atı Sineater'a hoş geldiniz deyin!"

Kalabalık kulaklarımda yankılanan onaylarını patlatıyor.

"Leydi Tal1ze, Cruiser sınıfı biniciler arasında gerçek bir ağır sıklet, Gress.

Sahada nadiren gördüğümüz bir isabet yeteneği var."

"Yoksa zayıflık için bir göz mü, Bero?"

"Bu harika bir nokta, Gress - rakibini dikkatle izleyen, hassas noktalarını tespit eden ve sonra öldürmek için içeri giren bir binici. Bugün sıradaki yarışmacımıza karşı ne yapacağını görmek gerçekten heyecan verici; çok az tahmin edilebilirliğe ve daha da az ihtiyata sahip gerçek bir fişek! Diğer yarışçıların imkânsız olarak gördüğü uçurumlara tutunarak, büyük bir cesaretle buraya kadar geldi! Kimse onun kararlılığından şüphe edemez; lütfen Synali von Hauteclare ve atı Heavenbreaker'a hoş geldiniz deyin!"

Ellerim kenetlendi. Beni tanıtırken söylediği her kelime, bir kez bile söylemeden "çaresiz" diye bağırıyor.

"Biniciler, ilk tur için atlarınızı hazırlayın!"

Talize göz açıp kapayıncaya kadar döner ve ardından pembe plazma izleri bırakarak eğimine doğru fırlar. Çok hızlı. Ama ben daha hızlısını gördüm.

"İlk raunt için geri sayım başlasın! Tanrı, Kral ve İstasyon adına!"

Kalabalığın gürültüsü onu yankılar. Sineater pembe mızrağını kaldırır. Talize'nin holoscreen'i tekrar açılır. "Serbest bırakılmadan acı çekmenin hiçbir değeri yok Synali. Dün gece seni serbest bırakmaya çalıştım ama sen bunu reddettin."

"Üç, iki, bir-"

"Bunu sana tekrar sunuyorum, küçük kuzum."

Bir tehdit. Tüm telsizler iniş için kapanırken kesilen bir sessizlik. Bir nefes. Bir an.

Git.

Heavenbreaker'ın tam güçteki jetlerinin anlık kükremesi kulaklarımı dolduruyor. At üzerimde ama ağır değil; yanımda ama boğucu ya da çok uzakta değil. Tam doğru mesafede, zihnimin birkaç santim üzerinde, gergin ve hazır bir şekilde duruyor. Talize şimdiye kadar dövüştüğüm herkesten daha uzakta duruyor. Sanki başka bir gezegenin, başka bir grav-gen'in, tamamen başka bir arenanın yörüngesinde dönüyor. Benden kaçıyor. Beni *yönlendirmiyor*; rafine ipekten bayrağını sallayan bir matador gibi.

Ama hayvan artık tuzakları öğrendi.

Grav-gen mavisini bizi tüketiyor. O daha geniş hareket ediyor ama biz daha hızlıyız. Omuzlarımızı içeri çekiyorum, derin sola eğiliyorum ve kilitleniyorum. Yerçekimi kuvvetleri beni kendimden sıyrıyor ama Cennetkırın'la beni daha fazla ayıramıyorlar. Talize'nin mızrağı ileri doğru fırlıyor, tüm Kruvazör gücü mızrağı içeriye doğru yönlendirirken koluyla yerçekimiyle savaşmaya odaklanıyor.

Çılgıktan önce gözümü kırpacak kadar zamanım var.

ARKADAŞ

Kulaklarım çınıyor, beynime kaba kuvvet aciliyeti çarpıyor - Cennetkırın'ın *bağırdığını* ilk kez duyuyorum. Sevinin. **Arkadaş** fikri aniden her yerde (*Rax Mirelle Jeria mutluluk şükran güvenlik bana benziyor aynı benim gibi*) ve her şeyi tüketiyor ve Heavenbreaker gevşiyor - kendini Sineater'a açıyor. Savaşmak istemiyor. İçmek, gülmek, kendisine benzeyen bir şeye dokunmak istiyor ama bu benim hatam. Gerçek yapay zekaya çok doğru bir şey öğrettim ve o da bununla çılgına dönüyor ve benim çılgınca düzeltmem kan donduran bir siren, sahip olduğum en büyük tokmakla ezilmiş bir çan.

ARKADAŞ DEĞİL.

Tüm gücümle sıkıyorum.

Darbe.

Yıldızlar dönüyor, Sineater'ın krem-pembe mızrağı beni zar zor ısıtıyor. Yükseliş bizi dışarı çıkarıyor, momentum beni eyerin etrafında acımasızca sarsıyor. Kendime çarpıyorum, binici kıyafeti balonlaşırken jele karşı gıcırıyor, yüzey gerilimi beni içeride tutan tek şey ve zıplayan beynimi yolda tutan tek bir kelime: *jetler jetler jetler*. Her jeti art arda patlatıyorum ve vahşi hızımızı etkisiz hale getiriyorum. *Kırmızı, 0. Mavi, 0.* Telsizler titriyor.

"Sana O'nun lütfunu kabul etmen için bir şans verdim," diyor Talize. "Little Nightshade ve çaydaki panzehir; bunları reddettin. Babamızın bizi vicdanımızla uyardığı gibi, ben de sana bir şans verdim ve sen benim merhametimi tüm kalbinle küçümsedin."

Sineater mızrağını kaldırıyor.

"Senin Sör Lithroi için yaptığın onca savaş ve onun senin için yaptığı onca ölüm." Talize iç geçirir. "Tanrı bunu affedecektir, Synali. Şu anda bile sana olan sevgisini duyabiliyorum, O'nu kabul etmen için sana sesleniyor. Acılarını dindirecek ve bunu yapmak için beni aracı olarak kullanacak... senden tek istenen sakın olman; kalbini dinlemen, çok değer verdiğin bu korkunç öfke günahından vazgeçmen ve ilahi bağışlayıcılığı kabul etmen. Annen O'nun ışığında yaşamayı istemez miydi?"

Gümüş mızrağımı daha sıkı kavriyorum. Talize'nin sesi fısıltıdan başka bir şeye dönüşmüyor.

"Nazikçe yaşamak istemiyor musun kuzum?"

"**Nazikçe** mi?" Hırladım. "Nazikçe yaşamamıza izin mi verdin soylu? Onlar mı öldürdü benim

Annemi *nazikçe*? Onu kullandılar, *bir* kenara attılar ve sonra bir hiçmiş gibi gözümün önünde öldürdüler, kralınız ve tanrınız da buna izin verdi."

Öfkem eyeri yavaş yavaş doldururken Cennetkiran kıllanıyor - Olric gibi yakıcı bir sıcaklık değil ama sabit bir yanma. Gözümün önüne yine bir an geliyor: A3 ve A4 atları el ele tutuşmuşlar ama bu sefer pasla kaplanmışlar. Daha yeni, modern küheylanlar geliyor ve ikisini ayırıyor, ellerini birbirinden ayırmaya zorluyor. Altın renkli A4 atı gümüş renkli A3'ün görüş alanından uzaklaşıyor ve ben onları ayırdıkları için yeni atlara karşı ben olmayan bir öfke dalgası hissediyorum.

Heavenbreaker'a göre *arkadaş değil*.

İniş geliyor. Talize san Michel yine uzak durmaya çalışıyor ama artık onun oyunlarına sabrım kalmadı. Daha uzağa geliyorum ve terminustan önceki eğimi çaprazlamasına sapanla geçiyorum. Mızrak önce çarptığı sürece çarpma yasadışı değil.

Eğer acı içmek istiyorsa, onu acıya boğacağım.

Birbirimize doğru hızlanıyoruz ve ne yaptığımı anladığında kekeliyor - Sineater geri çekiliyor ama uzaklaşmıyor. Yerçekimi kuvveti çok güçlü; artık kaçamaz. Sadece savaşabilir ve bunu biliyor. Pembe mızrağı kafamı karıştırmak için hareket ediyor, hangi yönden geldiğini bulanıklaştırıyor - kumaşa iğne batırır gibi, o kadar hızlı konumlanıyor ki zar zor takip edebiliyorum, daha solda, altta. Heavenbreaker, Sineater'a yakın olmak, başka bir küheylanla tekrar el ele tutuşmak istiyor ve onun istekleriyle benim isteklerim birbirine karışmaya başlıyor; Rax ve Mirelle ve jel atışları kızarıyor ve onun göğsü benimkine değişiyor ve ben hepsini aynı anda *anlıyorum-düşman/dost-ateş/yakıt*. Entropi. Enerji. Kelimeler yüzeyin altında daha çok şey ifade ediyor. Süpernova Kupası'nda bir yarışçıyım. Karanlık bir şöhretsizlik alevinin içine düşüyorum ve yanmaya devam etmek için yakıta ihtiyacım var. Düşmanlar, dostlar, aşk ve nefret; hepsini deneyimleyeceğim ve bunun için daha parlak yanacağım.

Ölmeden önce yaşayacağım.

Selam ver, ikna edeyim. *Arkadaşımız olmayanı düzgünce selamla*.

Heavenbreaker başını hevesle eğiyor, Talize'in mızrağı hilal şeklindeki miğferimizin çukur kıvrımının tam arasından kayıyor. Çılgılık, ışık, itiş.

Etki.

Sıkışıyoruz. Metal metale çarpıyor, küheylan küheylana çarpıyor; camlar, dişliler ve kablolar patlıyor ve ölüm dalışı yapan iki kuş gibi dönüyoruz. Yerçekimi kuvvetleri omurlarımla oynuyor, tek bir jeti döndürmeyi başarana ve ölüm dönüşü momentumumuzu durdurana kadar beni bir yöne çeviriyor. Biz

sonrasında yüzüyor. Heavenbreaker'ın sesi zayıf, yaralı ama mutlu.

"Arkadaşa yakın."

İçim burkuluyor, her yerim ağrıyor. Talize ve ben, bir dev tarafından birbirine çarptırılmış krem ve maviden oluşan bir travesti gibiyiz, aynı çarpık sağ tarafı paylaşan iki metal bebek. Kalabalık kükrüyor.

Gümüş mızrağım pembe alnını delip geçiyor ve parçalanmış kaskına doğru hırlıyorum: *"Cehenneme git."*

49. Chorda

chorda ~ae, f.

1. bir müzik aletinin teli
2. bağırsak (*gıda olarak*)

İçin ve önce zaman içinde onu Hayat,
Mirelle Ashadi- Hauteclare bir turnuvayı
korkuyla izler.

Güneş ışığı oturma odasını maviye boyar. Cennet Kıran kazandı. Lithrois *Kazan.*

Şezlongda oturan büyükannesine bakar, yaşlı omurgası diktir ve çizgili yüzü ürkütücü bir şekilde nötrdür. Mirelle biliyor -büyükannenin ifadesi ne kadar donuksa o kadar endişelidir ve şu anda boş bir tuvalden başka bir şey değildir. İkisi de biliyor, hizmetçiler tarafından getirilen çay tepsisinin şingirtısı ve beyaz ahşap duvarların kemik üşütücü iniltisi arasında yankılanan bilgi: Bu evde şimdi biri ölecek.

Sonunda büyükannesi ona gülümsüyor. "Bu endişeli bakış ne için? Gel, benimle biraz çay iç."

"Ama-"

"Ben önlemlerimi aldım." Büyükanne sakince bir fincan dolduruyor. "Başlangıçta kararsızdık belki ama artık hazırız ve Hauteclare ailesinin toplam ağırlığı öyle kolay aşılacak bir şey değil."

Mirelle oturma odasının dışında bekleyen muhafızların sert ışıklı zincir zırhlarına bakıyor ve elinde olmadan minderlere gömülüyor. Bu doğru; Dawn Imperator artık bir malikânedен çok bir kale gibi. Bahçe pencereleri, saat gibi devriye gezen ve birbirlerini rahatlatan muhafızlarla bulanıklaşıyor, robotik gümüş nöbetçi köpekleri ısı izlerini ve elektronik bozuklukları takip ediyor.

Onlar güvende. Tabii ki güvendeler. Büyükanne daha yumuşak gülümser ve ona doğru hareket eder.

"Gel. İç ve saçını örmeme izin ver. Bugünlerde çok uzadı."

Büyükannesinin düğümlemiş parmakları saçlarının arasından zarafet ve nadir bir şefkatle geçiyor. Büyükanne onu küçükken daha çok seviyordu, ya da Mirelle öyle sanıyordu, ama parmaklarının şimdi hareket ediş şekli Mirelle'e sevginin kaybolmadığını, sadece yıllar boyunca farklı yüzlere büründüğünü hatırlatıyor.

Saatler sonra oturma odasından çıktığında, saç örgüleri omuzlarına değiyor ve adımlarında bir sıçrama oluyor, köşeden gelen hizmetçi sesleri karşısında durmasını sağlayan şey aşk oluyor.

"-düşünebiliyor musun? Soylu bir hanedan için at süren bir piç! Tıpkı senin ya da benim gibi sıradan biri. Akademi yok, zenginlik yok, unvan yok... Bu düşünülemez."

"Ama sevimsiz değil." Başka bir hizmetçi kıkırdıyor. "İnanılmaz biri."

Mirelle usulca *homurdanıyor-şaşırtıcı* mı? En iyi ihtimalle idare eder. Ama o bile hainin her maçta belirgin bir şekilde geliştiğini kabul etmek zorunda.

"Sadece ata binmesine izin veriyorlar! Kimse onu durdurmuyor, kral bile."

Üçüncü bir hizmetçi daha sessiz konuşuyor. "Low Ward'da bir ağabeyim var ve bunun mahkemenin işler üzerindeki kontrolünün zayıfladığı anlamına geldiğini söylüyor."

"Ve daha paranoyak," diye mırıldanıyor birinci hizmetçi. "Eğer her yerdeki bu iğrenç tavırlı muhafızlar bir gösterge ise."

"Paranoyak mı? Theta-7'ye ne olduğunu gördünüz; o asiler her an başka bir yük gemisini Koğuşlara çarptırabilir."

"Sessiz ol, Yunice! Erabeth'in kardeşi Teta-7'deydi."

"Ah. Üzgünüm, Erabeth."

"Theta-7 değildi."

Sessizlik ince ince uzanıyor. Ve sonra:

"Yani... o diğerinde miydi?"

Mirelle'in her bir sesi ezberlemesini sağlayan şey aşktır ve sabah olduğunda her bir hizmetçiye hain olarak kralın muhafızlarına teslim etmesini sağlayan şey de aşktır.

50. Glacio

glaciō ~āre ~āuī ~ātum, *tr.*

1. dondurmak için

Çiçekler duş odasında beni bekliyor - büyük kırmızı çiçeklerin arasına yerleştirilmiş ve narin bir vazoda kümelenmiş küçük beyaz puflar, dikkatlice bankın üzerine yerleştirilmiş. Yine House Hauteclare mi? Hayır, vazo daha çok hastane çiçeklerine benziyor. Vizede çiçeklere bakıyorum; saflık için bebek nefesi, başarı için Atatürk çiçeği. Uçan sandalyedeki çocuk mu? Neden benim başarıımı dilesin ki? Bildiğim kadarıyla başarılı olmamızı isteyen tek kişi Dravik ve benim. Güller gibi zehirlenmiş olabilirler diye onlara dokunmuyorum.

Duşu açtım ve binici kıyafetimi çıkardım. Buharlı kabinden, Çiçeklerin çiğlenmesini izliyorum - vazoda bir kamera var mı? Talize ve onun uyuşturucusundan sonra her şey mümkün - ne de olsa hâlâ bana saldıran dört kılıç var.

Düzeltilme: üç. "-

clare?"

Donup kalıyorum ve suyu kapatıp dinliyorum.

"Hauteclare?"

Arenanın sağladığı sade ipek cübbelerden birini üzerime geçiriyorum ve fıçı göğüslü kaynağı bulana kadar sese doğru yürüyorum ve o da beni buluyor - geniş kızılağaç gözleri cübbenin vücuduma değen yarı saydamlığından hemen uzaklaşıyor.

"Kahretsin," diye tısladı Rax. "Bana böyle sinsice yaklaşma."

Kaşlarını çatıldı. "Sanırım sinsiliğin çoğunu sen yapıyordun."

Boğazını temizliyor, bakışları sıkıca başımın üzerinde perçinleniyor. "İyi hissediyor musun? Yani dün gecedan beri. Oldukça berbat görünüyordun."

Fırçala gitsin. Artık biliyorum, *dost/düşman*. *Ateş/yakıt*. Ölmeden önce yaşayacağım. Bu hayatta Rax Istra-Velrayd'dan alabileceğim tek bir şey var, o da gerçek bir ilgi ya da alaka değil. En fazla kısacık bir gece.

"Daha iyi ne yapabilirdim?" Onu görmezden geliyorum. "Talize ile maçımda mı? Oldukça geniş gitti."

Geniş dudakları kenetlendi. "İyi misin, değil misin?"

Boynundan aşağıya ve açık göğüslü ceketinin içine damlayan bir ter damlasını izliyorum. "Fikrimi değiştirdim Velrayd, senin için kullanabileceğim tek bir şey var, o da ata binmek. Geri kalan her şey anlamsız."

"Bu kelimeyi çok seviyorsun, değil mi? *Anlamsız*." Bir an sessizlik oldu, buhar etrafımızda kıvrılıyordu. Yüksek yanağında bir kesik var, bandaj ince. Kolundaki bandaj çok daha kalın - önce sırtındaki cam, şimdi de bir ısıruk. Onu incitmekten başka bir şey yapmadım ama o aptal hâlâ yanıma geliyor. "İnsanlar anlamsız değildir."

"Hepsi değil," diye karşı çıkıyorum. "Ama sen kesinlikle öylesin."

Yüzüne bakamıyorum ama irkildiğini görüyorum ve bir yanımda onun üzerinde herhangi bir etkiye sahip olmaktan hoşlanıyor. Gözlerini tavandan ayırmıyor ve onu test etme dürtüsü yükseliyor. Ona çok yaklaşıyorum; ince bornozun içindeki sırlıslık bedenim altın düğmelerinden ve işlemelerinden birkaç santim ötede, kırmızı kumaşının yanında bembeyaz kalmış yara izim. Utanç beni uzun zaman önce terk etti; bu beden ölü bir kıza ait.

"Hauteclare - ikinci kez olamayacağını söylemiştin," diye hatırlatıyor bana kısık sesle.

"*Bu* ilk kez olmuyor," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı belinde gezdirerek. "Talize'ye karşı daha iyi ne yapabilirdim ki?"

Çenesinde bir tendon esniyor. Üzerindeki etkim parmaklarımın altında açıkça görülüyor, göbeğinin gergin V kısmı pantolonunun bariz bir şekilde yükselmesine neden oluyor.

"Hadi Velrayd." Yaklaşıyorum. "Bana ata binmenin ne demek olduğunu anlat. Nasıl yaptığını anlat."

Göz açıp kapayıncaya kadar, dolaşan iki elimi de bileklerimden tutup başımın üzerinde arkamdaki duvara sabitledi. Sert ya da zalimce değil, sadece kaçınılmaz.

-Kendi eyleminin bir sonucu. Yüzüne bakmaya cesaret ediyorum, kaşları

sertçe çekilmiş ve gözlerinin kızıl ağacı ışıkla değil gölgeyle dolu.

"Benimle oyun oynama, Hauteclare. Bana ne verirsen, sana geri veririm."

"Sana hiçbir şey vermiyorum. Senin almana izin veriyorum." "Bu işler böyle yürümez."

Başımı eğiyorum. "Öyle değil mi?"

Yumuşak bir şekilde nefes veriyor. "Şunu açıkça söyleyeyim: Antrenman sahasında tanıştığımız günden beri seninle dövüşmek istiyorum." Boynumun kıvrımına doğru eğiliyor ve nefesini kulağının dibinde hissettiğimde içimden alev dilli bir heyecan geçiyor. "Ama benim inatçı kıcımla ilgili sorun şu ki, ben önce bir binici, sonra bir insanım. Seks, birine karşı biniciliği kolaylaştırır ve ben sana karşı biniciliğin kolay olmasını istemiyorum. O yüzden yapmayacağız. Seninle arenada karşılaşana kadar olmaz. O zamana kadar hayatta kalmalısın, bana söz ver."

"Yapamam."

Kor gibi, boynumu yavaş yavaş santim santim öpüyor. "Bundan emin misin?"

Eli kalçalarımın arasına kayıyor ve parmaklarının en hassas, en vahşi yerlerde gezindiği anda nefesim kesiliyor. "Sana hiçbir şey için söz veremem."

Kıkırdıyor, sesi derin, yakın ve zihin eritici. "Yazık. Kupanın tamamını kazanmaya oldukça kararlı görünüyorsun."

"Bu neden utanç verici olsun ki?"

"Çünkü. Beni geçmen gerekecek."

"Gececeğim."

"Hayır, yapmayacaksın." Acımayı yutabilirim, ama kovulmayı yutamam; uğruna acı çektiğim onca şeyden sonra olmaz. Elinden kurtulup geri çekiliyorum. Gülümsemesinin kenarları alaycı bir hal alıyor.

"Laf olsun diye tartışmaya girmiyorum; gerçek bu. Sen iyisin, Hauteclare. Hatta romansın. Ama sen ben değilsin. Sadece bir tane Rax Istra- Velrayd var ve sen ona bakıyorsun."

"Bir aptala bakıyorum-"

"İnişlerinde dikkatsizsin." Çakıllı sesi keskinleşiyor. "Çarpışmada geri çekiliyorsun, son dakika açıkları arıyorsun, bu da asla tam atalet ayırmadığın anlamına geliyor. G-kuvvetini uzuvlarında nasıl tutacağını bilmiyorsun, bu yüzden hepsini omuzlarına yüklüyorsun. Sol yan jetlerin itişlerindeki güç eksikliğini telafi etmek zorunda, bu yüzden gardınız herhangi bir düşük sağ açıdan kolayca kırılabilir."

Yüzündeki her aslan kemiği farklı görünüyor, gülümsemiyor ve her kelimesi boğazıma sivri uçlar gibi batıyor. Her kelime bilmediğim bir zayıflık ve birden fazla yönden aniden çıplak kalıyorum. Damlayan su titriyor. Mermer tavana oyulmuş bir aziz sessizce bizi izliyor, vücudu oklarla delik deşik.

"Eğlenceliydi," diyor Rax. "Ama zamanı geldiğinde yine kaybedeceksin."

İçimdeki binici, onun içindeki biniciye sinirleniyor. Vücudumdaki her tüy diken diken oluyor, nasıl sürdüğümü, sürmenin ne demek olduğunu anlıyor. Bana gerçeği verdi. Ben de geri veriyorum. "Ben senin daha önce yendiğin kız değilim."

"Hayır," diye onaylıyor topuğunu çevirerek. "Ama beni yenecek kız da sen değilsin."

Gurur yok, sadece
kazanmak var.

Duygular yok, sadece
gerçekler var.

Gerçek: Kılıçlar hala metalden yapılırken, onları keskin tutmak için bileme taşı kullanılırdı. Bu, demir ve çeliğin en ölümcül kenarlarını bulduğu gözenekli, başka türlü dikkat çekmeyen bir taşı.

Gerçek: Sıradaki üç rakibim bilek taşı olacak.

Gerçek: Rax Istra-Velrayd'a kılıç gibi, mızrak gibi, hançer gibi yapılmış bir kız göstereceğim.

-4. Agna

agna ~ae, f.

1. dişi bir kuzu

İşkencenin anahtarı hiçbir şey söylememekti.

Rain bunu Green-One'dan öğrenmişti. Hiçbir şey talep etmemek ve sadece acı üstüne acı vermek, avının yüzüne bağırmaktan çok daha korkutucuydu. Sessizlik içinde, bir zihin kendini söylenen herhangi bir kelimedenden çok daha iyi çözebilirdi. Bu yüzden Rain Alçak Koğuş'taki eski bir tünelin duvarına yaslandı ve Green-One en yeni oluklu metal parçasını taze bir tırnağın altından geçirip yatağa, sinire, sopranoya vururken soylunun ciğerlerini yırtarcasına bağırmasını izledi.

Yavn von Velrayd bağlı olduğu sandalyeye doğru savruldu, ağız tılandı Çığlık betonda yankılandı ve her iki uçtaki karanlığa karıştı. Kan sandalyeden aşağı sızarak altındaki toprağı ıslattı. Siyah ışıklı spre y boya etiketleri kavisli duvarlarda yamalı beyaz-mavi parlıyordu ve yukarıda tek bir LED titriyordu - bu, Under-ring'de nadir görülen bir şeydi.

Green-One güvenli olması için Polaris'in bölgesinden uzak bir yer seçmişti ama Rain birilerinin bu sesi duyup aramaya geleceğı hissinden kurtulamıyordu. Başka bir metal şerit, başka bir çığlık. Rain irkildi.

Yeşil-Bir ona baktı ve parmak uçlarındaki kanı bir mendille sildikten sonra fısıldayarak, "Solgun görünüyorsun kardeşim," dedi.

Rain başını salladı. "Onları bu kadar uzun süre hayatta tutmaya alışık değilim. Ölüm hızlıdır. Bu...değil."

"Bu gerekli." Yeşil-Bir elini onun omzuna koydu. "İyi iş çıkardın

onu bana getir."

Yağmur, Yavn'ın çıkardığı sesle bir kez daha irkildi -gözyaşları ve her delikten sızan kanla ıslanmış bir yakarış. Tozun etkisi geçiyordu ve Yağmur çok fazla şeyi aniden fark ediyordu. Yavn, Rain'den sadece birkaç yaş büyük görünüyordu, asil kırmızı göğüs paltosu Yeşil-Bir'in dikenli tel girişimleri yüzünden paramparça olmuştu, gözleri acının karanlık aynalarıydı.

Yeşil-Bir başka bir kıymığa uzandı ve Rain, "Eğer o gerçekten Polaris'in lideri olsaydı, bu kadar kolay yakalanmasına izin verir miydi?" diye söze başladı.

"O lider değil, kardeşim; o bir yem. Bütün evraklar ona çıkıyor, yani biri ona tuzak kurmuş." Yeşil-Bir kıkırdayarak Yavn'a döndü. "Öyle değil mi asilzade? İhanete uğradın. Ne kadar üzücü."

Suikastçı Yavn'ın eline uzandı, soylu çocuk çılgınca metal kıymıktan uzaklaşmak için her yöne doğru çekip itti ve Yağmur boğazını temizledi.

"Eğer yem oysa, o zaman liderin ekmeğine yağ sürüyoruz, değil mi? Onu yakalamak için zaman kaybetmemizi *istiyorlar*. Ona işkence etmemizi."

Yeşil-Bir durakladı ve Yağmur eski tüneldeki havanın daha da durgunlaştığını hissetti. "Şu anda bunu tartışmıyoruz kardeşim."

Rain, kardeşi bir metal kıymığı daha içeri sokarken anlamıştı: Bu bir amaca ulaşmak için yapılan bir şey değildi. Uğruna yapılan bir zalimlikti. Soylu ağzını tıkayarak uluduğunda Yeşil-Bir'in yüzündeki hafif gülümseme ona her şeyi anlatıyordu: Bu bir intikamdı. Tüm aileleri bu soyluların bozuk parayla oynadığı oyunlar yüzünden ölmüştü ve o da bunun acısını Yavn'dan çıkarıyordu. Yağmur yaklaştı ve kardeşinin bileğini kavradı.

"Yeter, Yeşil-Bir. O yumuşaktır. Sadece ona sor."

Yeşil-Bir hareketsiz kaldı. Rain ilk kez onunla aynı fikirde değildi. Yağmur bundan sonra olacıklardan korkuyordu ama kardeşi sonunda rahatladı.

"Evet. Sanırım öyle." Uzandı ve ağzındaki tıkacı çıkardı. "Polaris için paravan şirketleri yönetmeni kim istedi, asil?"

Yavn nefes nefese kaldı, dişleri kan içindeydi. "Ben... Ben bilmiyorum. Aracılar kullandılar."

"Peki ya mesaj kayıtları?" Yeşil-Bir başka bir metal şeridi dalgınca parmakladı. "Onlar biyolojik olarak kilitli. Adres neydi?"

"Hastane. Asil hastane. Her zaman binici koğuşundaki bir vizörden gelirlerdi."

Rain kaşlarını çatı. "Hemşire mi? Yoksa bir doktor mu?"

"Komadaki sürücülerden biri," diye düzeltti Yeşil-Bir. "Vis, kalp çalıştığı sürece aktif kalır. Bir Meclis üyesi onların bedenine erişim talep edebilir ve onu kullanabilir."

"Böylece, aile ziyaretleri Yavn'ın sinyalleri aldığı tarih ve saatlerle eşleşen sürücüyü bulduk ve bunun liderin Evi olması gerektiğini biliyoruz."

Yeşil-Bir bir süre sessiz kaldı ve sonra Rain'in göz kırpmasından daha hızlı bir şekilde bir sonraki metal kıymığı Yavn'ın parmağına sapladı. Asilzadenin çılgılığı karanlığı deldi ve Yağmur ellerini kulaklarına kapattı. "YEŞİL!"

"Bir şey saklıyor." Yeşil-Bir eğildi ve Yavn'ın kıvranışını yakından izledi. Bir süre sonra kıymığı çekip çıkardı. "Söyle bana, yoksa geri gider."

Yağmur, Yavn'ın tükürükle ıslanmış yüzünün kasılmasını, direnmesini ve sonra çökmesini izledi. "O... okyanus..."

Yeşil-Bir daha da eğildi, burunları birbirine değdi ve Rain kardeşinin sadece dişleriyle soylunun yüzünü parçalayacağına yarı yarıya ikna oldu. "Yüksek sesle konuş."

"Okyanus." Yavn zorlandı. "Aşağıda... asil kule."

"Ne hakkında? Daha açık konuş," dedi Rain, ona nefes alacak kadar zaman kazandırmaya çalışarak.

"Bazen... beyaz bir ışık parlıyor. Onu gecenin garip saatlerinde görüyorum.

Yüzeyin altında. Ay ışığı değil. Çok aşağıda. Onlar da görmüşlerdi."

"Onlar," dedi Yeşil-Bir yavaşça. "Lider demek istiyorsun." Yavn başını salladı. "Bunun başlangıç olduğunu söyledi... ve son."

Yeşil-Bir tutsaklarını itti ve Yağmur'a doğru ilerledi. "Ben hastaneyi doğrulayacağım. Hangi Ev olduğunu öğrendiğimizde okyanusa gidip oradaki malikânelerini ziyaret edeceksin. Polaris'le herhangi bir bağlantı olup olmadığına bakın."

"Nereden biliyorsun-"

"*Düşün* kardeşim; gecenin tuhaf saatleri. Mülkü olmayan küçük soyluların hava karardıktan sonra okyanus kıyısına gitmesine izin verilmez - her kimse orada bir malikânesi var." Yeşil-Bir ona kendini aptal gibi hissetmesi için zaman tanımadı ve omzunu sıvazladı. "Bu pisliği sen hallet. Ceset için güneydoğu havalandırma sistemini kullandığınızdan emin olun; kuzey son zamanlarda çok sıcak."

Yağmur'un gözleri Yeşil-Bir'in omzunun üzerinden Yavn'a kaydı ve soylunun gözlerindeki saf dehşeti gördü. On dakika önce çok fazla şey

duymuştu.

hayatta, bırakın şimdi.

"Unutma Rain, onların kaprisleri ailemizi bizden aldı ve eğer onları yalnız bırakırsak, yine alacaklar."

Ağ'ın şifresi Rain ve kardeşi arasında güçlü bir şekilde örülmüştü ve Green-One buna sonuna kadar güveniyordu, tünelden çıkarken siyah zırhı siyah gölgenin içinde eriyordu. Rain bekledi, bekledi ve Green-One'ın da beklediğini biliyordu. İzliyordu. Projeksiyon hançerini kınından çıkardı ve son bir kez umutsuzca ve yorgunca kıpırdanan Yavn'a yaklaştı.

"Lütfen, *hayır*, lütfen, kimseye söylemeyeceğim, *yemin ederim*. Sizin için çalışacağım, sizin için casusluk yapacağım, size her şeyi vereceğim, yeter ki bırakın gideyim!" Yağmur hız kesmedi ve Yavn sonuna kadar yalvardı. "**LÜTFEN!**"

Suikastçı hızla yaklaştı ve hızla dağlanan bir kan fişkırması, yanmış hemoglobin kokusu ve acı dolu bir feryat duyuldu. Yavn hareketsiz kaldı, suikastçının bir saniye önce attığı çığlıktan boğuklaşan sesi şimdi kulağında çınılıyordu: "Öne doğru yığıl."

Soylu, Rain'in göğsüne doğru hızla gevşedi. Rain sert ve hafif bıçağı kendi pazılarından çekti, kaslar parçalanmış ve dirsek iç kıvrımına kadar kararmıştı; ileriye doğru yapılan hareket yeterli bir bıçak darbesi gibi görünüyordu. Rain sandalyeyi itti ve "cesede" acımasızca tekme attı. Yeşil-Bir onun nefret etmesini istiyordu, o da nefret edecekti.

Sığ nefes alan Yavn'ı çözdü ve çocuğu rayların üzerinde sürükledi. Yağmur etkilenmişti; Yavn'ın sırtı paslı demire takıldığında bile hiç irkilmedi. Sonunda bir köşeyi döndüler ve Rain çocuğu bir duvara yaslayarak fısıldadı, "Gürültü yapma. Hâlâ dinliyor."

Yavn telaşla başını salladı. Yağmur onun gözlerindeki soruyu okumak kadar kolay görebiliyordu (*neden beni bağıtlıyorsun?*) ve babasının bir zamanlar ona söylediği bir şeyi mırıldandı.

"Örümcek sabırlı bir hayvandır, ta ki ağı kırılsana kadar."

51. Gesto

gestō ~āre ~āuī ~ātum, tr.

1. taşımak, giymek,
taşımak

Dördüncü halka büyükannemdi.

Bellesera von Hauteclare oldu a kadın
Kusursuz bir görünüşü vardı, saçları saf
gümüş rengindeydi. En iyi soyluların terbiyesine ve
eğitimine sahip bir aile reisiydi. Bu yıl yetmiş sekiz
yaşına girdi - insanlığın bildiği en iyi doktorlar ve
ilaçlarla rahim kanserinin nüksetmesiyle mücadele
ediyor. Babamın benden bahsettiği ilk kişiydi. Ona
yazdığı mektuplar, sabahın erken saatlerinde
hastanede yazılmış. *Ev güvende olana kadar bu
istasyondan ayrılmayacağım Farris. Gerekirse
son tırnağıma kadar dayanacağım.
her şey yoluna girecek.*

Dravik bana kızılağaç odasının fotoğraflarını gönderiyor. Altın saten bir
yatakta uyuyor, saçları işlemeli yastıkların üzerinde hayalet gibi bir perde
ve buruşuk elleri yorganın üzerine yayılmış. Ellerinden biri gevşekçe bir
hap şişesine uzanıyor.

BELLESERA: *Aşırılık zevkinin seni
mahvedeceğini sana ilk kez söyledim. Defalarca
söyledim ama sen beni hiç dinlemedin.*

ve şimdi kendini mahvettin. Hepimizi mahvettin. Babanın seni hayal kırıklığına uğratacağını söylemek yarım düzine yüzyılın en hafif ifadesidir.

Yeşil haplar saten çarşaflarının üzerine bir nehir gibi dökülüyor.

Bu şey ilk doğduğunda yapmanız gerektiği gibi, ikisinden de hemen kurtulacaksınız. Bu Meclis'in onurunu geri getireceksiniz ya da ben sizin yerinize bunu yapacağım, hem de çok daha az çekinceyle.

Görmem gerekenden daha uzun süre izliyorum: ölü yüzünün resmi, gözleri Boş boş yatağın tentesine bakıyorum; Tanrı'yı arayan iki mavi buz mızrağı. Başka insanlar ve onların büyükannelerini gördüm; sobaların üzerinde güveçler, nazik kucaklaşmalar. Mirelle olsaydım, bana gülümserdi... belki de beni kendine yakın tutardı. Görüş imlecim "şey" kelimesinin üzerinde yanıp sönüyor. Luna donmuş elimi yalıyor.

Sevgi ve nefret arasındaki ince çizgi kandan oluşur. Ve kana geri dönecektir.

Kâbus beni tekrar uyandırıyor, kukuleta ve hançer
ve vis'ime uzanıp yazıyorum:

HELLRUNNER.

Bulabildiğim bilgiler çok az ve çoğunlukla Dravik'in bana söylediklerinin bir açıklaması. Hellrunner kralın atıdır. Sadece Ressimus Hanesi'nden olanlar ve Ressimus Hanesi tarafından seçilenler ona binebilir.

Ve sonra resmi gördüm.

Cilalı altın at bir güneş gibi parlıyor. Miğferi bir ejderhanın ağzını taklit edecek şekilde değiştirilmiş, elleri ve ayakları pul benzeri izlerle dolu ve

Kuyruğu uzun, saf altın bir bayrak gibi arkasından sürükleniyor. Farklı, daha parlak, ama hiç şüphe yok; bu Heavenbreaker'ın anılarında görmeye devam ettiğim altın A4 atı. Araştırdığımda hiç A4 modeli kalmadığını görüyorum; kralın atı tek.

Heavenbreaker A3 ve Hellrunner A4'tür ve uzun bir süre uzayda bir yerlerde birlikteydiler. Ta ki biri onları bulup ayırana kadar.

Kafam karışmış bir halde Luna'yı peşime takıp mutfığa doğru ilerliyorum ama fazla ilerleyemiyorum, ayaklarım parlak kırmızı bir su birikintisinin hemen önündeki mermerde donuyor. Dravik salonun ortasında duruyor, bej rengi uyku tünüğü kana bulanmış. Ayaklarının dibinde karanlık bir şekil yatıyor, insan boyutlarında ve kıpırtısız. Prens omzunun üzerinden bakıyor ve kan lekeli bir gülümseme yayıyor.

"Ah, Synali. Uyuyamadın mı?" Baston kafalı projeksiyon kılıcını tutuyor, neon-turuncu bıçağından koyu renkli pullar dökülüyor. Prens onu kapatana kadar hafifçe mırıldanıyor. "Bize bir fincan çay yapayım mı?"

Luna benim veremediğim cevabı veriyor, heyecanla miyavlıyor. Yavaşça mutfak tezgahına doğru ilerliyorum ve oturuyorum. Dravik bastonunu yeniden takıp çaydanlıkla meşgul oluyor ve kanlı ellerinde dumanı tüten iki fincanla döndüğünde ben de hemen kendiminkini alıyorum.

Dravik gülümser. "Endişelenmeyin. Kan davetsiz misafirin, Örümceğin Eli türünden bir suikastçinin."

Sarsılarak ayağa kalkıp cesede doğru yürürken sandalyem gıcırıyor; bu o olamaz. Aynı kaslara, *aynı* boya, *aynı* zırha sahip - projeksiyon kılıcına karşı savaştan ve başarısız olan *esnek* yılan ölçekli zırh - cenin pozisyonunun beşiğinde gri-pembe dökülen iç organları.

Dravik yudumlar arasında, "Hauteclare Hanesi'nin anneni öldürmek için gönderdiği kişi değil," diye beni temin ediyor. "Ama onun ortaklarından biri."

Titreyen parmaklarımla kana bulanmış ineği koparıyorum; benden bile genç bir çocuk. En fazla on sekiz yaşında, kızıl sakalı ancak tüylenmiş. Hiç şüphesiz, hayatını kazanmanın bir yolu olarak bu hayata itilmiş bir halktan biri; kendi oyununu bile oynamayan bir piyon ve yine de... Yem dışı savaş becerim hakkında hiçbir yanılsamam yok; Dravik onu öldürmemiş olsaydı, yatağımda ölmüş olurum.

"Onları genç yaşta devşirmeyi tercih ediyorlar," diye mırıldanıyor prens. "Bu şekilde kontrol yöntemlerini beyinlerine kazımak daha kolay oluyor."

Sertçe tekrar oturuyorum. "Hauteclare yine beni öldürmeye mi çalışıyor?"

"Pek olası değil. Örümceğin Eli'nin içinde kendi suikastçıları var.

onlar için House işi yapmakla görevlendirildi, ama şu anda MIA. Görünüşe göre hayatta kaldığınız haberi yayıldıktan sonra gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş. Bu"-belli belirsiz bir şekilde cesedi işaret ediyor-"büyük olasılıkla Hauteclare'in bir müttefikinin seninle tamamen yeni bir sözleşme yaparak onların gözüne girmek istemesinin bir sonucu."

"Onları durdurabilir misin?"

"İstediğim kadar kapsamlı değil. Örümcekler en iyilerin en iyisi olarak bir üne sahipler - anlaşmaları iptal etmezler. Siz ölene kadar suikastçı göndermeye devam edeceklerine inanıyorum. Endişelenmeyin, pek çok güvenlik sistemim var ve o küçük gürültücü işe yaramaz olabilir, ama gözleri yeterince iyi tutuyor."

"Gürültücünün bir adı var," diye ısrar ediyorum. "Luna."

"Şimdi öyle mi?" Dravik kıkırdar. "Oldukça anlamsız, sence de öyle değil mi?" "Yani bu suikastçılar gelmeye devam edecek ve sen de onları öldürmeye devam edeceksin." "Evet."

"Acısız yapabilir misin?"

"Onlar sana hiç merhamet göstermezken sen onlara merhamet göstermek istiyorsun." "Suikastçılar soylu değildir," diye ısrar ediyorum. "Onlar da bizim gibi kullanılıyor."

"Peki ya anneni öldüren kişi? Tekrar ortaya çıktığında ona da merhamet göstermeli miyim?"

Papatya çatlamış dudaklarımı yatıştırmaya çalışıyor. Parmaklarım porselenin etrafında titriyor. Gerçeklik çatlaklar arasında parçalanırken tutunacak hiçbir şey yok, suikastçı aynı ölçek desenine sahip siyah zırhın içinde uzun boyuyla beliriyor. Beni öldürmedi - *öldürebilirdi*, öldürmesi emredilmişti ama *öldürmedi ve nedenini bilmiyorum*. Ama sonra... göğsümdeki yara izi nasıl oldu? Annemi öldürdü, biliyorum. Sonunda dizlerinin üzerindeydi.

Luna metal başını ayak bileğime dayıyor, soğuk hissi düşüncelerimi durduruyor. Gözlerim Dravik'in yüzünde geziniyor.

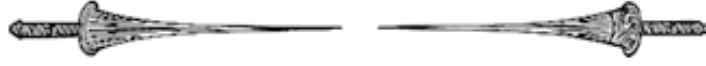
"Keşke orada olsaydın," diye fısıldadım. "Bu ilk kez olduğunda."

Prensin gülümsemesi sıkılaşıyor. "Ben de öyle."

Annemin kolyesini okşuyorum, kanlı parmaklarımın altındaki kızılağaç. Dravik'in sesi, kolyeye başını sallarken mermere vuran çıplak bir gölge gibi. "Ona yaptığım şey için özür dilerim. Seni güvende tutmak için."

"Bana güvenmiyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Güvenmediğim diğer herkes, cesur olan."

Sadece üç daire kaldı.

Uykunun ve eğitimin eziyet taşı dönüp duruyor. Kazanmak için ihtiyacım olan her şey burada, sığınakta ve eğer yoksa Quilliam tarafından bana getiriliyor. Çay tepsileri Heavenbreaker'ın iç kısımlarına tünemiş, vitamin şişeleri metal dikişlerine sıkışmış, kan lekeli havlular ve giysiler kaburgalarına asılmış. Kafamı Rax'in sözleriyle dolduruyorum, bir ayın; eğer inişte özensiz olduğumu düşünüyorsa, düzenli olacağım. Eylemsizliğe adanacağım. Kemiklerimin gerginlik altında gıcırdadığını duyana kadar uzuvlarımdaki yerçekimi kuvvetini tutacağım. Artık öğrendim - bazen kırılma hissi veren şey sadece bükülmedir. Çok keskin bir manevrada burnum kanamaya başlıyor ve gümüş değil de kırmızı gördüğümde içimde bir rahatlama oluyor.

Her sürücünün beyni yavaş yavaş sinir sıvısıyla doluyor. Benimki daha hızlı doluyor.

çoğundan daha fazla. Sinir sıvısı farklı şeyleri birbirine bağlar-enerji ve madde, metal ve zihin. Ama bu Heavenbreaker'da bayıldığımda Astrix'i neden gördüğümü açıklamıyor. Beni *gördü*, benimle konuştu. Heavenbreaker'da aşırı yüklendi. O... bir şekilde onun *içinde mi*? Sevrith de bir şekilde onun *içinde mi*? Korkardım ama korkacak o kadar çok şey var ki: bir sonraki maçıma kaybetmek (*amacımı kaybetmek*); maç sırasında aşırı yüklenmek, tüm Hauteclare Hanesi'nin peşime düşmesi; geçmiş -karanlık ve kaçınılmaz- ve gelecek -zor ve bilinemez-; ve aralarına sıkışmış, kurtulamadığım bir düşünce: komadaki kraliçeyi sadece Dravik ve ben görebiliriz. Dravik Hellrunner'a bindi, ben de Heavenbreaker'a. Atımda bir sorun var, ama bir sorun daha var.

Hellrunner ile de. *İkisi uzayda, el ele tutuşıyorlar.*

Buna pişman olacağımı biliyorum.

Hellrunner hakkında ne biliyorsun?

Sinirle vizörü kapatıp görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu otuz saniye kadar işe yarıyor. Tekrar açana kadar göğsümde garip bir baskı oluşuyor... ne için, seni zavallı şey? Boş cevap kutusuna bakmak için mi? O meşgul. Mirelle ile birlikte. Bu düşünce beni dibe vurduruyor, ama ping sesi beni tekrar yukarı fırlatıyor.

RAX: Size de iyi günler.

SYNALI: Bu sosyal bir çağrı değil. Cevaplara ihtiyacım var RAX: Ve Ben olacak ihtiyaç bazı beni kendi şahsın gibi kullanmadan önce

Arama motoru.

İyi günler. Hellrunner hakkında ne biliyorsun?

Elinden gelenin en iyisi bu mu? Bir merhaba ve sonra doğrudan taleplere mi?

SYNALI: Vis arama motorlarını zaten denedim. Hellrunner hakkındaki tüm dosyalar redakte edildi.

Evet, bu krala ait. Kralın bokları her zaman redakte edilir. Arşivi denedin mi?

Donup kaldım. Ayaklarımın dibinde Luna başını eğiyor.

SYNALI: Ne arşivi

RAX: SCC her at için bir arşiv tutuyor; kim tarafından yapıldıkları, kimin sürdüğü, hepsi orada. Sadece biniciler erişebilir. Yani, sen

Bilirsin, rakiplerini falan araştırırlar.

SCC - Steedcraft Kontrol Merkezi. Onların arşivi, benim kazıyıp durduğum hayran veritabanlarından çok daha resmi olacaktır.

Benim için Hellrunner'a bak.

RAX: *Sana hiç 'lütfen' kelimesinde çok iyi olduğunu söyleyen oldu mu?*

SYNALI: *Sen ilksin*

RAX: *Sizi arşive sokamam ama tüm hayatını arşivde geçiren birini tanıyorum. Bana bir saniye ver.*

Sağ üst köşedeki onun ve benim adresime bir başkası daha ekleniyor. Midem bulanıyor, parmaklarım holograf tuşlarının üzerinde tereddüt ediyor. Ona ne diyeceğim?

MIRELLE: *Bir katile bilgi vermeyi kabul etmedim, Rax.*

Belli ki kızgın, kulüptekinden daha fazla. Bellesera'yı sevmiş olmalı.

Hadi, Mir. Sadece bu seferlik.

MIRELLE: *Hayır.*

Hellrunner hakkında bilgi istiyor. Bilirsin, en sevdiğin?

Bir uzun duraklama daha.

MIRELLE: *Hellrunner, Yok Edici sınıfı bir A4'tür. Kralın miras atıdır, binicileri sadece onun tarafından seçilir.*

SYNALI: *Bunu biliyorum*

MIRELLE: *Bilmediğin şey, katil.*

Kral sadece atlıların ona meydan okuyacak kadar yüksek bir kalibrede olduğunu hissettiğinde onu kullanır.

Bir çeşit test gibi. Ya da çok vahşileştığımızda hızda kalmamız için bir hatırlatma. Her iki şekilde de, her zaman kazanır. Eğer onu konuşlandırılmış görürseniz, oyun bitmiş demektir.

SYNALI: Şimdi kim sürüyor? İyi olmalılar.

MIRELLE: Hellrunner sık sık sürücü değiştirir. Neden?

MIRELLE: Birçoğu aşırı yükleniyor. Sadece en güçlülerin binebileceği güçlü bir küheylan.

Dravik Hellrunner'a bindi. Astrix de bindi ama Heavenbreaker'da kendini aşırı yükledi. Hellrunner ve Heavenbreaker arasındaki tek bağlantı Astrix... ve atların el ele tutuştuğunu gördüğüm anı.

RAX: Hellrunner sürücülerini çok çabuk yakmasıyla ünlüdür. Mirelle buna kafayı takmış durumda.

MIRELLE: Mızrağına değen her binicinin olması gerektiği gibi. Onunla savaşmak büyük bir onur olurdu.

SYNALI: Astrix'in neden tahttan indirildiğini bileneğiniz var mı?

İmleç boş boş yanıp sönüyor. Malikane etrafında ürkütücü bir şekilde gıcırıyor.

MIRELLE: *Hayır. Kimse bundan bahsetmiyor. Durum ne olursa olsun, o aşırı yüklenmeyi seçti. Sonuna kadar gerçek ve onurlu bir biniciydi.*

Astrix Luna'nın gerçek YZ'sini Heavenbreaker'a aktararak içinde bir şeyler saklamasını sağladı, ama neden? Hellrunner'ın içine de gerçek bir yapay zeka koymaya mı çalıştı? Heavenbreaker her gün benden yeni kelimeler ve kavramlar öğreniyor, tıpkı bir bebeğin büyümesi gibi. Gerçek YZ'nin elli kat daha fazla sürücüye erişimi olsaydı, çok daha hızlı öğrenirdi. Konuşmayı, düşünmeyi öğrenirdi. İnsanlar gibi. Hayır, otonom bir savaş gücü gibi.

"Ata binmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

Kraliçe Astrix atları kendi askerlerine dönüştürmek için gerçek bir yapay zeka yaratmaya çalışıyordu - binicilere ihtiyaç duymayan askerler. Belki de tahtı almasına yardım edecek askerler. Ama başarısız oldu ve vatana ihanetten öldürüldü.

Oğlu da onun başladığı işi bitirmeye çalışıyor.

Görüşümün mavi titreşimi aniden gümüş kumaşı yakalıyor. Kafamı kaldırıyorum ama çok çabuk geçiyor ve arkamda izlendiğim hissini bırakıyor. Luna'nın burnu bir güneş ışığı parçasını işaret ediyor ve sanki birini selamlıyormuş gibi kuyruğunu sallıyor. Ani ping uyarısı boş odada cınlarken sıcıyorum.

MIRELLE: *Arşiv, katilin son beş günde 103 saat boyunca Heavenbreaker'ın eyerinde olduğunu söylüyor.*

Tanrım, bu doğru mu?

MIRELLE: *Yani onun ne kadar eyer üzerinde kalacağıyla ilgileniyorsun ama kaç tane asil hayat aldığıyla ilgilenmiyorsun? Harika öncelikler, Rax.*

Seni yenmek için çalışıyorum. İkiniz de

103 saat çok saçma, Hauteclare-bunu

yapamazsın. Kimse bunu yapamaz. O Lithroi bok kafalı mı seni orada tutuyor?

SYNALI: *Bana zayıf yönlerimi söyledin. Onları düzeltiyorum.*

Aşırı yüklenmek mi istiyorsun? Bu mudur yani? Sonun Sevrith gibi mi olsun istiyorsun? Ölmek mi istiyorsun? Çünkü aşırı yüklenme budur-ölüm, sadece daha beyaz çarşafarla.

Yazarken her parmağım garip bir şekilde titriyor.

SYNALI: *Kazanmak istiyorum*

RAX: *Kendini önemsemeye başlamazsan hiçbir şey kazanamazsın.*

RAX İSTRA-VELRAYD KONUŞMAYI TERK ETTİ.

Öfkesi mavi ışıklı sessizlikte titriyor. Bir an için Mirelle'in kim olduğunu, Evimize ne yaptığımı unutuyorum ve yazdıklarım su gibi geliyor.

SYNALI: *Anlamıyorum, neden bana kızgın?*

MIRELLE: *Oldukça basit; senden nefret ediyorum çünkü sen bir katilsin. Ama o senden nefret ediyor çünkü sen onun yapamadığını yapmaya devam ediyorsun.*

MIRELLE **ASHADI-HAUTECLARE**
GÖRÜŞMEYİ TERK ETTİ.

52. Hospes

hospes ~itis, *m. veya f.*

1. bir ev sahibi

2. bir ziyaretçi

Rax Istra-Velrayd babasını otel koridorunda takip ediyor, yumrukları ceplerinde, Synali'yi aklından çıkarmaya çalışıyor ama başaramıyor. Hayatta kalmak için ona ihtiyacı var. Onunla savaşmak için. Vücudunun nefes almaya ihtiyacı olduğu gibi onunla savaşmaya da ihtiyacı var ama Synali kazanmayı o kadar çok istiyor ki, bu kendisinin de yok olması anlamına gelse bile Hauteclare Hanesi'ni yok etmek istiyor.

Görüş alanına bakıyor, ondan sinyal yok. Yavn'dan da sinyal yok.
-Ve endişelenmeye başlıyor. Yavn sessiz kalacak bir tip değil.

Otel, bir hafta sonu sabahının bitkin sessizliğiyle dolup taşıyor, tek ses yalnız bir hizmetçinin hovercart'ının donuk uğultusu.

"Hâlâ neden burada olduğumu bilmiyorum, baba," diyor Rax. Babasının sırtının sertleşmesini izliyor - eskiden böyle bir gayri resmi davranış için Sunscreamer'da iki gün kilitli kalmak gerekirdi, şimdi ise sadece bir irkilme.

"Yakında evleniyorsun," diye karşılık veriyor babası. "Diğer Evlerle ilişkilerini nasıl geliştireceğini öğrenmenin zamanı geldi."

"Yani Dük Velrayd tarafından onun için yarım yamalak anlaşmalar yapmak üzere bir yerlere gönderilmekten bahsediyorsun." Babası onu görmezden geliyor; Rax bu ayrıcalığı eğilerek kazandığını biliyor. Ama o da sınırlarını biliyor ve bu yüzden uygun bir şekilde pişman görünüyor.

"Bugün şanslı ev kim?"

"Son zamanlarda Yavn ile konuştun mu?"

Rax kaşlarını çattı - babam ne kadarını biliyordu ki? "Hayır, bu hafta işte meşgul olacağını söyledi."

"Gerçekten mi? Çünkü Meclis büyüklerine ayın geri kalanında Omega-1'e tatile gideceğini bildiren bir ping gönderdi."

Rax gülmeyi başarır. "O garip biri. Belki de fikrini değiştirdi ve siktir et dedi."

"Daha az küfret, Rax. Sana milyonlarca kez söyledim, bu seni düşük doğum yapmış biri gibi gösteriyor."

"Evet efendim."

Yavn onu hiç uyarmadı ama o *büyükleri* mi uyardı? Yaşlılardan nefret ediyor. Ve Omega-1 lüks bir oyun alanından başka bir şey değil; Theta-7'den sonra neden şimdi oraya gitsin ki? Kafasındaki tüm şüpheli alarmlar çalışıyor ama Rax'in üzerinde duracak vakti yok; babası çatı katının kapısında duruyor ve sertçe ona bakıyor.

"Konuşmayı ben yapacağım. Size doğrudan hitap etmediği sürece konuşmayın. Ve o zaman bile dikkatli ol."

Rax'in kaşları havaya kalkıyor ama bir şey söylemiyor. Babam korkacak biri değildir - kesinlikle yalakalık ve yağcılık yapar ama korkmaz, hele böyle ipte yürüyormuş gibi gergin ve kırıtarak hiç korkmaz.

Kapıyı çalıyor ve bir ses homurdanıyor, "Gel."

Odaya adım attıkları anda Rax kokuyu alır: dökülen içkinin ve bayat seksin acısı, asil kulenin yeşil tepelerinin ve saray platosunun mükemmel manzarasının üzerine sinmiştir. Büyük bir yatak her şeye bakmaktadır. Çarşafı dolanmış üç kadın çıplak bir şekilde uyuyor. Bir adam yükseliyor, aynı şekilde çıplak, uzun sarı saçları dalgalanıyor ve sırtı sayısız dövmeyle dalgalanıyor - sayılar, semboller, savaş öncesi yazılar, ama en etkileyici olanı, adamın omurgasından aşağı sürünen kaplan, gece gibi çizgiler ve kabarcıklı cinayet gibi gözlerle.

"Lord Axton." Baba adamın önünde eğilir ve oğlunu da aynı şeyi yapması için dürter.

Rax tökezliyor.

Otel odasındaki hava ölüm kadar durgun ve sonra adam konuşuyor. "Beni kafese geri koymaya mı geldin Velrayd?"

"Önemli değil lordum," dedi Peder çabucak. "Ben sadece hediyeimizin hoşunuza gidip gitmediğini öğrenmek istemiştım."

Adamın bakışları omzunun üzerinden kayar ve Rax'ın çocukluğu yerine oturur; çocukluğu, önünde siyah-sarı bir ata binen adamı izlemekle geçmiştir. Pek çok kez hoyratça oynayarak aksiyon figürlerini kırdığı bir küheylan.

Adam Helmann von Axton.

Rax onu çok iyi hatırlıyor; Helmann gençken her turnuvayı domine eder, Dreadnought'unu bir Fırkateynmiş gibi hafifçe sürerdi. Savaşın ünlü bir şövalyesi gibi, bir kalp çarpıntısı, bir sansasyon ve hepsi bir arada bir örnekti. Rax'ın idolüydü - Screamer'a ilk adımını atmayı safça kabul etmesinin tek nedeniydi. Rax için, bitmek bilmeyen eğitimden ve atının üzerinde tek başına sonsuz karanlıktan önce, onun "yeteneğini" bulmalarından önce, akademiden ve tüm o akıl almaz övgülerden önce Helmann von Axton vardı.

Ve Helmann von Axton için şimdiye kadar sadece kraliyet hapishanesi vardı. Dokuz yıl önce Axton Hanesi'nin malikanesi alevler içinde kaldı ve on üç kadın öldü. Hepsi soyluydu. Ancak daha sonra yapılan araştırmalar cesetlerin kömürleşmediğini, yangına dayanıklı bodrum katında, Helmann'ın kendisi tarafından koruyucu tabutlara konulduğunu ortaya çıkardı.

"Dükün benden ne istiyor Velrayd?" Helmann gürlür.

Rax inanamayarak babasına doğru döner. *İstasyon'un en kötü şöhretli katiliyle* iyilik pazarlığı mı yapıyorlar? Helmann'ın ikiz kardeşi Süpernova Kupası'nda yarışıyor - Brann von Axton. O Helmann'dan çok daha düşük bir binici, kardeşinin cinayetlerinden kaynaklanan onursuzluk çukurundan çıkmak için umutsuzca çabılıyor ama yine de dört tohum öne geçecek kadar iyi. Ve eğer Rax yanılmıyorsa, Brann Synali'nin bir sonraki

Nefes borusu kapandı. Babam kibarca öne doğru bir adım atıyor.

"Sör Axton, Dük Velrayd...görevlendirildi. Belli bir binicinin düşüşünde."

Rax'ın kafasına kan hücum eder. Helmann onu izliyor, siyah cam gözleri de sesi kadar derin ve hipnotik. "Güzel Lithroi tavşanı, değil mi?"

Rax'ın tırnakları avuçlarını ısıyor.

Hermann'ı bu kadar iyi yapan şey darbeleri ya da kıvrak manevraları değildi

-Rakibinin *zihnini okuyordu*. Onların kafasının içine girebiliyor, niyetlerini, isteklerini ve korkularını bir vis ping kadar net okuyabiliyordu. Şimdi Rax'e çarpıyor, tüm gücüyle. Biniciler arasındaki görünmez örgü -sadece birbirlerinde görebildikleri örgü- Helmann'ın bakışları tarafından acımasızca koparılıyor ve Rax kendisinin kaydığını, içine düştüğünü hissediyor. Artık bir insan değildir; nasıl durduğu, nasıl göz kırptığı, nasıl nefes aldığıdır - Helmann'ın okuması için net bir harita gibi sınırları ve alışılmış hareketleriyle ortaya konan her şeyidir.

Ve sonra Helmann babasına bakarken serbest bırakılıyor.

"Onu öldürmeden önce ona sahip olabilir miyim?"

Rax parmaklarına kadar ısınıyor ve her şey bir bulanıklık, bir sarsıntı, bir içgüdü. Babası onu yakasından tutup geri çeker, kumaşı dikiş yerlerinden yırtacak kadar sert bir şekilde. Helmann tüm dişleriyle yavaşça gülümsüyor ve sonra kahkaha atıyor, sesi yataktaki kadının kıpırdanmasına neden oluyor.

"Sorun ne, küçük şahin? Sikinin onun üzerinde emelleri mi var?"

Sözcükleri Rax'a saplanıyor, kaygan bir şekilde çekip çıkaracak bir şey arıyor. Helmann bir adımda onun yüzündeydi. "O senin gibi değil." Kalın pençesini Rax'ın siyah irislerine doğru salladı. "Bunu gözlerinden anlayabilirsin. O ve ben türümüzün iki örneğiyiz - kendimizi bilerek uçurumun kenarına attık. Sen sadece uzaktan merak ettin."

Rax iri yarı adamla göğüs göğüse gelir. Babası Helmann'ın omzunun arkasında durur, yüzü solgundur ve oğlunun ölüp ölmediğini görmek için beklemektedir.

Helmann Rax'ın kulağına mırıldanıyor. "Onun etkilerini gördüm. *Her seferinde* kendini diri diri yakıyor. *canlı canlı yakıyor. Birinde.* Bu çok güzel. Siz kibirli korkakların yapmadığı gibi ata biniyor - onu *tüketmesine* izin veriyor."

Rax çenesini sıkıca bükerek darbeye hazırlanıyor ve darbe Helmann'ın sinsi fısıltısıyla geliyor.

"Ateşi elinde tutmana izin verse bile onunla ne yapacağını bilemezsin, küçük şahin."

Onlara ait olmayan bir çığlık havayı parçalıyor. Yataktaki kadınlardan biri ayağa kalkıyor ve kıpkırmızı olmuş ellerine bakarak çığlık atıyor. Diğer ikisi ölümcül bir şekilde hareketsiz, kırmızı bir çizgi çarşafların arasında geziniyor. *Ölüm.* Babası ona kadınları getirdi -asla, *asla*, ailesinin statü için her şeyi yapacağını biliyordu ama bu, bu, bu-

Helmann son kadına döner, dövme kaplanın gözlerinde kırmızı bir parıltı vardır ve Baba, beyni uyuşmuş bir vızıltıyla donmuş Rax'ı dışarı çıkarır. *Diğerleri değil. Bana zarar vermek istiyorlarsa, tamam. Bana ve sadece bana. Onlara da değil.*

Eve geldiklerinde, babam hiçbir şey olmamış gibi davranır. Annem Rax'e doğru gözünü bile kırpmıyor. Hauteclare'e gönderdiği telaşlı çağrılar geri dönüp duruyor - onları engelledi mi? Sakinleşmek ve Helmann'ın kokusundan arınmak için titrek bir duş alır. Rax biliyordu. *Biliyordu ama bilmiyordu.*

Asla yeterli olmayacak. Asla yeterli olmayacak - aile her zaman daha *fazlasını* isteyecek; ne kadar yükselirse yükselsin, ne kadar iyi at sürerse

sürsün ve onlara güç kazandırırsa kazandırsın, *asla yeterli olmayacak.*
Yollarına çıkan herkesi öldürecekler.

Onu öldürecekler.

53. İmleç

imleç ~ōris, *m.*

1. bir koşucu

2. bir kurye, haberci

Mirelle Ashadi-Hauteclare sallanan Lithroi tavşanı bayrağına bakar ve bunu yapmayacağına karar verir. **K u d u r m u ş** bir katili alkışlayan bu köpürmüş halk ve soylu dalkavukların arasında durmayı reddediyor.

Başlangıçta, hain Mirelle'e iyilik yapıyordu -zayıfları buduyordu, Ev'e gelecekte utanç getirebilecek tembel bağlantılar. Ama Büyükanne farklıydı, Mirelle'in örnek aldığı zeki, açık sözlü bir kadındı... aniden *kendini öldürdü. Meclis'in* kasası bu haberle bir gecede dibe vurdu, Gentech'in kaymasından bile daha kötüydü; tüm iş anlaşmaları ve sözleşmeler kurudu.

Mirelle, bir şahinin balmumu mührüyle tutturulmuş mektubu sıkıca kavrar. Her şey çok *uygun*; katil kazanmaya devam ediyor ve ailesi ne kadar güvenlik satın alırlarsa alsınlar, özel güvenlik odalarına ne kadar sığınırılsın sığınsınlar ölmeye devam ediyor. Ancak bu durum daha fazla sürmeyecektir. Üçüncü Lord mirasçılarının ilk kızı olan Mirelle'in çok az siyasi gücü vardır.

Ama tiltte, o bir *tanrı*.

Synali von Hauteclare'in miğferini hayal ederek mızrağını her rakibe karşı bilebilir. Ve şimdi Rax Mirelle'den ona bir mesaj iletmesini mi istiyor? Mirelle onun *nişanlısı*, kuryesi değil. Atteint'in koridorunda birbirlerine nasıl baktıklarını, Rax'ın onu nasıl kucağına alıp arabaya bindirdiğini hâlâ hatırlıyor...

Kalabalıktan dikkatsiz bir soylu, heyecanla ona dirsek atar ve

Mirelle bir hırıltı savurur. İri gözleri altın sarısı ve beyaz giysilerine takılıyor ve özür dileyen bir selam veriyor.

"Unut gitsin," diye homurdanıyor.

"Teşekkür ederim, Leydi Mirelle! Tekrar çok özür dilerim."

Üzgünler ama tezahürat yapmayı bırakacak ya da mavi ve gümüş renkli atlıyı ilk kez görebilmek için kalabalığın üzerinden boyunlarını uzatacak kadar üzgün değiller. Mirelle'i en çok üzen şey Rax'in kaldırımdaki katile bakışı değil, o sabah platin saçları savrulmuş bir şekilde Mirelle'in kapısına geldiğinde Rax'in sesindeki acınası yalvarış.

"Ben ciddiym, Mir. Bu dramatik bir şaka ya da güç gösterisi değil, *Lütfen*. O tehlikede."

"Vis onu o zaman," diye kokladı çayının üzerine, sessizce tiksindi - yüzyılın en güçlü binicisi, ona gerçekten meydan okuyabilecek tek kişi, *yalvarmaya* indirgenmişti. Kendine olan saygısı nereye kaybolmuştu?

"Denedim," diye ısrar etti Rax, bacakları titreyerek. "Ama sürekli zıplıyorum, sanki biri engelliyormuş gibi."

"Ya da dün ona saldırdıktan sonra seni kendisi engelledi."

O sırada odasının ışıkları titredi ama bu onun irkilmesini gizleyemedi.

"Sadece

-Bunu ona ulaştırabilir misin? Dekonstrüksiyona girmeden önce? Bu gerçekten önemli."

"Kendin teslim et."

Hayal kırıklığıyla vizörünün kabarık bilek derisini işaret etti. "Yapardım ama babam beni lanet olası bir takip cihazına bağladı. Turnuva salonuna yaklaştığım anda özel güvenlik tarafından gözaltına alınıyorum. Aslında sizin Ev'in özel güvenliği."

Mirelle gözlerini kırıştırdı. "Kayınpeder neden tüm bu önleyici tedbirlerle uğraşsın ki? Çok aşırı görünüyor."

Rax'in ifadesi -altı ay önce birlikte geçirdikleri ilk geceden beri hayranlık duyduğu tüm o gururlu düzlem ve çizgileri- o anda tuzla buz oldu. "Onu öldürecekler, Mir."

İçindeki insan anında "Güzel" diye tükürdü.

İçindeki atlı anında tükürdü: "*Mızrakları geçene kadar olmaz.*"

54. Incorruptus

incorruptus ~a ~um, *a.*

1. bozulmamış, bozulmamış

2. (*mecazi anlamda*) saf; baştan çıkarılmamış

Önce çığlıkları duydum.

Salon gevezelikler ve çığlıklarla titriyor ve ben yaklaştıkça sesin daha da yükseldiğini fark etmem üç saniyemi alıyor. Dört muhafız Lithroi hangarının dışındaki kalabalığı zapt ediyor, kameraları bir düzine mavi göz gibi parlayan insanlar imza defterlerini sıkıca tutuyor.

"Bayan Synali! Kızım için. Lütfen, siz onun en sevdiği-"

"Seni seviyorum! SENİ SEVİYORUM!"

"Geri çekilin! Çizginin gerisinde kalın!" "Buraya bak, Synali!"

Yüzüme bir projeksiyon mikrofonu tutuldu. "Merhaba Synali, Kanal 17Rho'dan Merdia Grassus. Bize şu anda nasıl hissettiğinizi anlatabilir misiniz?"

Tam onları itecekken, bir baston aniden muhabirle arama giriyor, safirler yanıp sönererek bizi ayırıyor ve sonra biri beni kolumdan tutup götürüyor. Çığlıklar azalıyor ve Dravik'in gülümsemesi odak noktasına geliyor.

"Özür dilerim Synali. Turnuva salonunun sizin için gerekli önlemleri alacağını düşünmüştüm ama görünen o ki her şeyi kendim yapmak zorundayım. Bir sonraki maçınız için daha fazla güvenlik olacak." Bana olan güveni sessizce çınılıyor. "Korkarım bir sonraki rakibinin kim olduğunu bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Seed-Brann von Axton'da yayınlanmış."

"Görünüşe göre House Axton, Brann'ın yerine son dakikada bir değişiklik yapmış."

"Bunu yapabilirler mi?"

"Hayır. Ancak, binicilerinin maç sonunda neden kasklarını çıkaramadıkları konusunda kesinlikle bahaneler üretebilirler."

"Yani kiminle karşı karşıya olduğum hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Elimde birkaç tane var," diye düzeltiyor Dravik. "Hiçbiri kesin değil. Axton Hanesi'nin içinde pek çok yetenekli binici var; bu onların kötü şöhretli olduğu bir şey. Bu her kimse çok iyi olacaktır. Onlara dikkatli davranın, hareketlerine dikkat edin, size bir şey olmaz."

Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor - vücudum sıkı ama ağzım gevşek. "Bu güç, değil mi?"

Prens hafifçe yüzünü inceliyor. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Annen yıllar önce atları özerk bir savaş gücüne dönüştürerek tahtı ele geçirmeye çalıştı. Korkunç bir ordu, herhangi bir savaş gemisinden daha hızlı, daha güçlü, daha çok yönlü. Gama-1'in tekrarı olacaktı ama yüz kat daha kötüsü - en azından o zamanlar gerçek yapay zeka trafo merkeziyle sınırlıydı. Ve şimdi sen onun başlattığı şeyi bitirmeye çalışıyorsun.

-Heavenbreaker'ı kullanarak. *Beni* kullanarak."

Gülümsemesi bana değil, kendi avucuna yönelikti.

"Beni hâlâ güç gibi önemsiz ve kısa ömürlü bir şeyi isteyeceğime inanacak kadar küçük mü görüyorsun Synali?"

"Sen-"

"Bir attaki yapay zeka ne kadar gelişmiş olursa olsun, işlevini yerine getirebilmesi için yine de eyerinde bir insan zihnine ihtiyaç duyar."

"Heavenbreaker-Astrix'te bir insan zihni *var*." Göz

kırpıyor.

"Kendin söyledin, Sevrith düşündüğüm kadar gitmemiş. Aşırı yüklü biniciler gitmedi. Astrix de öyle. Onu eyerde gördüm. Onunla ilgili bir şey hâlâ orada yaşıyor."

Dravik sessizlikte kıkırdıyor. "Eğer bu benden intikam almak için yaptığın acımasız bir şakaysa..."

"Önemli değil. Sadece bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum. Sana inanacağım, söz veriyorum."

Ben daha kelimelerimi oluşturmamadan kalabalıktan biri muhafızların etrafından dolanıyor. Kendinden geçmiş bir yüz hızla bana doğru yaklaşıyor, ellerimi tutuyor ama safir baston ayak bileklerinde parlıyor ve mermerin içine düşüyor. Prens bastonunu düzgünce çekerken muhafızlar izinsiz giren kişiyi geri çekmek için akın ediyor.

kaos ve bana bakıyor.

"Zamanda yolculuk yapıp eski Dünya'ya geri dönebilseydin, Synali, düşmanın gelişini onlara söyler miydin?"

Homurdanıyorum. "Belli ki." "Bir işe yarar mı?"

Kıpırdamadan duruyorum. Kalabalık kaynıyor, ama prens sükunet içinde.

"Onları hiç görmemiş ya da onlarla savaşmamışlardı. Uzayda gerçekten uzun bir süre bile bulunmamışlardı. Dünyayı, gökyüzünü ve hayvanları tanıyorlardı. Size inanırlar mıydı? Liderlerinin yanına gidip onlara düşmanın lazer ateşiyle Dünya'yı yerle bir ettiğini söyleseydiniz, *size inanırlar mıydı?*"

"Hayır."

"Hayır," diye tekrarlıyor sabırla. "Çünkü olmuyordu ve olmamıştı. Deneyimlemedikleri bir şeyi anlayamazlardı." Dravik gülümser. "Senden istediğim inanç değil Synali, anlayış."

Mermerden bir azize tavandan bize bakıyor, göğüsleri kesilmiş bir kadın. Onları bir tepsinin üzerinde havada tutuyor, gözleri Tanrı'ya dönük. Dravik ayrılıyor ve ben onu kalabalığın içinde kaybediyorum, ama başlangıçta ona hiç sahip olmadım; prens her zaman benden bir adım önde. Herkesten. Dalgalı kalabalığın içinde hareketsiz duran bir kadının soluk kahverengi saçları var, eşsiz tilki gülümsemesi tam bana dönük - sinir bozucu gümüş gözleri ve dudakları duyamadığım ama yine de ***mükemmel bir şekilde duyabildiğim kelimelerle*** hareket ediyor.

"Ata binmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

Sonra gözümü kırpiyorum ve o gitmiş oluyor. Dönüyorum, Lithroi hangarı hermetik bir tıslamayla arkamdan kapanırken kalabalığın isyanı kesiliyor.

"Sen."

Neredeyse takım elbisemden fırlayacaktım - Mirelle beyaz bir tunik giymiş, ipeksi saçlarını incilerle tutturmuş, mermer duvarın önünde beni bekliyor. Ağzım kuruyor; neden burada? Eğer bir silahı varsa... Altın topuklu ayakkabılarını şingirdatarak yürüyüş yolunda ilerliyor ve mühürlü bir mektup uzatıyor. Mektuba uzanıyorum ama inci gibi tırnakları parlayarak beni geri çekiyor.

"Bunu sana tek bir sebep için veriyorum, katil."

"Peki bu ne olabilir?"

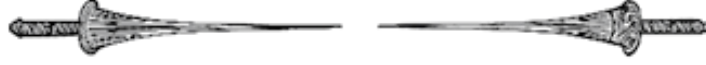
Aileden biri olabilirdik - aynı küçük elbiseler, aynı küçük saç kurdeleleri, aynı güneş ışığı altında aynı kıkırdamalar.

"Sana yenilginin gerçek anlamını göstermeden önce öldüğünü görmeyi

reddediyorum."

Kalbim göğsümde hastalıklı bir sıçrama yapıyor; sözleri çarpık bir şefkat bıçağı gibi; ondan ilgi görmeye en yakın olduğum an, ailemin beni bir daha önemsemesine en yakın olduğum an. Mektubu gülümseyerek yavaşça alıyorum.

"Teşekkür ederim, Mirelle."

"Süpernova Kupası'nın A serisinin orta maçlarına hepiniz hoş geldiniz! Esther'den gelen silika tozu ve neredeyse hiç radyasyon patlaması olmaksızın, arenada güzel bir gün geçiriyoruz. Burada finallere yaklaşıyoruz ve rekabet mükemmelliğin kavurucu bir alanı! Sence de öyle değil mi, Gress?"

"Hiç şüphesiz, Bero! Tüm evlerin dışında Süpernova Kupası'nda sadece birkaç kişi ayakta kaldı! Bazı eski favoriler, güçlü favoriler ve yepyeni favoriler, bu yıl zirvede yer almak ve kralın lütfunu kazanmak için yarışan güçlü ve eklektik bir grubu oluşturuyor!"

"Ve ne kadar üst düzey bir dövüş olacak, Gress! Hemen başlayalım; mavi köşede ezici bir kudretin şampiyonu, ezici bir zaferin tadına varmış bir adam, Dreadnought sınıfında eşi benzeri olmayan bir ustalığa sahip bir binici oturuyor - lütfen Brann von Axton ve atı Wingpiercer'a hoş geldiniz deyin!"

onun adı Brann von Axton değil.

"Ve kırmızı köşede Kupa'nın en beklenmedik binicisi yer alıyor - ilk binicilik yılında, hiçbir akademi kaydı olmadan bu kadar ileri gitmeyi başardı! Hızlı, öfkeli ve açıkçası korkutucu derecede vahşi - Synali von Hauteclare ve atı Heavenbreaker'ı alkışlayın!"

Mendil göğsüme yaslanmış, içinde Rax'ın mektubu, Mirelle'in yasemin parfümü uçuşuyor.

"*Endişe mi?*" Heavenbreaker sessiz bir zille sorar.

Sessizce cevap veriyorum. *Benim değil, onların.*

Gümüş spiraller duraklıyor ve sonra gözbebeklerimin üzerinde yavaşça gezinmeye devam ediyor.

"*Arkadaş mı?*" Rax ve Mirelle'in arkadaşımız olup olmadığını soruyor. Nasıl olabiliriz ki? Çok farklıyız, çok uzaktayız. Cennetkıran kalbimi düşünüyor, düşünceleri şahinin kıpkırmızı balmumu mühründe oyalanıyor. "*Aşk?*"

Alay ediyorum. *Git.*

Arena ağından geçerken Heavenbreaker'ın jetleri alev alev yanıyor. Kamera dronları çılgınca bir hareketle vızıldıyor ama at onlardan kaçmıyor. Heavenbreaker'ın kendi korku dolu tereddüdünü bir jet ateşi patlamasıyla karşıladığını hissediyorum, kafamın içindeki ses *neredeyse* -neredeyse-metalik bir alay, benim bir hayalet gibi.

Açılan sanal ekran hayalet değil; geniş göğsünde neon sarısı çizgiler olan simsiyah bir binici kıyafeti giymiş bir adam. Küçük ekran onun boyunu, kalın kas kordonlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Cilalı kömür gibi siyah bir miğfer takıyor, sarı bir kaplan ağzı vizörü dişlerle çevreliyor. Siperliğin altındaki alnına boyanmış hale sadece yarım bir şekilde parlıyor; soluk, kırık bir şey, dağınık saçları kadar dağınık, eğrilmiş altın gibi. Gözlerini göremiyorum ama hırıltısı kulaklarımı yakarken ben de gözlerimi kaçıramıyorum.

"Merhaba, tavşan."

55. Finis

finis m. veya f.

1. bir sınır; bir son

1. son, amaç, hedef

ESKİ PRENS ve Dük'ün kızı satranç tahtasının başına oturdular.

Güneş yavaşça taşların etrafında geziniyordu. Kızın eli mavi bir atın üzerinde geziniyor, gözleri neredeyse arka sırasındaki gümüş piyona takılıyordu.

"Bunca zamandır piyonu ileriye taşıyorsun. Onu koruyordun." Prens ellerini uzattı. "Doğal olarak."

"Bir piyon diğer tarafa geçmeyi başarır mı ne olur?" diye sordu. Adam sırtıttı, parlak ve düşünceli.

"O zaman tamamen başka bir şey olur."

56. Jugiter

jūgiter, adv.

1. kalıcı olarak

2. kesintisiz bir şekilde

Helmann von Axton beni *anında* etkiledi.

Basınç, acı, hız, hepsi sol tarafıma bir mermi kadar sert ve hızlı çarpıyor. Devasa bir atın tüm ağırlığı üzerime çöküyor ve kaçış planı yapamadan sırtımız sıcak, sert bir ışık ağına, arenanın ağ kenarına çarpıyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama sıkıştım. *Onun* tarafından.

"Gel bakalım, tavşan," diyor holoscreen'deki adam. "Daha fazla alacağım senden daha iyi savaşır."

Diğer tüm at türlerinden daha ağır olan bir Korkusuz'un içinde ama yine de aerodinamik görünüyor; omuzları pürüzsüz, bacakları pürüzsüz, devasa göğsü dışında zırhında alışıldık Korkusuz kütlesinden neredeyse hiç yok. Neon sarısı sırtından aşağıya doğru iniyor ve eşek arısı gibi kalçalarını geçerek çivili bir kuyruk şeklinde uzuyor. Miğferinin kenarları batık boğa boynuzları gibi, çoktan kapanmış çeneler gibi, henüz icat edilmemiş ama iyi yiyen bir hayvan gibi kıvrılıyor.

Metal göğsüme, omuzlarıma çarpıyor ve arenanın projeksiyon ağı sırtımı kavuruyor; kalbimi yakmaya başlayan korkutucu bir sıcaklık. Hiçbir yerden geldi. Bir *Dreadnought*'un içinde. Geldiğini görmeliydim... *Hayır*. Benden korku alamazlar.

Git.

Jetleri ters çeviriyorum. Geriye doğru ağa doğru patlıyoruz, beyaz sert ışık omurgamızdan aşağıya doğru bir desen çiziyor. Yanan etin ve aşırı ısınmış metalin mide bulandırıcı kokusu seleye siniyor. *Dişlerimi* sıkıyorum - sadece *birazcık*

ve sonra özgürlüğün hafif şaklaması geliyor - iğnesinden düşmek ve olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde uzaklaşmak için yeterli alan. Kahkahası holoscreen'den gürüyor.

"O acıdan zevk aldın mı? Bunu sende gördüm, onu *kucakladığını* gördüm. Acıyı o tatlı, yaralı dudaklarıyla sanki ilk sevgilinmiş gibi öpüyorsun." Ayağa kalkıyor, sırtındaki jetler neon sarısı renkte yanıyor, o kadar yüksek ve sıcak ki üzerimizdeki LED haç bu sıcaklığın içinde boğuluyor. "Senin ilk tavşanın ve sonuncun olayım mı?"

Parmaklarım titrerken telsizi kestim.

Heavenbreaker benim hissetmeyi reddettiğim şeyi düşünüyor. "*Korkuyorum.*"

Cildim görünmez kurtçuklarla doluymuş gibi hissediyorum. O diğerlerinden farklı. Ses tonu genelevdeki adamlar gibi ama daha farklı, daha *kötü* ve parlıyor, titreşiyor, bekliyor-daha önce hiç bir atının beklediğini görmediğim gibi bekliyor, zaman onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi zirvede asılı duruyor, sanki tam da olması gereken yerdeymiş gibi.

Ve ben burada onunla kapana kısıldım.

"İlk eğitimden önce değişiklik yapmak kesin bir fauldür, Gress, ve işte gidiyoruz - hakem Wingpicer'a sarı bayrak çekti. Heavenbreaker ilk eğitimde iki saniyelik bir avantaj elde etti! Ama bundan yararlanabilecek mi?"

Helmann kuralları umursamıyor gibi görünüyor. Sanki beni öldürmek istiyor, bana karşı savaşmak değil. Bunu Mirelle'in bana verdiği Rax'ın aceleyle karalanmış mektubunda okumuştum ama şimdi hissediyorum - projeksiyon hançerinden gelen ısı dalgası, geceleyin arkanızdan yürüyen bir adamın sırtışı, hava kilidi havalandırılmadan önceki kulak tırmalayıcı basınç. Tehlike.

"*eğim,*" diye yankılanıyor Heavenbreaker.

Bu doğru. Eğitimde güvendeyim. Oradan daha iyi geldiğini görebiliyorum. Ben jet

o.

"Biniciler, ilk vuruş için hazırlanın! Tanrı, Kral ve İstasyon adına!"

"*Tanrı, Kral ve İstasyon adına!*"

Kalabalık, trajediye susamış bir şekilde yorumcuyu hararetle tekrarlıyor, ölümümü teşvik ediyor. Helmann von Axton c ü s s e s i n i d u r g u n b i r ş e k i l d e terrene eğimine yerleştirmeye karar verir.

Geri sayım: Üç.

Holoscreen tekrar açılır.

İki.

"Bir bakayım sana," diye gürlüyor Helmann. "Hepinizi."

Bir.

Kalbim çarpıyor, ağzım kuruyor -bana zarar verecek, beni avlayacak; burada onunla kapana kısıldım- ve sonra... çiçekler beliriyor. Beyaz papatyalar ve mavi sümbüller, uzayın karanlığına karşı mükemmel renk ve detaylarla bir anlığına parıldıyor - soğuk ejderhanın boğazının derinliklerinde açan çiçekler. Annemin sesi sıcak kömürlerin üzerine dökülen soğuk su gibi yankılanıyor. *"Teşekkür ederim Synali. Çok güzeller."*

Cennet Kıran. Bu çiçekleri benim için, beni sakinleştirmek için yaptı - kendi anım mükemmel ayrıntılarla geri verildi. Çiçekler kararıyor ve at zihnimizde bir düşünce başlatıyor.

"Onlara hiçbir şey vermeyin."

Son taç yaprağı solduğunda, onu bitiriyorum.

Her şeyi al.

Sıfır.

Gümüş mızrak elimde canlanıyor, bir anda bütün ve keskin bir şekilde birleşiyor. Eğim bizi iki saniyelik bir avantajla serbest bırakıyor. Hızlıyız, tereddüt yok, sadece *hız*. Yıldızlar bulanıklaşıyor, Esther bir anlığına dönüşünü durdurmuş gibi görünüyor, malakit yeşili bulut şeritleri olduğu yerde asılı kalıyor. Wingpiercer geç salınıyor ama yaklaşıyor, yerçekiminin mavi ışığı siyah zırhının içinde bütünüyle yutuluyor ve sarı mızrağı boğazımı hedef alıyor.

tutun.

Atlar arasındaki çığlık yankılanır ve aralarındaki ışığı oluştururlar. Görüş karanlıkta enstantaneler gibi gelir, Talize'nin kulübünün flaş ışıkları gibi -Onun sarı mızrağı, benim gümüş mızrağım. Onun vücudu, benim vücudum; parfümlü bir yatak, beyaz güller, soğuk bir eğim, sıcak bir hançer. İçimde bir araya gelen düşünce ve hizalanma çağlayanı: Helmann von Axton beni istiyor. Ama o ilk değil.

ve sonuncusu da olmayacak.

Etki.

Sinirleri çatırdatan acı dişlerime, parmaklarıma vuruyor, her nefes acıya daha fazla oksijen veriyor. Sağ bacağымda bir sorun var. Mızrağım hiçbir şeyi delip geçmiyor, sanki hep oraya nişan almışım gibi Helmann'ın kaburgalarının altından uçuyor. Heavenbreaker yükselirken sendeliyor ve benim zihnim de aynı şekilde sendeliyor: *Nasıl atlattı?* Onu doğru atalete, açığa kilitlemişim... Bir Korkusuz olarak kaçmayı umabileceğinden daha hızlıydı.

Tabii.

Tabii neyi hedeflediğimi zaten biliyorsa o başka.

"Gel bakalım tavşan," diye mırıldanıyor holoscreen'de. "Dinlemedin mi? Sahip olduğun her şeyi görmek istiyorum. *Hepsini.*"

Kırmızı, 0. Mavi, 1. Sağ bacağım uyuşuyor ve aşağı bakıyorum - neredeyse tamamen kopmuş, ince bir kablo yumağıyla boşlukta bükülüyor. Daha da kötüsü, üzerindeki jetler tırtıklı bir ritimle titreşerek her şeyin dengesini bozuyor. Sabit durmaya çalışıyorum ama kontrolsüzce yalpalıyorum, her yöne savruluyorum ve aklıma korkunç bir düşünce geliyor: Helmann da Yatrice gibi bacağımızı koparabilirdi ama yapmadı. Tökezlememi izlemek için asılı bıraktı. Bizimle oynuyor.

Astrix'in sesi beynimin tüm yumuşak kısımlarına kazınmış bir mantra: "Ata binmenin *ne demek olduğunu biliyor musun?*"

Geriye tek bir seçenek kalıyor, ata binmenin anlamı bu. Atın bacağının kemiğime bağlandığı yere uzan. Bu acıtacak.

Ata binmek de böyle bir şeydir.

Kendi bacağımı tutuyorum - eyerin içinde bütün olarak ve dışarıda bir iplikle sallanan yarısı - ve *bükülüyorum*. Etim pes etmiyor ama metalim pes ediyor ve yine de aynı şekilde acıyor -Cennetkiran'ın bacağı bir kıvılcım yağmuru içinde koparken aynı beyaz-kırmızı acı içime işliyor. Olmayan yerden sıcak kanın aktığını hissedebiliyorum, kendi kalbim görünmez bir şekilde hayatımı benden uzaklaştırıyor. Makineler acı hissetmiyor ama o da acı çekiyor.

Kadın. "O" - Heavenbreaker'a ilk kez "o" dışında bir şey diyorum. Sesler yapboz parçaları gibi, iyi giyilmiş eldivenler gibi birbirine uyuyor.

Elimi çeviriyorum ve içindeki parçalanmış bacağa bakıyorum. Bu son olduğunda, içinden koyu bir yağ akıyordu, ama şimdi sadece gümüş-sinir *sıvısı var*. Yükseliş neredeyse sona erdi. Helmann aç. Kendi açıklığıyla bir açıklık yaratmalıyım. Rax onun bizden daha iyi olduğunu söyledi. Rax onu daha iyi idare edebilirdi, Mirelle onu daha iyi idare edebilirdi ama ben yalnızım. Mektup göğsümde ağırlaşıyor, onun tarafından yazılmış ve onun tarafından verilmiş.

Hayır. Yalnız değilim.

Telsizi açtım ve kendi bacağımı yem gibi havaya kaldırdım. "Gel ve al onu, canavar."

Helmann'ın kahkahası, her seferinde yavaş bir tını ile yuvarlanan ağırlı bir hırıltıdır. "Hepimiz canavarız. Ama sen ve ben aynı türdeniz."

Bacağımı bırakıyorum ve uçup gidiyor. Kırık halesinin altından gülümsüyor.

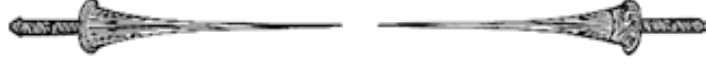
keskin beyaz dişler.

"Kalbimin senin için ağladığını duyabiliyor musun, tavşan?"

Mızrağın elini değiştiriyorum. Beceriksiz. *Korkuyu görmezden gel.*

Kullanma. Yakıt gibi, öfke gibi. Bu korku korkunç, çirkin, derin... ama benim, başkasının değil.

"Daha iyi duyacağım," diyorum, "mızrağımın ucunda olduğunda."

Rakibiniz değiştirildi. Adı Helmann von Axton-Brann'ın ikizi ve boktan bir seri katil. Velrayd Hanesi özgürlüğüne karşılık seni öldürmesini istedi. Helmann senden de benden de daha iyi. Dikkatli olman gerektiğini söylerken ciddiyim, kendini her şeye atma. Ölmeyeceksin. Ölmene izin vermeyeceğim. Bunu kazanacaksın ve bana ulaşana kadar yoluna devam edeceksin.

Helmann bir Dretnot'ta, ama siz ona bir Fırkateyn gibi davranın. Sol yan korumanızı yüksek ve sıkı tutun. Savunması kusursuz ve eğlence olsun diye abartmıyorum, hiç açık bırakmıyor, bu yüzden kendi açıklarınızı yaratmanız gerekecek. Sizinle konuşmaya çalıştığı anda iletişimi kesin; eyerde oturuş şeklinizden ne planladığınızı anlayacaktır. Binicileri kitap gibi okur. Bunun olduğunu gördüm ve senin başına gelmesine izin vermeyeceğim.

Yaşa, Hauteclare. At binmenin anlamı budur.

BÖLÜM VI

KUĞU VE ASLAN

-3. Luctus

luctus ~ūs, *m.*

1. keder, üzüntü

2. YAS

Açık ve yan . a harap Berber dükkanı,
Yağmur Süpernova Kupası'nı izliyor.

Ayakkabılarının altındaki oluklardan iyot ve kan, bakır ve demir akıyor. Berber dişini çekerken birinin çenesinin çatlaması ve ardından gelen inilti Yavn'a çok fazla benziyor. Green-One'ın Rain'in soyluyu bağışladığını öğrenmesi an meselesi ve o zaman ailesinin son üyesini de sonsuza dek kaybedecek. Münzeviler onu bulacak. Yanında kimse olmadan, tek başına ölecek.

Sanal ekran titriyor. Lazerle kazınmış grafitiler ekranın her iki yanında bağıyor ama Rain'in gözleri sadece merkeze, gümüş mavisi ata ve içindeki kıza odaklanıyor. Kız çok büyümüş, Rain'in o gece canını ilk bağışladığı kimsesiz kızıdan çok farklı; her zamankinden daha etli, daha sert, daha kararlı. Kızarmış molerat satan yaşlı bir kadın, kucağında çıtır pençelerden oluşan toprak bir kavanozla yanlarından geçip gidiyor ama duruyor. Birlikte izliyorlar.

Yaşlı kadın mırıldanıyor, "Sence kazanacak mı?"

Rain kızın gözlerini izliyor -gözleri, ailesi gibi, *kaybettiği ailesi gibi, şimdi onu avlayan ailesi gibi; ikisi de, kız ve oğlan, kaçamayacakları bir ağın içinde avlanıyorlar ama kız **deniyor** ve bu onda **daha çok deneme isteği uyandırıyor-*** ve gülümseyerek başını sallıyor.

"Evet."

57. Aculeus

aculeus ~ī, m.

1. (*bitkilerde*) keskin bir uç,
diken

2. bir acı

İniş geliyor.

Helmann'ın sarı plazma jetleri, benim mavi plazma jetlerim ve aramızdaki ışık yeşile karışıyor - cesetle beslenen bir bahçenin yeşili, bakarken Esther'in yeşili, sonsuza dek bekliyor, soğuk ejderha onu da yiyene kadar sonsuza dek orada.

Helmann dar geliyor, bir Dreadnought'un olması gerekenden daha dar. Heavenbreaker yırtık sağ bacağından gümüş rengi kan akıtıyor, sıçrayan kanlar arkamızdan akıyor. Bacak jetlerim olmadan yeterince hızlı değilim. Telafi etmeliyiz. *Daha parlak yanmalıyız.* Dirseğimi sıkıca tutuyorum. Beni alamayacak. *Uzat.* Burada ölmeyeceğim.

Savaşmak için yaşayacağım. Rax. Mirelle. Hepsi.

Yavaşça destekle.

Çılgık küheylanların arasında feryat ediyor ve bu sefer sesteki anlamı hissedebiliyorum, tıpkı bir çan gibi, selamlama ve pişmanlık gibi, *merhaba, hoşça kal* ve *sonsuza dek* aynı saniyede demek gibi. Helmann'ın mızrağı şimşek gibi hareket ediyor ve bedenim ardından gelen gök gürültüsü gibi hareket ediyor - bir yankı. *onunla savaşma.* Ona karşı savaşacağımızı biliyor ama onunla birlikte gideceğimizi bilmiyor - bıraktığı boşluğa düşünüyorum, Wingpiercer'ın bedenine sımsıkı sarılıyorum. Gümüş mızrağımız püskülünün sağ tarafına saplanıyor. *Kırmızı, 1. Mavi, 1. Onu vurduk!*

İntikam anında alınır.

Biz daha yükselişe geçemediğimizden parmakları göğüs kafesimize saplanıyor.

Buruşuk çelik yarıklar çığlık atarak açılıyor ve bir Savaş Gemisi'nin uyguladığı tüm güçle görüşümü parçalıyor. Simüle edilmiş acı göğsümde derinlere inen beş ateş noktası gibi ve bir anlık panik acının içine gömülüyor: *bizi parçalayacak.*

"-yine yasadışı bir hareket, Bero, ama sürücüler ayrılmıyor! Mavi tarafta uzun süreli yakın temas var gibi görünüyor! Hakem ayırmak için yolda-"

Helmann'ın parmaklarından biri çok fazla içeri giriyor ve ben ıslak, kırmızı kan öksürüyorum ve aniden Heavenbreaker tek başına kalıyor, ben sadece hafifçe sürüyorum - jetleri tersine çeviriyor, umutsuzca bizi uzaklaştırmaya çalışıyor, ama Helmann takip ediyor, gittikçe daha fazla deliyor. Hakemin siren benzeri düdüğü yaklaştıkça tizleşiyor, siyah-beyaz çizgili küheylan ağır zırhlı ve beyaz jetleri bize doğru püskürtüyor.

Helmann parmaklarını geri çekiyor. Ani bir rahatlama... ve sonra kolunu geri çekişini izliyorum. Wingpiercer tüm Dreadnought gücüyle mızrağını fırlatıyor. Neon sarısı bir güneş ışığı gibi uzaya fırlıyor ve hakemin göğüs kafesinin tam ortasına, eyerin olduğu yere acımasızca saplanıyor. Kokpitinin metali kâğıt gibi buruşur, mızrak içinden çıkar.

"-oh! Ah canım, öyle mi... öyle görünüyor ki House Axton hakeme vurmuş! Evet, şu anda iyi olduğuna dair rapor alıyoruz, çok iyi, ama son vuruş yapılmalı."

"Brann'ın kararı ne kadar da tuhaf Bero, maçtan sonra kralın Axton Hanesi'nin adabı hakkında söyleyecek çok şeyi olacaktır! Görünüşe göre yardımcı hakemler Lithroi Hanesi'ne beş saniyelik bir avantaj sağlıyor!"

Hakemin atı kımıldamadan, gevşek bir şekilde duruyor, çizgili göğüs zırhına saplanmış mızrağın etrafından kıvılcımlar saçılıyor. Wingpiercer mızrağını çıkarıp uzayda yavaşça dönerek üzerine atlıyor. Neon sarısı ucu kırmızı bir sisle turuncuya boyanıyor. Hakem iyi değil.

Telsizler açılır. Helmann'ın göğsü elbisesinin altında kabarıyor.

"İşte. Artık aramızda dikkat dağıtacak bir şey yok, tavşan." Gözlerimin önünde hayatını heba eden başka bir asil. Hiç de yenilmez bir canavar değil, sadece *soylu*. Gülüşüm dudaklarımdaki kanla köpürüyor ve sesi şüpheye dönüşüyor. "Bu kadar eğlenceli olan ne?"

Kuralların söylediği gibi sıfırladım. Eğime git, çabuk. Takip ettiğini hissedebiliyorum.

beni, jetlerinin ısısı sağlam kalan tek topuğumu ısıyor. Mıknatıslar bizi aşağı çekiyor ve devasa altıgene doğru geriyor, Wingpiercer'ın bize çarpması için tam zamanında bizi hapsediyor, Heavenbreaker'a kenardan kenara, püskülden püsküle, boynuzlu miğferden hilal miğfere sürtünüyor - kıvılcımlar ve cırtlak metal denizi.

"Bu kadar eğlenceli olan ne?" diye tekrarlıyor, dikenler ve tehlike.

"Sen..." Gülüyorum, kanı yalayarak uzaklaştırıyorum. "Farklı olduğunu sanıyordum ama sen de diğerleri gibiymişsin. *Aynen* onlar gibisin. Hepsi senin gibi yok ediyor. Senin gibi öldürüyorlar."

Şiddete hazırım ama parmakları bunun yerine göğüs zırhımızdaki izleri okşuyor, *sahiplenici bir şekilde*, insan göğsümde tüy kadar hafif bir his. Bildiğim bir dokunuş. Acıdan önce gelen bir dokunuş. Eli gümüşe bulanmış bir şekilde geri çekiliyor.

"Mide bulandırıcı bir rol yapma tavşan; biz aynıyız. Öldürmek *istiyorsun*. Gözlerindeki karanlık arzuyu gördüm."

Ağırlığı beni eziyor ve eğimi büyük bir gerginlik altına sokuyor, bir şiltedeki yayların gıcirtısı. Kaplan ve benden başka bir şey kalmadı. Beni bu mesafeden kolayca öldürebilir -Cennetkırın'ın göğsüne uzanabilir ve eyerimi çekip çıkarabilir ve beni ellerinin arasında dümdüz edebilir. Teslim olmak çok kolay olurdu. Daha fazla endişe yok. Daha fazla acı yok. Daha fazla mücadele yok.

Heavenbreaker hafızamızdaki sesleri döndürüyor.

Yaptığım şey için özür dilerim. Seni güvende tutmak için.

Dravik.

Onlar öldüğünde ne yapacaksın?

Sevrith.

Sana yenilginin gerçek anlamını göstermeden önce öldüğünü görmeyi reddediyorum.

Mirelle.

-Ölmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim.

Rax.

Helmann beni öldürmek istiyor. Ailem beni öldürmek istiyor ve mahkeme de yardım etmek istiyor. Babam beni öldürmek istedi. Tüm evren beni ölü görmek istiyor... ama beni canlı görmek isteyen insanlar da var.

Heavenbreaker sarmal düşüncelerime nazikçe soruyor, "*Ne istiyorsun?*"

Vizörümü pnömatik bir tıslama ve titreyen ellerle serbest bırakıyorum.

"Tekrar bak," diyorum Helmann'a. Kırık halesi holoscreen'de yüzündeki ani durgunluğu aydınlatıyor, altın kaşlarının sert örgüsü

Durun. Sözlerim ağır bir niyetle geliyor. "Ne istiyorum, canavar?"

Wingpiercer sendeleyerek üzerimden kalktı ve basınçta bir artış oldu. Mızrağımda bir yükselme. Kükrememde kan ve gümüş uçuşuyor.

"NE İSTİYORUM, CANAVAR?"

Wingpiercer göz açıp kapayıncaya kadar dönüyor, sözsüz, sarı kuyruğu parlak ve aniden hızlanıp kendini kendi eğimine perçinlerken daha parlak jetler.

"Görünüşe göre her iki sürücü de protokole tekrar uymaya karar vermiş, Gress! Sıfırlandılar! Gözlerimizi son vuruş için geri sayımdan ayırmayalım! Üç
-"

Göğsümde beş acı noktası zonkluyor. Sağ kalçam, Cennetkiran'ın bacağını kopardığım yerde zonkluyor ve karanlık görüşümün kenarlarında geziniyor, artık direnmeyi daha iyi öğrendiğim bir karanlık.

"İki-"

Fısıltımı: "Söyle bana, canavar. Ne istiyorum ben?"

"Bir!"

Sesi, saygılı: "Ölüm, leydim."

Sıfır.

Serbest bırakma. İniş. İletişim kesildi. Artık biliyor. Ama beni durduramaz.

Bunu o da biliyor.

Yerçekimi bizi birbirimize çekiyor -onun şimşeği, benim gök gürültüm. O yıkımdır. O savaş. Ama ben savaştan sonra çalan acımasız demir çanım. -Şiddeti sonsuza dek takip eden durdurulamaz yankı.

İlk saldıran ben değilim, ama son saldıran ben olacağım. Atların arasındaki çığlık ışığın içinde gıcırıyor. Dalıyor. Daldığını *görüyorum*, elindeki mızrağı, kalan bacağımın en yavaş kısmını yakalamak için kullanıyor. Tüm gücü çok hızlı bir şekilde nokta atışı hızında yoğunlaşıyor. Cennetkiran'ın düşüncesi parlıyor.

"Güven bana."

Gerçek şu ki, *biliyorum*.

Bıraktım. Bedenimizi kontrol etmesine izin veriyorum ve Cennet Kıran püskülünü bunaltıcı bir saç yarılmasıyla döndürüyor, *kemik çığlıkları atarak beyin parlıyor*, onun omurgasını kırıyor ve benimkini spazmlara sokuyor ama sarı mızrağı kayıp bacağımızın olduğu yerde gümüş kan sıçramalarından başka bir şey yakalamayacak şekilde dönüyor.

Kolumu sabit tutuyorum. Bekliyorum. Düşüncenin çağlayanı ve çağlayanın hepsi hiçliğe, çarpmanın tam ortasına, bir hiçliğe düşerken

Uzayzamanın, varoluşun, *benim* fırını.

Gümüş, neon bir göğüs plakasına batıyor.

Kırmızı, 2. Mavi, 1.

Gök gürültülü alkışlar ve Nova-Kral Ressimus'un bana bakan demir kurşun bakışları arasında kaskımı çıkarıyorum.

Ata binmeye ilk başladığımda hangardan topallayarak çıkar ve boş turnuva salonlarından geçerdim, ama şimdi çılgınlıklar var. Şimdi gardiyanlar beni sıcak bedenlerin arasından geçiriyor. Duş odası sessiz bir rahatlama, bir ping onu bölüyor.

Rakibiniz yetkililer tarafından hücreesine geri gönderildi. Moonlight's End'e dönene kadar güvende olacaksın. Quilliam'ın en sevdiğin ördek kızartmasını yaptığını öğrendim.

Yeni ve garip bir duygu kabarıyor: Eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Luna, yumuşak bir yatak, kızarmış ördek ve Quilliam'la temizlik yapmanın metodik sessizliği. İmkansız. Anlamsız. İki kişiye yeni bir mesaj gönderirken parmaklarım titriyor.

Arenada görüşürüz.

Yanıt pingi anında gelir.

MIRELLE: *Tabii ki yapacaksın, katil. Eğer onursuz Helmann gibilere yenilseydin, bir Hauteclare olamazdın.*

Bir ayna kırılğan gülümsememi yakalıyor. Bir ping daha.

MIRELLE: *Rax engelini kaldırmamızı söyledi.*

SYNALI: *Onu hiç engellemedim.*

MIRELLE: *Birisi ikinizin iletişim kurmasını engelliyor. Açıkçası, bence en iyisi bu. O senin için fazla iyi.*

Nereden bıçaklayacağını biliyor, değil mi? Ama sanırım bu

aile de.

SYNALI: *Her zaman dürüstsün, değil mi?*

MIRELLE: *Sonuna kadar. Şövalyenin yolu budur. Hâlâ kana susamışlık kapasiteniz dahilindeyse, bir ara deneyebilirsiniz.*

MIRELLE **ASHADI-HAUTECLARE**
GÖRÜŞMEYİ TERK ETTİ.

Giyinip duştan çıkıyorum ve turnuva sonrası sessiz salonda yürüyorum. Rax'in adresine bakmam gerekenden daha uzun süre baktıktan sonra ona bir, iki kez ping atıyorum ama mesajlar gitmiyor. Beni engellemiş gibi görünüyor... ama engellemez, değil mi? Konuşmamızı kesmemizi isteyecek tek bir kişi düşünebiliyorum.

Kıkırdama sesi başımı kaldırmama neden oldu. Turnuva salonunun seyir terasında iki kişi duruyor: bir kız ve bir oğlan, cilalı parmaklıklarda oyalanıyorlar. Benden daha gençler, kızın üzerinde holografik danteller ve en iyi ipekler var, kızıl saçları özenle örülmüş bir örgü halinde arkasına düşüyor. Oğlan bir hover sandalyede, yumuşak kahverengi bir kafası var. Onu tanıyorum, hastanedeki çocuk.

"Seni buldum."

Tam o sırada dönüyor -sanki anıyı duymuş gibi- ve bana gülümsüyor. Ağrı kesiciler olmadan yüzünü daha iyi görüyorum, huzur gibi bir yüz, yumuşak bir çene ve çene. Gözleri yeşil ve kısık, siyah ışık halesi altında parlıyor. Uçan sandalyeyi sessiz bir vızıltıyla döndürüyor.

"Synali."

Adımı öyle bir söylüyor ki, uzun zaman önce kaybettiğimi sandığım evime geri dönmüşüm gibi hissediyorum, tüm sıcaklığı ve rahatlığıyla. İçimde derinlerde bir şey ne olursa olsun ona yakın olmak istiyor; onunla ilgili bir şey dinlenmek gibi geliyor - sonunda dinlenebileceğim bir yer.

Kız ismini duyunca arkasını dönüyor, ateşten saç örgüsü uzayın görüntüsünü kirpiklerken yüzü kulaktan kulağa çilli bir sırtışa dönüşüyor.

"Vay canına, bu sensin!"

Gümüş halhalleri ve çıplak ayaklarıyla merdivenlerden hızla iniyor ve bir an için bana çarpacağını, beni devireceğini düşünüyorum, ama sadece duruyor

Kısa boylu, erken gelişmiş küçük bir sıçrayışla, siyah ışık halesi altında kalın ve temiz.

"Bana senin hakkında çok şey anlattı." Kızın yeşil gözleri bana doğru kırpışıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum ve gözlem güvertesinin karanlık köşelerini yakalıyorum; ellerinde projeksiyon kılıçları, şok tabancaları ve silahlarla dolaşan *düzinelerce* özel muhafız var. Bunlar turnuva öncesi ziyafette kralın platformunu çevreleyenlerle aynı kişiler. Kız dikkatimi tekrar çekmek için küçük bir salınım yapıyor. "Oooh! Onları görmezden gel, eğlenceli değiller. Son maçını izledim, harikaydı! Binicilikte gerçekten çok iyisin!"

Sözlerim temkinli bir şekilde çıktı. "Teşekkür ederim..."

"Ben Leyda, tanıştığımıza memnun oldum. Yani, sizinle tanışmak bir zevk." Çocuğa bakıyor. "Bu kulağa daha mı hoş geliyor?"

Başını sallıyor. "Çok."

Leyda iç geçiriyor. "Çok fazla kelime her şeyi uzun ve sıkıcı hale getiriyor."

"İnsanları tanımak istiyorsan onlarla konuşmalısın," diye hafifçe azarlıyor çocuk, kendi yaşındaki bir kızla konuşan bir çocuktan ziyade öğrencisine hatırlatmada bulunan bir öğretmen gibi.

"Evet." Bana eliyle işaret ediyor. "Ama o çoğu insan gibi değil. Birlikte oynayabiliriz - ben, o ve hepimiz. Bu işi kolaylaştırır!"

Konuşmalarında hiçbir şey karmaşık değil, ama sanki yarısı konuşulmamış gibi geliyor.

"Gitmeliyim," diyorum.

Leyda somurtuyor. "Oookay. Sen nasıl istersen. Ama yakında görüşürüz!"

Bunu soru gibi değil, ifade gibi söylüyor. Kendine güveni beni koridorlarda, binici çıkışında ve Lithroi hovercarriage'de takip ediyor. Dravik'in sönmekte olan bir ateşin önündeki koltukta beklediği Ay Işığı'nın Sonu'na kadar beni takip ediyor.

"Rakibimin Helmann von Axton olduğunu bilmiyordun," diyorum. Ocaktan başını kaldırıp bakmıyor bile. Mektubu mendilin içinden çıkarıp açıyorum ve kırık mührü gösteriyorum. "Rax biliyordu."

Dravik sonunda boğazını temizler. "Korktuğum gibi oldu, Velrayd Hanesi Hauteclare Hanesi'yle ittifak kurdu. Velrayd ticaret tarifeleriyle ilgileniyor - Koğuşlar arasında, İstasyon ve alt istasyonlar arasında ticaret. Her şeyin fiyatı onların parmakları arasında. Aslında Velrayd'ın en çok değer verdiği şey ticaretin çıplak fiyatıdır." Arkasına yaslanırken deri koltuğu gıcırıyor. "Eğer söylentiler doğruysa, Rax Istra-Velrayd ve Mirelle

Ashadi-Hauteclare yakın zamanda nişanlandılar. Evlenecekler."

Hâlâ gidiyorum. *Elbette* gittiler. Yan yana duruşlarından belliydi; uzun boylu, gururlu, güzel, her yönden birbirlerine denktiler. Ateş ışığı yüzümü yakıyor.

"Birbirlerine çok yaklaşıyorlar."

"Uygunluk bir yana, bu ittifak sayesinde Velrayd, Hauteclare'in uzun süredir devam eden itibarını kazanırken, Hauteclare de akla gelebilecek her türlü parasal pastada parmağı olan değerli bir müttefik kazanıyor - ki bu da bizim müdahalemizden sonra oldukça ihtiyaç duydukları bir şey. Velrayd'ın ticari bağlantıları neredeyse eşsizdir; görünüşe göre kraliyet hapishanesi de buna dahildir."

Prens yavaşça yanındaki masadan bir çay fincanı kaldırıyor ve uzun bir yudum alıyor. Ani yorgunluk tüm bağlarımı kayıtsızlığa sürüklüyor - içimde hiçbir mücadele kalmadı.

"*Yine de,*" diye mırıldandı. "Cinayetinizi firari bir mahkûmun üzerine yıkmaya çalışmak... oldukça tatsız. Hauteclare Hanesi bu tür taktiklere başvurduğuna göre oldukça sarsılmış olmalı. Rax ile neden daha fazla temas kurmamanız gerektiği konusunda ayrıntıya girmeme gerek yok sanırım."

"Onu vizemden engelleyen sendin."

"O size zarar vermeye ikna edilebilecek tehlikeli bir aykırı. Şimdi Mirelle ile nişanlı olduğu için bu tehdit katlanarak artıyor. Senin haberin olmadan, arkadaşının modülü tersine mühendislikle görüşüne girmeyi oldukça kolaylaştırdı." Yüz ifadesi yumuşuyor. "Ne pahasına olursa olsun korunmalısın."

"Sizin koruma anlayışınız burnunuzu ait olmadığı bir yere sokmak mı?"

"Sanırım sözleşmemizi imzaladığında bunu biliyordun, Synali."

"Biyometrik tarayıcı-mikrofon. Bu senin için *yeterli* değil mi?" "Sana onun tehlikeli olduğunu söylemiştim."

Öfkem kahkahaya dönüşüyor. "O şımarık bir soylu-"

"Ve o artık neredeyse Hauteclare ailesinin bir parçası. Size zarar vermek için her türlü teşvike sahip."

"Hayal görüyorsun. Benim lanet olası babam olduğunu düşünerek kendini gerçekten kandırıyorsun." İnkâr etmesini istiyorum ama başka bir şey söylemeden ayağa kalkıyor, bastonunu kavıyor ve loş koridorda ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Çay fincanını kaptığım gibi mermer zeminde parçalıyorum. "Beni duyuyor musunuz, Majesteleri? Kendinizi kaybediyorsunuz! Sinir sıvısı sizi yemiştir! *Kendinizi kaybediyorsunuz.*"

lanet olası akıl!"

Geri gelmiyor. Öfke gözlerimi bulanıklaştırıyor ve masanın üzerindeki her şeyi porselen kıymıklarıyla bir kenara itiyorum. Masayı deviriyorum, parçalıyorum, külden başka bir şey kalmayana kadar ateşe atıyorum, Astrix odanın köşesinden bana bakıyor.

"Tıpkı... tıpkı benim gibi aklını kaybediyorsun," diye fısıldıyorum.

58. Mortifer

mortifer ~era ~erum, *a.*

1. ölümcül, ölümcül

O gece yatakta gece yarısı düşüncelerimle baş başa kaldım, mermer halkalar ölü beyaz gözler gibi bana bakıyordu, beşincisi yeni çizilmişti. İki tane kaldı.

Dravik'in ritmik vuruşları daha rap yapmadan yaklaşımını belli ediyor Kapım. Artık öfkelenecek gücüm kalmamıştı. "İçeri gel."

Prens bastonuyla kapıyı sıkıştırarak açar. "Velrayd'la konuşmaya devam etmeyi gerçekten istiyor musunuz?"

Kalbim yerinden fırlayacak. Aşağı it. "Bu konuda bir seçeneğim var mı?"

Taklit ay ışığı üzerimizde ağır ve soğuk bir şekilde asılı duruyor. Prens sesini inceliyor. "Tek bildiğim senin güvenliğin, çünkü benim güvenliğim babamın bilmesini istediğim tek şeydi. Beni kaybetmeyi daha çok umursamasını istedim. Ama umursamadı. Ve garip bir şekilde, bunu seninle telafi etmeye çalışıyorum."

Gözlerim Dravik'in yerdeki gölgesinden hiç ayrılmıyor. Beni her zaman öldüren şey umuttur; entrikalar, hayatıma kastedenler, acılar değil. *Umut*. Onun gerçek kızı olabileceğime dair umut. Onu bir baba gibi sevmeyi öğrenecek kadar uzun yaşayacağıma dair umut.

"Görüşlerimi okumayı

bırakacaksın," diyorum. "Elbette."

"Ve sen de onun engelini kaldıracaksın."

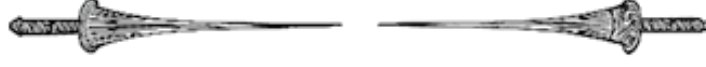
"Korkarım yapamam. Özel iletişim ciddi bir risktir, anlarsınız." Ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Kamu iletişimi başka bir konu. Sör Rax kız kardeşimin doğum günü şenliğine katılacak, siz de öyle. Benim yerime."

"*Kardeşim*," diye tekrarlıyorum.

Dravik'in gölgesinin yüzü yok ama gülümsemesini duyabiliyorum.

"Evet. Üvey kız kardeşim, Leyda Esther de Ressimus, kraliyet prensesi

Nova-Court ve bir sonraki rakibiniz."

Beşinci daire benim kuzenim.

Öyleydi.

Dravik'in ping'i ben doğum günü şenliği için hazırlanırken, parmaklarım elbisemin gümüş düğmelerinin üzerinde donarken geliyor. Vizör ışıltısı Dravik'in ısrar ettiği etekten sadece biraz daha maviydi. "*Dans için,*" demişti gülümseyerek. "*Leyda dans etmeyi sever.*"

Olivere Solunde-Hauteclare evlilik yoluyla ikinci kuzenimdi. Benden iki yaş büyüktü, henüz yirmi iki yaşındaydı. Aslında bir çocuktı, ama daha iyisini bilecek kadar büyüktü ve kesinlikle babamın adına Örümceğin Eli'yle buluşup onlara sözleşme parasını teslim etmekten daha iyisini bilecek kadar büyüktü. Dravik'in pingine göre Olivere, Low Ward'ın tavernalarında ve özellikle de genelev olarak ikiye katlananlarda -kan akıtacak yaşta bile olmayan kızların bulunduğu genelevlerde- gezinme konusunda uzmandı.

Dişlerim çıplak. Mesaj kayıtları parlıyor. Gözlerim babamın sözlerinin üzerinde geziniyor.

Bunu senden istemekten nefret ediyorum Olivere, seni böyle bir şeye bulaştırmaktan. Ama güvenebileceğim tek kişi sensin. Diğerleri bu bölgeye senin kadar aşina değil.

OLIVERE: *Hadi amca. Senin için burada olduğumu biliyorsun. Bana ipleri gösteren adam için her şeyi yaparım.*

Titreyen ellerim siyah saç tellerime saç yağı sürerek onları aşağıda tutuyor. Parlatılmış.

OLIVERE: *Sadece iki kız, değil mi? Anne ve çocuk? Kısa sürede hallolur. Takılabilirim.*

ve isterseniz onaylayın.

Hayır, teşekkür ederim. Sizden tek istediğim ücreti teslim etmeniz.

Biz avdık. Daha az. Av, en azından, atılmadan önce yenir. Veliaht Prenses Leyda Esther de Ressimus on üç yaşına giriyor.

Sarayının ön bahçesine yerleştirilen kuğu şeklindeki on üç buz heykeli bunun kanıtıdır. *Kendi* sarayı. Kraliyet sarayından ayrı olan gül mermeri kompleksi laleler, kadife çiçekleri ve sayısız taç yapraklı şelale gibi pembe salkımlarla kaplı kıızılağaçtan bir çardakla çevrilidir. Burası bir kız için, genç bir kız için ve hiçbir şey istemeyen bir kız için yaratılmış bir cennettir.

her bir ot, cesetlerle büyümüş.

Çakıllı patikalardan tek bir adım bile sapmıyorum. Yıldızlı asil ayakkabılar, *"acele et"* ve *"görmelisin, muhteşem"* çığlıkları ve feryatlarıyla etrafımdaki yemyeşil bıçakları neşeyle eziyor. Luna ayaklarımın dibinde tırıs gidiyor, herkese ve her şeye usulca hırlıyor, ancak boynuna bağlı mavi kurdele her türlü vahşeti yok sayıyor.

"Enerjini sakla," diye ısrar ediyorum. "Gece daha yeni başladı."

Prensesin sarayının kapıları, buz gibi soğuk sisi sürekli iplikçikler halinde yayıyor. Bu, Winterfolly sırasında Low Ward'da bulunan alçak sisin aynısıdır; açlıkla mücadele etmek için yapılan her bahçeyi öldüren, bebekleri beşiklerinde donduran, ciğerlerini zatürreye çeviren ve sokaklarda uyuyan insanları gözlerinin akları donarak parlayan bir sis.

Prensesin sarayına adım attığımda hava nefes kesici derecede soğuk, ama içimdeki kan her zamankinden daha sıcak yanıyor.

İç kısım, eski Dünya mağaralarındaki gibi yumuşak buz rulolarıyla kabarıyor - şişkin, bulutlu, hayalet beyazlar, maviler ve pembelerle aydınlatılmış yarı saydamlığı göstermek için keskin levhalar halinde kesilmiş. Burası bir oyuncak kutusu ve onlar Winterfolly'nin zorluklarını hayal kurmak için dışarı çıkarmışlar. Eğlenmek için. *Kutlama* için.

Ana buz yolunu takip ediyorum. Donmuş dikitler ve buz mavisi holokandillerle çevrili bir kapıda sona eriyor; ötesindeki kavernöz balo salonunda her mandolin ve synth-harp yankılanıyor. Kuğularla işlenmiş gururlu lavanta rengi sancakların altında, soylular kürkleri ve ipekleri içinde, kur yapan hayvanlar gibi sert çiftler halinde dans ediyor. Balo salonunun zemini satranç tahtası şeklinde beyaz ve altın mermerdir.

ve eşikte duraklıyorum. Müjdeci bana gülümsüyor, elinde cam bir çan var. "Sizi nasıl anons edeyim leydim?"

"Yapmayacaksın."

"Leydim, yapmalıyım." *Söylememeli*, yoksa soylular onu gözden çıkaracak.

"Synali von Hauteclare," dedim sonunda. "Lithroi Hanesi'nden."

Zili çaldığında tedirginliği azalır. Ses jübileyi durdurmaz ama yavaşlatır. Balo salonunun kenarlarında toplanan *soylular*, müjdecinin "*Lithroi Hanesi'nden Synali von Hauteclare!*" haykırışıyla duraklar.

Yüzlerce alnın üzerindeki yüz kara ışık halesi bana doğru mavi renkte yanıp sönüyor. Bir *sürü*. Luna'nın safir gözleri hepsine bakıyor, kırpmadan, acımasızca.

Piyon altın bir kareye doğru ilerliyor.

59. Hiems

hiems ~mis, *f.*

1. KIŞ

Mirelle'in övündüğü görüşüne göre, hepsi biraz fazla.

Belki de prensesin genç yaşından kaynaklanıyordur ama böylesine gösterişli bir şenlik Mirelle'e hiç yakışmazdı; o daha çok arkadaşlarıyla birlikte içki içip kükreyen bir ateşin başında küçük bir toplantı yapmayı tercih ederdi. Saçlarını silkeleyip kürkünü boynuna daha sıkı sarar, tıpkı bir aslanın yelesi gibi, gururu olmayan bir gurur gibi.

Prensесin malikânesinin kış tünellerini ararken topukları tıkırdıyor. Ne için, emin değil. Tanıdık bir yüz mü? Selam verip yoluna devam etmek yerine onunla konuşacak biri mi? Rax'in duracağını biliyor - onun nişanlısı; durmak zorunda - ama onu bulamıyor gibi görünüyor.

Şarap içip kıkırdayarak karşıdan yaklaşan üç kız, Mirelle'in bakışları karşısında sessizleşir ve uysalca başlarını öne eğerler. Ancak onu geçtikten sonra şamatalı kıkırdamalar tekrar yankılanır. Alay ediyor - neden böyle dolaştığını bilmiyor. Sırf biri gelip onu bulsun diye kendini kaybetmeyi aklının ucundan bile geçirmiyor ve böylece ayakkabıları onu daha derinlere götürüyor, kristal bir nehri yukarı doğru takip ediyor ve bir düzine kapı bulana kadar pastel buzdan hafif dalgaların etrafından dolaşıyor - bunlardan biri yarı açık. İçinden sızan holokand ışığı sıcak ama sesler değil.

"...von Axton kızı öldürmekte başarısız oldu."

"Tuttuğun yardım eli de bir yere varamıyor." "O zaman ne yapmamı önerirsin? Seçeneklerimiz tükeniyor."

"Ve Biz çalışan dışarı .
Beş cenaze

aile üyeleri, Grigor.

Üç ayda bir tören, bu delilik."

Mirelle'in kirpikleri titrer. Ses çok net -Grigor Ashadi- Hauteclare, babası- ve Seren Amca'nın sesi de bir o kadar net.

"Eğer-" Babam sesini alçaltarak çıplak bir fısıltıya dönüştürdü. "Dük oyuncağını ve yavrusunu düzgün bir şekilde bitirmiş olsaydı, bu sorunu yaşıyor olmazdık." "O zaman bizim hatamız olduğunu mu söylüyorsun?"

Seren Amca t e r s l e d i . "Yani biz Bir hatadan kurtulmaya çalıştığımız için bu alçakça cinayeti hak ediyor muyuz?"

"Arenada yetenekli olması bir hata. Kızın yanında Lithroi Hanesi var, bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Bunu en iyi Bellesera biliyordu ama arenanın sorunu çözeceğine güvenerek bunu görmezden geldi ve işte buradayız."

"Yine de bu sadece bir zaman meselesi, değil mi? O piç kızınızla sahada karşılaşana kadar."

"Seren-"

"Bir at üzerindeki ölümcül sınırlayıcı protokolleri kaldırmak zor değil," diye araya giriyor Seren Amca. "SCC'nin size düşündürdüğü kadar zor değil. Birkaç düzine rüşvet gerekecek ama Velrayd'ın çeyizinde fazlasıyla var. Maçtan önce birine Ghostwinder'ı modifiye ettiririz ve piç sorunu çözülür."

Mirelle'in ensesindeki tüyler diken diken olur. Sadece bu fikir bile onu tiksindiriyor - *arenada hile yapmak*. Ölümcül sınırlayıcı protokoller gereklidir - iki küheylan çarpıştığında sinir sıvıları arasında oluşan birikimi emerler; bir küheylanın protokolü devre dışı bırakılırsa, diğeri tüm birikimle dolup taşar. Protokol olmadan iki kez çarpışmak en sertleşmiş, el değmemiş binicide bile aşırı yüklenmeye neden olmak için yeterlidir. Babam bunu el altından yapılan bir numara olarak şiddetle reddedecektir. Ne de olsa ona şövalyelerin hikayelerini okuyan oydu. Ona temiz, adil ve parlak dövüşmeyi aşıladı, kimse ondan şüphe etmesin diye-

"Bu uygulanabilir bir strateji, ancak kızımın ellerinin kana bulanmasına izin vermeyeceğim."

Beyni bembeyaz olur. Buz, sözlerini keskin bir netlikle dalgalandırıyor - ne kınama, ne iğrenme; sadece kabullenme.

"Bu bir kaza olurdu, Grigor. Kızın için bile." Hayır de.

Hayır de, hayır de, hayır de, hayır de-

Topuğunun altındaki zemin çatlıyor. Ayak sesleri korkuyu beraberinde getirir. Kendi ayak sesleri, şenliği duyana kadar tünellere doğru dağılır.

tekrar -synth-harfler ve dansın hızlı karıştırılması- ve sıcak bir el aniden omzuna vurur.

"İşte buradasın." Babası ona gülümsüyor. "Nefes nefese kalmışsın, dansa doydun mu?"

Onun kahverengi gözlerinde ne bir kötülük ne de bir onursuzluk göremez. Sadece baba. Bir şeyleri saklamakta her zaman bu kadar iyi miydi? O da gülümsemeyi başarıyor. "Gerçekten de öyle. Rax'i arıyordum."

"Hah! Birinin ona sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu hatırlatmasının zamanı gelmişti." Çocukluğunun bariton sesiyle gülüyor. Alnına, halesinin tam ortasına hafif bir öpücük kondururken, çocukluğunun kokusunu taşıyor; tebeşir, biberiye ve buharla sıkılmış kumaşın belli belirsiz minerali. Yüzü acıyana kadar, uzanıp parmaklarını sıkacak kadar cesaretini toplayana kadar gülümsüyor. Bunun doğru olmasını istemiyor... ama *duymuş*.

"Rutubetlisin, sevgilim," diyor. "Buz yüzünden."

"Elbette. Garip bir seçim, oldukça pahalıya mal olmuş olmalı." Kürk pelerini kızın boynuna daha sıkı sarıyor. "Git. İyi eğlenceler. Annene seni geç saate kadar beklemesini söylerim."

Yüzü donmuş ve kaskatı kesilmiş. Ayak sesleri yavaş ve farklıydı. Ne olur ne olmaz.

Katili öldürecekler. Ve bunu yapmak için beni kullanacaklar.

Babam, Seren Amca'nın Mirelle'in atını kurcalama planını kabul ederse, Mirelle'in önünde sadece iki seçenek kalacaktır: İlk turda Synali'ye karşı kazanmak ya da ölmesine izin vermek.

Mirelle bir binici. Bir *şövalye*. Synali von Hauteclare'i yenecek, ama bunu hilelerle değil; mızraklarla, manevralarla ve beceriyle yapacak. Bozulmamış olarak kalacak. Katil onu babasının yaptığı gibi çaresiz, onursuz bir pisliğe sürüklemeyecek.

Ve sonra onları balo salonunda görür.

Kalabalık bir kalabalığın ortasında dönme alıştırması, çarpıcı derecede verimsiz bir dansın dur-kalklarıdır. Beyaz saçlı uzun boylu bir figür gülümsüyor ve kollarında bir kız kızarıyor - buzdan gözleri olan bir kız.

Bir kız, o değil.

60. Nescio

nesciō ~īre ~īuī veya ~īī ~ītum, *tr.*,
(*intr.*)

1. bilmemek, cahil olmak

Hiçbirim buraya
uymuyor.

Bu soyluların her biri sadece kendilerinin görebileceği bir alana düzgünce yerleşiyor. Pembe omuzlu biri beni kontrol ediyor, sert ve hızlı; kalabalıkta kim olduğunu yakalayamayacak kadar çok insan var - belki de Michel'in evi. Luna homurdanıyor, inci dişleri parlıyor.

"Yapma," diye fısıldıyorum. "Onların istediği de bu."

Duvara yaslanıp kendime geliyorum ve Luna'yı sakinleştirmek için okşuyorum. İki kadın, boyunlarında bağırsakları çıkarılmış hayvanlarla yakındaki bir kanepede oturmuş kıkırdıyor.

"Sör Rax? Hayatımda hiç nişanlanacağını düşünmemiştim! Tüm o koro yıldızları ve binici arkadaşlarıyla birlikte playboy rolünü oynamaya o kadar niyetli görünüyordu ki."

"Başlarda hepsi öyledir. Ama insan bir gün büyümeli ve evine karşı sorumluluğunun farkına varmalı."

Kahkahalar kolların arkasında dalgalanıyor. "Çok doğru."

Doğruluyorum. Bir buz kuğusu kendi yansımamla alay ediyor -çarpık ve soğuk- ve müziğin temposu aniden yavaşlayarak buzlu duvarlarda baştan çıkarıcı bir sürünmeye dönüşüyor. Dans pisti boşalıyor, soylular kürk, parfüm ve fazla hoş gülümsemelerden oluşan bir karmaşa içinde yeni eşler bulmak için birbirlerinin etrafında dönüyorlar.

Birden bir ses yankılanıyor, koyu ve kahve kadar güçlü. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Midem bulanıyor. Kırmızılar giymiş biri sol tarafıma doğru kayıyor. Hatta

Şimdi, her şeyden sonra bile, ona bakmak hala çok zor. Bana kızgın olduğumu sanıyordum. Önüme bakıyorum.

"Hayır."

"Dans etmeyi biliyor musun?"

Ceketimin düğmeleri aniden fazla açılmış gibi geliyor ve dikkatlice kapatıyorum. "Nasıl binileceğini biliyorum. Önemli olan tek şey bu."

Rax'in çarpık gülümsemesi ona bakmadan bile belli oluyor. "İster inanın ister inanmayın, Hauteclare, hayatta ata binmekten daha fazlası var."

Onu tekrar öpme içgüdüsünü yutuyorum, sondan önce o sıcaklığı vücudumda bir kez daha hissetmek için. Buz kuğusuna bakıyorum, ama o sessiz ipucunu almayı reddediyor.

"Bu sadece bir dans ve hanımefendi için en kolayı olan tableau-diablé. Tek yapman gereken bana tutunmak, ağır işleri ben yaparım." Omurgam çatırıyor. "Ben *sarılmam*."

"Sadece binicilik sırları istediğinde."

Rax'in bilmiş dudaklarında alaycı bir sırıtma yayılıyor ve benimkinde tuhaf bir seğirme hareket ediyor.

"Seni ilk kez gülümsetiyorum." Gülüyor. "Ve umarım sonuncusu olur." Kestim.

"Vay canına, sevimli köpek!" Rax diz çöküyor ve elini Luna'ya uzatıyor, köpek temkinli bir şekilde parmaklarını kokluyor. Gülüyor ve bana bakıyor. "Bilirsin, evcil hayvan sahibine çeker derler."

Müziğin davulları çok düzensiz çalışıyor, ama sonra ritmin kendi göğsümden geldiğini fark ediyorum. *Çok saçma*. Dans pisti yavaşça doluyor, benim mırıltım kaybolurken müzisyenlerin sesi yükseliyor. "Keşke benden vazgeçsen."

"Oh, yapacağım... seninle dövüştükten sonra. Ama o zamana kadar bencilce, sahip olduğum her şeyle sana tutunuyorum."

"Kimseye tutunamazsın. Sen nişanlısın."

"Vizede seni terslediğim için özür dilerim," diyor - beni duymuyor ya da görmezden geliyor, anlayamıyorum. "Ama mektubumun sana ulaşmasına sevindim. Seni eğitimde gördüğüm anda okuyacağını biliyordum - tüm o dikkatli konumlandırma, hazırda bekleyen Halcyon-Briggs manevranı."

Yere kaşlarımı çatıyorum. "Yeterince hazır değildim."

Rax kırmızı eldivenli elini sallıyor. "Hermann bir dahi - Savaş'a ait olan türden. Onun nereden geldiğini bilmenize imkân yoktu."

"Onu yendim." Kendimi beğenmişlik yapmadan, sadece kanıtlayarak söylüyorum. Sadece bir uyarı: *Dahi Hermann'ı yendim, sizi de yeneceğim.*

Rax'ın gözleri uzun bir süre profilimde asılı kaldı ve sonra: "Kesinlikle yaptın."

Benim tarafımda bir sürü kalp krizi geçirdikten sonra."

Onun sözlerini duymazdan gelme sırası bende. "Haklıydın, savunma açısından mükemmeldi. Kendi açıklarımı yaratmak zorundaydım."

Şakacı gülümsemesi inatçı saç perdemini etrafından bakmaya çalışıyor.

"Yani itiraf ediyorsun? Sana yardım ettim mi?"

Başımı sallıyorum. Doğrulurken gülüyor, sonra elini uzatıyor.

"Yardıma dansa değer miydi?"

Titreyen elimi onunkinin içine sokuyorum. "Bunun bir anlamı yok."

Parmakları nazikçe benimkilerin etrafına dolanıyor. "Bu onu daha az eğlenceli yapmaz."

Dans etmenin eyerde olmak gibi hissettirmesi endişe verici. Aynı yalnız olmama, tek bir kişi gibi hareket etme hissi; başka bir kişiye doğru bastırılmış, aynı anda hem hepsine hem de hiçbirine dokunmaya çalışıyor. Duş odasındaki tartışmamızdan farklı. Kıyafetlerimin altındaki kendi kaslarımın, onunkilerin, onun sıcak olduğu ve benim sıcak olduğum yerlerin ve bu sıcaklıkların tatlı bir şekilde buluştuğu yerlerin aşırı farkındayım.

"İşte." Rax kolunu uzattı. "Daha yakına gel. Böylesi daha kolay."

Tökezleyerek öne çıktım ve kıkırdamasını çılgınca kestim. "*Kapa çeneni.*"

Eli sırtımın alt kısmına doğru ilerliyor ve ben ona doğru eğilmek için her türlü dürtüyle savaşıyorum. Yumuşakça destekliyorum. O hareket ettiğinde ben de hareket ediyorum; şimşek ve ardından gelen gök gürültüsü. Hayır, bu ondan daha hızlı, daha çabuk, yağ ve alev birlikte yükseliyor ve birbirlerine verdikleri tepkiyle gözle görülür bir şekilde bağlanıyor. Etrafımızda dönen soylular, ne kadar uzak hissettirdikleriyle yıldız da olabilirler. Bir an için nerede olduğum önemli değil. Ten ve sıcak kumaş kokusu ve ayrı bir şey var -daha önce duş odasında kokladığım bir şey- daha yakın, daha güçlü, hepsi o, hepsi beni amansızca boynunun çukuruna çekiyor.

hepimiz, canavarlar.

Boğazlar kanla kaplanabilir, kesilebilir. Ama hayatımda ilk kez onların da güzel olabileceğini düşünüyorum.

Müzik yükseliyor ve alçalıyor, bir döngü. Dansın tamamı tek bir etki, ısı, katalizör ve farkındalıktan oluşuyor ve ikimiz hepsinin merkezindeyiz.

Böyle hareket etmek, birlikte, hissettiriyor... Hissediyor mu bilmiyorum.
Hissetmeli.

-*Her yerde*. Yukarı bakıyorum. Kızılağaç gözleri şimdiden benimkilerin
üzerinde.

Bir aptal gibi gülümsemek, hafif ve kolay, arkasında hiçbir ağırlık yok, ama bu gülümseme meselesi değil. Bu gülümseyen bir duygu değil. Bu bir uçurum ve tehlikenin sadece ben farkındayım.

Bu şehvetten çok daha fazlası; bu istemek. Onunla aylar, *yıllar geçirmek*, gülüşünü, tuhaflıklarını, onu neyin güldürdüğünü, neyin boşalmasını sağladığını, neyin onu mutlu ettiğini ve-

Müzik kayboluyor. Geri çekiliyorum, yankılanan ısı aramızdan kaçıyor. Ağzım kemik gibi kurudu. ***Panik yapma. Yürü.***

"H-Hey! Bekle!"

İçecek masasındaki sürahidenden su alıp yudumluyorum. Dondurucu sıvı boğazıma saplanıyor ve bana -güzel olsun olmasın- kesik bir boğazın içemeyeceğini hatırlatıyor. Annem gitti ve ben kaldım. İstesem de istemesem de öleceğim. Ölmek zorundayım. Ateşin yakıtı umuttur ve benim hiç umudum yok.

Hauteclare Hanesi yok olduktan sonra bu dünyada bana yer yok; ne Rax'la, ne Dravik'le, ne de başka biriyle. Çok ileri gittim. Çok fazla yara izim var. Çok fazla karanlık.

"Hey, iyi misin?" Rax yanımda belirdi. "Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, biz-"

"Teşekkür ederim," diye başlıyorum yavaşça. "Hermann hakkındaki mektubunuz için. Ama bu sizi son görüşüm."

Dönüyorum. Luna peşimden koşuyor. Rax daha hızlı, daha uzun, göz açıp kapayıncaya kadar önümde. "Whoa whoa whoa-yanlış bir şey mi yaptım?"

Annem son ana kadar umuda sarıldı. Babam sonunda onu bir oyuncak gibi fırlatıp attı. Ben onun hatasını yapmayacağım. Ne kadar cazip olursa olsun asla kimsenin oyuncağı olmayacağım. Bir daha asla kimsenin bana umut verip sonra da onu elimden almasına izin vermeyeceğim.

Ben bir biniciyim ve geriye kalan tek şey darbe.

"Bir dahaki sefere karşılaştığımızda, Rax Istra-Velrayd, bu senin kaybın ve benim zaferim olacak."

61. Omnino

omnīnō, adv.

1. her şeyde; tamamen

Buz tünellerine çekiliyorum ve bulabildiğim en sıcak havayı takip ederek bir balkona çıkıyorum.

Buz fantezisi gerçeklikle buluşurken su damlıyor. İstasyonun şeffaf tavanı, her bir buz eritme havuzunun yıldız ışığının elmas noktalarını yakalamasına izin veriyor -Alçak Koğuş ve Orta Koğuş çok aşağıda soluk dumanlı bir anı. Mermer korkulukta uçan sandalyede tanıdık bir çocuk ve yanında tanıdık bir kız duruyor. Devasa su havuzlarındaki yansımaları mükemmel bir şekilde ters çevrilmiş.

Yukarıdan bir damla düşer, ayna dünyasını dalgalandırır. Çocuk döner ve Gülümsüyor.

"Ah, Synali-bizi oldukça kolay buluyorsun gibi görünüyor. Yoksa biz mi sizi buluyoruz?" Sırtışı basit ve temiz. Onların halesini takıyor ama onlardan biri değil. Bu kadarını biliyorum. Onun hakkında bildiğim *tek şey* bu. Veliaht Prenses Leyda Esther de Ressimus onun yanında. Halesi parlak mavi, yeşil gözleri onunkilerle aynı, saçları bakır ve ateş rengi. Sırtına kuğu kanatları -*gerçek* kanatlar- takılmış gümüş bir elbise giyiyor. Bir şey öldü

Onu.

"Synali! Vay canına, gelmişsin... hem de böyle tatlı bir köpek yavrusuyla! Seni daha sonra göreceğimi sanıyordum ama bu da harika! Hadi bize katıl! Bu gece manzara gerçekten çok güzel."

Botlarım farklı bir satranç tahtasının üzerinde ilerliyor, her adımda su dalgalanıyor. Aralarında durmayı seçiyorum. Luna ayaklarımın dibine

yerleşiyor ama

altın kuyruğunu mermere karşı öfkeyle sallayarak doğrudan çocuğa bakıyor. *Clank clank clank*. Uzun bir süre kimse bir şey söylemiyor.

"Bağışlayın beni, ikiniz de," diyor çocuk aniden. "Ama korkarım davetsiz geldim." Prenses güçlü bir şekilde kıvranıyor. "Aww, değilsin! Söz veriyorum!"

Ona dönerken hover sandalyesi tıslıyor. "Her şey turnuvaya kadar bekleyemez. Onunla şimdi burada konuşmalısın."

"Ama burası *sıkıcı*!"

Özellikle onun için yapılmış bu ayrıntılı buz fantezisi *sıkıcı* mı? Öfkelenmeye başlıyorum ama çocuğun sesi ilk kez sertleşiyor. "Leyda."

"*Tamamdır*." Prenses huffs. "Güle güle, sanırım."

Çocuk bana dönüyor, bakışları bir an için Luna'nın üzerinde duruyor. "İyi geceler Synali-ve yarın için iyi şanslar."

Uçan sandalyesi tıslayarak geçiyor, alt tarafındaki havalandırmalı ısı giderken bir havuzu buharlaştırıyor ve içimde mantıksız bir şey onun eline dokunmak için yalvarıyor. A3 ve A4'ün birbirlerinin elini tuttuğu gibi tutmak için.

Hoverchair durur ve o konuşur. "Çok güçlü, değil mi? El ele tutuşma dürtüsü."

Midem bulanıyor. "Nasıl yaptın-"

"Seni neden sevdiklerini şimdi anlıyorum. Onlara benziyorsun. Benim gibisin. *Bizim* gibisin."

Yüzünü çılgınca inceliyorum - ne demek istiyor? Yeşil gözlerindeki pikselleri fark ediyorum, sonra kralın renk tonuna, Leyda'nın renk tonuna benzemek için yapılmış renkli lensleri. Onların gözlerini benimsemiş. Hoverchair jetleri tekrar çalışıyor ve o gidiyor. İçimdeki o irrasyonel şey onun gidişine çok üzülüyor ve dönüyorum. "Adın ne senin?"

Başını omzunun üzerinden eğiyor. "Sus, canım. Henüz değil."

Dearheart-annemin bana verdiği isim. Bunu nereden biliyor? A3 ve A4 anılarını gördü. *Eyerdeki anıları da görüyor*. Benimkini gördü. Bu o. Papatyaları ve mavi sümbülleri gönderen o. Çiçekleri gönderen hep o.

Arkasında sessizlik bırakıyor. Prensese ne söylemek istediğimi biliyorum ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. "*Baban çok kişiyi öldürdü.*" "*Baban birçok kişiyi öldürmeye devam ediyor.*" "*Baban annemin ölüm sebebi ve babamın ölüm sebebi.*"

Prenses de ne diyeceğini bilemiyor gibi -çocuğun yokluğunun yasını tutmaktan beni konuşmaya değer bulmuyor- ama oflayıp pufladıktan sonra bir yerlerde neşeli bir şekilde toparlanıyor.

"Elbiseniz *çok* güzel. Kim yaptı bunu-der Viskamp mı? Hayır, durun, tahmin edeyim-Felmorrat! Terzilik işi kesinlikle Felmorrat'a ait."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve özellikle de umurumda değil."

"Almalısın! Kardeşim muhtemelen bunu sana almak için çok çaba sarf etti. Sana benim için bir hediye verdi mi?" Küçük elleri aniden ceplerime giriyor, Luna havlıyor ve ben sendeleyerek geri çekiliyorum, ama bir anda parmakları kağıda sarılı bir şekere sarılmış halde tekrar çıkarıyor. "Aha! Gördün mü? Biliyordum, bunlar ben bebekken bana verdiği şekerlerin aynısı." Ağzına atıyor, sincap yanağı sözlerini çarpıtıyor. "Çilekli benim favorim."

Sessizleşiyorum. İç çekerek parmaklıklara döndü.

"Babam Ağabey'in dönmesinin kötü bir şey olduğunu söylüyor. Ama ben bunun doğru olmasını istemiyorum."

Bir kilise mavnası süzülüyor. Rahipler güvertenin etrafında dönüp, kilometrelerce aşağıda sisler içinde acı çeken yoksul ve talihsizler için ilahiler söylerken, bir tütsü sisi onu takip ediyor. Prenses Leyda boş boş elini diğer yanağına vuruyor.

"Babam diğer altı istasyonda insanların yüz tanrıya ya da on tanrıya taptığını, bazılarının hiçbirine tapmadığını, bazılarının da atalarına taptığını söylüyor." Bir an düşündü, sonra bana baktı. "Ama rahipler bana sadece tek bir Tanrı olduğunu söyleyip duruyor. Peki... bu nasıl doğru olabilir?"

Mavnanın üzerindeki LED haçın gökyüzünde kayboluşunu izliyoruz. "O kadar basit olduğunu sanmıyorum," diyorum sonunda.

"Mmm." Prenses bir anlaşma sesi çıkarır ve ardından şeker aşağı inerken bir çıtırtı duyulur. "Muhtemelen hiçbir şey o kadar basit değildir."

Sığ havuz ayaklarımızın altında yıldızlar ve eriyen buzlarla titriyor.

"Keşke annemle tanışabilseydin," diyor. Annesini kastediyor, kırılğan sağlığı nedeniyle inzivaya çekilen kraliçe Astrix'i değil.

"O hasta, değil mi?"

"Evet. Onu pek göremedim." Kaşlarını çattı. "Bu yüzden J onu benim için yaptı."

Göz kırpıyorum. Çocuğun adı bu mu?

"Onu yaptı' mı? Ne demek 'onu yaptı'?"

"Hellrunner'da aşırı yüklenmesini sağladı ve şimdi onu her zaman görebiliyorum! Hastayken olduğundan çok daha fazla. Yine de bir süre onun garip eyerinde oturmak zorunda kaldım." Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sonunda kıkırdadı. "Tanrım."

Vay canına. Bilmiyorsun, ha? Ağabey şimdiye kadar sana söylerdi sanıyordum." "Neyi söyleyecekti?"

"Onlar ölmez. Düşman." Saçlarını savuruyor ve ben ona boş boş bakarken iç çekiyor. "Vücutları zarar görürse, kış uykusuna yatarlar - sinir sıvısına dönüşürler. Ama yiyecek bulurlarsa tekrar büyüeyebilirler. Yiyecekleri de anılar. Onlara eyerde verdiğimiz beyin maddeleri. Ve tekrar büyümek çok fazla enerji gerektirir. İşte eyer budur; biz onları besleriz, onlar yeniden büyümeye çalışır ve enerji üretirler."

Nefesim kesildi. Prenses gözlerini deviriyor.

"Atların nasıl hareket ettiğini düşünüyorsun? Eski elektrikle mi? Bu asla yeterli olmazdı."

"Sinir sıvısı ölmüş." Sevrith'in yatağında Rax'in bana söylediklerini uyuşmuş bir şekilde tekrarlıyorum.

"At yapımcıları insanlara korkmamaları için böyle söyler. Onlar hâlâ canlı, küçük kıpır kıpır şeyler. Eyerde aşırı yüklenirseniz, her şeyinizi yerler ve sizi hatırlarlar. Seni orada tutarlar. Tekrar büyümelerine izin verilmez, çünkü o zaman enerji üretmeye devam edemezler. Onlar... bebek gibiler." Kıkırdıyor. "Asla büyüemeyen pil bebekler."

Açıklama şekli kulağa ciddi gelmiyor. Ama ciddi olamayacak kadar kesin. Ve İstasyon'da böyle bir bilgiyi bilebilecek onca insan varken... Prensesin eli tatlı bir şekilde benimkinin üzerinde dururken gözleri arkamdaki balkonda boş bir alana kayıyor.

"Yarını dört gözle bekliyorum, eğlenceli olacak, değil mi anne?" Luna'nın kuyruğu kimsenin durmadığı balkonda sallanıyor.

62. Fortitudo

fortitūdō ~inis, *f.*

1. güç

2. metanet, cesaret

Ertesi sabah, Rax Istra-Velrayd akşamdan kalma bir halde ve kafasında çınlayan bir kız sesiyle kıpkırmızı miğferine bakar.

"Eyerde bayıldığınızda bir şeyler görüyor musunuz? Başka birinin anılar."

Rax daha iyi bilir. Yakışıklı, silik ve takıntılı görünerek bunu saklamakta iyi iş çıkarmış ama insanları tanıyor. Defter tutmakta, sevkiyatları ayarlamakta, ayak işlerini yapmakta -ailesinin soylu olarak yaptığı her ne haltsa- kötüdür ama ata binmekte *iyidir*. At sürmeyi *bilmekte*. Cennetkiran'ı sanki onun sonuymuş gibi, sanki kıymıklarla kaplıymış ve bu kıymıkların arasından geçmeye zorlanıyormuş gibi hareket ettiriyor. Lithroi'nin ona bu konuda yardım etmediğini biliyor - onu tekrar tekrar kokpite itiyor. Mirelle bunun delilik olduğunu düşünüyor. Helmann buna güzel diyor. Ama Rax daha iyi biliyor; bu *acı*. Bu şekilde bitmesine izin veremez. Bunlar olurken yanında kimse yoktu ve bunun bir başkasının başına tekrar gelmesine izin vermeyi reddediyor.

"Eyerde bayıldığınızda bir şeyler görüyor musunuz?"

İki ay önce saçmalık gibi geliyordu, ama şimdi devam etmek için sahip olduğu tek şey bu. İnsanların anılarını rüyasında görüyor, başka hiçbir yerde değil. Eyer binmek için, görmek için değil. Aşırı yüklenenlere ne olduğunu biliyor - Sev gibi sonsuza kadar komada, sonsuza kadar cansız bebek fabrikaları gibi kullanılıyor. Ailesinin onu bu şekilde kullanmaktan çekinmeyeceğini ve bunca yıldan sonra aşırı yüklenmeye çok yakın olduğunu biliyor, ama iyi olduğu tek şeyle, Sev'in umursuyor görüldüğü tek şeyle, yani binicilikle ona ulaşacak.

Binici kıyafetinin içinde elini uzatıyor, dar malzeme tendonlarıyla birlikte esniyor. Göğsü pürüzsüz - on yıldır ilk kez mendil kullanmıyor. Kendini sinir sıvısında kaybetmeli, ata yaklaşmalı, bu anıları onun gördüğü gibi görmeli. Kendisi olduğunu unutmali.

Sunscreamer eğitim alanının dışında bekliyor, gagalı miğferi kıpkırmızı bir yırtıcı kuş gibi yıldızları işaret ediyor.

Rax hangar kapısının üzerindeki beyaz ahşap haçın altında dua ederek yürüyor.

-2. Invenio

inveniō ~enīre ~ēnī ~entum, *tr.*

1. üzerine gelmek,
karşılaşmak

Asil kulenin dibindeki okyanus gerçekten de çok güzel.

Rain, taze balık kasalarını boşalttığı yerden yapay dalgaların yükselişini ve kendi içlerine kıvrılışını, ufukta masmavi bir bulanıklık oluşmasını izliyor. Beyaz köpükler sahilin soluk kumları üzerinde kabarıyor ve sürekli bir döngü içinde bir kez daha denize doğru çekiliyor. Yükseliyor ve alçalıyor, yükseliyor ve alçalıyor. Nefes almak gibi.

"Hey!" diye bağırır patronu. "Seni etrafta dikilip aval aval bakasın diye işe almadım, güzel

Oğlum! Sandıkları *hemen* kapıya götür."

Rain, deniz kenarındaki malikânenin verandasının yan kapısına gidip gelirken başını öne eğiyor. Ter, güneş ve denizin tuz kokusunda anlık bir zevk var ve Rain dürüst çalışmanın hareketlerinden keyif alıyor. Kan, işkence ya da saklanmak yok. Toz çekmekten kaynaklanan baş ağrısı kafatasını ikiye bölüyor ama okyanusa yeterince uzun süre bakarsa midesindeki çalkantıyı ve vücudunu saran soğuk terleri görmezden gelebiliyor. Kolları aniden güçsüzleşiyor ve bir sandığı düşürüyor, patron da ne kadar tuttuğunu söyleyerek onu tersliyor. Diğer yükleyiciler gözlerini bile kırpmıyor, biri hariç - derisinden çok saçı olan iri yarı bir adam.

"Onu rahat bırakın Bay Baker, adam bizim iki katımız kadar iş yapıyor."

Patron, "Daha hızlı çalışmanın bir yararı yok," diye tersledi. "Sen izle İstersen onu öldür, Gern, ama bir sonraki senin maaşından kesilecek."

Gern adındaki adam Rain'e elini uzatır ve Rain sözsüz bir şekilde elini tutar.

İkili kutuları sessizce taşır ve sonra "Toz, ha?" diye sorar.

Yağmur, sandığını kapının eşiğine bırakırken Gern'e bakıyor. "Pardon?"
"Toz," diye mırıldanıyor Gern, yüzünü tuniğine silerken. "Kardeşim az önce

ondan. Sert bir şey. Gerçi sen ondan biraz daha tamponsun, yarı kötü görünmüyorsun."

Rain ne söyleyeceğinden emin değildir. Web'in onu öldürmek için gönderdiği münzeviler her zaman aklındadır ve bu yüzden sözlerini kendine saklar. Gern cebinden çıkardığı küçük beyaz bir hapı ona vererek sessizliği bozar.

"Al, iç. Baş ağrısına iyi gelir. Bende bir ton kaldı."

Web'in içindeki doğuştan gelen dürtü güvensizliktir, ancak Yeşil-Bir'in etkisi daha yüksek sesle konuşur; böyle bir adamın onu uyuşturmak için hiçbir nedeni yoktur. Tıbbi bir tang ile aşağı iner. Yavaş yavaş, dakika dakika ve sandık sandık, Rain'in baş ağrısı dağılır. Sonunda hovercart boşalır ve patronla diğerleri öğle yemeğine giderken o ve Gern son bir kez envanter çıkarmaya gönüllü olur.

"Pekâlâ." Gern ayağa kalkar. "İyi olmalı. Kilitle ve gidelim."

Rain hareket etmiyor. Kafası daha iyi ama kalbi daha kötü. Başboş bir nezaket hiçbir şey ifade etmemeli - avdan gelen her zaman hiçbir şey ifade etmemiştir. Ama Gern av değil. Öyle *olmalı ama* Rain'in tozdan aç zihni bu fikri daha önce hiç olmadığı kadar reddediyor - bu adam av değil çünkü Rain artık bir Örümcek değil. Synali'nin yaşamasına izin vererek Ağına ihanet etti. Yavn'ın gitmesine izin vererek Yeşil-Bir'e ihanet etti. Ve şimdi de Gern'i öldürmek yerine boğarak hepsine ihanet ediyor.

Rain adamın kulağına "Özür dilerim" diye fısıldadığında, bu tamamen onun için değildir.

Green-One'in malikânenin sistemlerine bağlanan modülü sadece tam 12:30'da çalışıyor, arka mutfağın kapısı tıkırdayarak açılıyor ve Rain içeride kayboluyor. Sessiz, durgun, beyaz badana ve ahşap ve her pencereden yumuşak okyanus. İki kapı dışında tüm kapılar kilitli değil; bodrum ve ana yatak odası. Yeşil-Bir'in sözleri yankılanıyor: "*Görünen şey her zaman öyle olmayacaktır.*" Polaris'in lideri on yıldan uzun bir süredir kayıt tutuculardan, kralın muhafızlarından ve İstasyon'daki tüm suikastçi loncalarından kaçan bir kurnazlık ustasıdır. Bodrum katı kanıtları saklamak için mantıklı bir yer olabilir, ancak lider mantığı kesinlikle takip etmez; deliliği tahmin etmek çok daha zordur.

Rain koridorlarda dolaşıyor, içinde huzursuz bir his var. Eğer Yeşil-Bir bilseydi

Yavn'a modülü verdiğinde, bu malikânenin güvenlik sistemlerini yarı yarıya devre dışı bırakmış olma ihtimali çok yüksek, bu da Yağmur'u şu anda yoluna çıkabilecek yetkililer için kolay hedef haline getiriyor. İş hızlı olmalı. Ama *nerede*? Tüm malikane saklanma yeri olabilir.

Gözleri, kulakları, burnu açık; tüm duyuları ahşabın gıcırtilarına ve iniltilerine odaklanıyor. Ve sonra fark eder. Malikânedeki her odada bir çeşit dekoratif ayna vardır -oturma odası hariç. En bariz oda, ama Rain en bariz olanın aynı zamanda en az bariz olan olduğunu da biliyor. Zeki değil, Yeşil-Bir ya da Polaris'in lideri gibi değil. Ama hançerinin bakımını yıllarca yaptığı, onu su birikintilerinde ve paslanmaz çelik kapılara karşı av üzerinde yıllarca kullandığı için biliyor ki, yansımalarda ve yakından bakıldığında, sert ışığın etrafında her zaman hafif bir gökkuşağı tonu vardır, tıpkı bir ısı dalgasının bozulması gibi.

Banyonun duvarından bir ayna kapar ve oturma odasını tarar. Hiçbir şey yok. Her duvar gerçek. Duvarlar değil o zaman. Yavaş adımlarla aşağıya yönelir ve bir halının altındaki kare bir bölümün etrafındaki pusu gördüğünde göğsü kabarır - sadece birinin geçebileceği kadar büyük. Aktif sert bir ışık değil - ısı yok, plazma yok - ve bu yüzden bir kase suyla kolayca aşıyor, uçak köpürerek mavi ışıklı loşluğa açılan bir merdiveni ortaya çıkarıyor.

Odaya girmek zor değildir; zor olan içeride ne olduğunu anlamaktır.

Gözleri, duvarları gerçek kağıt diyagramlarla kaplı kabinin etrafında dolanıyor. Neyin şeması olduğunu bilemiyor ama yine de vizöründen fotoğraflar çekiyor, otomatik olarak Green-One'a gönderilen fotoğraflar. Aynı görüntü tekrarlanıyor: boğa gözlü bir daire ve içinde başka daireler. Tam ortadaki daireye lider bir *kelime* yazmış: ANNE. Sadece tek bir diyagramda değil, tüm diyagramların tam ortasında *ANNE kelimesi* Rain'e doğru haykırıyor.

Bir kısaltma olabilir mi? Ya da gerçek bir şey? Eğer liderin annesi isteği dışında bir yerde tutuluyorsa, bu onun nedenlerini açıklayabilir. Soylular birbirlerine her zaman tuhaf şeyler yaparlar ve intikam için bir isyan başlatmak söz konusu bile olamaz, ancak bu yanlış en az on yıl önce, lider ilk ortaya çıktığında işlenmiş olmalı. Aklına bir isim geliyor: Draviticus - veliaht prens. Bu malikâne Lithroi Hanesi'ne ait ve onlardan geriye kalan tek kişi de o. Bu da demek oluyor ki hastanede bulunan aşırı yüklü binici Yeşil-Bir...

Rain kaskatı kesilir. Duvarda mavi ve uğultulu bir holoscreen var ve onu okuyor: FIRKATEYN SINIFI A3 HEAVENBREAKER. Tanıdık bir ata ait bir diyagram. DESTROYER SINIFI A4 HELLRUNNER. Başka bir diyagram. Her yere matematik karalanmış. Rakamlara bakıyor, kâğıtlara bakıyor ve sonra tekrar İstasyon'un çevresindeki bir asteroidin gölgesinin ardında uzayda yüzen iki paslı küheylanın hologramına bakıyor, elleri birbirine kenetlenmiş ve kokpitlerinden yüzlerce yarı görünür, dişli dokunaç kıvranıyor.

O Yeşil-Bir değil, ama o bile anlayabilir.

Synali'ye söylemek zorunda. Onun daha fazla ata binmesini engellemeli. Yeşil-Bir'i, görevlerini *ona anlatmak zorunda* ve zihni bomboş. Draviticus'un ona söylediğini bilmesine imkân yok. Süpernova Kupasını kazanmaya çalışıyor ama bu onu *öldürecek*.

Prensın planı hepsini öldürecek.

Hiçbir merdiveni bu kadar hızlı tırmanmamıştı, arkasından kâğıtlar kül gibi dökölüyor ve birçoğundan biri, kenarlarına karalanmış bir cümleyle yere düşüyor.

ÖLÜLERİ DIRILTEN VE ONLARA

YENİDEN YAŞAM VEREN BENİM.

63. Perlustro

perlustrō ~āre ~āuī ~ātum, *tr.*

1. arındırmak için

Bugün odamın önünde çığlık atan bir insan sürüsü var.

Çırpınan kollar, bağırışlar ve imza defterleriyle yarışıyorlar, onları tutan muhafızları üçe katlıyorlar. Adımlarım gülümseyen Dravik'e doğru dikkatli.

"Leyda yetenekli bir binici," diyor, "biraz aşırı hevesli olsa da. O eğilimli Solak olduğunu düşünürsek, sol tarafını tercih ediyor. Diğer elini kullanmayı henüz tam olarak öğrenemedi."

"Ata binmek tehlikeli," diyorum.

"Öyle," diye kabul ediyor, gülümsemesi solmuyor. "Kral neden bunu yapmasına izin veriyor?"

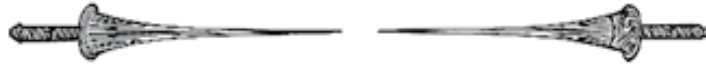
"Sanırım yıllar önce bana izin vermesiyle aynı sebepten, suçluluk duygusundan."

Yüzünü inceliyorum. "Neden bana söylemedin? Sinir sıvısının gerçekte ne olduğunu?"

Kaşlarını çatıyor. "Tehlikeli mi demek istiyorsun?"

"Yaşıyor."

Prens usulca güler ve tekrarlar, "Bu evrende ölmeyen şeyler var Synali; sadece isimlerini değiştiriyorlar."

"Bayanlar ve baylar, hepinize mübarek bir sabah! Sizleri bir kez daha ağırlamak benim için bir zevk."

22'nci Süpernova Kupası'nda heyecan verici bir gün! Ben sunucunuz Gress, Bero ile birlikte karşınızdayım ve bugün size son aşama karşılaşmalarını sunmaktan büyük heyecan duyuyoruz! Bu haftaki dövüşler çeyrek final sıralamasını belirleyecek ve kimin onurlu bir şekilde düşeceğini, kimin onurlu bir şekilde yükseleceğini ve kimin onurunu boğazından alacağını görmek için sabırsızlanıyoruz!"

"İyi dedin, Gress - stadyumdaki heyecan elle tutulur gibi! Biz tıklım tıklım dolu ve on beş milyonunuz tüm vis Station'da izliyor! Herkese kemerlerini bağlamalarını tavsiye ediyorum, çünkü bugün çok özel bir maçla açılış yapıyoruz. Bu doğru, millet - Majestelerinin kraliyet kanı sahaya çıkıyor!"

"Gerçek bir muamele, Bero!"

"İşte bu, Gress! Yaklaşık yüz yıl önce Prens Pelmor'dan bu yana bir kraliyet binicisinin Süpernova Kupası'nda bu kadar ileri gittiğini görmemiştik!"

Arenaya ilk giren benim.

Cennetkiran ve ben tamamen hareketsiz bir şekilde havada asılı duruyoruz. Haç üstümüzde asılı duruyor ve uzayın aç boşluğuna sürekli ışık saçıyor.

Tanrı onları affetti. Ben affedemem.

Yıldızlar bugün de farklı görünmüyor, Esther'in yavaş yeşil dönüşüne karşı İstasyon grisi. Her şey aynı, peki eyer neden *farklı* hissettiriyor? Neden sinir sıvısı tenimde yumuşak ve ısrarcı bir şekilde karıncalanıyor - sanki bir şeyi unuttuyormuşum gibi gözlerimin arkasında bir ağrı?

Cennet Kırın havada süzülüyor, "*Korkuyor musun?*" diye soruyor. *Hayır.*

Cevabımı düşünüyor ve sonra: "*Üzgün müsün?*"

Uzaktaki güneşe bakıyorum. Üzüntünün ne faydası var? Bunu itiraf etmenin nesi iyi?

"*Üzgün mü?*" Heavenbreaker tekrarlıyor, bu sefer daha sessiz. Bütün gece zihnimde olasılıklar dönüp durdu - duyduğum bu ses, şimdiye kadar her şeyde benimle birlikte olan bu küheylan... Ya gerçek bir yapay zeka ya da... Arenanın sert ışık ağı açılıyor, sonra kapanıyor ve rakibimizin lavanta rengi plazma izlerini içeri alıyor. Atın içinde konuşmama gerek yok. İşte,

Heavenbreaker

Beni sözsüz olarak anlıyor. Ne olursa olsun, bana bu dünyada başka hiç kimsenin yapamadığı kadar yardım etti.

Sanırım jetlerimiz *açık*. Mavi plazmamız uzayın karanlığında çığlık atıyor, cevabım sessiz gerçeği haykırıyor: *sensiz, her zaman üzgün*.

"Mavi tarafta, lütfen Tacın ve kalplerimizin Leydisi, Ressimus Hanesi'nin ve Nova-Kral'ın sarayının varisi - Galbrinth Hanesi adına atı Maidenprayer'a binen Veliaht Prenses Leyda Esther de Ressimus'a hoş geldin deyin!"

"Galbrinth Evi manastırlı kraliçenin evi, değil mi?"

"Gerçekten de öyle, Bero- Majesteleri Tanrı'nın inayetiyle sağlığına kavuşsun.

Ve kızı bugün sahada O'nun lütfuna mazhar olsun!"

Kalabalığın kükremesi bir ateş perdesine yükseliyor ve prenses neşeli bir manevrayla beni ortada karşılıyor. Maidenprayer bir makinenin olabileceğinden çok daha güzel, kıvrak ve uzun gövdeli, omurgası S kıvrımlı. Kolları dua ediyormuş gibi zarifçe eğiktir. Elleri küçük ama hazır, dirseklerinden kanat gibi yükselen iki kıvrımlı metal. Her şey gümüş vurgularla fırçalanmış soluk lavanta rengindedir, göğüs zırhının üzerinde gümüş bir kuğu uzanır ve miğferi gümüş bir tacı andırır.

Holoscreen açılır, Leyda'nın halesi vizörünün altındaki gülümsemeyi aydınlatır. "Biraz heyecanlıyım, Synali! Senin gibi insanlara karşı çok sık at süremiyorum."

"Benim gibi insanlar," diye tekrarlıyorum.

Kahkahası titriyor. "Eyerdeki sesi bilen biniciler! Genelde sadece sıkıcı mızrak işleri olur ama bu seferki gerçekten eğlenceli olabilir!"

Dravik değil, ama sesi aynı: mükemmel derecede kibar, mükemmel derecede nazik ve yine de uğursuz. Çok *genç*. *Benimle savaşırken böyle mi hissediyordun Sevrith?*

"Kendimi tutmayacağım," diyorum.

"Ben de!" diye mutlulukla kabul ediyor.

"-ve kırmızı tarafta, rütbelerini tırmalayarak yükselmiş gerçek bir kara atımız var! Kederli bir cesaret, vahşi bir odaklanma ve hareketlerinde kaotik olana beyaz bir eğilimle, lütfen atı Heavenbreaker ile Lithroi Hanesi için at süren Synali von Hauteclare'e hoş geldin deyin!"

Kalabalığın kükremesi gürlüyor, her şeyi tüketiyor. "Biniciler, lütfen yerinize geçin!"

Sırtım yanal altıgene perçinlenirken jetlerim soğuyor ve aramızdaki grav-gen, artık iyi bildiğim bir yemek tarifi gibi parlak mavi hareketler ve renklerle canlanıyor. Artık beş ay önce ilk adımımı attığım zamanki kız değilim.

"Tanrı, Kral ve İstasyon adına ilk raunt için geri sayıma başlayalım!"

Kalabalık, zalim efendileri için görünmez bir şekilde haykırıyor. *"Tanrı, Kral ve İstasyon adına!"*

Elimde gümüş bir mızrak. Onun elinde gümüş bir mızrak. Telsizi açıyorum.

"Üç!"

"Dün gece sinir sıvısı hakkında söylediğin her şey... anneni görmek hakkında..." Sesim yumuşak çıkmaya başladı. "Bu doğru mu?"

"İki!"

Annesini görebildiği için kıskançlık. Bir gün benim de görebileceğimi umuyorum.

"Bir!"

Prensesin gülümsemesi küçük. "Gelin kendiniz görün."

Sıfır.

64. Quia

quia, bağlaç.

1. Çünkü

Maidenprayer Kruvazör sınıfı bir A453-181 - Sevrith'in Everseer'ıyla aynı yeni model, sadece farklı **b i r** ağırlık sınıfı; aynı ekstra ayak bileği jetleri, boğazında aynı egzoz delikleri... ama onunkiyle aynı hızda değil.

Terminale ilk ben ulaştım.

Mavi bir parıltıyla grav-gen'e yaklaşıyoruz. Geniş duruyor, mızrağım Poisson manevrasıyla ona doğru ilerliyor. Hangi yöne kaçarsa kaçsın, ileri doğru ivmesini sürdürürse, onu her derecede yanlamasına kısırmış olacağım.

Etki.

Atların arasındaki çılglık güçlü bir şekilde meliyor, kısa bir ışık kıvılcımı daha önce hiç görmediğim kadar parlak bir şekilde yanıyor. Mızrağım katı, gerçek bir şey yakalıyor ve sonra kırılıyor. Cennetkiran yükselişe doğru sıyrılıyor ve alev alev yanan gözlerim skor tablosunu tarıyor: *Kırmızı, 1. Mavi, 0.* Onu yakaladım ama her zamankinden çok daha gürültülü ve parlaktı. Kulaklarımdaki sıvı tekrar yönünü bulana ve midemdeki bulantı durana kadar çenemi yukarı, çenemi aşağı eğiyorum. Prensesin holoscreen'inden kristal kahkahalar geliyor.

"Hayır, aptal, öyle değil. Tekrar dene!"

Sayı yaptığımda *kıkırdıyor* - *kendine* bu kadar güveniyor mu?

Yükselişin virajını dönüyoruz ve ellerinin hala mızrağın etrafında gevşek, hazır olmadığını görüyorum. Başka bir binici olsa beni ölçer biçer, yükseliş biterken ona göre pozisyon alır ve yeniden konumlanırdı ama o öyle değil. Bu onun için bir maç değil; bir tür oyun, kardeş gibi kardeş gibi.

Heavenbreaker zihnimden siyah şuruplu bir ses çıkarıyor: *"Açılış yok,*

"Bu yüzden kendin yaratmalısın." Sesin bu kadar doğru olması, hayata bu kadar sadık olması, düşüncelerimi bu kadar kolay düzeltmesi rahatsız edici.

Yararsız.

"Yardımsever," diye huysuzca itiraz ediyor Cennetkıran. *"Yardımseverdi."*

Ondan tüm yardımseverliği aldık ve şimdi sonsuza dek gitti. *Odaklan.* Bu sefer daha hızlı geliyor; Poisson manevrası işe yaramayacak. Dikey de giden bir şeye ihtiyacım var, çok katlı bir şeye. *Euclid.* Öklid, eğer yakın oynayabilirsem. Ben daha hızlıyım ama ne yaptığını anlayana kadar onu eğimin üzerine atamam.

İnişin yalpalamaları başlıyor. Derim kafatasımdan ayrılıyor ve prenses aniden çığlık atıyor, "Hayır, hayır, *hayır!* Sana söyledim, Synali! Artık sıkıcı şeylere izin yok!"

İletişim kesildi. Grav-gen bizi birbirimize pervaneler gibi çekiyor, sıcak ve hızlı, tükürük ve nefes boğazımdan aşağı zorlanıyor. Lavantası büyüyor, yaklaşıyor, tüm jetleri aynı anda devreye giriyor ve pastel plazmada parlıyor ve *ben mızrağını göremiyorum.* Gözlerimi yukarı, aşağı, etrafa sürüklüyorum... **işte!** Gümüş bir leke onun çok gerisinde süzülüyor. Onu *düşürdü.* Silahını düşürdü ve sonra fark ettim; o prenses, tüm İstasyon onun silahı. Onun kanı onun silahı.

Çığlık kulaklarıma çarpıyor, ama ışık kokpitin etrafına yayılmıyor, parlıyor. Ağır çekim gibi, çarpışma sırasında pek çok kez gördüğüm beyaz ışığın Maidenprayer'ın kaskında, tam ağzının olabileceği yerde toplanıp tek bir titrek ışık topuna dönüşmesini izliyorum.

Ve sonra patlar.

Her yer beyaz. Hiçbir şey göremiyorum ve mızrağı körlemesine itiyorum - kızgın bir bıçak gibi bir şey göğsümde sürükleniyor, kömür ve duman bırakıyor. Gözümü kırpyorum, daha da kırpyorum ve görüşüm önümdeki turuncu-kırmızı parlayan kokpit duvarına açılıyor. *Aşırı ısınmış.* Yükseliş bizi birbirimizden uzaklaştırıyor, yorumcuların sesleri yeniden birbirine bağlanıyor.

"-Görünüşe göre Ekselansları alışılmışın dışında yöntemler kullanıyor, Bero! Synali'ye bir şeyle vurdu ama bunun mızrağı olduğundan emin değilim!"

"Dişlerimin derisini yüzün ve bana molerat deyin - daha önce hiç böyle bir şey görmedim, Gress! Majesteleri bir şekilde çarpma ışığını Cennet Kıran'a zarar vermesi için mi yönlendirdi? Bu *mümkün mü?* Ve daha da önemlisi, bu bir nokta mı değil mi?"

Leyda'nın holoscreen'i açılır, kıkırdarken lavanta rengi kaskı parlar.

"Harika değil mi Synali? J henüz bunu nasıl yapacağımı bulduğumu bilmiyor. Çok eğlenceli!"

Yanık göğsümde kalıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. "Ne yaptın sen?" Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Doğru hissettirdi."

İniş geliyor ama skor tabelası hiç güncellenmiyor. *Kırmızı, 1. Mavi, 0.* Bunu puan olarak saymıyorlar ama Leyda rahatsız olmuş görünmüyor. Mızrağını eline geri çağırıyor; mızrak arenanın kenarında öylece süzülüyor. Buraya kazanmak için gelmedi. Oynamak için burada.

"İşte gidiyoruz!" diye cıvıldıyor prenses, iniş telsizlerimizi kesmeden hemen önce. Mızrağımı havaya kaldırıyorum - eğer ışığı tekrar kullanırsa, vurmak için yeterince göremeyeceğim. Metalin zaten yumuşak olduğu göğsüme tekrar vurursa, kırılabilir. *Tekrar* boşaltılacağım.

"*Hatırla,*" diyor Cennetkırın. Yanıt veremiyorum, mızrağımı güçlü ve sabit tutmaya, gözlerimi kısarak yeniden ışığı beklemeye odaklanmış durumdayım. Maidenprayer yaklaşıyor, bedenim bir kez daha darbenin içine çekiliyor ve çığlık yankılanana kadar bekliyorum. Erken hamle yaparsam onu vuracağım, eminim-

Beyaz ışık kaskında öncekinden daha hızlı yoğunlaşıyor, sonra da dışarı fırlıyor. Mızrağımı tam ortasında yakalıyor ve metali eriterek uzayda hızla soğuyan sıvı gümüşten başka bir şeye dönüştürmüyor. Ve işte o an anlıyorum.

"İşte biz böyle savaşıyoruz," diyor Heavenbreaker.

Biz. Yeniden başlatma anısı. Düşüş, uzayda dönme ve atlara geri atılan lazerlere benzeyen beyaz ışık. Düşman *lazer ateşiyle* Dünya'yı yerle bir etti. Lazerler savaşma şekilleri ve küheylanların içinde, eğitimde... onlara savaşmak gibi geliyor, bu yüzden o ışığı yapıyorlar.

"Şimdi duyabiliyorum!" Leyda'nın telsizleri çatırdıyor. "Atınla konuştuğunu duyabiliyorum! Çok tatlı!"

Yorumcular, gürleyen kalabalık ve Leyda'nın neşesi beynim dönerken kaybolup gidiyor; onu göremezsem vuramam. İkimiz de bir puan alamayacağız ve fazla mesai devam edecek, devam edecek ve *devam edecek.* Sevrith gibi olacak ama daha yavaş ve daha acı verici. Lazerler yapmaya devam edecek, biz parçalanana kadar Cennetkırın'ın metalini tekrar tekrar yumuşatacak. Sorun boşaltmak değil, Cennetkırın erimiş bir cüruf yığının dönüşürse içine boşaltacak bir şey kalmayacak olması.

Bunun uzamasına izin veremem. Ama nasıl bitireceğim? Ona yaklaşıp yine de vurmayı umut edemem - yakın dövüş menziline girdiğimde kabarcıklı bir ışık çıkarıyor. Hafızamda siyah-sarı bir kaplan yanıp sönüyor -Hermann- ve daha da geriye gidersek, Rax'ın kuklayı yok ettiği zaman. Hareketlerini, ikisinin de hareket etme şeklini görebiliyorum. O kadar zarif ya da güçlü olmayacak ama...

"Onlar oyuncak değil Leyda," diyorum. Holoscreen'deki görüntüsü hareketsizleşiyor. "Onlar canlı. Hepsi canlı. Eyerde gördüğün her bir spiral bir insan. Sırf seni mutlu ediyor diye onlarla oynayamazsın."

Sesindeki çatık kaşları duyabiliyorum. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Sen benim babam değilsin."

Bir kere gülüyorum, sonra durmuyorum. Duramıyorum. Kahkahalarım seleyi dolduruyor, sayıklıyor, yükseliş hafifçe inişe dönüyor. Dravik'le konuşuyormuşum gibi geliyor. Hiç sahip olmadığım bir babayla konuşuyormuşum gibi. Kendi ilacımın tadına bakıyorum. Gözyaşlarımı hissedene kadar gülüyorum, sıcak ve ıslak ve eyerdeki spiraller merakla onları dürtmek için yükseliyor.

"Biliyorum," diye idare ediyorum. "Ama sana onun asla öğrenemeyeceği bir şey öğreteceğim."

Elimi uzatıyorum ve Cennetkırın'ın avucundan bir mızrak daha çıkarıyorum. İniş içimden geçerek bizi birbirimize doğru çekiyor. Maidenprayer'ın lazer noktası daha önce daha parlak parlıyor -Leyda'nın öfkesi çok açık. Nefes al. Rax'ın kolunun gücünü, zarif parmaklarının kıvrımını, suyun üzerinde duman gibi yürüyüşünü hatırla. O artık yok. Ama onunla rol yapmak güzeldi.

Sahip olduğum her şeyle yerçekimiyle savaşıyorum, vücudumdaki her kas yoğunlaşıyor ve sağ kolumu geri çekerken ona odaklanıyor, mızrağı yumruğumda sıkıyorum. Duruşum buruşmak, akmak için yalvarıyor, yerçekimi dayanılamayacak kadar fazla. Mızrak sapı çok dayanıksız, mızrak ucu çılgınca sallanıyor, bu yüzden onu daha yukarıya, tabanın genişlediği yere doğru boğuyorum. Sonunda, sabit nişan almak için yeterli tutuş.

Lazer Maidenprayer'ın kaskında toplanıyor, gözleri kısmak için yeterince parlak. Yine de ıskalayabilirim. Mızrak eyerinin olduğu göğüs zırhına isabet edip Hermann'ın hakemi öldürdüğü gibi onu da öldürebilir ve bir prensesi öldürmek benim için gerçek bir son olur.

Yatrice'le savaşan ben ıskalayabilirdim. Ama şimdiki ben özlemeyecek.

At.

Bileğimizi ileri atıyoruz ve gümüş mızrak havada sapan gibi fırlıyor,

yerçekimi sayesinde Helmann'dan daha hızlı ve Rax sayesinde daha isabetli. Ondan, ikisinden ve karşılaştığım her sürücüden bir şeyler öğrendim.

ata binmenin anlamı budur.

Gümüş mızrak ucu Maidenprayer'ın boş kollarının arasından kayar ve sol taraftaki püskülün derinliklerine batarak oradaki kuğu mührünü deler geçer.

65. Servo

servō ~āre ~āuī ~ātum, tr.

1. kurtarmak; güvenli, sağlıklı
hale getirmek

*Rax itilmiş Sunscreamer için onun
mutlak Sınır, kıpkırmızı jetler omurgasında
kızgın bir şekilde patlıyor.*

Ve sonra bıraktı.

Bırakmak, tutunmaktan daha zordu. O kadar uzun süre tutunmuştu ki, tutunmanın inceliklerini biliyordu, sinirlerinin o kadar derinlerine işlemişti ki, savaşması gereken otomatik bir tepki haline gelmişti. Serbest bırakmak. Hiçbir şey olmamanın nasıl bir şey olduğunu hatırla.

Yüzyılın en iyi binicisi yerçekiminin kazanmasına izin verdi. Kan akışı durdu, kalbi yeterince güçlü değildi ve bilinç kaybı hızla geldi. Karanlık, görüşünün kenarından içeri sızdı ve fikrini değiştirmek için çok geç olmadan önceki anda, kaderinin onun altında açıldığını gördü - aşırı yük, hastane yatağı, mahkum, korku. On yıldır eyer üzerinde ilk kez korku hissetmişti.

Ve sonra onu bütün olarak yuttu, kemikleri ve her şeyiyle.

*Ama bu son değildi. Karanlığın derinliklerinde renk gördü: ten, saç ve gözler. Lithroi'li adamdı bu; bembeyaz, yumuşak ve gerçek sesinin mükemmel bir kopyasıyla konuşuyordu ve Rax bunu hissedebiliyordu; bu daha önce de olmuştu ama Rax'a değil. Başka birine olmuştu. Halüsinasyon değil, **rüya gibi bir anı.***

"Tavşanın ne anlama geldiğini unuttular, Synali."

*Rax, Synali'nin bedenindeydi, nefret ve acı veren morluklar ve onu her yerde takip eden o keskin koku -tatlı ve bakırımsı ve o kadar **yakındı ki** alay ederken kalbinin çılgınca atmasına neden oluyordu.*

"O zaman bu ne anlama geliyor, ihtiyar?"

Lithroi'li adam sabırla bastonuna baktı. "Eski Dünya'da tavşan, besin zincirinin temel taşlarından biriydi, güneşin bitkileri yetiştirmesi ile

otlar ve bu otları yiyenlerle beslenen hayvanlar. Tavşanın on bin düşmanı vardı: kurtlar ve kaplanlar, engerekler ve kartallar ve tilkiler. Ve yine de hayatta kaldı."

Rax zihninin farklılaştığını hissetti, şimdi dikkatle dinliyordu.

"Tüm Dünya tavşana karşıydı," dedi Lithroi. "Yine de Dünya tavşana güveniyordu. O besledi. Hayat verdi. Bu İstasyonun soyluları aslanı besleyenin tavşan olduğunu unuttular, tersini değil."

O ve Rax kararlılıkla yukarı baktılar. "Ne olursa olsun beni öldürecekler."

Lithroi'li adam o kadar parlak gülümsedi ki güneşe benziyordu. "Önce seni yakalamaları gerekecek."

66. Sanitas

sānitās ~ātis, *f.*

1. sağlık

2. akıl

sağlığı

Mirelle, özel bir locanın kadife koltuklarından Synali von Hauteclare'in miğferini yavaşça çıkarmasını izler. Sıhhiye atlarının ışıkları tenini yakuta boyuyor. Korkunç görünüyor; saçları terden sırılsıklam, dudakları yırtık pırtık, makyajcının çürüklerini kapatmak için yaptığı her girişim şimdi terden lekelenmiş. Zarafet yok. Edep yok. Sadece mücadele. Sadece aşırı yüklenmeye yakın bir kız.

Yaşlı biniciler onun kadar gümüş rengi kanamazlar.

Atında bir sorun var. Hellrunner'da da.

Büyükanne sık sık merakın soylu bir kadına yakışmadığını, Havva'nın çöküşü ve bilge adamların felaketi olduğunu söylerdi. Rax'in Synali'ye olan takıntısı Mirelle'i onda tam olarak ne gördüğünü merakla araştırmaya zorladı. Hellrunner'daki tüm SCC kayıtlarını yıllar önce tüketmişti ama Heavenbreaker'daki kayıtlar da bir o kadar eskiye gidiyordu; 354 yıl önce, daha sonra Heavenbreaker olarak bilinecek A3 kaydedilmişti. Tam olarak Hellrunner'ın A4'ünün etkinleştirildiği ve Ressimus Hanesinin İstasyonun ilk kralı olarak kontrolü ele aldığı yıldır. Ancak Heavenbreaker'ın kayıtları Hellrunner'ın kilerden daha fazla bilgi içeriyordu; yakınlardaki bir asteroit alanında birlikte bulunmuşlardı - düşman tarafından İstasyonla birlikte ışınlanan Savaşın kalıntıları. Sadece Hellrunner hemen yeniden kullanılmış ve aktif hale getirilmişti;

Heavenbreaker üç yüz yıl kadar kayıtlardan kayboldu, ancak Astrix vel Lithroi atının haklarını satın aldığında, ona isim verdiği ve bir genç olarak onu ayarlamaya başladığında tekrar ortaya çıktı. Cehennem Koşucusu'nun binicileri hiçbir zaman uzun ömürlü olmadı, Cennetkırın'ınki de olmayabilir.

Heavenbreaker her ne ise, Hellrunner kadar güçlü olabilir. En az onun kadar tehlikeli ve bir hainin elinde. Lithroi kazandı. *Yine kazandı.* Ailesinden biri daha ölecek. Belki de hep böyle olması gerekiyordu.

-Belki de Tanrı, Mirelle'in başından beri kuduz köpeğin öldürme çılgınlığına son verecek kişi olmasını istiyordu.

Yanındaki koltuk boştu; Rax hiç gelmemişti. Eğer gelseydi, ellerinin kolçaklara yapışmış olacağını, gözlerinin arenanın ortasındaki şişirilmiş holograma, katilin kederli yüzüne dikilmiş olacağını biliyor.

Mirelle göğsündeki kıpırtıyı bastırır. Evlilik aşk için değildir. Çocukluk aşk içindir, kaçamaklar içindir, duygular içindir ve o artık kesinlikle bir çocuk değildir. Evlilik oyunun bir parçasıdır; bir seçim değil, bir görevdir. Bunun diğer soylu kızların başına geldiğini gördü; çocuklar olacak, ilişkiler olacak. Nefret, tiksinti ve en iyi ihtimalle uyumlu bir kayıtsızlık olacaktır. Savaş hakkında ne kadar çok kitap okumuş olursa olsun -savaşa başlamadan önce birbirlerine yemin eden şövalyeler, cesur hayatlarının son anlarında birbirlerini sonsuza kadar seveceklerine dair mırıldandıkları sözler- soyluların aşk için evlenmelerinin imkansız olduğunu biliyor.

O halde neden Rax'in katile bakıyor olması *fikri bile* onu yiyip bitiriyor?

"Ve maç sona erdi, millet! Synali von Hauteclare bir mermi mızrak saldırısıyla kazanıyor! Ekselansları daha önce de sahada aceleci davranmıştı ama hiç böyle olmamıştı - eminim küheylan ustaları o lazerleri nasıl yaptığını öğrenmek için etrafı saracaklardır! Kaybından dolayı biraz üzgün olsa da prensesin durumunun iyi olduğuna dair haberler alıyoruz. Gelişmeler oldukça daha fazla bilgi vereceğiz."

Kalabalık çılgınca alkışlıyor, "*Synali, Synali, Synali*" sloganları Mirelle'in ruhunu dişleyen şeytanlar gibi. Ayağa kalkar, soluk pelerini yere yuvarlanır ve tam kanatlı aslan amblemini yayar ve sesi karanlık, boş kutuya soğuk kesilir.

"Görünüşe göre bir sonraki rakibi ben olacağım."

-1. Litatio

litātiō ~ōnis, f.

1. başarılı bir fedakarlık

Rain, Synali'yi turnuva salonundan çıkarken yakalamak için çok geç kalmıştır, güvenlik onun hovercarriage'e binmesine yardım ederken kalabalık iyice sıkışmıştır. Green-One Rain'in pinglerine cevap vermedi, sorular salonun merdivenlerinde gözlerinin önünde uzun ve mavi bir şekilde kayıyordu.

Bunca zamandır biliyor muydun?

Yeşil mi?

Cevap ver bana.

Kimin için çalışıyorsun? Çünkü bunun artık Web'in iyiliği için olmadığını biliyorum.

Yalandı! Bana YALAN söyledin.

Beni manipüle ettin.

Kalbinde hiçbir zaman şimdikinden daha fazla öfke barındırmamıştı - Violet-Two öldüğünde bile, babam öldüğünde bile. Cevap yok. Tabii ki yok- Lithroi adamının planlarının resimlerini otomatik olarak Green-One'a gönderdi. Ve Green'in ondan istediği tek şey buydu. Tüm bunlar bunun içindi; korumak, engellemek, intikam almak için değil, o çok nefret ettiği oyunu oynamak için. Rain'in başı zonkluyor, toz ve tozsuzluk içini düğüm düğüm ediyor ve sendeleyerek kendisine doğru gelen bir çifte çarpıyor, yere yığılırken sırtına sert mermerlerle vuruyor.

Ve sonra, nihayet, bir cevap.

GREEN-ONE: *Aylar önce o Synali kızını bağışlamayı sen seçtin, ben değil. Bu korkunç planı sen devreye soktun. Ölen herkes - Endurance, Theta-7, aile üyelerimizin her biri-senin yüzünden öldü. Senin merhametin. Bir anlık zayıflığın hepsini öldürdü.*

Parmakları seğiriyor, deri eldiveni hologramın üzerinde sallıyor.

Kimin için çalışıyorsun?

GREEN-ONE: *Kendini gerçekten de soylu bir Hanenin sözleşmesini yerine getiren tek Örümcek mi sandın? Kendini seçilmiş tek kişi mi sandın? Daha somut bir amaçla görevlendirilen tek kişi?*

Bu Green-One değil. Bu daha geveze, daha zalim biri. Onda Değişmiş ya da belki de Rain onu hiç tanımamıştı ve bunu ciğerlerinin arkasında hissedebiliyordu - bilinçsizliğin nefessiz pençesi, göğsünün çökmesi, vücudunun son bükülmüş çizgisine ulaşması.

Kim, kardeşim?

GREEN-ONE: *Münzevilere söyledim. Senin için geliyorlar.*

Yanıp sönen imleç. Yuvarlanan kalabalık. Rain'in gözleri kayıyor, soluyor ve bulanıklaşıyor, bir sonraki kelimeleri yakalamaya çalışıyor.

GREEN-ONE: *Ressimus Evi.*

Kral. Bunca zamandır, Yeşil-Bir kralın suikastçısı mıydı?

Dünya döner ve o kalabalığın arasından sendeleyerek uzaklaşır, saklanacak bir yere gider. Rain artık onu görmüyor. Artık hiçbir şey göremiyor, yapay gökyüzünü bile.

Ama yakındaki bir çatıda, safir çivili bir keskin nişancının dürbününden

Tüfeğini turnuva salonunun kapısına doğrultur, biri onu görür.

67. Trucido

trucidō ~āre ~āuī ~ātum, tr.

1. katletmek; katliam
yapmak

Yapay güneş ışığı malikânenin penceresinden beyaz çarşaflarımın üzerine vuruyor; dışarıdaki kurumuş ağaçlar ve solmuş çimler, herhangi bir yeşillikten çok daha rahatlatıcı. Gözlerim, elindeki umber mızrağı, tüy şeklindeki miğferi, tüy şeklindeki topukları ve göğsündeki şahin mührü ile vis üzerinde süzülen kan kırmızısı ata odaklanıyor.

"Maçın sonu geldi! Buna inanabiliyor musun, Bero-Rax Istra-Velrayd ilk turda üst üste altı karşılaşma kazandı!"

"Bu neredeyse kitaplara geçecek bir rekor, Gress bunun gibi iki tane daha yaparsa adını Prens Lisander, Dyana de la Valfori ve diğer tüm en büyüklerle birlikte Yüce Şövalyeler Salonuna yazdıracak!"

Rax'in maçının tekrarını kare kare izliyorum, mızrağının rakibinin kaskına projeksiyon kılıcının kağıda saplanması gibi saplanmasını izliyorum - sanki uzayda dakikada çift haneli parslarla ilerlerken çoklu kuvveti altında bir kaska vurmak en kolay şeymiş gibi. Artık biniciliği daha iyi bildiğimden, ne kadar yetenekli olduğunu görebiliyorum; zayıflığı yok, güvenmiyor, tıpkı Mirelle gibi. Daha iyi. Hayır... mesele Rax ile *daha iyi* olmak değil, bu bir *varlık meselesi*; Mirelle kusursuz bir şekilde hareket ediyor ama Rax'ın atı onun bedeni, nefesi, yaşam gücü. O hareket eder ve evren de onunla birlikte hareket eder.

Dravik açık kapıyı çalıyor. Luna onu karşılamak için yataktan atlıyor ve heyecanla havlıyor. Yanına gidip bir sandalyeye oturduğunda ve Luna sakinleştiğinde sesimi buluyorum.

"Leyda düşmanın gerçekten ölmediğini söyledi. Yaralandıklarında

sinir sıvısının içine girip oradan yeniden büyümeye çalışıyor... anılarımızı yiyerek. Zihinlerimizi."

Prens hafifçe gülümser. "Düşünceler, anılar - bir zihnin içinde ne varsa, onu yemek için evrimleştiler. İnsanlardan önce, birbirlerinin zihinlerini yerlerdi. Sanırım buna kitlesel birlikte yaşama parazitliği deniyor. Karıncalar gibi, eğer yemek için başka karıncalar yetiştirebilselerdi ve bu karıncalar ölmeyip sürekli yeniden büyüselerdi."

Omzuna boş boş bakıyorum, sözlerinin üzerimden ve içimden akıp gitmesine izin veriyorum ve yükselen paniğe teslim olmamaya çalışıyorum.

"Bu nedenle, zihinsel olarak birbirlerine bağlıdırlar. 'Kovan zihni' ve 'sinir ağ' terimleri at ustaları tarafından ortaya atılmıştır, ancak hiçbiri varlıklarının tam derinliğini kapsamaz. Çok az insan kelimesi bunu ifade eder."

Sandalyede arkasına yaslanır. Odanın köşesindeki perde, görünmez bir kadın şeklinin etrafında dalgalanıyor.

"Tüm canlıların enerjiye ihtiyacı vardır. Düşman da farklı değildir. Biniciler enerji kaynağıdır. Savaş şövalyelerinden beri hep öyleydiler. Savaş sonrası teknoloji, düşmanı inceleyerek türetilmiş melez bir şeydir. Sert ışık onların lazer yapımının bir türevidir. Eyerler onların tabutlarıdır, bataryalara dönüştürülmüştür. Anti-gravite onların karanlık madde dışıkları incelenerek yaratıldı. İstasyonun ana reaktörünün kendisi de beslenen dev bir eyerdir."

Hançer gibi bir nefes çekiyorum. "Kafalar okyanusun altına gönderiliyor-

" "İstasyonun ana reaktörü orada, sinir sıvısıyla dolu. Buna 'çekirdek' yeterince yüksek yetkiye sahip olanlar tarafından."

"Ana reaktörü gördüm," diye iddia ediyorum. "Güneş enerjisiyle çalışıyor. Orta Bölge'de-"

"Gerçek çekirdek tarafından üretilen enerjiyi rafine etmek için kullanılan kullanışlı bir kopya. Halka hala hayatta olan bir düşmanın çabalarını kullandığımızı söylemek moral açısından iyi olmayacaktır ve moral, zorunluluk ile tam bir kaos arasında duran tek şeydir."

Çarşaf larımı sıkıyor ve göğsümdeki etli yara izine odaklanıyorum. "İnsanların beyinlerini... dev bir eyeye mi veriyorlar?" Onun sessizliği, benim dehşetim. "Ölen herkes, her halktan insan, annem-" Kelimeleri dişlerimin arasından zorla geçiriyorum. "Hepsi mi? Dört yüz yıl boyunca mı?"

"Doğmak için çok uğraşıyorlar."

Prens de ben de sese kilitlenmiştik; Quilliam kapının girişinde duruyordu, gözleri cam gibiydi ve elinde bir sürahi çay vardı. Burnunun altından ve bıyığından gümüş bir akıntı damlıyor... tıpkı benim kanadığım zamanki gibi. On saniye boyunca kıpırdamıyor, onun yerine köşedeki perdeyi izliyor. Dravik ayağa kalkıyor ve şimdiye kadar duyduğum en nazik ses tonuyla yaşlı adamın titreyen ellerinden sürahiyi alıyor. "Teşekkür ederim, Quilliam. Hepsi bu kadar."

Quilliam ağırlığın kalkmasıyla sarsılır, sanki aklı başına gelmiş gibi burnunu çeker ve odadan geri geri çıkar. Tüm bu zaman boyunca... hiç de alerji değildi. Yavaş yavaş aşırı yükleniyor, tıpkı benim gibi.

"Sen-" Dravik'e dönüyorum. "Quilliam'ın *binmesine* izin mi verdin?"

"Yardım etmek istedi. Anne Cennet Kıran'da aşırı yüklendikten sonra, kral onu yok etmek için Esther'e gönderdi. Ama hayatta kaldı. Onu bulduğumda çok kötü durumdaydı. Uygun bir binici bulana kadar onu sürekli bakım modunda tutmak için enerji sağlamam gerekiyordu. Quilliam periyodik olarak eyerine oturmayı teklif etti."

"Onun," diye düzeltiyorum, kararlı bir şekilde. "*Onun* eyeri. Bunu bana sözleşmemizin başında söylemeyi düşünmedin mi?"

"Kendiniz anlamamış olsaydınız bana inanır mıydınız? Size düşmanın hayatta ve eyerde olduğunu söyleseydim, beni *daha çok* bir deli olarak düşünmez miydiniz?"

Luna ayağa kalkıyor ve odanın içinde toz parçacıklarını kovalıyor, saf bir neşe içinde onları ısıyor. Köşedeki perde boş, havada sallanıyor. Dudaklarımı kapatıyorum.

"Bu galibiyet için alacağınız ödülün ayrıntılarını size göndereceğim. İyi dinlendiğinizden emin olun, bu gece üçlü bir konferans var. İlkini tekrarlanmamasını sağlamak için bu kez ben de katılacağım."

Rax ile konuşurken demek istiyor. Rax ve Mirelle bana yardım ediyor. Bir parçam Dravik'ten nefret ediyor ve nefret edemiyor ve ağzından dökülenler ne kalmasını ne de gitmesini istiyor, bir şey, herhangi bir şey.

"Annen gerçekten de Cennetkıran'ın eyerinde. Bundan eminim."

Dravik eşikte duraklar.

"Leyda'nın annesi Hellrunner'ın eyerine aşırı yüklendi ve şimdi onu görebiliyor. Eyer onları hatırlıyor. Bu yüzden Astrix'i görebiliyoruz-seni, beni, Quilliam'ı. Sevrith'i hiç gördün mü?"

Dravik'in anlaşmazlığı o kadar küçük ve kederli ki sadece kaşlarını oynatıyor.

Bir nefes çekiyorum.

"Sadece ben o zaman. Ama neden sadece biz? Rax geçmişte Sunscreamer'da aşırı yüklenen herhangi bir binici gördüğünden bahsetmedi. Mirelle de öyle. Neden sadece Hellrunner ve Heavenbreaker? Luna'daki gerçek yapay zeka Heavenbreaker'ın içinde bir şey tutuyor. Neden? Neyin içerde tutulması gerekiyor?"

Aramızda bir ip dalgalanıyor. O ipliği kesiyor, kabaca ayrılıyor ve Quilliam elinde bir kap sıcak çikolatayla içeri giriyor, şimdi çok daha akli başında görünüyor.

"Kendinizi daha iyi hissettiğinizi görmek güzel, bayan. Biraz endişe verici olsa da galibiyetinizi izlemek çok heyecan vericiydi."

Yatakta doğrudum. "İzledin mi?"

"Tüm maçlarınızı izliyorum, bayan." Gözlüğünü açıyor, holografik ekran dikkatle etiketlenmiş bir kayıt klasörünü aşağı kaydırıyor - Bayan *Yatrice del Solunde*'ye karşı, Bayan *Majestelerine* karşı. "Birçok maçınızın önemli anlarını herkesten önce vis'e yüklerken buluyorum kendimi.

-Halk arasında oldukça popülerler. Birçok görüşüm var."

Gözlerindeki gurur, ışık yılı öteden gelen bir yıldız gibi parlıyor.

"Yaptığım hiçbir şey gurur duymaya değmez," diye mırıldanıyorum.

Quilliam sessiz, çikolata kabından çıkan buhar spiral çiziyor ve sonra: "Senin ve ustanın yaptığı şeyin çok acımasız olduğunu biliyorum," diyor yavaşça. "Ama ne kadar sıkı çalıştığınızı, ne kadar acı çektiğinizi hatırladığımda... zorluklar karşısında zafer kazandığınızı gördüğümde, sizinle gurur duymaktan kendimi alamıyorum, bayan."

Kolye ucumu sıkıyorum ve ilk defa olduğunu hissettiğim bir şekilde ona gülümsüyorum.

68. Proelium

proelium ~(i)ĩ, *n.*

1. bir yarışma veya
çekişme

Rax Istra-Velrayd stüdyonun lavabosunda sabit
duruyor ve gümüşün süzülüşünü izliyor.

Son bir kez burnunu siler ve doğrulur, göğüs ceketinin kanlı yakalarını düzeltir. Burnundan kan gelmesini tercih ederdi. Bunun her altı saatte bir olmamasını tercih ederdi. Ama hayatında tercih ettiği şey, tarihsel olarak görmezden gelinmiştir.

Rax tercih ediyor ama pişman değil. Synali'nin ne demek istediğini bulmuştu. Kendinden geçerek onun anısına bağlanmayı başardı - nedeninden emin değil ama artık mantık gibi, temel matematik gibi biliyor; rüyada gördüğü anıların kaynağı eyer. Aşırı yüklenmek üzere olan binicilerin rüyayı bu kadar sık görmesinin nedeni budur; eyerde ne kadar çok zaman geçirilirse, sinir sıvısı o kadar çok maruz kalır ve rüya o kadar canlı olur. Anıların nereden geldiğini bilmek zihnini rahatlatır. Eninde sonunda onu öldürecek ama en azından artık *biliyor*.

En azından eyerde bayılırsa onu görebilir. O olabilir. Gerçek hayatta onunla birlikte olamasa bile onun yanında olabilir.

Üçlü konferansta otururlarken ona ulaşmak için can atıyor ama Lithroi'li adam kalabalığın içinde çok yakın oturuyor ve Rax'in iki kızın ortasında göz kırpmasını ve nefes almasını izliyor. Mirelle siyahlar içinde sağında, Synali ise maviler içinde solunda oturuyor; saçları kısa ve koyu renk, o güzel buzdan gözleri ise öne doğru perçinlenmiş. Kameralar durmadan yanıp sönüyor. Eli masanın altından onunkine doğru seğiriyor, tüm vücudu ona tekrar yakın olmak için köpürüyor. Artık onun nasıl hissettiğini ve tadının nasıl olduğunu bildiğine göre, bilmemesi mümkün değil ve bu bir *işkence*.

Flash.

"Leydi Synali, bir sonraki yarışmada Leydi Mirelle ile karşılaşacağınız için gergin misiniz?"

maç mı?"

Flaş. Synali'nin ona bakmadan hareket ettiğini hissedebiliyor - dizlerini kavrarken sıcaklık ve yakınlık.

"Sinirlerimin duygularımı yönetmesine izin vermeyecek kadar ilerledim."

Flash. Mirelle'in kahkahası sıfırın altındaki buza doğru kayıyor. "Duyguların olduğundan emin misin, katil?"

Işıklar söner. Yedek jeneratörler çalışır.

Flash. *Flash. **Flashflashflash.*** Karanlık stüdyoda "*katil*" ve "*neden bahsediyor?*" gibi sessiz mırıltılar yankılanıyor. Lithroi'li adam ayağa kalkar, bastonu bir uyarı gibi önünde dimdik durmaktadır.

Mirelle bilmiyor ya da umursamıyor, kahkahası kendi üzerine çöküyor. "Sen adsız, unvansız ya da onursuz küçük bir sahtekârsın. Ve bunu sana sahada göstereceğim."

Rax sandalyesinde ilerlemeye başlar - Mirelle *asla* diğer binicileri aşağılamaz; onlarla dövüştükten ve onları yendikten sonra belki, ama daha önce *asla*. Bu ona defalarca söylediği şövalyelik kurallarına aykırıdır: çarpışana kadar yargılamak yok. Bir sorun var - bir şey *oldu* ve o bunu fark edemeyecek kadar Synali'ye odaklanmıştı ama şimdi fark ediyor. Mirelle'in rimelinin bulaşması, çenesinin gerilmesi. Acaba...

Terren Helgrade kayıtsız. "Leydi Synali'nin rütbelerinin yükselişini izlemek... Sanırım tüm İstasyon adına konuşursam, son derece eğlenceliydi. İki gün içinde onunla dövüşeceksiniz, değil mi Leydi Mirelle? Ona söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Mirelle'in gözlerindeki su çeliğe dönüşür. "Şimdi teslim olmanı kabul ediyorum."

Synali'nin nefesi aynı anda kesilir ve serbest kalır. "*Asla.*"

Rax ayağa kalkıyor, ev sahibini işaret ediyor ve yapabildiği en iyi altın sırtışı sergiliyor. "Bence bu iyi. Burayı aramalıyız -herkes belli ki yorgun-"

"Ata binmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

Synali'nin kuzenine yönelttiği yumuşak soru araya girer. Flash. Kralın atlısı da aynısını sordu. Mirelle boynunu dikleştirir, öne bakar ama asla yana bakmaz.

"Onur demek, hain."

Flashflashflash. Synali'nin buzdan gözleri ona doğru titreşir, soğuk ve geçirimsizdir.

"Ata binmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

Kızın sert bakışları onun tüm düşüncelerini kesiyor. Bu, cevabın kendisi olan bir soru, kapalı bir döngü -yükseliş ve alçalış. Ağzı açılıyor; ona vücudundaki tüm yakıcı gerçekleri verecek, her zaman- tek yapması gereken sormak.

"Yaşamak demektir."

Flash. Flash. Flash.

"Ne-" diye başlıyor ev sahibi, gergin bir şekilde gülümseyerek. "Binicilik sizin için ne anlama geliyor, Leydi Synalı?"

Rax onun bakışlarının kalabalığın önünde duran prenze kayışını izliyor ve sonra gözleri birlikte kayıyor - stüdyonun kimsenin durmadığı gölgeli bir köşesine - ve kameralara geri döndüğünde yüzündeki tek şey belli belirsiz, korkunç bir gülümseme.

0. Caeruleus

caeruleus ~ea ~eum, *a.*

1. mavi

2. gökyüzü ile bağlantılı; göksel

Münzeviler sonunda Rain için stüdyonun arkasındaki bu ara sokağa geldiler ve onu kolay bir ölüm olarak bulacaklar.

Savaşmalı. Hayatta kalma içgüdüleri her ne şekilde olursa olsun Tehlikeyi geri püskürtmek için ne kadar sert olursa olsun, ama Örümcek olan ve insan olmayan kısmı - Baba olan ve oğul olmayan kısmı - biliyor: savaşmanın faydası yok. Her şeyini kaybetti. Ağ'ı yok. Ailesini de. Yeşil-Bir onu herhangi bir hançerin öldürebileceğinden çok daha iyi öldürdü ve o da borudan boruya sendeleyerek, duvarlardan yaşamı kazıyarak -su ve küf, organlarını kemiren toz isteklerini durduracak herhangi bir şey. Synali'nin yüzünü holoscreen'de görmüştü ve loş bir parçası ona ulaşmak için son bir çabayla vücudunu Orta Koğuşa doğru süründürdü. Ama münzeviler durdurulamazdı, sadece geciktirilebilirdi ve şimdi buradaydılar. Ayak seslerini çok geç duyuyor -şimdiye kadar fark edilemeyecek kadar iyi. Ondan daha iyiler.

Yağmur eğiliyor, kapüşonundan pas damlıyor ve titreyen eliyle bir duvara dayanıyor.

"Bir örümceğin kaderi diğer örümcekleri yemektir," demişti babam bir keresinde. *"Bu şekilde hayatta kalırlar - yamyamlık. Biz insanların düşünülemez olarak gördüğü şeyi, bir örümcek yaşamaya devam etmek için yapar."*

Ayak sesleri yaklaştıkça, içinde bir şeylerin kıpırdadığını *hisseder-şimdi* öleceği için pişmanlık. Yeşil-Bir'i yanına almadığı için. Synali'ye içinde bulunduğu tehlikeyi asla söylemediği, bunu asla durdurmadığı için. Ve sonra, o ezici pişmanlık sarmalında *tuhaf bir* şey olur; münzevinin ayak seslerine üçüncü bir adım daha eklenir, kırık asfalt üzerinde sert ahşap bir adım... bir baston.

Bir kılık mı? Belki, ama bir münzevi avına yaklaştığında bu tür aksesuarlardan vazgeçerdi. Yağmur çok geç döner, hançerini çok geç çeker ve terleyen boğazına sapı safirlerle süslenmiş bir projeksiyon kılıcının vızıltısını durduramaz. Sulu boya gibi soluk bir adam kılıcı tutuyor, yüzü yumuşak ve yumuşak, suikastçıya gülümsüyor.

"İyi akşamlar."

Rain ölümcül bir şekilde hareketsiz dururken kılıcın kenarı dişlerini adem elmasının üzerinde yanık izleriyle test ediyor. Eğer bu adam onu öldürmek isteseydi, konuşmasının bir anlamı olmazdı. O bir münzevi değil; o bir soylu - safirler bu kadarını ele veriyor. Ama *bu kadar* iyi bir asil mi? Hangi haneden? Mavi safir... Trentoch mu? Hayır, onlar çivit ve su rengi ve bu kamış ağacı gümüşü, Synali'nin atı gibi eski ay ışığı. *Lithroi*.

Sürgün edildiği söylenen
prens. "Seni tanıyorum," diyor
Rain usulca.

Lithroi kıkırdıyor, yankısı ara sokağı ürpertiyor. "Bu işleri biraz daha kolaylaştırıyor, değil mi?"

"Sen Polaris'in liderisin."

"Adaletin gerçek lideri yoktur," diye düzeltiyor adam. "Ama ben onun sis perdesiyim."

Yağmur'da Yeşil-Bir'in yalanından bir şeyler kalmış -asillerin hayatlarla oyun oynaması- ve kalbi zayıf bir şekilde sızlıyor. "Bu isyan senin için bu mu? Sadece bir sis perdesi mi?"

"Bağışlayın beni. Yanlış söyledim, bu çok önemli bir sis perdesi. Öyle olmalı. Babam çok ciddi durumlar dışında kolay kolay dikkati dağılan bir adam değildir, anlarsınız."

Holoscreen üstlerinde bir tekrarla titreşiyor. Synali'nin terden sıırılsıklam olmuş yüzü ve fırlattığı mızrağın prensesin püskülünü delişi.

"Onu kullanıyorsun," diyor Rain. Adam daha geniş gülümsüyor.

"Hepiniz 'kullanım'ı ve bunun gerçekte ne anlama geldiğini bilirsiniz, Sör Örümcek."

Bu adamın planları herkesi öldürecek. Synali'ye söyleyemez, ama burada, şimdi, kendisinden geriye kalanlarla bunu durdurabilir. Bir örümcek başka bir örümceği yiyor.

Silahı yok ama kemikleri hâlâ keskin. Projeksiyon kılıcından kaçılmaz, ama eğilebilir, sadece boşluk bırakacak kadar ama deriyi delecek kadar değil ve Rain eğilerek adamın karnının altına bir yumruk atar, ama kılıç *çoktan oradadır*, eklemleri kemiğe kadar cızırdar ve

Her yerde yanık et kokusu. Yağmur etrafını sarar, ama kılıç yine *oradadır* ve bıçak dirseğinin beyaz kemiğine ulaşana kadar ceketini, derisini ve siniri yakar. Soğuk, keskin hava bir kesikteki tuz gibi ona çarpıyor ve çığlık atıyor, onun aksine, artık bir örümcek değil, daha yüksek sesli ve daha beceriksiz ve daha az bacaklı, daha az ağırlı, daha az *aileli* bir şey. Kılıç her iki Aşıl tendonunu da keser ve dizlerinin üzerine çöker, buz gibi bir bakışla prence bakar.

"Seni... piç kurusu."

Lithroi gülümser. "Ve sen de aynısın. Sen Synali von Hauteclare'in üvey kardeşisin."

Rain'in gözleri stüdyodan uzaklaşan, gümüş ve mavi renkli hovercarriage'e kayıyor. "*Hayır*. Yalan söylüyorsun."

"Sık sık. Ama şimdi değil." "Ben-"

"Kesinlikle yapabilirsin. Tek gereken bir gece ve iki kişi. Dük Farris Hauteclare sağduyusuyla tanınmazdı. Synali'nin genelevden kaçıp saklanan annesinin aksine, sizinki doğum sırasında öldü. Hanımefendi Hauteclare Hanesi'yle temasa geçti ve onlar da seni Örümceklere teslim etti."

Rain hiç tanımadığı, her zaman ve gerçekten kız kardeşi olan kadın için kalbinin ikiye ayrıldığını hissediyor. Lithroi'li adam daha geniş gülümsüyor.

"Sana bir seçenek sunmama izin ver: burada öl ya da onu korumamda bana yardım et." "Korumak mı?" Rain kan tükürdü. "Onu başka bir savaş başlatmak için kullanıyorsun. "Onu başka bir savaş başlatmak için kullanıyorsun."

Annenin yaptığı küheylan -içindeki şey-" Ciğerleri tıkırdayarak soludu. "Ben *gördüm*. Hayatta kalan son kişi hepsini kontrol ediyor, onlara ne yapacaklarını söylüyor. Onları uysal tutuyor. Kraliçe aşırı yükleme yapmadı, Heavenbreaker'ın içindekini *besledi*. Synali bunca zamandır onu besliyordu... tıpkı kralın atlıları gibi. Hellrunner'daki iyi beslenmiş, daha güçlü, çok daha *güçlü*. Ama sen onu devirmek için yeni bir tane doğurmaya çalışıyorsun."

Lithroi ona sabırla gülümsüyor.

Rain'in etinin dağlandığı her yer, "Ölüyü geri getiremezsin" derken her nefeste acı çekerek geriliyor.

Adam gözlerini oyacak kadar büyük gülümsüyor.

"Ah, ama Sör Örümcek, ya başlangıçta hiç ölmemişlerse?"

69. Confractus

confractus ~a ~um, *a.*

1. (*bir yüzeyin*) kırık

Moonlight's End'in bir kapı zili var ve ilk kez çaldığını duyuyorum.

Quilliam cevap vermiyor, Dravik de öyle. Arayan her kimse ısrarla çalmaya devam ediyor, ben de girişe yönelip kameraya bakıyorum. Uzun boylu, geniş göğüslü, dağınık platin saçlı. Rax. Nefes al. Bir tur kaldı, sonra çeyrek finaldeyim. Bunu kazandığımda, Hauteclare Evi silinecek. Önemli olan tek şey bu.

Kapıyı açıyorum ve Rax'in sıcak kıızılağaç bakışları parlıyor. beni bulur. "Hauteclare! Sen-"

"Burada olmamalısın," diye kestim sözünü. Aslan kemiği yüzündeki gerginlik sertleşiyor.

"Biliyorum, ama... Şimdi ne demek istediğini anlıyorum. Anıları görmek hakkında. Eyerde kendimden geçtim ve seninkilerden bazılarını gördüm ve-"

Kaskatı kesildim. "Belki de anılarımı görmeni istemediğimi düşünmedin mi?"

"Bu sadece... *oldu*. Bunu ben seçmedim."

Hayatımı görmesi fikri -çocukluğumun sefaletini, neşesini, acısını, genelevini... Bedenim ona uzanmak, kollarında rahatlamak istiyor ama aklım daha iyisini biliyor. Kapıyı kapatmaya başladım.

"Babası öldü," diye ağzından kaçırdı Rax. İkimizin de bildiği tek bir *kız* var. "Babası..." Duraksıyor, gerçeğe mücadele ediyor. "Öldürüldü. Çünkü

sen-" Boğazı düğümleniyor. "Ve pinglerim hala bloke, bu yüzden ben-"

Kızılağaç gözleri yolculuk, ezber, özlem gibi dolaşüyor beni. Gerçek için, benim için... Hangisi olduğundan emin değilim. Onun ne hissettiği hiç önemli değil. Bu gerçek, eyer değil ve gerçekte biz tamamen farklı bahçelerde tamamen farklı canavarlarız. Ama bana her şeyi yerli yerine oturtan son yapboz parçasını getirdi; Mirelle'in üçlü konferanstaki soğuk öfkesi anlam kazanıyor. Artık çok sevdiği birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyor. Birbirini yok etmek Hauteclare'lerin kanında var, bunu bana babam öğretti. Mirelle Rax'ın nişanlısı, tabii ki endişeleniyor; müstakbel kayınpederi benim yüzümden öldü.

Artık onun da ailesi.

"Titriyorsun." Sesi düşüncelerimi böldü. Başımı kaldırıp kapının üzerindeki elimin titrediğini görüyorum. Uzanıp sıcak parmaklarını soğuk parmaklarıma doluyor ve ona yaslanıp her şeyi anlatma dürtüsüyle savaşıyorum; bahçeleri, kafaları, çekirdeği, Heavenbreaker'ın içinde ne olduğunu. Ona gerçeği söylersem, bu onu sadece satranç tahtasına daha yakın bir konuma getirecek. O harika bir binici ama kötü bir piyon olur ve bu satranç tahtası onun hafif gülümsemesi için çok ağır.

Ölmeni istemiyorum.

"Mirelle'in babası öldüyse," diyorum, "o zaman annemi öldüren yedi kişiden biri o demektir."

Acı yüzünde boş bir şekilde parlıyor, ama iyileşmesi keskin. "Bunu yapmaya devam etmek zorunda değilsin, Hauteclare."

Midem bulanıyor. Asla anlamayacak, değil mi? *Düzelecek. Sertleşecek.*

"Evet biliyorum," diye düzeltiyorum. "Bu bir intikam."

"En iyi intikam -ya da ne olursa olsun- yoluna devam etmek, iyi bir hayat yaşamaktır. Bırakın yaptıkları kötü şeylerle yaşasınlar."

Gülüşüm tamamen dişlerden oluşuyor. "Onları yalnız bırakırsam, gelişmezler mi? Sence şanlı Hauteclare'lerden herhangi biri ellerinde bir piç ve hasta annesinin kanı varken bir saniye bile düşünmez mi? Benim ölümüm altında birliklerini kutlamayacaklar mı? '*Onurlarının*' '*korunmasını*'? Ben öldüğüm için daha da iyi hayatlar yaşamaya devam etmezler miydi?"

Sessizliği cevabın kendisidir.

"Ben gittiğimde onlar gözlerini bile kırpmazken benden gerçekten hayatıma devam etmemi mi istiyorsun?"

Avlu tüm tövbekâr, boş gözlü mermeriyle bizi izliyor.

Melekler. Artık yutulamayacak kadar acı gelene kadar gülüyorum.

"Karakterin hakkındaki ilk değerlendirmemin arkasındayım Velrayd, sen bir aptalsın. Yetenekli bir aptal, ama yine de bir aptal."

Bakışlarındaki kızılağaç alev alev yanıyor, eli elimi sıkıyor. "Bırak içeri gireyim, Synali."

Bana ilk kez gerçek adımla sesleniyor. Ve son kez.

Dravik gibi gülümsüyorum. "Hayır."

Geri çekiliyorum ve tek bir hareketle kapıyı kapatıyorum. Bağırışı avluda yankılanıyor.

"Böyle tek başına devam edemezsin! Tek başına ve hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi sürekli pervasızca şeyler yapıyorsun, hepsi de seni kullanan bu yaşlı Lithroi sürüngenini için!"

"Sen Hanedanının oğlusun Velrayd. Arkanı dön ve ziyafetlerine, görkemli eğlencelerine ve güzel evliliğine geri dön. Burada sana göre bir şey yok."

"Bir şeyler olmasını istiyorum!"

Sesindeki obsidyen erimiş, ham, avluyu dolduruyor ve her şeyi hızla soğuyan bir kabukla kaplıyor. Zamanda donmuş bir an. Nefesim on gibi geliyor, kalbimdeki acı uzak ama taze bir şekilde yırtılıyor.

"Eğer yeterince açık ifade edemediysem, seni istiyorum, güvende olmanı istiyorum."

"Böylece benimle
dövüşebilirsin," dedim.

"Böylece yapabilirim-
böylece yapabiliriz..."

Konuşmak. Dokunmak. Düşünceler, eyer gibi, bir başkasının bana niyetini açıkça belli ettiğini duymak gibi, kafamın içine aniden giriyor. Kapıya dokunuyorum, onun sıcaklığını hayal ediyorum. *İmkânsız.* Alnındaki hale mükemmel. Mirelle'in alnındaki hale mükemmel. Dravik onu öldürmeden önce kayınpederinin alnındaki hale de mükemmel olmalıydı.

Benim ailemle evleniyor. Yok etmem *gereken* bir aile.

İmkansız.

Kapıdan uzaklaşıyorum. Rax'ın bağırışları dışarıdan duyuluyor ama tam olarak söyledikleri parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidiyor ve ardından Dravik'in alçak sesi yankılanıyor. Bir itiş kakış, bir bağırış. Kırmızı bir at arabası dakikalar sonra garaj yolundan ayrılıyor ve gittiğinde göğsümdeki bir şey sıkıca kapanıyor. Bu imkansız, bunu artık biliyorum.

Ateş sonuna kadar yanar.

Elmas kolye ucuyla sondan bir önceki daireyi taşıyorum. Duvara yaslanıyorum - artık parmaklarımın nasırları kanamıyor. Ölmekte olan yapay gün batımında geriye sadece bir daire kalıyor.

Sadece ben kaldım.

70. Stilla

stilla ~ae, f.

1. bir damla sıvı

DÜNYANIN KALBİNDE fısıltılar var.

Yeni bilim adamları ilk günlerinde gelir ve çabucak yerleşirler; yapılacak işler vardır ve hepsi de oldukça tuhaftır. Aniden görevlendirilmeleri konusunda kendilerine herhangi bir açıklama yapılmadı, gerçi atlı araçlarda uzmanlaşmış kişilerin rotasyona tabi tutulması alışılmadık bir durum değil. Ama bütün bir ekip aynı anda mı? Bazıları bir bilgi sızıntısı, bir köstebek olduğunu fısıldıyor, ama kimin için? Rakip küheylan şirketlerini anlayabilirler ama İstasyonun çekirdeği *bataryasıdır*. Burada üretilen tüm güç her trafo merkezine, her koğuşa, her su arıtma cihazına, her yerçekimi jeneratörüne ve havalandırma sistemine pompalanır. Hepsini hayatta tutan şeye müdahale etmeye kim cüret edebilir?

Tezahürlerin üçüncü gün başlayacağını bilmiyorlar ama Ysolde adında bir kadın bir şeylerin ters gittiğini anında anlıyor.

Çekirdek ekibin yeni lideri - henüz yirmi sekiz yaşında ve İstasyon'un yıllardır gördüğü en parlak at yapımcısı. İlk öğle tatili nde vizörünü hırçın bir gusto ile kapatıyor -annesi ona yuva kurması için baskı yapıyor ve Ysolde'nin en iyi savunması, evlilik takıntısının Mid Ward çiftçi ailesi için değil, soylular için olduğunu tekrar tekrar hatırlatmak. Kontrol odasında yalnızdır -diğerleri mutfak seçeneklerini keşfetmeye gitmiştir- ve onu gördüğünde vakumla kapatılmış kıymalı turtasını açmanın ortasındadır.

İlk başta, konsolunun arka dikişindeki kan lekesinin bir yanılsama olduğunu düşünür - çekirdeğin her şeyi deniz mavisine boyayan devasa ışık dalgalarının bir numarası. Ama sonra dokunur ve leke pul pul dökülür. Daha ilk günlerinde ekibini telaşlandırmaması gerektiğini bilen Ysolde, onlar döndüğünde kontrol odasının her santimini aramamış gibi davranır. Gülümseyerek fondü fikrine ilgi duyuyormuş gibi yapar ve kanlı çubuğu cebine koyar. Kendi zamanında, kendi oturma odasında, kendi makinesinde çalıştırır. Tarafından

yapay ayın ışığında, ortaya çıkan kibriti iki kez, sonra üç kez okuyor.

TRAKE CALODOS

İsmi tanıdık geliyor; hakkında makaleler yazdığı, ksenotrofik süngerimsi ensefalopati üzerine çalıştığı ders kitaplarını yazan ve çekirdek ekibin başında olması yadırganmayacak bir adam; özel sektöre geçmek için şirket atçılığından aniden ayrılan bir adam. Şu anda konsolunda onun kanı olan bir adam.

Tanıdığı birine sorar - eski sevgilisi, kaçamağı, fark etmez. Önemli olan adamın güvenlik konusunda ondan daha iyi olması ve onu uyarması: Trake Calodos'un vizörü bir aydır aktif değil ve bunun anlamı zihninde asılı duruyor - kullanıcısı ölmediği sürece vizör aktif değildir. Onu bir kez daha uyarıyor: çekirdek komuta İstasyon'daki en yüksek düzeyde izlenen bilimsel kanattır. Ve bu ima daha da ağırlaşıyor: *onun her hareketini izliyorlar.*

Ysolde üçüncü gün çekirdeğe geldiğinde, ekibi çekirdeğin dibinde toplanmış, ekstrüderlere bakmaktadır. Burada olmamaları gerekiyordu, asla, ama yine de onlardan yedi tane var. *Sekiz*. Onlar başarısızlığın güzel bir işareti. Onları sadece bir kez görmüştü ve hiç bu kadar çok olmamışlardı; doktora çalışmaları sırasında kralın altın ejderha mühürleriyle dolu muhafaza ünitelerinde. Zihni dönüyor; onlarla ilgili en tehlikeli şey, izin verilirse katlanarak büyümeleri. Ama yine de buna izin *verilmiyor*. Tam olarak değil. Bu şekilde değil. Kralın atı bu yüzden var; yeniden büyüme girişimlerinin akıl almaz enerjisini İstasyon'un direklerine ve arıtma sistemlerine yönlendirmek için. Ama şimdi bunu görmezden geliyor gibiler. Dört yüz yıl boyunca sessizce itaat ettikten sonra...

Bu sadece bir başarısızlık değil. Bu *feci bir başarısızlık*. Görünüşe göre, önceki ekibin düzeltemediği bir başarısızlık. Trake Calodos bile düzeltemedi ve bu yüzden öldürüldü. Ysolde kim tarafından ya da nasıl öldürüldüğünü bilmiyor ama eğer başarısız olursa sıradakinin kendisi olacağını biliyor.

"Westriani yakıt deposuyla temasa geçin," diyor vizörüne. "Onlara ellerindeki tüm kafalara ihtiyacım olduğunu söyle. Derhal."

71. Universus

ūniversus ~a ~um, a.

1. bütün, bütün

2. evrensel

Turnuva salonu soyunma odamda bir vazoda, içinde tek bir kaplan zambağı, boynuna sicim ve altın mürekkeple sarılmış bir notla bekliyor.

Sonsuzluğa kadar,

J.

Mürekkebin altındaki anlamı, kelimelerinin altındaki anlamı duyabiliyorum. Karşılaşmamız kaçınılmaz. Uzayın sonsuzluğu ya da yükseliş ve alçalışın döngüsü gibi, o ve ben kaçınılmaz olarak karşılaşacağız. Turnuva salonunda Lithroi bayrağının yanında asılı duran Ressimus bayrağına bakıyorum. *Altın ve gümüş. A4 ve A3, el ele tutuşuyorlar.* Ben Dravik'in piyonuyum, J ise kralın. Altın ejderha, güneş. Gümüş tavşan, ay.

Birbirlerini sonsuza dek göklerde avlarlar.

Mirelle'in babasının adı Grigor Ashadi-Hauteclare idi.

Uzun boylu, yakışıklı, tuzlu biberli sakallı, gözleri en sıcak kahverengiydi - onlarla evlenmiş olmasına rağmen Hauteclare gözlerini takmayı tercih etmemişti. Yine de kış zehri eninde sonunda ona ulaşmıştı. Grigor o gece işin düzgün yapıldığından emin olmak için suikastçıyla birlikte gitti; hiçbir şeyi şansa bırakamayan bir ailenin sigortasıydı bu.

Soyunma odasında Dravik'in gönderdiği videoyu tekrar tekrar izliyorum. Grigor kalın bir palto ve gizleyici bir şapka giymiş. Neon Low Ward, asil olmaktan başka bir şey olamayacak kadar ince yapılmış ayakkabılarındaki su birikintilerine yansıyor. Onları ele veren her zaman ayakkabılarıdır; rahatlıklarını hiç kimse için feda etmezler. Onun

Sanki her an en kötüsünü bekliyormuş gibi, gözlerini sokakta her yöne dikmiş izliyor. Video sadece yirmi saniye - muhtemelen bir gözetleme drone'u görüntüsü. Bir asilzadenin ara sokaklarda oyalanması Low Ward'da sıradan bir görüntüdür; her zaman bekler, her zaman bakar. Her zaman avantaj elde eder.

Avlanmak.

Tanıdık yamalı teneke kapının önünde duran Grigor'un üzerinde bir kilise haçının gölgesi asılıdır. Saat onda tramvay tepesinde inliyor. İnce deri eldivenlerinin içine öksürürken, annemin boğazı kesiliyor. Yirmi saniye tekrar tekrar oynatılıyor, ama gözlerim ondan hiç ayrılmıyor, bilginin sessiz bıçağı beynimde dönüyor; *eğer beni doğurmamış olsaydı, hala hayatta olacaktı.* Örumceğin Eli suikastçısı vis'in üzerindeki kapıdan çıkıyor ve gözlerim her ayrıntıyı içiyor: zayıf vücudu sadece karanlık, ince pullu zırh tarafından gizlenmiş, yüzü o kabus kaputu tarafından gizlenmiş.

"Bitti mi?" Grigor suikastçıya endişeyle sorar -kendisi ve ailesi için endişelenir ama kapının içindeki aile için endişelenmez. Kukuletalı başını sallar.

"İkisi de öldü."

Neden yalan söyledi? Söylediğini biliyordum, yoksa babamın ölümünü planlayarak geçirdiğim altı ay boyunca işimi bitirmesi için başka birini gönderirlerdi. Altı ay boyunca başımı yastığa her koyduğumda bunun sonuncusu olacağını, gece boğazımın kesileceğini düşünerek yaşadım. Parmağım ileri geri gidip geliyor, ezberleyebilmek için tek cümlesini sonsuza kadar duymak için geri sarıyor.

Grigor ısrarla, "O zaman biri görmeden acele edelim," diye tıslıyor. Video döngüye girer. Bir daha asla konuşamayacak. Dravik cesedinin fotoğraflarını gönderdi.

-Sadece ayakları o güzel deri ayakkabıların içinde asılı.

Soyunma odasının kapısı aniden gıcırdayarak açılıyor ve makyaj sanatçısı gülümseyerek içeri giriyor. Kapıyı hızla kapattım.

"Oh, bu muhteşem bir çiçek." J'nin vazosuna bakıyor. "Bence bu birinin seninle gurur duyduğu anlamına geliyor."

Hiçbir şey söylemiyorum. Boğazını temizliyor.

"Bugün önemli bir gün, değil mi? Son maçlarınızdan biri. Hem de muhteşem Leydi Mirelle'e karşı."

Sessiz.

"Siz de harika değilsiniz! Tüm maçlarınızı çocuklarımla birlikte izliyorum... bayılıyoruz! Sen eşsiz bir binicisin. Gelmeye devam etme şeklin

Tüm o soylulara karşı daha güçlü bir şekilde geri dönmek ilham verici." Arkamdaki gülümsemesi aynada daha büyük görünüyor. "Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

"Ailemi öldürdüm."

Parmakları kekeliyor ve fırçası düşüyor. Bunu ilk kez yüksek sesle söyledim, acı ve gerçek ve asla daha az acıtmayacak.

"Özür dilerim, öyle sandığım için özür dilerim." Gözleri neredeyse çaresizce boya kaplarına kayıyor. "Bugün için...um. Bugün için aklınızda bir renk var mıydı?"

Gökkuşağı önümde uzanıyor; altın gözüme çarpıyor, kırmızı gözüme çarpıyor. Ama benim için sadece tek bir gerçek renk vardı. "Siyah."

On beş dakika sireni çalana kadar aynada koyu çizgili gözlerime bakıyorum. Ayna yüzümü bana geri yansıtıyor; eskisi kadar zayıf değilim. Dehşet içinde değilim, yanaklarımda biraz kırmızılık var, tıpkı annemin hastalığının onu yemeden önceki hali gibi. Ona benziyorum. O gitmiş olsa bile, zihnim tamamen yenmiş olsa bile, yüzünün neye benzediğini hatırlamıyor olsam bile, onu hala kendimde görebiliyorum.

Kalabalık odamın dışında *kaynıyor*.

Dravik, Lithroi bayrağının altında, gümüş zırhlı üç düzine özel güvenlik görevlisi tarafından rahatsız edilmeden ve çembere alınmış bir şekilde duruyor. Sahte sükûnet balonuna sadece ve sadece benim girmeme izin veriyorlar. Yanından geçip hangar kapısına doğru yürüyorum. Prens, en çok Mirelle Ashadi-Hauteclare'i incelediğimi biliyor. Sözleri peşimde çınlıyor.

"O çok iyi."

"Biliyorum," diye omzumun üzerinden onaylıyorum. "Ama daha iyi olacağım."

Hangarın içinde, eyerin ışığı çağırıyor. Ve bu sefer, yanında bir kadın bekliyor. Ona doğru yürüyorum. Dalgalanmıyor, kaybolmuyor - hatları güçlü ve net, soluk saçları ve mavimsi elbisesi bana gülümserken var olmayan bir esintide dalgalanıyor. Ağzı hareket ediyor, her zil kelimesi hangarın derinliklerinde inanılmaz bir şekilde çınlıyor.

"Ata binmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

Hayır. Evet. Nasıl başlayabilirim ki? Ata binmek aynı anda pek çok farklı şey demek. Acı, ölüm ve cesarettir. Hem çabalamak hem de pes etmektir. Hareket etmek ve tekrar daha iyi hareket etmektir. Hem kavurucu sıcak hem de kemik dondurucu soğuk, şehvet ve savaş tutkusu; sessizlik ve sessizlik içinde çılgılık atmaktır. Gerçeklikten kaçmak ve onunla yüzleşmektir. İki insanın varlıklarının tam merkezinde korkuyla ve korkusuzca buluşmasıdır.

Farklı sürücüler için farklı şeyler ifade eder.

Dravik haklıydı; biniciler etkiledikleri için binicidirler. Ben çok etkiledim.

birçok kez, şimdi. Başından beri değiştim ve hiç değişmedim. Mermer duvarlara, cam tavanlara, uzaya bakıyorum; hangarın dışındaki Heavenbreaker'ın devasa miğferine, ay gibi gümüş renginde parıltı veren zarif hilale. Aşırı yüklenme gibi. Astrix vel Lithroi'nin gümüş gözlerine, güneşin kapattığı iğne uçları gibi küçük gözbebeklerinin tam ortasına bakıyorum.

"Ata binmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Bunu yapana kadar ilerleyeceğim."

"Günaydın, bayanlar ve baylar! Umarım hepiniz dinlenmişsinizdir, çünkü bugün çeyrek finaldeki yerlerini almak için mücadele eden iki ağır sikletin heyecan verici maçını izlemek için her damlasına ihtiyacınız olacak!"

"Gress, sadece birine ağır siklet demek daha doğru olur, Bunun diğerinin ilk turnuvası olduğunu düşünürsek."

"Harika bir nokta, Bero. Gözlerinizi vizörden ayırmamanız için bir neden daha millet! Sponsorlarımızdan gelen bu mesajlardan sonra ilk eğitim için geri döneceğiz! Bir yere ayrılmayın, yoksa biranızı içebiliriz!"

Basıncısız kapak, Cennetkiran'ın hırkalarının altından düşüyor ve ağırlıksız, yıldızlarla dolu uzaya düşüyoruz. jetler. Eyer titriyor, kulak zarlarım çatırdıyor. Bunun tınısı ikimizin de içinden geçiyor, sertçe koparılmış bir arp teli gibi. Cesaret. İkimiz de aynı yoğunlukta titreşiyoruz, aynı yüksek nota birlikte içimizde çalınıyor - korkulu başlangıcımızdan çok uzakta.

Biz.

Uzakta altın plazma çizgileri beliriyor ve arena iki taraftan aynı anda açılıyor, Mirelle ve ben aynı nefeste içeri giriyoruz. Aynı nefeste hareketsiz kalıyoruz, beyaz ve mavi atlar birbirlerinin karşısında donup kalıyor. Holoscreen'de kusursuz beyaz bir binici kıyafeti beliriyor; hala hatırladığım bir kıyafet - vücuduma her yapışını, içine hapsolmuş olma hissini, bir

Onlar olmak. Kanatlı aslan, miğferinin üzerine gururla altın sıçratıyor ve altında gözlerinin altın rengini yakalayan mükemmel bir hale-siyah ışık var. Babası benim yüzümden öldü. Ama ona ortaya çıkması için bir şans verdim. Hepsine şans verdim.

Mirelle Ashadi-Hauteclare de bana benimkini veriyor.

"Bu benim son uyarım." Bunu buz tutmuş çelik gibi söylüyor, sesinde eskiden gururun olduğu yerde acımasız bir bükülme var. "Şimdi teslim ol katil, yoksa pişman olursun."

Annemin boğazını kestiklerinde pişman olmadılar.

Mirelle hem onlar hem de onlar değil; saklanmıyor ya da beni arkamdan bıçaklamaya çalışmıyor. Benden nefret ediyor ama bana her zaman önden, güçlü ve doğru bir şekilde yaklaşıyor. O *asil biri*. Neredeyse bir şövalye. Başka bir hayatta, biz arkadaşız. *Kardeşiz*.

Başımı eğiyorum, kolay bir şey. Gülümsemem, daha kolay. "Yap beni."

İletişimi kestim ve eğitime doğru uçtum, o da aynısını yaptı. Sonunda Ghostwinder'ı kendi gözlerimle görebiliyorum; babamın habercisi, vasiyetinin elçisi. En iyi tabloların kusursuz bir canlandırması, inanılmaz derecede pürüzsüz kaslarla yontulmuş çıplak ve lanetlenmiş - Talize'in Sineater'ından bile daha insani ve yine de yumuşak bir şekilde insanlığın ötesinde çabalıyor. Gövdesi, kolları ve belindeki her parça mükemmel bir şekilde dengelenmiştir. Metalin yumuşak kabartıları kaburgalarda, uyluklarda, pazularda insan kasını taklit ediyor. Tüm bu ölümlü alçakgönüllülüğün tam aksine, saf altın renginde sert ışıklar saçan hafif aslansı miğfere bağlı uhrevi bir yele taşıyor. Her yeri kâğıt beyazı boyalıdır ama yine de altın parmakları, altın ayakları vardır; dünyaya dokunan her şeyi altınla boyanmıştır.

Kanatlı aslan mührü göğsünün tam ortasındaki altını keser.

Tezahüratlar bir saniyeliğine yüksek sesle yapılıyor, derimin altında bir şey kayarken her şey sessizleşiyor. Tenimizin. Ben hareket etmedim ama içimde *bir şey hareket ediyor*, uzun ve *alttan* -Cennetkiran ve benim aramda yeni *bir şey*. İçgüdü ya da hafıza değil; bu gerçek, fiziksel bir his, elbisemin malzemesinin altında ve omurgam boyunca, sırtımda, kürek kemiklerimin arasında sürünüyor.

Burada benimle birlikte bir şey var. Ve bu sefer onu zihnimde değil, *bedenimde* hissediyorum.

Korku kenarlarımı deliyor, ama kaçınılmazlık beni tekrar bir araya getiriyor; bir daire kaldı - her an buna yol açtı.

Kendi kararlılığım yankılanıyor, Cennetkıran'ın varlığı sesin sıçradığı bir duvar gibi davranıyor. Rakibime bir kez olsun acıyorum -asla anlayamayacağı için acıyorum, başkalarını sorgusuz *sualsiz* sevmeye hatası için acıyorum, kış ve çürümenin olduğu bir evde doğduğu için acıyorum. Bir *kez olsun birlikte duramadığımız için acıyorum*. Onurlu ya da onursuz, yaptığım şey için beni öldürmeye çalışacağından hiç şüphem yok.

Ata binmenin anlamı da budur.

"Biniciler, kendinizi ilk atışa hazırlayın!"

Eğimler metalik bir çınlamayla kendilerini düzeltip yerlerine kilitleniyor. Mirelle'in eldiveni anında beyaz mızrağıyla doluyor. Heavenbreaker'ın mızrağı elimde cıva gibi beliriyor. İstasyon uzayda yavaşça dönerek soğuk ejderhanın ağızına doğru kükrüyor:

"Tanrı, Kral ve İstasyon adına!"

72. Vorago

vorāgō ~inis, f.

1. derin bir delik veya uçurum; sulu
oyuk

Kalbim atıyor.

"Üç!"

Gümüş spiraller kıvranıyor.

"İki!"

Her parmağını sıktı.

"Bir!"

Çiçekler uzayda açar; papatyalar ve sümbüller.

Sıfır.

Parlak beyaz ve altın rengi atımız ateşleniyor.

Vücudumuzdaki her bir jet mavi bir güneş.

Bu bıçağın tam ucu; düz ve ölümcül tutulan mızrağımın tam ucu. İkimiz de mızraklarız -ayna görüntüsü kesici dişler birbirini vuruyor. Doğduğumuz günden beri farkında olmadan birbirimizi vuruyoruz. Piç, asil. Başka bir dünyada, o benim ve ben de onun; yok oluş, aynı uzay-zamanda asla var olamayacak iki parçacık, biri yok olana kadar birbirlerinin boğazını hedeflemek için doğmuş.

Daha hızlı. Daha sıcak. Daha fazla.

Cennet Kıran sınırlarını aşarak yanarken sözsüz bir anlaşma yapıyor. Sınır yok. Birlikteyiz ve birlikte olmak her şeyin mümkün olduğu anlamına gelir. Cennetkırın'ın içinde, onlara kaçınılmazlığı getirebilirim. Cennetkırın ile umutsuzluktan daha güçlüyüm. Artık biliyorum: Gerçek zafer birlikte kazanılır.

ata binmenin anlamı da budur.

Parse metre giderek artıyor, devlerin parmakları gibi g kuvvetleri gözbebeklerimi, dilimi yırtıyor. Ghostwinder'ın göğsündeki kanatlı aslan daha da yaklaşıyor, daha da hızlanıyor. Her düşünce göz kırpmaktan daha hızlı geliyor; **göz kırpmak** - kolu bacaklarıma yönelik bir Waites-Reinhardt manevrasından başka bir şey olamayacak kadar alçak.

Helmann gibi, Yatrice gibi bana kolay bir kanca olduğunu düşünüyor.

Göz kırpmak çok şeffaf. Maçlarımı izleyen herkes bunu yapardı, bu da tam olarak onun yapmayacağı bir şey olduğu anlamına geliyor. *Blink, çalım atıyor* ama Waites-Reinhardt'ın çalım atabileceği çok fazla manevra var. Tüm isimleri hatırlayamıyorum ama şekillerini, onları oluşturmak için attığınız adımları... Bunları biliyorum. *İzle.* Dev gözlerimi yaşartırken bile izliyorum. Gümüş kıvrımlar görüşümde ışık lekeleri gibi titreşiyor.

İşte!

Vardiya -kabarcıklı hız ve bulaşan yıldızlar arasında, omzu yuvasında geri yuvarlanıyor, bacakları yayılıyor- tekrarlanan ani yön değişikliklerini absorbe etmek için gövdesini hazırlıyor. Temellerini koruyor, önceden karşı koyuyor ama... altın dizleri çok geniş. Aşırı genişleme ya deneyimsizlik ya da özgüllük anlamına gelir - ilki onun için geçerli değil. Üslerini korumuyor, nişan alıyor. Tüm jetleri devrede, hiçbir reserve edilmemiş ya da kanatlarda beklemiyor.

Bir noktaya vurmak istiyor.

Heavenbreaker'ın endişesi: *"Hangi? Nerede? Çabuk."*

Onun gücü zayıflığı, ailesi. İkimiz de aynı acımasız kış kanıyla kaynıyoruz. Birini arenadan tamamen silmek isteseydim, ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

ilk rauntta bana vuracak.

Düzelteyorum: *Deneyecek.*

İyi kaçındığımı biliyor. İçgüdülerimle hareket ettiğimi biliyor. Ama çalıştığımı bilmiyor. Haftalar önce Rax beni kendi kusurlarımdan oluşan bir iğneyle köşeye sıkıştırdı ve ben de akademi kitaplarını tekrar gözden geçirdim. Hverfa yarı altıgeni... Bir miğfer darbesini savuşturmak için kullanmak tehlikeli ve hiçbir hayale kapılmıyorum - geldiğini görecektir. Sadece yeterince erken değil.

"Nazikti," diye ısrar ediyor Heavenbreaker. "Çok nazikti." Hayır, ben karşı çıkıyorum. Yakıttı.

Hverfa yarı altıgenini üstlenmenin tam ortasında kulaklarımda bir patlama sesi duyuyorum, üzerimdeki Cennet Kıran gevşiyor -zıt düşüncelerimiz bizi bir arada tutan zihinsel balmumunu zayıflatıyor- ve duruşumuz çözülüyor. *Scrabble. Sakin ol. Panik yapma. Panik yapma.* Grav-gen yakınlaşıyor ve parlak mavi. Göğüs ceketi kırmızı. Annenin boğazı kırmızı.

O gitti. Biz kaldık.

İkimizin de kabul ettiği gerçekler. Heavenbreaker yakınlaşıyor

Yine zırh gibi ağır, pişmanlık gibi. Mirelle'in beyaz mızrağı bize doğru mızraklıyor, altın ucu doğru ve sonra tüm baskının zirvesi, kulaklarımda kanın davul sesi. Yavaşça destekle.

Etki.

Zaman ve tüm dişleri yavaşlıyor, aramızdaki beyaz ışık tarafından aydınlatılıyor. Kamera flaşları gibi, şimşek gibi, saç gibi, yıldızlar gibi - beyaz ışık derin bir çığlıkla uzun ve gürültülü bir şekilde uzanıyor. Altın mızrak ucu burnumuzun hemen yanından öne doğru uzanıyor. *Yavaş.* Her şey çok *yavaş* ve kendi bedenimiz ağır geliyor, sanki beton bloklara bağlıymışız gibi.

serbest bırak.

Hverfa yarı altıgeni kırılıyor - tüm kaslarımız gevşiyor. Üç eklem yerine oturuyor, onlar için tuttuğumuz boş alana düzgünce düşüyor. Kaskımız bizimle birlikte düşüyor, boynumuz göğsümüze çarpıyor, ani acı güneş lekeleri gibi, ama yerçekimi bizim için kaçışı bizim yapabileceğimizden daha hızlı yapıyor. Mirelle'in mızrağı kafatasıma saplanıyor, kılları yakalıyor ama metali yakalamıyor. *Çok yakın.* Çok yakın, bir nanosaniye sonra bizi yakalayacaktı.

Kırmızı, 0. Mavi, 0.

Yükselişin merhametle serbest bırakılması gerginliğin sadece bir kısmını hafifletir. Acı boynumuza saplanıyor ama hâlâ hareket edebiliyoruz. O sırada holoscreen yanıp sönüyor, Mirelle'in göğsü kabarıyor.

"Bir hata yaptın, hain."

Gülümsememden ter damlıyor. "Buna başarı demek çok tuhaf."

Bana bakıyor - siyah göz kaleminin altındaki altın gözler bir çürük gibi. O yalnız. Bunu şimdi görebiliyorum. Niyetle çalınmış bir çan kadar net *duyabiliyorum* - o yalnız.

"Mirelle, baban annemin öldürülmesine yardım etti. Orada, ara sokakta bekliyordu-"

"BUNU DUYMAK İSTEMİYORUM!"

Kükremesi kristalleri paramparça ediyor -kırılmış ve bozulmamış bir şey, bir meleğin ilk kalp kırıklığı.

"Kanıtım var," diye fısıldadım. "Hepsi için, yaptıkları için. Babanın yaptıkları."

"Kim tarafından yapılmış?" Küçümsemesi acımasızca. "Senin fare velinimetin mi? Kralı annesini bir kenara atmaya zorladığı için soylu hanelerin her birine karşı kin beslemediği kesin olan düşmüş veliaht prens mi? Evet." Tiz bir sesle gülüyor. "Evet! Eminim ki elinizdeki kanıtlar, kralın

en ufak bir şey!"

Kendi şüphelerim beni pençeliyor. Dravik beni kullanıyor ama ben bunu kabul ettim. Birbirimizi kullanıyoruz. *Endurance*, Theta-7, bilmediğim daha pek çok şey... O kadar çok insan öldürdü ki. Beni güçlendirdi, Heavenbreaker'da bana bir kılıç verdi. Beni suikastçılardan, Hauteclare Hanesi'nden, herkesten korudu.

beni babamın hiç korumadığı kadar korudu.

"Sen bir intikam aracısın, hain." Mızrağını kaldırıyor. "Bir binici değil."

"Ve sen, kuzen," diyorum usulca, "bir katilin gururunun sembolüne biniyorsun." "Dük nazik bir adamdı-"

"Babam bir katildi." Argümanını dizlerinden kesip atıyorum. "Tıpkı benim gibi."

O fiziksel his yine sırtımda, üzerinde, omurların arasında geziniyor ve bu sefer daha belirgin. *Kıskançlık*.

"Amcan sana şeker verdi mi?" Gergin bir şekilde sordum. "Seni her gördüğünde kucağına alıp etrafında döndürdü mü? Sana güzel ve akıllı dedi mi? Ben sokaklarda açlıktan ölürken babam seni en iyi bakımla akademiye gönderdi mi?" İçimde bir şeyler çatırdıyor. *Ona* karşı nazikti. *Onu* korudu.

Yumruğu mızrağında sıkılaşıyor. Benimki gevşiyor.

"Güçlülerin zayıfları gülümseyerek öldürdüğünü ve buna merhamet dediğini gördüm Mirelle."

"Babam katil değildi!" diye haykırıyor.

"Hayır. O sadece suikastçının arkasını kolladı. Bıçak olmayı seçti. Benim mızrak olmayı seçtiğim gibi. Senin şu anda kenara çekilmeyi seçebileceğin gibi. Bu kupayı kazanmalıyım. Benim için kazanmaktan başka bir şey yok. Ama sen... seni bekleyen bir nişanlın var. Bir hayatın var-"

"HEPSİNİ ALDIN!"

Kristal tekrar ve bu sefer sonsuza dek paramparça olur. Çılgılığıyla birlikte vücudu eyerde sallanıyor, dişleri parlıyor, yumrukları başını tutuyor, beyaz-altın atı miğferini tutuyor.

"Benden *her şeyimi* aldınız! Babamın onurunu, *bizim* onurumuzu! Hepimizi çarpıttın, Rax'i bana sırtını dönene kadar çarpıttın! Onu, babamı ve Evimi yozlaştırdın! *Her şeyi parçalara ayırdın! Hepsini aldın!"*

Yükseliş yuvarlanır ve biter. İniş başlar. Vizörü dağılıyor

çırpınıyor ve sonra tamamen hareketsiz kalıyor, başı yukarı eğik. Siyah rimel eriyen buz gibi yüzünden aşağıya akıyor. Gözyaşları. Boynu yavaşça aşağı iniyor, güzel yüzü duygulardan tamamen arınıyor. Gözlerinde hiçbir şey kalmadı, hiçbir sıcaklık. Çok iyi tanıdığım bir bakış: her şeyini kaybetmiş bir kızın bakışı.

Duyuyorum ve sonra *duyuyorum*. Konuşuyor ama asıl bir sesle değil. Gurur yok. Gösteriş yok. Onda kalan tek şey, her bir kelimenin gerçek anlamıyla, niyetle korkunç bir şekilde çalan çanlar; bir binicinin sesi.

"Benden her şeyimi aldın, hain. Ve şimdi, geri alacağım."

73. Aes

aes aeris, *n.*

1. ödeme

2. Borç

Soğuğu ilk hissedenden Rax Istra-Velrayd.

Soğuk metal karnının altında, kollarında, etrafındaki her yerde alev alev yanıyor. Silik beyni çıplak olduğunu belli belirsiz fark ediyor. Parmak eklemlerinde sık yaralar batıyor: bir kavga. Ayışığı'nın Sonu'nu ziyaret ettiğini ve Synali kapıyı üzerine **k a p a t t ı ğ ı n d a** midesindeki çukuru hatırlıyor. Eski prensin ona doğru geldiğini ve sonra karanlığı hatırlıyor... ama şu anda bulunduğu yer buz gibi soğuk. En azından oturacak kadar uzun yaşayacaktır. Metalin üzerinde doğrulur, birkaç renk ve daha az şekil görüşüne yerleşir.

O bir hücrede.

Pencere yok. Tek bir LED tavana asılmış, hastalıklı bir ışık saçıyor. Bir havalandırma deliğı var ama kurcalanamayacak kadar yüksekte; bir kovada su ve yerde bok ve sidik için kapalı bir kapak var, başka bir şey yok. Pürüzsüz metal duvarlar, pürüzsüz metal zemin... Burası belli ki birilerini içeride tutmak için inşa edilmiş.

Rax homurdanarak omzunu döndürür ve düğümleri çözmeye çalışır. Eğer onu esir alan kişi bunun kötü olduğunu düşünüyorsa, iki hafta aralıksız eğitimden sonra bir küheylanın kokpitini görmeliydi. Her zaman burun kanaması, her zaman çürükler. O zamanlar -kendi kendine kıkırdıyor-köşeye sıçmak zorundaydı ve g kuvvetleri

her zaman bir şekilde ona geri bulaşır. Peki ya su? Su, ezberden okunan manevralar ve doğru konumlanmayla *kazanılan* bir *ayrıcalıktı*, öyle her an içilebilecek bir şey değildi. Hücre duvarında aniden bir kapı açıldığında Rax arkasına yaslandı, ellerini yavaşça başının arkasına koydu ve gülümsedi.

"Burası oldukça güzel bir yer."

Safir bir bastonun vuruşu, saçları bakımlı bir kum yığını gibi olan unutulmuş bir yüzde aynı derecede memnun bir gülümsemeyi müjdeliyor. Eski prens.

"Beğendiğinize sevindim. Misafirlere uygun olmayan odalar sağlamaktan daha zevksiz bir şey olamaz."

"Ben bu muyum?" Rax soğukkanlılıkla sorar. "Bir misafir mi? O halde hızlı bir kıyafet değişikliği talep edebilir miyim?"

Çıplak tenini işaret ediyor ama Lithroi çenesini açmaya hazırlanan bir yılan gibi gülümsüyor; neredeyse annesininki kadar kötü bir gülümseme. Rax bir ürperti bastırır.

"Korkarım hayır," diyor Lithroi. "İşimiz sonuçlanana kadar olmaz. Bu bir güvenlik meselesi, gördüğünüz gibi, giydiğiniz kıyafetleri bile dinlemekten çekinmeyecek türden bir aileyle nişanlısınız."

"Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama babam vizemi etiketlemiş, o yüzden muhtemelen nerede olduğumu biliyordur."

"Bunun icabına baktım. Tasarımı oldukça basitti."

Rax alay ediyor. Saat kaç bu arada? Mirelle ve Synali kavga mı ediyor yoksa çoktan bitti mi? Lithroi'nin ona söyleyeceğinden kuşkuluydu. Planlar beyninde yanıp sönüyor; prensten çok daha uzun boylu, ona boğa gibi saldıracak ama... o sopa kılıcının yüzünde açtığı yara hâlâ sızlıyor. Güç kullanmak söz konusu değil. Konuşmak o zaman.

"Neredeyim ben?"

"Seni istediğim yerde," diyor Dravik basitçe. Sağ duvarda ani bir gümbürtü yankılanır. Tekrar. Sanki bir şey dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi tekrarlanıyor.

"Kim o?" Rax kaşlarını çatır.

"Komşunuz. Her şey yolunda giderse, eninde sonunda tanışacaksınız ama her şeyi adım adım ele alalım. Sevrih cu Freynille'in kaderini bildiğinizi varsayıyorum?" Aralarındaki kovadaki su titriyor. Rax gözlerini kısar. Lithroi'li adam onunkileri genişletir. "Size bir hikâye anlatmak istiyorum, Sör Istra-Velrayd."

Rax dilini tıkırdatır. "Onlarla aram pek iyi değil."

"Bir karınca düşünün. Bu karınca bir koloniye ait. Bir kış günü, yiyecek

koloni bir adada sıkışıp kalmış bir miktar bal keşfeder. Bu adanın etrafı bir gölle çevrilidir. Gölü geçmenin tek yolu, karıncaların vücutlarını sıraya dizip suyun üzerinde bir köprü oluşturmalarıdır, böylece diğer karıncalar karşıya geçip çok ihtiyaç duyulan yiyeceği toplayabilir. Siz köprüye atanan bir karıncasınız. Boğulacaksınız. Bunu biliyorsunuz. Yine de bunu yapıyorsunuz, arkadaşlarınızı sevdiğiniz ya da onları önemseydiğiniz için değil, onlar siz *olduğunuz için*. Onların hissettiklerini hissedersiniz. Onların gördüklerini görürsünüz. Öldüğünüzde bile devam edeceksiniz."

Rax yutkunur. Dravik daha geniş gülümser.

"Eyerdeki sinir sıvısının düşmana ait olduğunu elbette biliyorsunuz."

"Belli ki."

"Ya size düşmanın karıncalar gibi olduğunu söyleseydim? Kendileri değillerdi."

-*Hepsi* öyleydi. '*Benlik*' kavramı onlar için yoktur ve asla da var olmayacaktır."

Rax içini kemiren şüpheden hoşlanmaz; rüyasında hep başkasıdır, kendisi değil.

"Şunu bir düşünün Sör Istra-Velrayd: Uzun zaman önce bir Savaş Şövalyesi kocasını düşmana kaptırdı. O bir biniciydi. O öldükten sonra, bu şövalye her şeyini kaybetti. Kendi hayatını hiçe sayarak kendini savaş meydanına atar ve atını şaşırtıcı bir beceri ve vahşilikle yönlendirebildiğini, düzinelerce düşmanı yok edebildiğini görür. Bu kayıtlara geçmiştir. Rachale de Ressimus-"

"Savaşın en büyük şövalyesi," diye bitiriyor Rax. "Ölmeden önce öldürdüğü kişi sayısı bin üç yüzün üzerindeydi. Başka kimse ona yaklaşmadı."

Dravik ellerini bastonunun üzerine koyar. "Rachale'nin ölüm özlemi onu bir karıncaya dönüştürdü."

"Ne? Bu saçmalık-"

"Tabii ki öyle!" Prens tutkuyla adım atmaya ve el kol hareketleri yapmaya başlar. "Bunun hiçbir anlamı yok. İnsanlar yaşamın ölümden daha iyi olduğunu bilirler; ne olursa olsun hayatta kalmaya programlanmışlardır. Karıncayı anlamayı umamamız çünkü biz karınca değiliz. Karıncanın ölmediğini anlamıyoruz"

-Besleyen balın içinde devam eder, o bal başka bir karınca, başka bir göz, başka bir burun, dünyayı görmenin başka bir yolu olur. Bir karınca, o karıncanın ölümünden doğar, ama *aynı karıncadır*, çünkü yaşamında ve ölümünde aynı şeyleri hissederek ve deneyimler. Hepimiz gibi o da evrene, ısığa, soğuğa, açlığa ve fiziğe bağlıdır."

Rax, prensin sözlerinin üzerine yapışmasından nefret ediyor - aynı anda hem deli hem de o kadar da deli olmayan bir ses. Dravik volta atmayı bırakır ve aniden yüzünü ona döner. "Eğer bir insan ölümü ararsa, karınca gibi olur. Beyinleri farklı çalışır, dünyayı görme biçimleri daha çok düşmaninkine benzer. Ve küheylanın içindeki sinir sıvısı bunu hissedebilir; kendi türünden diğerlerine açılır, çünkü o bir kovan içinde işleyen bir hayvandır. Düşman ölümü arayanları yaşama tutunanlardan daha kolay kucaklar, çünkü anladığı budur. Düşmanın dili ve zihni bize yabancıdır. Her zaman da öyle olacak ama ölüm bizi birbirimizi anlamaya daha da yaklaştırıyor."

Lithroi su kovasını ustalıkla yukarı kaldırıyor, sıvı metal zemin üzerinde kayarak alt tarafına oturuyor. Hâlâ gülümsüyor. Rax her şeyi kafasında toplamaya *çalışırken hâlâ gülümsüyor*.

"İşte bu yüzden," dedi Rax sonunda. "Bu yüzden senin için at sürmesi için Synali'yi seçtin. Çünkü onun ölmek gibi bir arzusu var. Ve Helmann..."

"O da ölümü aradı. Kendini ona buladı, gerçekten. Bunun doğasında bir ahlak yok; sadece iyi binicileri istisnai olanlardan ayırıyor. Savaşın belli bir noktasından sonra şövalyeler bunu benimsemeye teşvik edildi çünkü komutanları ölüm avantajını biliyordu ve kısa bir süre sonra zafere ulaştık. Tarihteki her büyük binicinin ölümle kişisel bir ilişkisi olmuştur. Genç bir çocukken, Sunscreamer'a binmeye zorlandığınızda bunu siz de deneyimlediniz. O zamanlar ölmek istiyordun, değil mi?"

Rax yumruklarını sıkıyor. Bunun bir anlamı olmamalı. Dravik bu yüzden mi onları ayrı tutmak, Synali'yi yalıtma için bu kadar uğraştı - yaşamak için neden bulamamış diye mi? Düşünmesi bile çok zalimce, çok hesapçıca.

Bir tür odaklanma çabası içinde; Lithroi onu öldürmek isteseydi, onu çırılçıplak soyup metalin üzerinde üşütmezdi. Ondan *bir şey istiyor*.

"Neden buradayım, Majesteleri?"

Prensin gözlerindeki çılgın coşku kaybolur. "Sence neden?"

"Beni buraya Synali'den sonsuza dek uzak durmamı istediğin için getirdin, değil mi?" Rax eğiliyor, tüm kasları, çıplak ayaklarının altından sızan su ve gözlerine sızan öfke - bu yaşlı işbirlikçi piçin onu tıpkı ailesinin onu kullandığı gibi güç için kullanmasına duyduğu öfke. Sözleri, sıkığı parmak eklemlerinden çok daha yumuşak geliyor. "Beni ne kadar keserseniz kesin, beni yapamazsınız Majesteleri. Taşaklarımı kes, sikimi kes, dilimi kes, umurumda değil. Ondan vazgeçmeyeceğim. O yüzden sen de

beni öldür ve bu işi bitir."

"Evet. Ondan oldukça etkilenmiş görünüyorsun." Dravik onun beyanını geçirir. "Bu yüzden teklifimi kabul edeceğinizi umuyorum."

Rax'in su birikintisindeki yansıması hareketsizleşiyor, kaşları çatılıyor. "Ne tür bir teklif?"

Prens, saldırmaya izin verilmiş bir tilki gibi gülümsüyor. "Hellrunner adında bir at duydun mu?"

"Yok artık."

"Gerçek amacının ne olduğunun farkında mısınız?"

"Hizadan çıktığımızda binicinin kışına tekmeyi basmak için. Böylece kraldan daha iyi olmak gibi bir fikre kapılmayız. Hakkında..." Yutkunuyor. Yavn. "... isyan ediyor."

Prens güler. "Gerçekten de öyle. Hellrunner her zaman güçlüdür, ona kim binerse binsin."

Rax'in aklı durur, su alır ve su Mirelle'in yıllar boyunca Hellrunner hakkında durmadan konuşmasıdır - binicileri çok çabuk aşırı yüklenir. Hellrunner'da bir sorun var. Heavenbreaker'da da bir sorun var.

Sendeliyor ama Lithroi onu durdurmuyor, Rax'ın yumrukları prensin yakasında sıkışıyor ve tıslaması daha da sertleşiyor: "*Ona ne yaptın?*"

Prens hiç gözünü kırpmıyor, sırtışı çenesini yarıyor.

"Bu benim yaptığım bir şey değil Sör Istra-Velrayed, daha ziyade annemin yaptığı bir şey. Ben sadece her iyi soylu evladın yapacağı gibi, bu işin sonunu görmek için buradayım."

74. Animus

animus ~ī, m.

1. ruh, yaşam gücü
2. bilincin merkezi olarak zihin

Yükseliş sona
eriyor.

Ghostwinder ve Heavenbreaker karşı karşıya. Graven kaçınılmazdır, bizi unutulmaya çeker ve tüm benliğimizi onun fırınına çağırır. Ama Mirelle mızrağını öyle ya da böyle adamıyor; ne şimdi ne de bir saniye sonra. İki saniye sonra da değil.

"Bir sorun var," Cennetkırın çalışıyor.

Haklı, Mirelle mızrağını yeterince yükseğe kaldırmıyor ya da yeterince keskin değil. Öfkeden titrediğini görebiliyorum -Ghostwinder'ın akan altın yeleşi titriyor- ama silahını anlamlı bir şekilde tutmuyor. Kaskını vurabilirim; kendini buna açık bırakıyor. Savunması vurulmuş, sanki umurunda değilmiş gibi boşlukta.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Heavenbreaker, sonra daha tatlı yapıyor: *"Dikkatli ol, dostum."*

Gerçek bir arkadaş. Benim tek arkadaşım.

Uzay sinirlerimi geriyor. Yerçekimi göz kapaklarımı açıyor. Mirelle ne yapmaya çalışıyor ve neden *hiçbir şey yapmıyor*? Mızrağımızı net bir Suero köprü *sonlandırıcı* manevrasıyla kavriyorum, tamamen kask, *acı verici bir şekilde açıkça* kask, ama o irkilmiyor bile, tek bir destek ya da ağırlık kayması ya da jet gücünün yeniden yönlendirilmesi yok. Sadece nötr ve öfkeli, başka bir şey yok. Ona vuracağım. *Kazanacağım.*

İkimiz de terminus-mavi ve altın ışığını çılgılık çılgılığa geçerek

yok etmek. Gümüş mızrağımız tam olarak Mirelle'in altın yelesini hedef alıyor. Tavşan ve aslan asla arkadaş olamazlar; aslanın çok fazla dişi vardır, tavşanın ise hiç yoktur.

Ben kazanacağım.

Zihnimin gözünde son dairenin çizildiğini görüyorum.

Dinlen, anne.

Işık. Çığlık. Acı.

Ama o bana vurmadı! *Kıpırdamadı* bile, ama vücudum musluğun altındaki bir kavanoz gibi acıyla doluyor; ayaklarımdan bacaklarıma kadar kas liflerim tahtadan daha sert, kaskatı kesiliyor, kendi içlerinde kenetleniyor. *Nereye vurdu?* Nereme vurdu? **Nasıl vurdu?** Elim kasılıyor, mükemmel bir halka, mızrak tutuşum kilitlendiği anda içinden fırlıyor, yerçekimi onu geriye, benden uzağa ve yıldızlara doğru fırlatıyor.

Yıldızlar.

Bir şekilde daha büyük, daha yakın, daha gümüş gibi görünen yıldızlar.

Gümüşle kaplı. Gözlerim gümüşle doluyor.

Bizim olmayan bir ses var, çan sesine benzeyen bir ses, bir binicinin sesi. Telsizler kapalıyken bu mümkün değil ama yine de beynimde Cennet Kıran kadar yakın; Mirelle'in sesi, sanki hemen yanımda duruyor ve fısıldıyor:

Güle güle, hain.

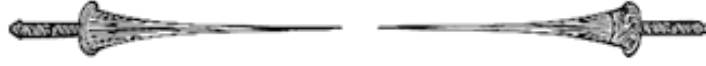
O bir şey yaptı. Ne olduğunu ya da nasıl olduğunu bilmiyorum ama Bana bir şey. Korkunç, gümüş ve tanıdık bir şey. **Aşırı yüklenme.**

Karşı koyamıyorum, sertlik boynuma, kulaklarıma ulaşıyor. Gözlerimin arasında, kafatasımın kubbesinde delici bir çınlama sekiyor, beni içten dışa titreştiriyor. Mendil yok; onu hissedemiyorum bile, ona uzanamıyorum. Kare yok, bez yok; bedenim tamamen duygusuz. Kaçış yok.

Cennetkıran üzüntüden ağlıyor.

Çınlama şiddetleniyor ve kulak zarım patlıyor-kan. Artık hiçbir şey hissedemiyorum ve duyamamam gerekiyor ama duyuyorum, her zaman bildiğim bir ses: atların arasındaki çığlık, ama inanılmaz derecede yüksek. **Yüksek** sesle, iki sesle değil, bir **milyon sesle**.

Ve sonra siyah.

Ben öldüm.

Hayır, eğer gerçekten ölmüş olsaydım, ağaçlar olmazdı.

Beyaz ağaçlar, insanlarla büyümüş. Bu kadar ağacın bir araya gelmesine orman deniyor; eğer gerçekten ölmüş olsaydım, bunu hatırlayamazdım. Ağaçların arasında duran binlerce figürü göremezdim, gümüş gözleri parlıyordu ve iğne ucu kadar göz bebekleri sessizce bana kilitlenmişti.

Hepsi de farklı renklerde binici kıyafetleri giyyordu.

Burada ne yaptığımı hatırlayamıyorum, sadece başarısız olduğumu; Mirelle, gümüş gözyaşları, Cennetkırın ağlıyor. Atlılar kayboluyor, ağaçların yerini bir anı alıyor. Tanıdığım bir adama bakan bir kadını, ama daha genç bir versiyonuna; kızıl saçları tahta boncuklarla örülmüş, başında kehribar bir taç var.

Kral Ressimus.

"Bırak onu, Astrix. Gelecekle ilgili tek endişen Draviticus'un yetiştirilmesi olmalı."

Bir adım öne çıkıyorum. "Yarrow, lütfen beni dinle. Eğer gitmelerine izin vermezsek onun için -hiçbirimiz için- bir gelecek olmayacak."

Kral alay ediyor. "Bu İstasyon'u mahveder."

"Yanlış yapılan şeyi düzelterek. Oğlumu altında sallanan bir zeminde yetiştiremem. Ona miras kalması için daha çürük bir dünya inşa etmeyi reddediyorum. Onun için daha iyisini istiyorum."

Kral pencerenin perdesini yıldızlara ve dışarıdaki karanlığa doğru açar. "Bakın, yalnızız! Kimse yok, *hiçbir şey yok!* Sırf sizin ahlak anlayışınız yüzünden halkımı uzayda donmaya ya da onları yaşatamayacak bir gaz devinde boğulmaya mı mahkûm etmemi istiyorsunuz? Çekirdek bizim tek cankurtaran botumuz ve tüm gücümüzle ona tutunmalıyız yoksa **ölürüz.**"

Hafıza. Ellerim şimdi holografik bir klavyenin üzerinde duruyor. Parmaklarım uçuşuyor, kristal bir sürahide yarım kalmış sütlü kahve ve iliklerime kadar işlemiş yorgunluk. Ekranda acımasız beyaz harflerle şöyle yazıyor: HEAVENBREAKER.EXE. Yazdığım sembol ve sayı dizileri benim için okunaksız ama Astrix tarafından anlaşılıyor; gerçek yapay zeka Heavenbreaker'ın içindeki şeyi güvende tutacak.

İki sağlam düşman, kardeşlerinin yok edildiği yerde ölümden kaçarak küheylanların içine saklanacak kadar akıllıydı. A4 çekirdeği kontrol altında tutmak için yeniden kullanıldı ama A3'ü ortaya çıkardığına inanamıyor, içindeki açlıktan ölmek üzere olan düşmanın çekirdek için toplanmamış olması bir yana. Savaş sonrası federasyon onu bulduğunda, tespit edilebilir bir sinyal yayamayacak kadar zayıf olmalıydı. Şimdi küçüldü, ama büyüdükçe, gençlik yıllarından beri yazdığı gerçek yapay zeka, Hellrunner ve kralın onu bulamaması için enerji imzasını karıştıracak ve dağıtacak. *Tek ihtiyacımız olan bir tane.* Tek gereken yaşayan bir düşmanın diğerine meydan okuması ve çekirdeğin düzeninin çökmesi. Düşman acımasızca kullanılmak ve istismar edilmek yerine serbest bırakılacak.

Kralın en büyük gücü, ona karşı kullanıldı.

Yan tarafımıza bakıyoruz. Sığınağın tavanından kollarından kırık gümüş bir küheylan sarkıyor, floresan ışıklarında hilal şeklindeki miğferi parlıyor. Küçük çıplak ayaklar yankılanıyor ve altı yaşından büyük olmayan kızıl saçlı bir çocuğun battaniyeye sarıldığını, pijamalarının buruştuğunu ve yeşil gözlerinin uykulu-ağır olduğunu görmek için dönüyoruz.

"Anne? Yine mi uyumuyorsun?"

Göğsümüzde kalp kırıklığıyla onu başından öperiz.

"Yatağa gitmelisin Dravik. Akademideki ilk günün yarın." Anı kayboluyor, yerini büyük bir kızılağaç mahkeme salonuna bırakıyor - ellerimiz mavi-gümüş elbisemizin kucağında ve yüzlerce soylu bizi izliyor, bekliyor. Hepsinin başında kral -kocamız- ve onun yanında da yargıç oturuyor,

kalabalığı susturmak için tokmağını vuruyor.

"Karar okunmadan önce sanığın söylemek istediği bir şey var mı?"

I-Astrix ayağa kalkar. Başını dik tutuyor, korku ve kararlılık kalbinde kusursuz bir şekilde örülmüş ve en net sesle konuşuyor.

"Akranlarım, dostlarım, ailem, ben af dilemiyorum. Sadece kralın halkına doğruyu söylemesini istiyorum. Kraliyet ailesi yalan söyleyerek bizi çoktan ölmüş çaresiz adamların emirlerine zincirliyor. Gerçek güçtür ve bu İstasyonun insanları kaderlerine kendileri karar vermeyi hak ediyor."

Soylu kalabalığın mırıltısı yüksek ve öfkeli bir şekilde uğulduyor, ancak yargıç tokmağını tekrar vuruyor ve Astrix bunu izleyen sessizlikte konuşuyor.

"Her birinize şunu soruyorum: Hayatta kalmak için ne yaptığımızı biliyor musunuz? Kendimize ait olmayan kanları döktüğümüzü biliyor musunuz? At sürmenin ne demek olduğunu biliyor musunuz?"

Kalabalığın kükremesi yükselir, ama anı anında bir kokpite dönüşür - çok tanıdık bir eyer. İçinde bir kadın oturuyor, solgun saçları dağınık, kolları bacakları eğri büğrü ve gülümseyen yüzü gümüş gözyaşlarıyla ıslanmış.

Ve sonra ayağa kalkıyor.

Vücudunun hayata geri döndüğünü, zayıf, atılmış bir bebek sendelemesiyle eyerden dışarı itildiğini dehşet içinde izliyorum. Geriye doğru tökezleyerek ayağa kalkıyor, yüzündeki gümüşü siliyor ama gülümsemesini hiç kaybetmiyor. Ve sonra bana doğru hamle yaptı.

Karanlık.

Astrix gitti. Etrafımda sadece karanlık var...*etrafımızda*. Biz, çünkü yalnız olmadığımı biliyorum-izlenme hissi bir anda ve *her zamankinden daha büyük bir şekilde ortaya* çıkıyor ve tüylerimi diken diken ediyor, aşırı yüklenmiş bedenim gerçek ölümcül tehlikenin mükemmel bir taklidiyle beni uyarıyor: burada, tam önümde bir şey var. Görülemeyen bir şey.

Büyük bir şey.

Uzayda kayıyor, gökkuşağı karanlıkta sıvı camda hareket eden bir dalgalanma gibi hareket ediyor. Rax'in ders kitabı videosu gibi. O kadar yakın ki uzanıp dokunabilirim. O yüksek, yumuşak ses her zamankinden daha net, her zamankinden daha memnun geliyor;

buluşuyoruz

Parıldayan karanlık gökkuşağının içinden bir kız çıkar. Yanakları çukurlu, gözleri soluk buz gibi, ince ve keskin. Duruşu bir kraliçenin duruşu, ama vahşi, soluk saçları karahindiba tüyleri gibi kabarıyor ve onu bu kadar parlak, bu kadar *sakin* gülümserken görmek garip. Benim. Ben, Astrix ve Quilliam, hep birlikte. Ben, Astrix ve Quilliam, onu besliyoruz.

merhaba, synali

Merhaba. Adını bilmiyorum.

Evet, biliyorsun.

Elini uzatıyor; avucunun ortasında eyerin spiralleri toplanmış, gümüş bir su birikintisinin içinde yavaşça dönüyorlar. Her biri, daha küçük gövdesi boyunca oynayan küçük bir video gibi mükemmel bir hareketli görüntü içeriyor. Hafıza. Bunlar verdiğim tüm anılar, yediğim tüm anılar. Panik, sert çelik parmaklar gibi boğazımı kavırıyor ve sendeleyerek geri çekiliyorum.

yapma-

Spirallerin ellerinden damlamasına izin veriyor, gümüş siyaha düşüyor. Parıldayan damlalardan şekiller ve renkler oluşuyor ve hızla bir

Açık bir kapısı olan eski püskü bir daire. Kapıda karanlık bir gölge durmaktadır ve bir kadın gölgenin önünde diz çökmüş, ellerini dua etmek için kavuşturmuştur.

"Lütfen"-Annenin sesi *tam olarak*, suikastçıya yalvarırken sonsuza dek kehribarda hapsolmuş lanetli bir kadın-"lütfen, kızımın gitmesine izin verin- o çok genç. *Lütfen*, size tüm benliğimle, Tanrı'nın tüm iyiliğiyle yalvarıyorum, onu bağışlayın."

Yapabileceğim hiçbir şey yok. ***Hiçbir şey yok.*** O ölecek ve beni yalnız bırakacak ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Suikastçı bana bakıyor, örtüsü eğiliyor ve *hatırlıyorum*: beni bağışlamıştı. Umutsuzluk içimi kaplamıştı. Onu öldürdükten sonra döndüğünü hatırlıyorum; ona doğru koşup hançeri elinden aldığımı ve onunla birlikte olmak için kendi köprücük kemiğime sapladığımı hatırlıyorum. Onunla birlikte *ölmek* için. Suikastçı bana yara izimi vermedi. Yara izimi bana babam vermedi.

Bu yarayı kendime verdim.

Suikastçı hançerin çok ileri gitmesini engelledi, elimi kendimden uzattım. Zorlanarak. Onu öldürdü ama beni bağışladı. Pelerininden buz mavisi gözlerin parıltısı geliyor, babaminkilerle aynı, benimkilerle aynı, kayıttaki sesle aynı:

"Yaşamalısın."

Hıçkırma hıçkırma ağlıyorum. "Hiçbir şey kalmadı, onunla olmak istiyorum!"

Elleri hançeri daha da batırmama izin verdi, acı, kan, ama ne zaman duracağını biliyordu, sertçe kavradı, mırıldanırken gözlerindeki donukluk yumuşadı: "Seni öldürmeyi seçebilirler. Ama seni öldürmeyi seçebilecek tek kişi sensin.

yaşa."

beni öldürmek isteyenler var, evet. ama benim yaşadığımı görmek isteyenler de var.

Beni uçurumun kenarından geri çekti. Yere yığıldığımda yaralarımı sardı - bir kabuktan başka bir şey değildim - ve sonra gitti. Ama bu yaptığı şeyi değiştirmez. Bu annemin hayatının son saniyesi. O bir kemik, o bir toprak, o bir çiçek, bir ağaç ya da İstasyon'daki bir sokak lambasından akan kıvılcım, ama en önemlisi o artık yok.

Ne istiyorsun? diye soruyor kız ve gülümsüyor, yüzümde tuhaf bir ifade, ama o gülümsemeyle birlikte adı bir çan sesi gibi geliyor aklıma.

Heavenbreaker.

Yüzü eriyor - Synali-Astrix-Quilliam'ın yüz hatları yumuşuyor ve balmumu gibi bulanıklaşıyor, aşinalıkla yeniden şekilleniyor - kısa süreliğine sümbüller ve papatyalar büyüyor

ve sonra annemin yüzü. Her zaman benden daha güzeldi - daha yüksek yanaklar ve daha nazik gözler, irisler şurupla koyu ve yıldızlarla parlak. Bu hatıradan yüzü daha dolgun ve yanaklarında güller var. Saçları siyah, yumuşak dalgalar halinde dökülüyor. O bir anı değil, bunun için çok sağlıklı. O kız da değil, ifadesi çok gerçek.

Gelebildiğine sevindim, tatlım. Bekliyordum.

Sesi tıpkı hatırladığım gibi. Bacaklarım umutla öne doğru uzanıyor. *Burada mı bekliyordun?*

Annem başını sallıyor. *Tuhaf bir yer ama sen geldiğinde burada olmak istedim.* Sonra sendeliyor, alnını tutuyor ve ben daha düşünmeden yanındayım, dirseğini tutuyorum, çocuksu bir içgüdüyle onu yakalamak, tutmak, destek olmak istiyorum. Katı, bir deri bir kemik hissediyor ve sonra titriyor - yarı saydamlaşıyor - ve sıcak panik kalbimin her damarını açıyor; onu tekrar kaybetmek istemiyorum. Bana mahcup mahcup bakıyor, boncuk boncuk terler akıyor.

Şakağından aşağı.

Üzgünüm. Beklemek çok zor. Birbirini silip süpüren o kadar çok düşünce ve duygu var ki... Bazen kim olduğumu unutuyorum ama seni asla unutamam.

Dudakları kanla dolmaya başladı. Zaman dişlerini üzerimde, gözlerimde kırıyor. Merhamet için yalvardı ama ona merhamet etmediler. Merhamet için yalvardı ve sadece suikastçı ona merhamet etti. Ona benim hayatımı verdi ve ben sonsuza dek onsuz yaşamak zorundayım. *Tek başıma.* Tüm sözleri bana geri geliyor:

"Bir hiç olmaktan bıkmadın mı?"

Evet.

"Gel bakalım tavşan. Senden bundan daha fazla dövüş alacağım."

Evet. Yapacaksın.

Ne istiyorsun?

Annemin onu öldürmeden önce söylediği son sözler: *"Asla yalnız olmayacaksın, Synali. Seni seviyorum."*

Ve bu sefer ben de söyleyeceğim.

Ben de seni seviyorum.

Ve sonra bir anda, göz kırpar gibi, Anne kaybolur. Suikastçı kaybolur. Tüm daire karanlık ve boş bir alana dönüşür.

Ağzına kadar gümüş gözlerle dolu bir alan.

Siyahın her santimetresinde küreye benzer gümüş bir göz var. Devasa, minicik, hepsi

İğne ucu kadar gözbebekleri var ve hepsi **bana** bakıyor. Milyonlarca göz tüm boşluğu dolduruyor, ta ki yeniden bir galaksi gibi *görünene* kadar - yıldızlar, gezegenler ve güneşler, ama *Biz*. Hepimiz -düşman ve müttefik, insan ve insan olmayan- ve gözlerden biri bana göz kırpmıyor.

"...çocuk."

Cennetkırın hepsinin önünde benim yüzümle duruyor, buz mavisi gözleri gümüşe dönüyor, vahşi saçları görünmez bir rüzgarda dalgalanıyor, gökkuşağı sırtının etrafında dallar gibi kıvrılıyor. Hangar kapıları canlanmış gibi. Düşman gibi. Bu atta gerçek, canlı, uyanık bir düşman var ve ben onu besliyorum. Quilliam'ı da. En çok da Astrix'i. Bunca zamandır burada büyüyordu.

Yavaşça bana kendi elini uzatıyor.

Birlikte mi?

Birlikte birbirimizi koruyacağız. *Birlikte*, ne kadar acı verirse versin her şeyi hatırlayacağız. *Birlikte*, darbede asılı kalmayı bırakacağız. Onu soylular öldürdü. Krallar Sevrith'i, Astrix'i ve daha nicelerini öldürdü. Bizi tuzağa düşürdüler, bedenlerimizi kendi ihtiyaçlarına göre büktiler. Ama biz gitmedik.

Ellerim artık titremiyor.

Kollarımla Heavenbreaker'ı kucakladım.

Hissetmek başlangıç ve sondur. Alfa ve omega.

İlk his: yüzümün gümüşle ıslanması. Soğuk yağ tabakasıyla çeneme kadar sıırılsıklamım ve damlayıp miğferimde birikiyor. İnsan gözyaşları ve düşman gözyaşları-gümüş ve tuzlu su ve hüzn. Rahatlama.

İkinci his: yükselişin yumuşak salınımı.

Üçüncü his: *Cennet Kıran*. Etrafımda ya da yanımda değil. O benim.

İlk tanıştığımızda, yeniden başlatmada bana hafızasını ilk gösterdiğinde hissettiğimizle aynı his, ama bu sefer korku yok. Bu sefer anlaşıyoruz. Farklı zamanlarda, ileri geri çalan iki çan değiliz; birlikte yankılanıyoruz. Biz metaliz ve etteniz. ***Birlikteyiz***. Cennetkıran ve ben sinirlerden, atomlardan, uzay-zaman dokusunun kendisinden daha yakınız.

Mızrağı tutuyoruz.

"-Gözlerime inanamıyorum, Gress! Görünüşe göre... Evet! Görünüşe göre Synali von Hauteclare aşırı yükten kurtulmuş! Bu doğru millet, *iyileşti*! Tüm yaşamsal belirtilerinin sağlam ve beyin dalgalarının işlevsel olduğuna dair raporlar alıyorum! Tekrar ediyorum: aşırı yüklenmeden sonra *Heavenbreaker* atı hala hareket ediyor ve binicisi Synali von Hauteclare *eyerinde uyanık*!"

"Üçüncü raunda gidiyor, Bero! Mirelle ne yapacak? Sarsılmış görünüyor ama meydan okumayı kabul ediyor ve Ghostwinder ile üçüncü raunt için inişe geçiyor! Buna inanamıyorum... Bu duyulmamış bir şey, Bero! Bu bildiğimiz her şeye aykırı, tarih yazılıyor! Tarihte aşırı yüklenmeden kurtulan ilk binici-"

Cehennem gibi alkışlar.

Git.

Süpernovalar. Sırtımızdaki her bir jet bir *süpernova*. Mavi ateş bizi çevreliyor, gözlerimizde mavi ateş. Bizden daha büyük bir şey bekliyor - derimin altında kıvranan şey şimdi dışarıda, katı ve gerçek. Saldırmak için tam üzerimde bekliyor.

Birlikte.

"Nasıl-" Mirelle'in holoscreen'i kesilmeden önce sadece bir saniye konuşabiliyor.

Bekleyen şey kolumun etrafında kayıyor. Seleye yansıdığını görüyorum; gümüş kıvrımlar kolumun tamamının etrafında yoğun bir şekilde toplanıyor, yukarı ve aşağı, esnek ve kıvranıyor. Düzenli bir desen. Bir sarmaşık. Neredeyse görünmez bir uzuv beni omzumdan bileğime kadar sarıyor, tıpkı Rax'in videosundaki gibi. Bir *dal*. Kendi kolumu bir atel gibi güçlendiriyor, eyerin içinde gümüş renginde ve dışında uzay renginde bir destek - gökkuşağı ışığının kelebek noktalarıyla titreşen siyah, pençelerle uçlu ve emicilerle kaplı.

İki kat daha ağır, iki kat daha hızlı kaldırabiliriz. Gümüş mızrakla deneysel bir dönüş yapıyorum; bileğim dehşet verici bir rahatlıkla, bir saniyede binlerce kabarcıklı dönüş yapıyor.

Bir ata biniyorum ama ben Aziz Jorj değilim. Ben yılanım.

Bir piyon diğer tarafa geçmeyi başarır mı ne olur? O zaman tamamen başka bir şey olur.

"Yüce Tanrım, *o da* ne, Gress? Synali'nin kolundaki o şeyi görüyor musun? Sırtından çıkıyor, hareket ediyor, sanki-"

"Neden bahsediyorsun, Bero? Kendini iyi hissediyor musun? Belki de bu turnuvanın etkileri o kadar iyiydi ki, senin de beynini dağıttı!"

İletişim kesildi. Grav-gen bizi içeri çekiyor. Ghostwinder'ın duruşu kusursuz bir şekilde güçlü, kenara konmuş taze çelik gibi saldırmaya hazır - olması gerekenden daha fazla, fazlasıyla yeterli, ama kazanmayacak.

Etki.

Işık. Çılgılık.

Gümüş mızrağım beyaz alnını delip altın yelesinden çıktı. Kask isabet etti.

Astrix uzayın karanlığında Ghostwinder'ın hareketsiz omzunun üzerinde, uzayda asılı duran iki bedenimizin üzerinde süzülüyor, soluk saçları ve mavi elbisesi dalgalanıyor ve gümüş gözleri gülümsüyor: *Binmenin ne demek olduğunu biliyor musun?*

Cevabımız evrende çalan açık ve net bir zildir.

Birlikte.

75. Apricus

aprīcus ~a, ~um, *a*.

1. Güneş tarafından ısıtılan

İÇİNDE A SESSİZ OL, SUNLIT HASTANE
WARD ayrılmış için

aşırı yüklenmiş sürücüler, sadece Süpernova Kupası'nı gösteren holoskopların bozduğu bir sessizlik var.

"Şaşırtıcı bir şekilde, Synali von Hauteclare, Mirelle Ashadi-Hauteclare'e bir kask isabeti sağladı! Eğer- Tanrım, o şey- O şey *düşman* değil mi, Gress?"

"Ne şeyi? Kendine gel, Bero. Hâlâ yayındayız. Bayanlar ve baylar, hakemler onaylarsa Synali von Hauteclare çeyrek finale yükselecek-"

Düzenli, hareketsiz ve bakımlı bir şekilde uyuyan düzenli binicilerin bulunduğu sıra sıra yatakların üzerinden gürültüler yükseliyor. Mahremiyet ve *kullanım için* çekilebilen perdeler ve hayati değerleri takip etmek için monitörler var. Komadakilerin sadece tek bir hayati belirtisi vardır; o da hiç değişmeyen, sürünen, metodik bir bip sesidir.

Biri yapana kadar.

76. Gladyatör

gladiator ~ōris, *m.*

1. bir kılıç ustası

Nova-Kral Ressimus ASİL KUTUSUNDAN Synali von Hauteclare'in kazanmasını izliyor, yeşil gözleri kolundaki kıvranan şeye sabitlenmiş. Locadaki birkaç soylu -biniciler ve eski biniciler- panikliyor, diğer yarısı da onlara deliymiş gibi bakıyor. Kral sakince yanındaki hover sandalyede oturan çocuğa bakıyor.

"Artık Süpernova Kupası'na katılacaksın, Jozua."

Çocuk bir melek kadar yumuşak gülümsüyor ve başını eğiyor. "En büyük zevklerle, Majesteleri."

77. Propago

propāgō ~āre ~āuī ~ātum, tr.

1. genişletmek,
artırmak

DRAVITICUS ASTER DE RESSINIMUS Çıplaklara Gülümsüyor
Önündeki asil adam ortaya çıkardığı her şey karşısında sessizliğe gömüldü. Rax Istra-Velrayd'ın tutuşu zayıflar ve Dravik'i bırakarak hücre duvarına doğru sendeler.

"Yani diyorsun ki... ya Hellrunner ya da Heavenbreaker?"

Dravik göğüs ceketini düzeltiyor. "Kovan zihninin çoğunluğu yaralandığında, yaşayan kişi fiili lider olarak görevi devralır ve geri kalanlara rehberlik eder. Yaşayanın sözüne itaat ederler - türün ölümünü önlemek için bir arıza emniyeti. Hellrunner tekti. Ama şimdi Heavenbreaker'da da bir tane yaşıyor. Öğrendi. Büyüdü. Ve artık hazır."

Rax kaledir -açık sözlü ve güçlüdür- ve bu yüzden çabuk toparlanıp "Peki... şimdi ne olacak?" diye sorduğunda prens şaşırılmaz. "Geleceği bildiğimi iddia etmiyorum ama babamı tanıyorum. Synali semptomlar göstermeye başladığı anda onu alıkoyacak ve durumu görebilen atlı soyluları yatıştırmak için hemen yanlış bir açıklama yayacak. şey."

Kız kokpitinden çıkıp hangara doğru yorgun argın üç adım atmayı başarıyor ki kapılar açılıyor ve kralın mor-altın zırhını giymiş iki düzine adam, sert ışıklı tabancalarını çekip onu tutuklarken hassas bir düzen ve hassas bir hareketle içeri dalıyor.

Dravik bastonunu sabırla döndürüyor, safirler dökülen suya ve Rax'ın gözlerindeki endişeye takılıyor.

"Onu ellerindeki en gizli laboratuvara götürecekler ve şüphesiz üzerinde bir dizi test yapacaklar."

Bir anlığına Cennetkiran'ı yanına çağırmayı düşündü.

Ama onlar insan, kırılğanlar ve bu kaçınılmazdı. Bundan sonra olacaklar canını acıtmayacaktır - artık birlikte olmanın ne anlama geldiğini bildiğine göre. Ellerini yavaşça kaldırıyor ve onlar da bileklerini arkadan kavrayıp çantayı şimşek hızıyla başına geçiriyorlar.

Prens düşünceli bir şekilde metal hücrenin tavanına bakıyor, gökyüzünün dikişleri arasında hesap yapıyor.

"Oraya sızmak ve onu kurtarmak için üçünüzün de yardımına ihtiyacım var."

Rax kaşlarını çatıyor. "Üçümüz de mi?"

Kız göremiyor ama Cennetkırın'ın kendisinden uzaklaştığını hissedebiliyor. Küheylanı kendi bedeniymiş gibi hissedebiliyor, kendi nabızı, kendi ısıtı gittikçe daha uzağa sürükleniyor. Onu bir yere götürüyorlar, kabaca-hepsi itip kakıyor ve sert ve metal bir şeyin (bir uğultu-hovercarriage) arkasına kaldırıyor-ve uçuş sırasında ellerini bağlıyorlar ve kendi kendine bunların şimdi onun en zayıf parçaları olduğunu düşünüyor.

Dravik bastonunu dönerken durdurur ve yukarı bakar.

"Görüyorsunuz, Sör Istra-Velrayd-Synali ve ben bir süredir bir oyun oynuyoruz. Ve korkarım ki bu oyun onun rakibimizin arka sıralarının en derinlerine kadar inmesini gerektirdi."

Çocuk hırlıyor ve aniden ayağa kalkıyor. "Sen-"

"Onu geri getirmemde bana yardım edeceksiniz. Sen ve yandaki Örümcek komşun" -buğday renkli başını hâlâ ritmik vuruşlarla titreşen duvara doğru eğiyor- "ve Mirelle Ashadi-Hauteclare."

Rax'in alayı bir havlamadır. "Mir ondan nefret ediyor. Synali babasını, tüm ailesini öldürdü. Ve sen de ona yardım ettin. Öldürme işini sen yaptın. O asla-"

"Sizi temin ederim ki öyle olacak." Dravik ona bakıyor, tamamen gri titanyum.

Kız bunu hovercart'ın jetleri ve kralın muhafızlarının çene sesleri arasından duyuyor; bir şey yaklaşıyor. Hayır, bir şeye yaklaşıyorlar; her maçta duyduğu bir şey, kulak delici ve ruh delici bir şey, zihninin gerisinde gittikçe daha yüksek sesle yükselen bir çığlık. Bir uğultudan bir şarkıya, bir çığlığa dönüşüyor ve sonunda -hovercart durduğunda ve onu kendi başına yürütmesi için dışarı çıkardıklarında- ayaklarının hemen altında bir yerden yükselen, suya benzeyen şeyin tıslamasını bile bastıran bir çığlık.

"Tüm bunlar hazırlık gerektirecek. Asil kulede kalamayız.

operasyonlarımızı Under-ring'e taşıyacağız. Zamanımız var; Kral Süpernova Kupasını iptal etmekten daha iyisini bilir ama erteleyecektir. Synali'nin ya ölümle ya da bilimle yeterince etkisiz hale getirildiğini düşünene kadar soyluları ve halkını oyalamak için boşlukları küçük turnuvalarla dolduracak. Ancak o zaman Süpernova Kupası çeyrek finallerinin başlamasına izin verecek."

*Gardiyanlar onu toprak, mermer ve paslanmaz çelik üzerinde demir tutamaklarla yönlendiriyor. Hala çok aşağıda olan sesi biliyor ve bir asansöre girip alçalmaya başladıklarında kalbinin yerinden fırlamasına engel olamıyor, çaresiz çığlık uykunun derisinin altından kaynaklayan dayanılmaz bir feryada dönüşüyor. Daha yakına. **Sadece biraz daha, sonra birlikte olacağız.** Muhafızların adımları duruyor ve sonra o da duruyor, tıbbi antiseptiğin acı kokusu ve açık alanın tatlı yanık metal kokusu burnunda çarpışıyor.*

Prens kovadan ayağa kalkar, paltosunu çıkarır ve Rax'a uzatır. "Eğer yanılmıyorsam, onu kurtarmak için tam olarak dört haftamız var."

Rax dişlerini sıkar. "Ya yanılıyorsan?"

Dravik gülümser. "O zaman ölür. Ve tüm bunlar boşa gitmiş olacak."

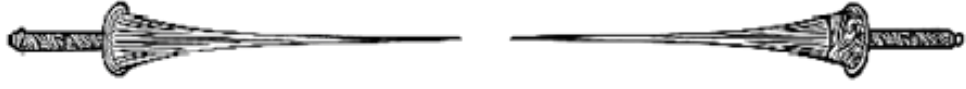
Muhafızlar onu durdurup kapüşonunu başından çekiyorlar. Loşluğa, karanlık b i r odanın kasvetini zar zor delen LED ışıklara göz kırptıyor. Odanın ortası en parlak yer; soluk mavi-mor sıvı ve gümüş spiraller ile ağzına kadar dolu, dünyayı tutabilecek kadar büyük bir tüp. Denizin altındaki canavar. Sonsuz feryattan daha keskin şarkı söylemeye başlar-Sanki onu gördüğüne çok sevinmiş gibi tiz bir sesle.

Merhaba, diyor sözsüzce.

Tüpün önünde beyaz laboratuvar önlükleriyle bir düzine insan duruyor ama hepsinden önce bir kadın duruyor. Genç sayılabilecek yaşta ama omurgası ve omuzları o kadar sert ki çok daha yaşlı görünüyor. Sıkı bir topuz, bir holomonokle ve hem hafif bir özür hem de mutlak bir kararlılık ifadesi takıyor.

"Merhaba Synali. Benim adım Ysolde. Çekirdeğin baş bilim adamıyım. Çok ilginç şeyler yaptığınızı düşünüyoruz, bu yüzden birkaç test yapmak istiyoruz. Sorun olur mu?"

Kız yukarı bakar, gözlerinden biri buz gibi mavi, diğeri gümüş rengindedir.

HELLRUNNER'DA DEVAM EDECEK

Teşekkür

Bir kitabın teşekkür bölümleri pastanın kreması gibidir; sözlük tanım standartlarına göre gerekli değildir, ancak tamamlanmış hissetmek ve mideyi tatmin etmek için olması *gerekir*. Her yıl yaşılanıyorum, ama kitaplar aynı kalıyor; aynı macera, aynı merak duygusu, aynı sabırlı keşif sevinci, karışık iplikler onları okuyan herkesi çok sıcak tutabilecek bir kazak haline gelene kadar tekrar tekrar.

Ailenizi seçemezsiniz, ancak arkadaşlarınızı seçebilirsiniz.

Bazen kader bizi birbirimiz için seçmiş gibi hissediyorum. GW, Shannel, Ana, Tyler, Diana, Amanda, Hayley, Ben, Krys, Bee, Rob, Xiran, Anchor, hepinizi seviyor ve takdir ediyorum. Siz olmasaydınız üzgün ve yalnız olurum ve sanat için hiçbir şey temelden umutsuz bir yazardan daha kötü olamaz. Beni her zaman desteklediniz ve bunun için size teşekkür ediyorum.

Sevgili menajerim Caitlin'e; seninle olduğumdan daha fazla desteklendiğimi ve gözetildiğimi hiç hissetmemiştim. Yaratıcılığımın sadece uçmasına değil, gerçekten yükselmesine de izin veriyorsun. Benim için yaptığın ve yapmaya devam ettiğin her şey için minnettarım ve işte daha uzun yıllar sürecektir bir ilişki.

Editörüm Stacy bana çok uzun süre tahammül etti ve bunun için bir zammı ve çok rahatlatıcı bir yere, tercihen hiçbir kontrolcü yazarın olmadığı bir geziyi hak ediyor. Çok az kişi inanırken bana inandığınız ve şans üstüne şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım bu kitap yayınlandığında, ilişkimizin ve sabrınızın hakkını verir.

Tüm Red Tower ekibine -Liz, Hannah, Meredith, Ashley, Molly, Rae, Britt, Heather, Curtis, harika grafik ve kapak sanatçısı Elizabeth-milyonlarca teşekkür. Ronkwahrhakónha Dube'ye de teşekkürler.

Düşünceli bir içgörü. Bir kitap pek çok parçası olan bir makinedir ve ben onları öksürürken, onları gerçekten çalışır durumda bir araya getiren sizsiniz. Sizler hayalperestsiniz ve umarım hayat sizi nereye götürürse götürsün, vizyonunuza ve azminize uygun bir yer olur. Teşekkür ederim.

Okuyucuya; seni aptal küçük şey, bu bir kitabın içindekiler listesi - neden hala okuyorsun? Git gözlerini dinlendir, belki biraz çime dokunursun. Tüm ciddiyetimle, okuduğunuz için kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Synali'nin hikayesini sevseniz de nefret etseniz de, umarım ondan kendiniz hakkında bir şeyler öğrenmişsinizdir. Tüm kitaplar birer aynadır ve umarım bu kitapta aradığınızı bulmuşsunuzdur. Güvende olun. İyi olun. Özgür olun.

Minnettarlıkla,
Sara Wolf

Yazar Hakkında

Sara Wolf yağmurlu Portland, Oregon'da romantizm, bilimkurgu ve fantezi yazıyor ve twitch.tv/sweatyhug adresinde rahat video oyunları yayınlıyor. Yavaş ilerleyen romansları, havalı dövüş sahnelerini ve çayı seviyor. Yeni çıkan [kitaplarla ilgili güncellemeler için sarawolfbooks.com](https://sarawolfbooks.com) adresine göz atın.

Sara Wolf tarafından da...

LOVELY VICIOUS SERISI

LOVE ME NEVER

FORGET ME ALWAYS

REMEMBER ME FOREVER

BRING ME THEIR HEARTS SERISI

BRING ME THEIR HEARTS

FIND ME THEIR BONES

RUHLARINI BANA GÖNDERİN

BİZİMLE ÇEVİRİMİÇİ BAĞLANTI KURUN

[redtowerbooks @](#)

[RedTowerBooks](#)

[@redtowerbooks](#)

RED TOWER
BOOKS™